

*Všechno je stále nejistější;
slova na papíře bývají ale trvanlivější, než v digitalizované podobě.*

Povídky a jiné

Igor Slouka

OBSAH

Povídky

Lov zakázán	9
Na pomezí	13
Kvilda	21
O němém zvonu	30

Jiné

Peníze a nejen peníze	39
Jugoslávská golgota	104
Neblahá Palestina	124
70. výročí vyhlazení Lidic	143
Cikáni, Cikánsko	149
Demokracie	158
V znamení Tryzubu	181
Zlý sen	182

K Vánocům 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2014	185
Modlíme se k Bohu	195
O štěstí	196
Až si vzpomenu	197
Dopis Marii	198
Samota	199
Vrcholení	200

Alois Pitrmann Bohemus	203
Fénix	209
U vzpomínky na Václava Korbela	213
Obama	217

Jeden z miliardy	231
KLUS	242
Apolinka	245
Jasný postoj	247
Oprátka	250

V SČB	253
Životopis	255

Povídky

L O V Z A K Á Z Á N

Běží asi dvacátý kilometr. Zaslechl bzukot helikoptéry silící v pomalých skocích do zlověstného klepotání. Ted'. A zas. Byli dostiženi další. Zabiják je skolil a stíhá ty před nimi. Je to prý vojenský expert, maratónec, a takhle tady trénuje.

Vybrali jich patnáct. Patnáct štíhle svalnatých ebenových mužů. „Za dva týdny vyběhnete po úsvitu směrem tam k hoře,“ ukázal velitel tábora důtkami kiboko, důtkami z hrubé nevydělané hroší kůže. Ohromná posvátná hora se nad modravými dálkami savan a pralesů opuštěně vznáší a chvěje. Zajatci pohlédli ke dvojici vrcholů, podobných obilce zbavené pluh. Každý pátý rok v době dešťů zbělávají vrcholy sněhem. Bělejší bude jen smrt.

Tábor Sun Knell soustřeďuje zajaté bojovníky Lidového hnutí za osvobození Angoly, Fronty národního osvobození Angoly a četných partyzánských oddílů, vznikajících proti ‚pacifikačním jednotkám‘ Salazarovy armády, ke kterým se přidali pronásledovaní domorodci z celé Jihoafrické unie. Tak se do tábora dostávají stoupenci Afrického národního kongresu a Panafrického kongresu až z johanesburgského předměstí Soweto, z kapského domorodého sídliště Nyanga, hlavně z jeho nejvíce segregované čtvrti Gugulet, uprchlíci z různých ‚samovládných teritorií‘ a Bantustanů, přívrženců rhodéského národně osvobozenického vůdce Josuy Nkomy, občané unikající popravě za účast na stávce, za rozdávání letáků, anebo za nesouhlas se zákonem o sabotáži. O tyto zajatce nemají vlády Jihoafrické unie zájem. Jsou již odepsáni. O Sun Knell jakoby úřady neměli ani tušení. Tábor koncentruje dva tisíce mužů. Stále dva tisíce, ačkoli jsou stále přiváženi noví a žádný se nevrací.

Sun Knell má jméno po zvonu prvních kimberlejských diggerů, zavěšeném u strážní věže, po starém zvonu bez přístřešku, matně se blyštícím pod hranicí tmavorudých cembalových trámů. Jeho přísná úměrnost odmítla obvyklé zdobení; připustila vytvořit jen tři prosté bordury. Jedna z nich odděluje věnec od báze krku a dvě obíhají na rozhraní krku a čepce. Do zvonoviny ze sedmdesáti osmi dílů čisté mědi se zvonařský mistr z rodu Pricqueyů odvážil přidat křehký antimon, čím tón zvon získal na mohutnosti jako u Italů a v mystickém vytržení vhodil do tavicí pánve i svůj zlatý prsten a zlatý náhrdelník své zemřelé manželky. Zlatem prý víc než tvarem naladil jinak jasný, plný a důrazně volavý tón do umíráčkového odstínu. Nyní odbíjí ten zvon táborem Sun Knell zrovna tak, jako kdysi nad Colesbergem, stanovým městem světle medových diamantů. Způsob odbíjení je však jiný: jednou dlouze, dvakrát krátce, jednou dlouze. Vyzvání písmeno X Morseovy telegrafické abecedy. Jedenkrát značí jednu hodinu, dvakrát dvě hodiny, dvanáctkrát dvanáct hodin. Zvoník, starý trpaslík uniká smrti jen díky své zvláštní vyzváněcí rytmic. Budiček, nástupy na sčítání, na práci, jídlo, na popravu a jiné signály tlučé vedle na šínu.

„Nebudete biti,“ pokračoval černý obr. „Budete mít dostatek čerstvého masa, soli, kaše, dostanete mango, ananasy a dobrou pitnou vodu z artézské studny. Za dva týdny poběžíte k hoře. Nazí. Postupně. Každý sám. Kdo seběhne ze směru, bude z helikoptéry odstřelen. Třicet minut za posledním vyběhne bílý Američan s nožem. Kdo se mu ubrání a bílý ho nechá, vrátí se do tábora. Kdo přitom bělouše vážněji zraní nebo zabije, o toho se postarám.“

Ano. Všichni vědí, co to znamená. „Cokoli napíšete o Africe, všechno je možné“, prohlásil kterýsi novinář. Tradici Bantů, vyměňovat si děti se sousedním kmenem je možno uspokojivě vysvětlit projevem přízně a snahou po mírovém soužití. Je také možno vysvětlit antropofagii a

nekrofilii Basutů. Ale kdo komu kdy vysvětlil tohle? Zvon všechny proměnil. Všechno je nevyhnutelné. Všichni jsou choromyslní. Nastoupení v pozoru v přesných řadách téměř denně se často celé hodiny musí dívat, co ten šílený Gorila dokáže. Dvakrát v týdnu si z nich vybere zdatného chlapa, povalí ho a vyklestí. Vzápětí varlata sní. Věří, že mu to zvyšuje pohlavní sílu. A zdá se, že ano. Bílé milionářky často přerušují safari, zůstávají u něj na noc, ručně sténají, mručí a vriskají, dobře mu platí a to ho přesvědčuje, že se nemýlí.

„Koho bělouš nedostihne, bude svobodný.“ Tu se opičák ušklíbl. Nahá vyčerpaná lidská troska, odvyklá životu v divočině, nedokáže holýma rukama nic ulovit. Bude se živit tím, co najde na kořincích rostlin a hmyzem. Vydrží nejvýš týden. „Ani dva z vás nebudu vidět spolu. Už odteď každý sám. Trénovat můžete každé odpoledne na půl míle kolem tábora.“

Sněhová osln posvátné hory již zmizela. Krátká doba velkých dešťů končí. Tuto noc už jen sprchlo. Šťvanec Kai Induku běží místy ještě vlhkými holinami, mezi travinami, mezi trnitým křovím. Občas míjí řídké háje karminově kvetoucích akácií, jasně zlaté mimózy, průhledné, omamně vonící lesíky vysokých eukalyptů, občas i cesalpinie, bezbranné eridendrony, svícnovité euforie, anebo podivuhodné kigellie, kterým cizinci říkají salámové stromy. Krásné zbytky. Kdysi byla tato savana a buš jedním hustým lesním zápojem. Tak jako vpředu, tam pod temnavou modří kolem hory.

Vrtulník teď tepotá bzučivě jako umělý moskyt. Ohlédl se. Už hodnou chvíli se třpytí pořád stejně daleko. Ovzduší je nyní čisté. Avšak vždy před údobím dešťů, už od počátku pastevectví jím stoupají kouře vypalované vegetace. „Nomád není ani tak synem pouště, jako jejím otcem“, vzpomenu si. Jen bamili nde ndura, děti lesa, žijí už věky v harmonické rovnováze s mateřským prostředím.

Zchoullostivělá chodidla začínají pálit. Přichází, co předvídal. Puchýře. Kůže se začne smekat a trhat. Důrazně pobolívá pravý lýtkový sval. Přidává se achilovka. Nedostačuje s dechem. A srdce. Srdce se zalývá. Polil ho studený pot. Tempo udržuje vůlí. Ne, takhle to nepůjde. Musí dýchat důkladněji. Běžet co nejvolněji. Volněji. Běží volně. Krize pominula.

Míjí termitiště, připomínající hustý les až devítimetrových stalagmitů. Termitiště poskytují skvělý, téměř bezprašný materiál na cesty. Moučka z tohoto mravenčího staviva pokrývá nejdražší tenisové dvorce.

Má za sebou takových třicet kilometrů a je to zlé. Kůže chodidel už povoluje. Slunce snad vybuchlo a srdce v jeho žaru pukne. Zvolnil. Hukot vrtulníku sílí.

Nezávodí už více než tři roky. Od té doby, co v sebeobraně vztáhnul ruku na bělocha. Denně kdysi naběhal i třicet kilometrů. Každou druhou sobotu uběhl maratónskou vzdálenost zhruba čtyřicet tři kilometrů. Chtěl být olympionikem. Tím nejlepším. Jako Abebe Bikila. Že si nenavyknul běhat bosý jako on! Při tréninku v táboře mu kůže chodidel nestačila náležitě zesílit. V poslední době běhal týdně celkem sotva padesát kilometrů. Proč toho nenechal úplně? Pro tohle?

Šikmo před ním přebíhají vzácné antilopy kudu. Vzpomenul si na omšelou varující tabulku nedaleko tábora: ***Jag is verbote! Hunting is prohibited! La chasse est interdite! Die Jagd ist verboten! La caccia e vietato!*** Trpce se usmál. Ano, v této oblasti už je lov zakázán a tak zvíře rok od roku přibývá. Bílé pruhování antilopám ladně stéká ze hřbetu na břich. Jejich více než metrové rohy se stáčí do pohádkových spirál. Na podobných stojí nábytek v southamtonském muzeu. Stádo mizí za rozložitým baobabem. Šíře zploštělé koruny stromu je fantastická a objem poměrně nízkého kmene ohromující. Osamělý baobab působí až přízračným dojmem. Afričané věří, že v jeho dutinách sídlí zlí duchové a právě tam jejich válečníci pohřbívali dobytelské cizáky. Ve ztrouchnivělých kořenech starých baobabů je možno najít knoflíky portugalských, britských nebo německých uniforem a zbytky lidských koster.

Několikrát musel překonat křeč pravého lýtka. Do úponu achilovky jakoby mu řezal zubatý rezavý nůž. Svalstvo nohou zhadrovatělo. Kůže chodidel je pryč. Muž ale neprojeví strach ani bolest. Vlhké ovzduší vře a kypí v neúprosném žáru rovníkového slunce. Bolest. Co bolí je živé. Bolest je život. Přijímá bolest. Dává jí plný průchod. Přestává mu vadit. Seřídil běh do automatického joggingového tempa. Všechny orgány má synchronizované k co největší úspěšnosti. Odpoutal se.

Běží ladně jako antilopa a znovu je mladíkem. V roce dobré úrody svírá buzungu a bojuje na noční slavnosti. Je hrdý na své krásné tělo poseté ranami, zalité krví. Tančí. Tančí prochvíván tradičním rytmickým bubnováním. Levituje. Duní všechny ngomy a tamtamy, zvučí všechny mbily. Znovu uchopil tyč s bílým chocholem a vbodává ji do zřítelnice temna. V rudém rozednění znovu přichází nxamtvana. Zbaven předkožky, konečně je mužem.

Tepot helikoptéry začíná být ohlušivý. Zabíjak je nablízku. Neohlédne se. Pokud ho v tom rachotu zklame sluch, spoléhá na šestý smysl.

Američan pozvedává široké zápěstí a dívá se na hodinky. Za chvíli bude mít maratónskou vzdálenost čtyřicet tři kilometrů za sebou. Příští rok si na olympiádu pojede pro zlato. Věří si. Je plný dravé krve. Smíšené krve dobrodruhů z celé Evropy. Dobíhá obět' na patnáct metrů. Potom na deset a na šest. Na širokých zádech černocha dobře rozeznává jizvy po bičí a po kiboko. Dvě rány jsou ještě pod strupem. Se znepokojující volnou pravidelností se mu střídavě vystavuje živé maso chodidel. Zanechává krvavé stopy. Co toho chlapa drží? Neohlédl se. Ani jednou, ani periferně. Je mu čímsi povědomý. Takového tady ještě neměl. Tolik nevydržel žádný. Sám už má víc než dost. Je to bez pochyby běžec. Jeden z těch bohatších negrů. Odněkud z Durbanu. Nosil boty, běhal v tretrách a teď na to doplácí. Ví o mě, ale neohlédne se. Je hrdý. Je to Kafr. To je to. Vzpurná šíje. Vzpurný. Kudrnatou palici nese nadřazeně jako princ. Už ho má na dva metry. Cítí jeho pot. Nikoli normální negroušský puch. Něco spíš přitažlivého.

A tu se šťvanec otočil. Najednou si stojí tvář v tvář.

„Harry!“ zachraptěl Kafr.

Harry Potter poznal Kai Induku. Ruka se mu zarazila. Okamžitě byla odzbrojena. „Kai!“ vydechl překvapeně.

To bylo všechno, co si stačili říci.

Kai Induku, syn kaferského náčelníka, studoval před sedmi léty poslední ročník strojíního inženýrství v Londýně. Patřil tehdy k nejlepším maratónčům v Anglii. Jednou startoval s Američanem Harry Pottrem, favoritem závodu. Oba se rychle dostali do čela, ale na špici se rytířsky střídali a daleko před ostatními současně protrhli cílovou pásku. Harry byl ve skutečnosti lepší než Kai. Mohl zvítězit, ale zpomalil. Nechápal, proč to udělal, nechápal, proč toho nelituje a byl z toho zmatený. Ještě nikdy nikomu v ničem neustoupil. A najednou černochovi? Kai měl být zase jeho ústupkem uražen, protože i ten poslední Kafr se v podstatě cítí nadřazený nad jakéhokoli bělocha. Tak jestliže je běloch hezký, řekne Kafr „je pěkný skoro jako Xhosa“. Ale Kai, ke svému údivu uražený nebyl. Ještě větší překvapení mu připravil jeho citlivý čich. Když běžel za Harrym, zjistil, že mu jeho pot nesmrdí. Nasládlý pach bělochů, připomínající mrtvinu, jinak nesnášel. V tom se od většiny černochů příliš nelišil. Proto snad odolával vábení bílých dívek. Co to bylo? Pokoušeli se tomu bránit, ale svou zvláštní naléhavou opravdovostí, stmelenou čestným zápolením to bylo příliš silné. Byl to počátek přátelství? Více než přátelství? Nikdy předtím a nikdy víc potom, nikdy už nic podobného nepocítili.

Vrtulník nad nimi visí jako obludná vážka. Bušení rotoru rve ušní bubínky. Z boku vrtulníku trčí kulomet a dvě speciální pušky na stojanech. Za nimi odstřelovači, vedle filmař s kamerou. Kolem běžců zahvízdly výhrůžné kulky a vyhodily hrstičky prachového písku.

Ve velké průhledné kabině helikoptéry sedí vedle pilota mladá bílá žena. Její drobná, vyžile krásná tvář se v klimatizované bublině vznáší svěže jako lotos. Hledí dolů skrze brýle s velkými, uhrančivě modrozelenými skly. Také dva žvýkající muži v khaki uniformách bez distinkcí a s dalekohledy mají nasazeny tmavé brýle. Všichni pasažéři napjatě pozorují zápasící běžce skrze tmavé brýle.

Zasychající pot vytvořil na blůze Harryho Pottra solné skvrny. V nich se černají stříkance krve zavražděných běžců. Kai Induku vráží ukořistěný nůž do Harryho zadýchané hrudi. Ani potom nezaváhá. Syna náčelníka nedostanou živého. Stejně jako Němci nedostali krále Mkwawa. Letmým pohledem se loučí s posvátnou horou, s osamělou horou podobnou zrnku obilí či kávy, podobnou rtům lůna. Než obrátil nůž k vlastnímu srdci, vzpomenu si ještě na Nungvašu, na první děvče se kterým se pomiloval.

Praha, prosinec 1976

Vysvětlivky

achilovka = šlacha nad patou.

antropofagie = lidojedství.

Bantustan = stanové ghetto mimo územní celek, odkud byli Bantuové podle rasistických zákonů vypovězeni.

báza = základ.

Bikila = Abebe Bikila - habešský atlet, vítěz olympijských maratónů, známý také tím, že závodil bosý.

bordura = lem, obruba.

bunzuga = kaferská útočná hůl.

digger = zlatokop, démantokop.

jogging = vytrvalostní nezávodní běh.

Mkwawa = černošský král s přezývkou Černošský Napoleon. Neohroženě a dlouho vítězil v Africe nad trestnými výpravami německých koloniálních vojsk. Chtěli ho zajmout, ale stačil se raději sám zabít. Přesto mu uřízli hlavu, odvezli si ji do Berlína, kde ji měli do konce druhé světové války. V roce 1954 ji do Afriky vrátili Britové.

nekrofilie = erotická náklonnost k mrtvolám.

nxamtvana = kaferský kouzelník, lékař.

samovládná teritoria = koncentrační tábory pro Afričany, odkud verbíři jihoafrických důlních společností získávají levné pracovní síly.

stalagmit = krápník rostoucí odzdoła vzhůru.

Xhosa = Kafr v kaferštině.

NA POMEZÍ (MORBUS PROPRIUS)

*Ani Semelina ohnivá smrt,
ani Athamantovo šílenství
nepostačily Héře žárlivé.
Teď Dionýsos třeští po lesích,
vínem i smrtelníky ponouká
vesele aby pili na nemoc.*

(Stařecký básník)

I.

Nebudu ho pít, ujišťoval se, když v obchodě sáhl po láhvi červeného francouzského vína. Ani ho neotevřu. Jenom si ho postavím na stůl. Někomu ho potom dám.

Stojí ve vlhém dechu letní noci u okna své pracovny a v ruce má pohár s tím vínem, tulipánovitou číši, podobnou kalichu krále Euagorasa. Přičichl si. Ano. Je to ono známé víno. Kyselkávatá natrpklost ozvláštňuje hřejivou kořeněnost. Opojná vůně rázem proniká mozkem až k týlu. Skoro jakoby si již upil. Zahleděl se do pyropové, magicky opalizující hladiny.

Reportéři tam nebyli. Dne 1. března 1954 na tváři místa nebyli. Psali jen podle výpovědi postižených. Ale byl tam Išidži Asada. Byl tam na křídlech své obrazotvornosti. Asada napsal píseň proti atomové bombě. Díky reportérům tam byli a jsou básníci. On. Také on je tam.

Pod svitem hvězd vidí stotunovou rybářskou loď. S ptačí perspektivy hledí na Fukurjūmaru, plující Pacifikem v místech, o nichž se předpokládalo, že jsou mimo nebezpečnou zónu. Spolu s posádkou loví tuňáky. I on je od západu oslněn zábleskem a slyší nezvyklé zlověstné zahřmění. Pracuje, i když se spustí drobný déšť smíšený s popelem. Na rozdíl od rybářů ví, že na Bikini došlo k jadernému výbuchu, ví, co je čeká. Radioaktivní popel z korálových útesů vzdálených jedno sto japonských mil jim vniká pod klobouky, za nepromokavé zástěry, za kulaté límce košil, do rukávů a do bavlněných rukavic, pod kalhoty a do vysokých gumových bot. Dýchacími cestami, oděrkami, s pitnou vodou a s jídlem sašimi, sestávajícím z tence nakrájených, silně kořeněných plátků syrového rybího masa a rýže, dostává se jim ten popel do těl, do všech tělních orgánů. Bolí je oči. Slzí. Bolí je hlava a srdce. Jsou nezvykle těžce unaveni. Nechutná jim jíst. Druhý den zvracejí a dostávají průjem. Pokožka je svědí, zčervenává a na nezahalovaných místech se zaněcuje a puchýřnatí. Začínají krváct z dásní. Vlasy vypadávají. Tak doplouvají do Jaizy. Jsou umístěni v nemocnicích a léčeni jako pacienti z Hirošimy a Nagasaki po výbuchu atomových pum. Vrchní telegrafista Aikiči Kubojama po sedmi měsících umírá. On s ním. Chorobný stav ostatních dvaceti dvou mužů posádky ustupuje. Na jak dlouho? Kdy bude umírat znovu, s dalším zasaženým?

Před oknem zašelestila lípa. Měsíc je téměř v úplňku. To víno od Garonne má strašlivou moc. Jako žena. Jako Denisa. Asi po šesti letech co se rozvedli, šel v Praze Arbesovým náměstím z antikvariátu ke stanici trolejbusu a uviděl ji. Zarazil se. Srdce mu vynechalo. A vzápětí se splašilo a závrtně tlouklo až v hlavě. Kráčela

před ním. Poplašeně vešel do nejbližšího obchodu. Když vyšel, nemohl si vzpomenout kam chtěl jet. Byla to vůbec ona? Vždyť jí neviděl do tváře. Ani nezacítil její vůni. Byla to ona! A teď hledí do poháru, do magicky opalizující pyropové hladiny.

V jistých oblastech Oceánie rozkývalo radioaktivní záření dědičnost všeho živého. Jakoby procítila prvotní tvárná síla. Mnohé z rostlinstva a živočišstva bují. Denní motýlové poletují na ostrovech v nepamětných množstvích, v bájných velikostech a barvách. Slyší vzrušující hudbu, jako snad ze snů hudebních génů. Její napětí a výbušnost mnohem převyšuje Stravinského Polibek zemi.

U večerních a nočních motýlů jsou změny utajenější než u denních. Utajenější a mnohem závažnější. Kvůli nim začali ostrované chovat sovy. Sovy se staly posvátnými a působí, i když jsou mrtvé. Vykuchány, vysušeny, s roztaženými křídly visí v chýších ze stropů nad rohožemi. Chemickým konzervováním však ochrannou moc nadobro ztrácejí.

Nejobávanějšími z motýlů večera a noci jsou lišajové. Vřetenovitá těla těchto, již podle zoologa Brehma, statných huňatých zvířat, dosahují havraních rozměrů. Jestliže chce nyní ostrovan spáchat sebevraždu, spí bez sovy. Přilétnou lišajové a ráno pozůstalí říkají, že to wehinehae, duchové mrtvých předků pokračují v lidojedských zvycích. Lišajové jsou tabu, nedotknutelní.

Zářením proměnění lišajové sají v letu více než metrovým sosákem. Jejich nestvůrná proužkovaná housenka se při podráždění zkroutí do oblouku, mrská sebou, tluče přední částí těla do stran, vypouští zelené sliny, piští a zuřivě chňapá antracitově černými kusadly. Atrakcí několika ostrovních barů se v období jejich podzemního zakuklování stala betonová, antukově rudá plošina, jakýsi dlouhý, uprostřed lesní mýtiny rozšířený jazyk. Slavnostně ustrojení domorodci na ni vynášejí bílý klavír. Kráčejí pomalu, obřadně, pohřebně. Klavírista hraje dávné primitivní melodie v prastarých rytmech. Vyrušené housenky podrážděně vylézají z hlíny. Zvlášť při basových pasážích. Davy nestvůr sahajících člověku až k pasu. Domorodí tanečníci jednotně napodobují jejich pobíhání, jejich vztekly mlácení tělem. Hosté jsou fascinováni. Po doznění posledního tónu všechno v tichu strne. Potom z baru drnkne kytara, zapulzují bonga. Přichází nahá ostrovní dívka se sovou a housenky rychle zalézají.

Radioaktivita lákala motýly z celého světa. Po titánství zatoužily všechny čeledě. Přilákala však hlavně lišaje. Lišaje pryšcové, netopýří, vrbkové, kypřejové, révové, bobkovnicové, oleandrové, lišaje paví oka, lišaje smrtihlavy. A pernatušky. Z mūr dokonce Calyptra eustrigata, která svým sosákem dokáže sát krev i z buvola. Z denních motýlů přitáhla nejvíce smaragdová Ornithoptera brookiana a jasně žlutozelená Ornithoptera paradisia.

Bije půlnoc. Mohl si to rozmyslet. Času měl dost. Napřed uviděl starozelené láhve typu bordeaux, jejich purpurová hrdla, viněty, originální víno Chateaux Margaux, jaké bývá k dostání jen zřídka. Váhal jen pár vteřin. Jaký že to mají ročník? Vzal od prodáváče láhev, platil, nesl ji domů, odstraňoval cínový staniol čepičky, hledal vývrtku, balil hrdlo láhve do ubrousku, vytahoval zátku z katalonského korku, naléval. Sílí řetěz úkonů. Hledí do magicky opalizující pyropové hladiny.

Je tam, je na ostrovech. A současně je i vysoko v potměném nebi, nad obloží rozrazilově modrých vod.

Lišajové jsou rychlí vytrvalí letci. Za soumraku je vidí vzlétat. Jakoby napodobovali hřib atomového výbuchu. Potom v obrovských mračnách táhnou nad Tichým oceánem a rozdělí se. Vpravo letí nad Kiušiu, Žluté moře, poušť Gobi, nad jezero Balkašské a Aralské, nad Kaspické moře a podél Kavkazu přes Azovské moře nad Karpaty. Vlevo zamiřují nad Novou Guineu, Celebes, Borneo, Sumatru, Ceylon, Arábii, deltu Nilu a přes moře Středozemní a Jaderské nad Alpy. Jejich soulet je v Čechách. Dál potáhnou směrem k Helgolandu. Cestou

jich ubývá. Neustále ubývá. Nejvíce nad městy. Tam úpí nejvíce takových jako on. Nad Prahou jich přešumí asi pětina. Lidé myslí, že se to ženou těžké, elektřinou nabitě bouřkové mraky.

Přilétají. Slyší jejich dychtivé kňučení. Zmocňuje se ho povědomý děs. Děs, jaký měl kdysi Jakub Deml v prázdných benátských ulicích a náměstích z rozežraných žádostivých koček. Kéž by mohl omdlít jako on! Už je to tu. Už se to odehraje. Jsou tu. Smrtihlavové. Vnikají do domu jako do včelího úlu. Než mu do těla vnořují krátký tupý sosák, nedočkavě piští. S tupým praskáním je mu probodávána hrudní chrupavka. Sají. Sají a spokojeně předou.

S hladovým kvikotem přišuměli ostatní. Jsou cítit pižmem. Jejich křídla nad ním tlumeně frčí. Vystřelují dlouhé sosáky, které měli stočené jako hasičské hadice.

Bleskově hledavý sosák lišaje je hladší než tající ledový rampouch, pronikavější než klíčíci bambusový stvol a vláčnější než potoční řasa. V různých místech současně je gumově roztaživý, tvrdší než kost, pružnější než hodinové pero, pevnější než horolezecké lano.

Lišajové se nad ním rychle střídají. Pořád má v sobě patnáct-dvacet sosáků. Hned nacházejí všechny tělní otvory. Proklouzávají mezi sevřenými rty kolem hradby zubů a místy po zubech moudrosti. Kloužou nosem. Vnikají i řiti a zmateně vztyčeným pohlavím. Sají v plicích, v břiše až v končetinách. Když někde vypláznou z těla, ozývá se náruživé zasyčení vtahovaného vzduchu. Pod očima víčky pronikají nakonec do mozku. Odsávána paměť. Chvilí ještě zůstává přítomnost. Tou přítomností je vědomí pápěrkové lehkosti vyprázdněné chitinové schránky, schránky šidélka v pavoučí síti.

Jakoby někdo zašeptal. Jako Denisa, když ji v noci přepadla touha po milování. Nějaké prastaré slovo, na které se pohotově probouzel. Její jméno je odvozeno od boha Dionýsa, dárce vína.

Vzpomenul si, jak v Praze zavedl Denisu do staré zahrady v šareckém údolí. Keře vinné révy se tam pnou v desetimetrových girlandách po zdích a po větvích rozložitých ořešáků. Bylo podzimní odpoledne prozářené sluncem a v oprchaných korunách se červenaly spousty střapců sládnoucích bobulí.

„No? Jak je tu?“

„Božsky,“ vydechla uchváceně.

„Jsi nymfa.“

Na mechový ubrus trouchnivějšího stolu postavil sklenky a naplnil je klaretem.

„A ty, jsi satyr.“

„Pijeme Ampelovu krev.“

Hledí do zrcadla magicky opalizující pyropové hladiny

Zmítá se v přízračném toku vojníc, leskle černohlavých a průhledně sklovitých larev mouchy smutnice vojenské.

Unáší ho chřestivý mrak hnědožlutých sarančí stěhovavých, vzorů obludnosti bitevních letounů.

Ocitá se před mlžem zejovkou rozchlípenou, před lasturovými vraty s temnou škvírou rouhavě připomínající ruce při modlitbě se skulinou nedoléhajících malíčků. Čihající ženské přirození je to! Pletivo hnízda s hustým ochlupením, dokořán rozevřené velké pysky v mísách skořápky. A u klitorisu nedovírající, nestvůrně navřené pysky malé. Chňaply! Mají ho! Nenasytně ho pohlcejí dál a dál. Hlavou napřed, jistě, těsně, měkce, hladce. Popojíždí vstříc čemusi nepředstavitelnému.

II.

Něco zašustilo. Jako kvalitní pomačkaný papír, který se trochu narovnal. Když píše, zmačkává papír s nevyhovujícím textem a hází ho do koše. Spotřebovává spousty papíru. Čtenářům nenapadne, co všechno se událo kolem většiny veršů, co se dělo téměř s každým slovem, kolik názvů bylo básním zkoušeno. Sebedokonalejší tisk není krásnější než rukopis a přece své rukopisy ničí. Skrývá pracnost, jakoby snižovala úroveň a hodnotu díla. Hledí do zrcadla magicky opalizující pyropové hladiny.

Usedá k novým a novým pokusům. Chce připodobnit ranní, polední a večerní vyzvánění zvonů doprovázející slunce a k přílivům a dmutím vod i zemské kůry k měsíci. Lidstvo, a nejen ono zahyne, zvony oněmí. Hrabe se v překypujícím koši u psacího stolu, v závěji kolem, narovnává zmačkané papíry a hledá v nich výrazy, přirovnání a obraty, kterých se již vzdal. Málokdy dokáže ustoupit, spolehnout se na práci svého podvědomí a pokračovat jindy.

„Kolikrát jsem ti říkal, abys mi žádný papír neodklízela,“ vyčítá matce. „Nemůžeš vědět, co vyhazuješ. Do smrti na to už třeba nepřijdu.“

„Ale já jsem tu neuklízela už jak dlouho. Podívej, všude prach. Třeba to máš jenom na jazyku a zdá se ti, žeš to napsal.“

„Tady se nikdo nikdy k ničemu nepřizná!“

Jde ven k popelnicím. Přehrabuje se v nich stařena. Občas ji vídá časně zrána. Pořád nosí dlouhé vybledlé šaty, splývající s šedí domů. Pozvolnými pohyby mu připomíná vojáka na přehlídce, který nenápadně opravuje chybný postoj.

„Jak to jde?“ ptá se jí.

„I dobře. Dobře mladej pane.“

„A co sbíráte?“

„Podívej,“ rozhrnuje jutové pytle na vozíku. „Hadry, flašky, a tady chleba. Vidiš?“

„Chcete cigaretu? Vemte si taky napotom. A co papír? Papír nesbíráte?“

„Ne. Papír ne. To už jsem říkala i tomu vod policie. Papír je těžkej a platěj za něj málo. Ten je pro mladší. Ale našla jsem bibli. Malou bibli na tenkém papíře. Včera jsem četla, jak se Abrahám dohadoval s Bohem vo Sodomskejch.“

„Perem a strojem popsaných a zmačkaných kancelářských papírů jste si nevšimla?“

„Ne panáčku. Nic takovýho.“

„A ten od policie byl v civilu“

„Jo“

Tak přece! Vyptávali se! Jdou po něm! Ale proč?

Zamířil do hospody. Krvavý, obrovský, zdrcující sluneční kotouč klesá za obzor a všechno tone v rudém šeru. Chorál zvonů zaniká v šumu věžatého města.

Kdyby pro ně hledala, neřekla by, že se jí ptali. Když od ní budou zas vyzvídat, a to oni budou, doví se, že o nich ví. Budou chtít, aby spolupracoval. A co když si to při tolika válečných, při tolika špiónážních filmech jenom namýšlí? Ale jak jinak by získávali přehled? Musejí sledovat všechno. I obsah popelnic.

Ochlادilo se. Tohle bordeauxské víno z druhu cabernet či carmenet, verdot, merlot, anebo malbec zahřeje. Zahřeje a uvolní. Stačí jedna sklenka. Jenom zahřeje? Jenom uvolní? Alkoholové tvrdí, že pouhý doušek ho srazí zpět na dno, na to dno, od kterého se před jedenácti lety díky jim odrazil. K tomuto svému domu, k nezávislé spisovatelské úspěšnosti. Hledí do zrcadla magicky opalizující pyropové hladiny.

V hospodě je plno. První pivo s velkým rumem si dává u pultu. Další pije u zdi. Tak se říká místu hned za dveřmi. Na stěně je tu téměř ve výši prsou vodorovně upevněna deska. Ráno u ní stávají notorici při prvním půllitru. Třaslavé ruce opřou v zápěstích o její okraj, do dlaní sevřou sklenici a naklání si ji ke rtům aby si pivo rozbryndali.

Vedle něj popíjí širokoplecí chlapík v ruské námořnické čepici a v krátkém železničářském kabátě. Smělá, větrem ošlehaná inteligentní tvář, hotový Jack London. Odkud ho jen zná? Metař! Vždyť je to metař! Ale proč by nemohl být inteligentní člověk metařem? A proč by nemohl nosit čepici nachimovku? Třeba ji našel. Někde v popelnici?

„Neprohlížeš si mě tak okatě,“ pronesl chlapík.

Rekl to on? Dívá se mimo. Ale rty se mu hýbaly. A stojí spolu sami.

„Proč?“ ptá se stejně spiklenecky.

Metař na něj vrhá krátký, poněkud udivený pohled.

„Však ty víš.“

„Nic nevím,“ odporuje chabě.

„Ale víš.“

„Ne.“

„Tak dobře poslouvej: Chrpy soutěží s poledním nebem. Zní jen gong slunce. Letí úpekovi havrani. Pusto. Sbohem. Navždycky sbohem.“

Jeho báseň! Verše, na kterých dělá! A je to dobré. Snad i definitivní. Kdo to dokázal?

„Co proboha chcete?“

„Seber se! Naše práce vyžaduje pevné nervy.“

„Vidíte, že je nemám.“

„S vědomím pro koho a za jakou věc pracuješ, budeš je mít jako lana.“

„Jste Rus?“

„A to jsi řekl, že nic nevíš.“

„Tak řeknete mi, co mi chcete?“

„Navázali jsme spojení. To je zatím všechno.“ Muž London dopíjí a nevšimavě odchází. Tak tedy ruská rozvědka.

Usedá za uvolněný stůl v rohu. V ošoupaném smokingu přišejdil kříženec číšníka, dohazovače a pohřebního zřízence.

„Odkud se my známe, kamaráde? Známe se? Dovolíš? Nezlobíš se na mne? Nezlobíš se? Víš, na něco se tě zeptám. Nebudeš se zlobit?“

„Podle toho co to bude, kreaturo.“

„Zaplatíš pivo?“

„Odevzdaně přikývnul. Tu si povšimnul, že od krajního stolu ho pozoruje kdosi s malou olýsalou hlavou na dlouhém pštrosím krku.

„Seš fajn. Máš pochopení“, brebentí dál kreatura. „Hraješ?“

„Vypadám snad na to?“

„Člověk nikdy neví.“

Pštrosův pohled se mu vpil do očí. Uhnul, ale hned ho vztekle vrátil. Kreatura začal cosi o své sestřenici.

„Jaká je?“ zeptal se, aby řeč nestála.

„Bezva. Když ti řeknu... Hned vytuší jak bys to rád. Bravura.“

Pštrosák šanzíruje na záchod. On se také zvedne a jde za ním.

„My se snad odněkud známe?“ ptá se ho nad žlábkem.

„Ani bych neřek,“ odsekl pštrosák podrážděně.

„Tak co pořád vejráš? Hlídáš?“

„Co si to dovoluješ? Tohle se chci zeptat já. A taky se tě ptám! Tak co?!“

„To se ti jen zdá.“

„A co když ne?“

Vrazil pštrosákovi facku.

Nad sadem zachroptěla sova. Tmou čiší Silénovo tajemství: „Nejlépe se nenarodit a když už jsme se narodili, pak je nejlíp co nejdříve umřít.“

Napřed mu byl blízký veselý Dionýsos Lýsios, jenž smetá ukázňující a svazující omezení. Už tehdy však tušil, že nic není zadarmo a v Neapoli dlouho postával před kovovým poprsím, představujícím Dionýsa s hlavou zádumčivě skloněnou a s výrazem obličejů truchlivým. Brzo nastaly chvíle, kdy v depresích zamýšlel skočit pod koks, padající v bílé žhavých blocích z koksárenských pecí. Rodiče by tak neměli starosti s jeho tělem. Uzdraven vzhlíží k téměř asketickému Heraklovi, krotčímu divoké síly země, usmiřujícímu svět, přemáhajícímu příšery ohrožující mír. A teď? Právě teď? Hledí do magicky opalizující pyropové hladiny.

Kontroluje, jestli se jeho tramvaje nedrží nějaké auto. Nenápadně pozoruje spolucestující, tipuje, kdo ho sleduje. Ani v nejmenším nedává najevo, že bude vystupovat. Zvedá se v poslední chvíli, náhle, jakoby v zamyšlení na výstup zapomněl, těsně před zavřením dveří. Ti co vystupují za ním, to mohou být oni. Vojenská rozvědka, kontrarozvědka, Rusové, kdo všechno? Všichni? Sem-tam cestuje po městě.

Pravidelně jezdí trolejbusem o dvě stanice dál než na místo kam skutečně směřuje, kam se potom dostává z protisměru.

Chytračí, i když si ví, že uniknout nelze. Je jich vždy tolik, že sledují každý jeho krok. A nejen to. Odposlouchávají telefonické hovory, pročítají a vyhodnocují dopisy. Do bytu nainstalovali mikroaparatury, pomocí kterých zachycují každé slovo, každé gesto či mimiku. Každý s kým se stýká, může u sebe mít vysílačku, aniž by o ní věděl. I on sám. V knoflíku? V korunce zubu?

Přitom cítí, že ztrácí přirozenost. Kvůli zmatení sledovatelů přibývají v jeho řeči nářky, náznaky, zámlky, vsuvky, odbočování. Vidí zaražené, udivené, nechápavé, podezřívavé, soucitné i shovívavé pohledy. Neplatí už přinejmenším za podivína? Šeptají si o něm. Ale snaží se být jako ostatní. Jinak by ho mohli zavřít do blázince.

Ostře se pohádal s otcem. Obvinil ho, že to on mu vyhazuje zmuchlané papíry.

Po půlnoci odpočívá i ticho. Leží na městě nehybné, chladnoucí, těžké jako obrovský železný ingot. Proč vlastně přestal chodit do Klubu usilujících o střízlivost? Z lenosti? Z přesycení? Anebo se mu zdá, že závislost na alkoholu ustoupila závislosti na doléčování? Skrze tvůrčí šílenství, jakoby chvílemi splýval se samým Bohem. Tehdy se mu zdá, že je absolutně nezávislý. Není však i to projev dosud neuvědomělého druhu závislosti, tvůrčí závislosti na Stvořiteli? Jako pětiletý hošík se zeptal maminky: A kde je Pánbíčkův kostel? Hledí do magicky opalizující pyropové hladiny.

Blesková okupace vojenskými jednotkami Varšavské smlouvy ho nepřekvapila. Hospodské setkání s Londonem bylo předznamenáním. Vzklíčilo v něm nejasné odhodlání. Adresu sovětského velitelství na Dlabačově měl zaznamenánu už přes měsíc.

Vyšel z hospody Nad Závěrkou, trochu se zapotácel, uklouznul a téměř upadnul na náledí chodníku. Zamířil dolů k Bělohorské třídě.

Střízlivý by se asi neodvážil. Neodvážil by se čeho? To se uvidí. Zjedná si jasno. Rázně vzal za kliku těžkých dveří. U stolku sedí dva mladí sovětsští vojáci. Ověří si svou ruštinu.

„Dozorčí?!“

„Zde,“ povstává jeden.

„Jdu za náčelníkem rozvědky.“

„V jaké záležitosti?“

„V tajné. Musím hovořit s náčelníkem, anebo s jeho nejbližším zástupcem.“

„Kdo jste?“

Legitimuje se.

Voják je najednou více strohý.

„Čekajte.“

Odnáší občanský průkaz a za chvíli se vrací.

Za pár minut přichází šedovlasý důstojník. Nepůsobí povýšeně. Oči mu však hledí jako objektivy filmových kamer. Vrací mu průkaz a vede ho do kanceláře. Kdyby pověsili na stěnu kříž, mohl by tam úřadovat evangelický kněz.

„Tak co máte?“

„Podívejte.... Já mám rád jasno. Proč jste mi neřekli, co chcete, co budete neznámo kdy chtít?“

„Při jaké příležitosti?“

„V hospodě. Ten váš agent. Metař v nachimovce. A od té doby mě neustále sledujete. Takhle to dál nejde!“

„Jen klid! Pítí vám nedělá dobře.“

„Právě to mi dělá dobře! Jsem básník. Ale vy to všechno víte. Řekněte, řekněte, co se mnou bude.“

„Půjdete domů a vyspíte se.“

„Ale kdy si promluvíme? Chci mít jasno.“

„Už jsme si promluvili. A jasno budete mít snad střízlivý.“

Hledí do poháru magicky opalizující pyropové hladiny. Pojednou slyší tlumené, vznášivě měkké, znepokojivé frkotání. Chvíli to zní jako vměnění chorého kotěte, chvíli zas jako předení kocoura. Venku v lípě se ve světle z okna něco mihlo a rázem ulpívavě zatichlo. Jat úzkostí prohlíží listoví. Na dosah ruky se jeden ze srdčitých listů ještě pohupuje. Sedí na něm lišaj smrtihlav.

Praha, leden 1979

Vysvětlivky

Ampelos = mladý a krásný lýdijský satyr, oddaný přítel Dionýsův. Po smrtelném pádu ze skály ho Zeus proměnil v keř vinné révy.

Athamás = král v městě Orchomenu v Boiótii. Napřed byl ženatý s bohyní oblaků Nefelou a měl s ní děti Frixu a Hellu. Nefelu zapudil kvůli Íně, dceři krále Kadma. S Ínou zplodil Learchu a Melikerta. Za to, že Ína vychovávala i Dionýsa, potrestala Héra Athamanta šílenstvím, ve kterém zabil Learchu. Potom byla jeho manželkou Themistó, dcera lapithského krále Hypsea. Tato mu dala čtyři syny.

Bonga = dva nestejně bubínky spojené dřevěným trámcem. Hráč je drží mezi koleny a jejich blány rozechvívá údery prstů a dlaní

Deml Jakub = český katolický kněz a spisovatel. Narodil se 20.8.1878 v Tasově, zemřel 10.2.1961 v Třebíči.

Dionýsos = řecký bůh vína a vinařství, jediný z bohů zrozený dvakrát: poprvé předčasně z krásné Semely, když tato umírala v ohni z bleskové podoby svého milence boha Dia a podruhé ze samého Dia, poté, co ho donosil zašitého ve svém těle. Malý Dionýsos převlečený za děvčátko byl tajně vychováván Semelinou sestrou Ínou, potom nýsejskými vílami a Silénem. Žárlivá Diova manželka bohyně Héra postihla Dionýsa šílenstvím. Začal se potulovat po horách a lesích, po Ampelově přeměně ve vinný keř se neustále opájel vínem a obklopen početnou družinou hýřících Silénů, Satyrů, mainad, Kentaurů, nymf, Pánů či Múz šířil tak nevázané veselí, že mu říkali Bakchos (Třešticí). Ze všech bohů má nejvíce jmen. Byl také bohem plodnosti a veškerého růstu

v přírodě, poskytoval i básnické a věštecké nadšení. Své protivníky krutě trestal. Na ostrově Naxu se oženil s Ariadnou, dcerou krétského krále Mína a po svém vítězství nad světem usedl po Diově pravici na Olympu. Z Hádu přivedl na Olymp i svoji matku a učinil z ní bohyni Thyóné.

Dionýsos Lýsios = u orfíků označuje vlastnost boha vína Dionýsa, který uvolňuje všechny zábrany a tvrdá omezení. Nazývá se také Mainomenos (Zuřící), Melpomenos (Zpívající), Pausilypos (Zbavující smutku, zapuzující starosti a chmury).

Euagoras = král salaminský na Kypru, pocházející z rodiny Teukrů. Zemřel roku 376 před Kristem.

Garonne = francouzská řeka pramenící v Pyrenejích. U města Bordeaux přechází v dlouhou přílivovou část zvanou Gironde, končí v moři Cantaberském.

Héraklés = syn Diův a Alkménin, nejslavnější řecký hrdina, proslulý svou silou a nebojácností.

klaret = mladé bledě červené víno, získané přímým lisováním z tmavých hroznů.

morbus = choroba (lat.)

notorik = alkoholik, člověk závislý na alkoholu ve třetím stadiu dle Jellinka (hospodský slang).

Nymfa = polobožská bytost, víla. Představitelky mořských nymf byly Ókeanovny a Néreovny, podzemní vodstva obývaly Nájady, hory osídlovaly Oready, v stromech a hájích žily Dryady.

opalizující = světélkující pod dopadem světla.

proprius = zvláštní (lat.)

přišejdit = přikrádat se (slang hazardních hráčů)

pyrop = český granát, křemičitan hlinitohořečnatý. Svitivě tmavě krvavý, pokud to velikost připouští jasný a průhledný, vždy ideálně čistý drahokam.

Satyr = polobožská rozpustilá bytost holdující vínu, vyvádějící ztřeštěné kousky, vždy ochotná divě tančit a miliskovat se s nymfami, průvodce Dionýsův.

Semela = dcera thébského krále Kadma a božské Harmonie, sestra královny Ono, milenka boha Dia. Když jí končil šestý měsíc těhotenství, uprosila Dia, aby se jí ukázal ve své pravé podobě. Vyšlehl blesk, v jehož plameni zahynula. Přitom porodila Dionýsa.

Sílénos = démon pramene, vychovatel a neodlučný průvodce Dionýsův, veselý, věčně opilý stařec, který měl věštecký dar a zálibu ve filozofování.

šanžírovat = vzdalovat se od stolu, od pití (hospodský slang).

K V I L D A

Bylo jasné srpnové dopoledne. Šel jsem z Borových Lad lesní cestou, stoupající mezi hukotající Teplou Vltavou a strmou, smrky neprostupně zarostlou Vyhlídkou, nad Toka-nišťem, směrem k Vysokému stolci a přes Hraniční les ke Knížecím Pláním. Ošplouchal jsem se ledově chladnou vodou, tu hrčící, tu pleskotající v příkopu, zašel pár kroků do lesa a najedl se borůvek. Na mýtině u cesty ležel smrkový kmen - kulatina oloupaná už pár let, ztmavlá, vyschlá a již vyhrátá - místo k odpočinku. Usedl jsem a hleděl na protější lesnaté stráně. Ulehl jsem na záda. Modrotou nebe prolínalo tajemství nekonečna. Čas postál a mechy ho vdechly. Vznášel jsem se v hluboké a klidné zeleni. Zavřel jsem klížíci se oči.

Bystrinka v příkopu jednotvárně zurčí, občas táká nějaký pták a jiný mu odpovídá. Asi strážlící. Něco mě znepokojilo. Jakýsi pohled. Opodál, zády k slunci, stojí stařík, hubený až prosvitá. Mhouřím oči, zacláním je, abych mu viděl do tváře.

„Jó, kdysi se za mnou ženský votáčely,“ říká tiše ale zřetelně. Zraky mu v lišejnatém obličejí září blankytně jako oblohoové střípky či průzory a tělo nevrhá žádný stín.

„To už muselo být pěkně dávno,“ odpovídám. Sedám si a kynu mu, aby se také posadil. Jak přichází, větvičky pod ním ani nezaprasknou.

„Co je to dávno? Tehdy tady bujely hlavně obří bučiny. Asi se jim zdálo, že potrvají pořád, nebo tak předlouho, až času nebude. Vítr v nich spíš hučel. Nešuměl tak jako teď ve smrkoví,“ tvrdí s určitostí.

„Jak to víš?“

„Byl jsem hučavskéj a jsem šumavskéj. Budu tady dokavad' tu budou stromy.“

„Kdo jsi?“

„Já si teda sednu. Abys mě moc nekoukal do vočadel. Moh bys dohlídnout až příliš dávno. Až by ses v tom dávnu octnul. A kdybych náhodou jen mrknul, zapomněl bys na současno a už se nevrátil. Jeslipak víš, kolik je hodin?“ Staroch kupodivu nečpí starotou, ba ani není cítit jinak.

„Je právě poledne.“

„O polednách je můj čas. Jsem Polednář. Jen sed'! Nejsi tak zlý, že by ses měl bát. Mohu ti o minulosti vyprávět. To tě neohroží.“

Dlaní se opírám vedle jeho popelavě šedé, žilnaté a vrásčité ruky, jež maně pohlazuje dřevo, dotýkám se jí, ale jako bych pozbyl citu, ničeho nehmatám. „Chystám se někdy do Kvildy a dál k Jezerní slati. Poptával jsem se, proč se to tam jmenuje Kvilda, co to pojmenování znamená, ale nikdo mě kloudně neodpověděl.“

„No, Kvilda je prý zkomolenina názvu Aussergefild. To znamená ‘mezi polema, lukama‘.

Anebo, že je to prý pojmenování podle chození číhařů na kvíl.“

Když Polednář vidí, že nevím co je kvíl, rozvádí: „To kdysi ptáčníci chodívali do lesa a někde na pasece nebo u močálu, pod nízkým a košatým stromem zhotovili přístřešek z chvoje. Na větve toho stromu nastražili proutky pomazané lepem, schovali se pod přístřešek a jeden kvílil na píšťalu, čím napodoboval soví hlas. Drobní ptáci nenávidí sovu, a jak ji uslyší, sletují se a pronikavě křičí, aby ji zahnali. Všude sovu hledají, ale nikde ji nevidí. Hádají, že je ukryta na stromě, odkud vychází její hlas. Sedají na větve, přitom se nalepují na proutky a jak sebou házejí, proutky povolují a přilepení ptáci padají na zem. Přitom křičí a štěbetají ještě pronikavěji. Ostatní ptáci, jindy chytří a opatrní, jsou na sovu tak rozzlobeni, že bez rozvahy také usedají na nástrahy a ani si nevšímají, že druhý ptáčník sbírá pod stromem jejich bezmocné druhy.“

„A který výklad je správný?“

„Ani jeden. Pravda je úplně jiná, zapomenutá, tak jako jsou zapomenuti první vyspělí lidé tohoto kraje. Prales tu, jako nádherný živoch, sám tehdy pokorně utíchal před svou velebou, obdivně hučel nad svou divokostí a kvílel nad svou neporušovanou samotou a přirozenou hrůzností. Pravda je taková, že ještě než průsmekem k Domažlicům vnikali Němci z Bavorska do Čech, před Chody a Kralovák, ještě než Zlatou stezkou přicházelo z Pasova do Prachatic týdně až dvě stě soumarů s nákladem soli a jiného zboží vyměňovaného za obilí a máslo, než sem páni z Růžie přiváděli Rakušany a Bavor, aby na přidělených rozlohách mýtili lesy na pole a luka, než zde byly založeny kláštery a než mnichové učili lid hospodařit, než zlato přivábilo další množství obyvatel, než dřevaři vykáceli panenské bukové hvozdy pro uhlíře, skláře a voraře, než pozdější smrkové velikány vyvrátila a polámala strašná vichřice a než potom kůrovec, rojící se v hrozivých sloupech a mracích zatemňoval slunce budoucích zbohatlíků, již před tím vším dorazilo k soutokům Teplé Vltavy s Vydřím a Vltavským potokem několik desítek osadníků. Vedl je Ondřej z Jílového, důvěrný přítel knížete Václava, zavražděného svým bratrem Boleslavem. Tehdy Boleslav zamordoval i Václavovu křesťanskou družinu. Z ní však ten Ondřej, jinak též jeden z kmetů zemských unikl. Dal svým porobům volnost, rozdělil jim svůj majetek a v čele nejvěrnějších z nich, kteří se přiklonili ke kříži Spasitele, táhnul tajně k novému životu v daleké divočině v srdci jižních hor. Bylo to dlouhé namáhavé putování, kdy duše opouštěly samočinně krácející těla vyčerpaných uprchlíků, volně se nad nimi vznášely a oddávaly se novému Bohu.

Ondřej, podobně jako svatý Václav, četl v latinských i slovanských knihách a jako dobrý biskup či kněz hlásal evangelium a naplňoval víru. Co myslíš, co činil hned po příchodu sem do těchto hvozďů? No křtil! Pod začátkem dvou přesných řad záhadných světlých kamenů, vystupujících na kopeček, na místo označené Citlivcem, mužem rozeznávajícím skrytou povahu živého i neživého, nechal volským potahem přivléci balvan, želvici s vymletou prohlubní, křtitelnicí a oltář zároveň. A dřív než novokřtenci budovali obydlí, sroubili nad želvici chrámek. Zvonici měl podélnou, neboť v ní místo zvonu vodorovně vedle sebe visely dva vyschlé, různě silné, vydlabané bukové kmeny, každý o délce pěti loktů, na které se tlouklo palicemi z jalovce. Tluky byly hluboké, temné, tajemné. Ondřej zasvětil chrámek památce knížete Václava. Na jeho místě, dole u Borových Lad, směrem k Horní Vltavici, kde jsem měl vidinu srstnatých lidí, stála ještě nedávno ozdravná kaple sv. Anny. Myslím, že tam někdy v pradávnu bylo bojiště, snad sběračů lesních plodin, snad lovců. Nasvědčoval tomu onen pravidelný dvojřad bělavých valounů, předchůdců kapliček křížové cesty oné kaple.“

„To je zajímavé. Kdo by si to pomyslel? Jak to ale souvisí s pojmenováním Kvilda?“

„No, Citlivec, vdovec to byl, měl dceru Ivanku, právě vypučelou, zelenavě hnědookou, nespoutanou zrzku. A do té se Ondřej spálil pozdním citem. Darma si říkal, že by jí mohl být otcem.“

Ondřej byl urostlý muž, začínající už sestupovat z vrcholu svých neobyčejných tělesných sil. Měl zduchovnělou avšak rozhodnou tvář, dovedl smířlivě přijímat události na kterých nic nemohl změnit a lehce by si získal kteroukoliv ženu nebo dívku. Ivanka v něm našla zalíbení napřed nejspíš z úcty, obdivu, vděčnosti, polichocenosti a důvěry.

„Miluješ ho? „zeptal se jí Citlivec.

„Nepotkala jsem jiného, kterého bych mohla snést.“

„A miluješ ho?“

„On mi dává celé své srdce a spokojí se s tím, kolik a jak mu já dávám z mého. Budu mu věrná a dobrá.“

„No a miluješ ho?“

„Když se tak dobře postaral a stále se stará o všechny, jak by se co nejlépe nestaral o mne a o naše děti? Mám ho ráda a budu ho mít pořád raději.“

V chrámku se brzo konala první svatba.

„Před Bohem a před vámi bratři a sestry se prohlašuji manželem Ivanky“, řekl u kameného oltáře Ondřej.

„Před Bohem a před vámi bratři a sestry se prohlašuji manželkou Ondřeje“, řekla Ivanka.

Když se Ondřej dozvěděl, že je Boleslav nepřestává hledat, přesvědčil téměř polovinu osadníků, aby se přesídlili ještě dál, výš na náhorní planinu. Tam dřevorubci postavili napřed jeho srub a sami přebývali opodál v letním táboře. Ondřej s nimi kácel stromy na další stavení. Práce jim šla od ruky, přestože jen málo jich ovládalo umnější tesařské práce a jen dva dokázali štípat klády na fošny a hoblováním vyrábět prkna. Ivanka vařila všem obědy. V pátek odpoledne scházeli chlapi do osady ke svým rodinám. Ondřej s Ivankou vyráželi dolů až v neděli brzo ráno.

Ondřej v chrámku sv. Václava sloužil mši svatou a potom obvykle rozmlouval a radil se s nejzkušenějšími muži. Ivanka zas léčila nemoci a poranění bylinnými mastmi, lektvary a prášky, a též vkládáním rukou. Všichni se jí tak trochu báli, podobně jako se obávali její rusé jasnovidné matky, zemřelé při jejím porodu. Zpět se vraceli společně v neděli po obědě.

„Jak to, že u tebe je takový mír, takový pokoj?“, zeptala se Ivanka Ondřeje, když se jednou večer, sedíce u stolu drželi za ruce.

„I podle Pisma nahlížím, že veškerenstvo je z Boha a zároveň je v Bohu. Bůh je ve všem, a to, doufejme, nezanikne, ale bude možná jen znovu a znovu bráno k jinakosti. Zdává se mi, že náš svět je v mysli boží, kde však také může skončit. A že všechno je též božím sebezkoumáním. Zamýšlí se Bůh nad svým vlastním božstvím? Hloubá o své vlastní všemohoucnosti? Věřím, že svým bytím a dokonce i v každé hříšné chvíli mu sloužíme. Toto vědomí je uloženo v mém srdci a tam je pokojem. Kdokoli z něj může čerpat a je zázračné, že čím více z něj ubírá, tím je ho víc.“, odpověděl Ondřej.“

Léto bylo před ústupem, prales překypoval životem a všem poskytoval své ovoce, zvěřinu a ryby. Řeka a potoky byly plné pstruhů a zjara, počátkem léta a na podzim jimi od moře, vzhůru proti tokům, táhly pleskotající proudy tmavě stříbrných lososů. Tyto chutné ryby, měřící i více než tři stopy a vážící až třicet liber, se jedna přes druhou derou vpřed, předbíhají se skoky vysokými nad šest loktů a dlouhými přes jedenáct loktů; každá chce být první, aby si nahoře ve společném rodišti vybrala nejlepší místo ke tření. Tehdy potok zmateně stoupne, zdánlivě teče opačně, jeho jednotvárný huk se o stupínek měkce zvýší a snad právě tato příznačná tónová změna, ještě před lákavým pachem rybiny, přivolává medvědy, rysy, vlky, lišky a ostatní dravou zvěř k hodování. Lososi tu a tam vyskakují i na nízké břehy a než se domrskají zpátky do vody, bývají většinou polapeni. Též dravé ptactvo si na nich pochutnává. Ondřejovci je ani nestačili sbírat. Jikrnačky, často až pod prameništi, bijí mocnými údery a stahy těla plochou ocasu do kamenitého dna a do vymláčených prohlubní vytírají jikry, které samečkové pohotově postříkují mlíčem. Vodní proud potom nanáší jikry s kamínky a pískem do věžovitých trdel. Z vylíhlého potěru vyrůstají losůskové, kteří jako tříletá strdlata odplouvají dospívat do moře.

Citlivec potají zavedl Ondřeje na odlehlé místo, kde řeka opustila své koryto. Tam odkryl hnízda šupinek, zrněk a valounků zlata, které kameny, nesené dravými jarními vodami, vytloukly a vymlely z horniny břehu a nahromadily v nánosech oblázků a písku. Ondřej z nich odebral z drahého kovu množství nutné k výměně za sůl, mouku, látky, různé náčiní a za jiné potřebné věci. A za osivo. Dychtil po osení. Chtěl jíst, co sám zaseje. Cítil, že mezi lidmi a chlebem je nejlepší přímý svazek. „Naše nejdávnější matka je půda.“, kázal v chrámku. „Bůh totiž vdechl život hlíně země, aby byla Adamem, jistě to podobě své božské bytosti. V rajske zahradě z něj učinil Evu, a tak vlastně víc než dceru a zároveň víc než sestru. Adam s Evou okusili zapovězené ovoce ze stromu poznání a touto svévolí přišli o

nesmrtelnost i o ráj. Počali potomstvo, jemuž je souzeno v potu tváře dobývat si chléb a jen tak být zdravé a prospěšné. Proto dáme zlato těchto hor především za železná oradla a ovesné zrno.“

Pár dní nato Citlivec v nenadálém dešti promoknul, vykašlával krev a v horečkách zemřel. Pochovali ho poblíž kostelíka, kterému určil místo, v prostěradle, kolena u brady.

„Ty nepláčeš Ivuško?“ divil se Ondřej.

„Já ho oplakala ještě zdravého, když v něm nemoc jenom držela. Vždyť jsem jeho dítě, po něm vnímává dcera z kořenářky-vědmy. Jak bych netušila, že nás opustí? I on to věděl. Ondrouši, bojím se, že tady smrt ještě nemá dost. -

Letní dny se začaly krátit. Jednoho rána slunce skomíralo kdesi v těžkém zátumném šeru z par a mlh a všechno pokrývala námraza poprášená sněhem.

„Neodpočnete si dnes raději?“ odrazovala Ivanka Ondřeje od práce.

„Nemůžeme jen tak vynechávat Ivuško. Tahle mrazivá šerota už ohlašuje zimu a do té chceme být přece se vším hotovi.“

Ivanka Ondřeje objala, jakoby měl odejít kdoví na jak dlouho.

Před polednem šerota zjasněla, vytratila se a námraza na slunečním vedru roztála. V dálce z pralesa vyšlo sedm postav. Přední čtyři chlapi, dva a dva, mezi sebou něco nesli. Ale kanec nebo srnec to nebyl. Ivanka, hledící ze zápraží, vykřikla. Ani sbor nejlepších plaček by nezakvílil tak silně, tak ostře, tak bolně. Všechno zatichlo, strnulo. Muži přicházeli jakoby nic, jako zosobněný osud. Také oznamující hlas jednoho z nich byl zdánlivě netečný: „Podřátý strom se nám nahoře v mlze zachytil v okolních korunách a Ondřej spěchal, aby nám ho pomohl houpáním svalit. Najednou se však s praskotem sám uvolnil. Ondra chtěl uskočit, ale noha se mu smekla po ledovíně na holé větvi. Netrápil se dlouho.“

„Jděte dovnitř, dejte ho na stůl a počkejte venku, - řekla Ivanka.

Omytého Ondřeje uložili do ovčín. Ivanka vedla pohřební průvodek neznámou divočinou, stezkami zvěře, dál, stále dál, přes mrtvou slat, územím datlů, kde údery ptačích zobáků do kmenů a větví chřadnoucích stromů vydávají jasné tepoty a klepání, na palouček s vystouplou plochou, připomínající nízký stůl.

„Tady“ ukázala na vyvýšeninu.

„To je ale nejspíš skála“ padla námitka jednoho z mužů.

„Ano. Odkryjte ji.“

Uprostřed roztrhli a rozhalili zápoj kapradin, vřesu, osladiče, brusinek a měchu s vrstvou černé prsti hustě prorostlou kořáním. Ukázal se tmavě hnědý povrch obrovského kamene plošáka. Ivanka na něj rozprostřela novou lněnou plachtu.

„Sem“ pokynula znovu. „A vraťte se kousek zpátky, někam na výsluní, třeba k tomu datlovišti. Přijdu za chvíli a vyvedu vás.“

Ondřej ležel na plachtě s rouškou kolem beder, s lístky vonných bylin na polámané hrudi. Vytrhla si kadeř vlasů, vtiskla mu ji do dlaně, zakryla ho stranami plachty a zpátky na něj převrátila těžké rostlinné roucho.

Budování nového sídliště bez Ondřeje vázlo a koncem října, když počaly dusivé mlhy, plískanice a větší přechodné sněhy a mrazy, dřevaři rušili tábor, aby závčas odešli do dolní osady. Ivanka si umínila zůstat.

„Zima tě tady uvězní na čtyři-pět měsíců. Sama nepřežiješ“, - odrazovali ji.

„Ondřej se nestaral jen o vás. V lochu mám zásobu jídla na rok a dřeva po střechu.“, trvala na svém.

„A kdo nás bude léčit? A kdo tebe ošetří, když bys ochořela? A jak budeš trávit neděle tak daleko od našeho chrámku, od Boha?“

„Nemohu uzdravovat, pokud nemám klidnou mysl a bez Ondřeje ať třeba i umřu. A snad někdy i vy přijdete na to, že k setkávání s nebeským Otcem nemusí být vymezený čas, ani zvláštní místo, ani prostředník.“

Nastalo ještě pár teplých dnů pozdního podzimu. Křtice nejrůznějších listnáčů a jehličňanů, roztroušených a poshlukovaných mezi korunami letitých buků, jejichž bělavá těla porůstal temně zelený mech; to nedohledné klidné moře stromů zahořelo na slunci oslní zlatých žlutí, nejkrásnější zrzotou, červeněmi a hněděmi. Sklíčená Ivanka se vzchopila ke sběru brusinek a posledních bezových a jeřabinových bobulí.

Jednoho odpoledne najednou ustal osvěžující větřík, štěbetáčkové oněměli a schovali se a všechno zalehla dusnota. Celý západní obzor se zatměl. Zatmění černalo a šířilo se s hrozivou rychlostí. A před tou černotou kvačil silící strašidelný hukot, jako by přicházel konec světa. Dorazil víchř, ženoucí chuchvalce nízkých šedých mraků. Vzápětí se přirýtila lavina sněhových mraků, sněhová bouře s matnými blesky, tlumeným hromobitím, zastřeným jekotem a praskotem. A když se to běsnění přehnalo, doléhala na pralesy šustivá vánice. V její bílé tmě nebylo vidět na krok. Doláci, soused k sousedovi, pilně prohazovali cesty, čím kolem nich vršili sněhové stěny. Nové a nové prohazování nechávalo ve výši mezi nimi úzký prostor, kde se pojily sněhové vločky, až utvořily klenbu tunelů. Také Ivanka nahoře co chvíli odhazovala od dveří sníh a nakonec vycházela tunelem.

„Poutavé, skutečně poutavé. Ale souvisí to nějak s pojmenováním Kvilda?“ přerušil jsem znovu Polednáře.“

Polednář pokýval hlavou: „Jsi nedočkavý. Lidé jsou stále nedočkavější a těkavější. Málokterou chvíli prožívají plně. Spěchají. Pospíchají, i když by si mohli uvědomit, že čím rychleji požijí, tím dříve dožijí.“ Ivanka se však utápěla v smutku příliš a jiskrná oslnivost zimy ji mýjela jako v polosnu.

Za tři neděle napadalo na šest-sedm sáhů sypkého sněhu. Takového, co jako bažina pohltil každého, kdo na něj vkročí. Lze po něm jít, jen když utuhne a pokryje se ledem. Když takové údobí nastalo, Ivanka jednoho dne ráno našla poblíž svého srubu bezvládného chlapa. Odebrala mu od pasu dýku a obrátila ho na záda. Mladou, ušlechtilou, čimsi zdrsňelou tvář neznala. Ještě dýchal. Odvlekla ho dovnitř a stáhla z něj potrháný drahý oděv a rozedrané vysoké boty z dobře vydělané kůže. Měl štíhlé, ale nepochybně silné, pěkně tvarované ruce bez mozolů. Byl drobnější než Ondřej, méně ramenatý, ale jistě pružnější. Hladovění a námaha proměnily jeho štíhlost v hubenost. Byl samá kost, samé provazce svalů, samá šlachy a nerv. Tu a tam jizva po seknutí, po bodnutí a čerstvé šrámy jak se prodíral houštinami. Omrzliny kupodivu neměl. Třela ho sněhem, octovým hadrem, hadrem nasáklým odvarem z máty, potom jemně strouhaným křenem v plátýnku a meduňkovou kořalkou. Ale pořád jakoby jen dodýčával. Fackovala ho a přerušovaně, vši silou mu stlačovala hrudník na srdce. Nakonec ho přetáhla na lože. Odhodlaně se svlékla se a pod kožešinami objala jeho chladné tělo. Po hodné chvíli tělo zvlažnělo, samo začalo teplot a jeho smrštený řiťousek jí na stehně poněmáhle rostl v řádný úd, který mu kupodivu i v mrákotě bytněl. Tu z lože raději vyskočila. Jak očekávala, cizince rozpálila a roztrásla zimnice. Zabalila ho do teplých plén. Probral se na druhý den před polednem.

„Jsi Ivanka nebohého Ondřeje?“

Přikývla. „A kdo jsi ty?“

„Jsem Antonín, nehodný dvořan knížete Václava.“

„Proč nehodný?“

„Měl jsem knížete doprovázet a chránit při jeho návštěvě u Boleslava. Přišli jsme na jeho pozvání ve výroční čas posvěcení tamního kostela sv. Kosmy a Damiána na slavnostní nedělní bohoslužbu. Jsem jeden z nejlepších šermířů, ale jsem i zunkal. Po turnaji jsem na večerním hodokvase opil do nemoty. A tak mohl český Kain Boleslav se svými služebníky bez překážky zamordovat svého bratra Václava, jdoucího na jitřní. Václav umíral zavěšen

pravicí na železném kruhu kostelních vrat, na symbolu věčného koloběhu návratů, nad místem, kde stával kamenný sloup, určující posvátný střed panství Čechů. Potom stíhali a vraždili nás, jeho družiníky. Ondřej unikl. Já, já vyvázl snad proto, že ztruncený jsem ležel jakoby už proklálý.“

„A co tady chceš?“

„Lepší život. Jako vy. Vypátral jsem vaši osadu. Řekli mi o Ondřejovi a myslí, že sama tady zimu nepřežiješ. Já přísahal na kříž věrnost církvi, knížeti a jeho družině. Jak bych mohl nepřijít za ženou svého předního zhynuvšího druha s odhodláním k pomoci a ochraně?“

„U knížete jsi selhal.“

„Zachránilas mi život a ten je teď tvůj.“ Hlas mu slábnul, přerušoval se a lámal se. „Patřím ti. Bude jak řekneš.“

„Teď pij.“ Přidržela mu hrnek s bylinkovým odvarem u úst. „Usneš. Usínáš. Usínáš.“

Druhého dne ráno Antonín, ač byl zesláblý, vstal. Byl zklamán, že k pití je jen voda. Snažil se nějak se zaměstnat a být užitečný. Vynesl popel, naštipal třísky k podpalu a zametl. Další den zhotovoval bukové louče ke svícení. Jindy doostřoval nože, sekery, poříz, kosu a srp. Vyrobil dva páry sněžnic a díly sání. Sestavil sáně a pořád něco vylepšoval. Ivanka spávala za plentou.

„Na jaře si tu můžeš postavit chalupu jako ostatní“, - navrhla mu. „Třeba si k sobě najdeš i děvče. Budete mít děti, budete rodina. Ale bez truňku. Napořád. Nikdy ani hlt. Jinak to nejde. Nebylo by to žití, jaké hledáš? -

Zadíval se jí do očí. „Je snad někde taková jako ty?“

„Nemluv hlouposti“, - zasmála se.

Zanedlouho Ivanka vrátila Antonínovi jeho dýku a dala mu i Ondřejovu kuši. On hned nato ulovil srnce. Konečně měli namísto na kost vyuzeného zásobního masa čerstvou divočinu. Když tak vedle sebe jídávali, sdíleli spolu stále víc než potravu. K zálibě, kterou jeden v druhém nacházeli, přibyl pocit přátelské jistoty. Mlčenlivá Antonínova oddanost našla u Ivanky odezvu v důvěře a v nečekané štědrosti: v daru dvouručního dvouostrého Ondřejova meče, mohutného téměř jako šaršoun, meče z damaškového železa, z černého železa chorsánského s úhlednými světlými vzorečky, získaného ze Španělska od Maurů, jediného takového v Čechách. Antonín políbil křížovou odrážku z pochvy povytáhlé této sečné zbraně, která při dostatečné síle uživatele dokáže přeseknout jinou čepel, aniž se tím její ostří podstatně poruší a tak pružné, že když se ohne do kotoče, po uvolnění se zas úplně narovná.

„Ondra by jistě souhlasil s tím, že teď patří jednomu z jeho věrných druhů“, - řekla Ivanka. „A navíc, u tebe je Antonín v nejlepší pohotovosti. Když jsi nás vypátral ty, mohl by nás najít i Boleslav. -

Byli si blízcí jako bratr a sestra a s postupem času víc než bratr a sestra. Ona ho bezděky začala oslovovat Toníku, ale jinak se vyhýbali být jen náhodnému dotyku.

Od severu přihučela metelivá vichřice, vnikala do stromů, ze sténajících větví smetala spousty zkamenělého sněhu, jež s pochmurným duněním dopadaly na sněžný krunýř země. Druhou noc se vichřivé náporu slily v jedno děsné burácení se střídavým vytím, skučením, hořekováním, vše prochvívajícím fukotem, vzlykáním, kvílením, kvílením. Antonín se kvůli čemusi probudil. K nespoutanému nářku zvenčí se přidávalo potlačované kvílení zevnitř. Ivanka! Zapálil louč a odhrnul plentu. Na bílé jehnětině, v zlatě ryšavé záři rozpuštěných vlasů skvěla se její drahá tvář. Víčka očí, zpod kterých prýštily praménky slz, měla zavřené, ale vztáhla k němu ruku jako by ho viděla. Uchopil ji. Opojná žhavost mu prošlehla k srdci a do celého těla.

„Co je?“, přitisknul si podanou ruku ke rtům.

„Smutno. Smutno Toníku. Až k smrti smutno.“

„Ach ty, Kvildo!“ V kožešinách si ji zvedl do náruče a choval jako nemluvně. „Kvildo ty moje!“

Nehleděli zpět ani dopředu. Bylo jen zde a nyní naplněné milováním. To dalo času rychlá křídla. Dny byly jakoby najednou o mnoho delší, slunce jakoby znenadání začalo připékat, větry jakoby rázem zvlažněly. Sníh mizel, až zůstal jen ve stinných místech. Nastalo jaro. Zezdola zas přišli dřevorubci, mýtili prales a dál budovali nové domovy.

„Jak to, že ti Antonín říká Kvilda?“ ptali se Ivanky.

„Ále, jednou v noci vichřice naříkala jako nějaká ženská. Myslel, že to kvílím já a tak mě podle toho přejmenoval na Kvildu.“

Zanedlouho jí napřed oni a potom také dolňáci říkali Kvilda a s její přezdívkou přijali za svého i příselce Antonína. Zase k ní, už ke Kvildě, chodili na obědy a poznenáhlu všichni říkali Kvilda nebo na Kvildě, také jejímu stavení, místu jejího stavení a celé nové kolonii.

Je štěstí úplnější když si ho uvědomujeme? Štěstí Kvildy a Toníka pozbývalo prvotní závratnosti, stávalo se vyrovnanějším, klidnějším, uvyklejším, méně vědomým. Současné se však prohlubovalo. Nabývalo rozměr skutečného přátelství, získávalo moc lásky člověka k člověku jako takovému, sílu jaká spolu drží masy země, a jakoby získávalo i ze vzájemné přitažlivosti Země a Měsíce, Slunce a planet, Stvořitele a stvořeností, jakoby získávalo dílek citu samého Boha.

Jednu neděli zrána se místo do kostelíka vydali k Ondřejovu hrobu. Mrtvou slatí plnou sněžné vody nemohli projít, ale Kvilda našla stezinku zvěře vedoucí kolem. Odpočívali na území datlů. Hodnou chvíli mlčky splývali s lesy, vodami, jasným nebem a vším tvorstvem v jejich věčné něze i nemilosrdnosti, nespoutanosti i podřízenosti osudovým přírodním zákonům. Zeleno černaví ptáci se zasubovali a ze všech stran se ozývalo jejich jasné a záhadné, daleko slyšitelné drnčivé či vrčivé bubnování, nahrazující milostný zpěv. Jeden z těch roztoužených perutáků jakoby neobratně přilétl k nim, ulpěl nízko na kmeni stromu, bystře šplhavě poskakoval sem-tam a kolem dokola vzhůru ke koruně. Sledovali, jak datlové vyhledávají dobře zvučící stromy se suchými větvemi nebo pahýly. Posadí se, prudce rozkmitají hlavu a s neobyčejnou rychlostí zobákem buší do dřeva. „Kli, kli, kli, kli!“ ozvou se někdy pronikavě.

„Jak zázračně spolu všechno souvisí!“ žasla Kvilda. „Nebýt ukrutnosti Boleslava, nepoznala bych tě a nebyli bychom tu spolu na datlích námluvách.“

„To jejich drnění mi zní jako blažené vrnění bytostí přiletěvších odněkud z nebe, spokojených jako jsme my“, zasnul se Antonín.

„A co vlastně nebohý Václav zamýšlel?“ zeptala se Kvilda. „Nelíbilo se nám jeho podléhání Sasovi Jindřichovi. Ale milovali jsme ho pro jeho soucitnou dobrotu a starostlivost.“

„Kníže byl křesťan“, uvažoval Antonín. „Chtěl, abychom i my žili podle Krista. Sám byl příkladem. O bohatství se dělil s chudými. Byl statečný, silný a obratný, ale i v boji o holý život šetřil protivníka jak jen mohl. Ačkoli ho Boleslav nečekaně ťal do hlavy, vyrval mu meč, přidržel ho na zemi a děl: ‚To ti Bůh odpustí bratře! Kdyby ho raději zabil! To by už Boleslav nevolal o pomoc jakoby vražděný a jeho poskoci Česta, Týr a Hněvsa by Václava už třeba nestihli zmasakrovat. Kníže se také vzpíral vynášet rozsudky smrti a byl-li nucen vytáhnout v čele svých vojáků do bitvy, namísto obecného krveprolití nabídnul veliteli nepřítele osobní souboj. Ani poté, co král Jindřich Ptáčník takovouto jeho nabídku s obdivem odmítnul, nedopustil válečné zabíjení. Raději se uvolil platit za soužití v míru pro nás přijatelnou a výhodnou daň. Svou chabrostí, všem prospěšnou ústupností, šlechetnou čestností a upřímnou vírou v Boha získal v Jindřichovi přítele. Od císaře si navíc vyprosil vzácný ostatek, rámě sv. Víta, pro který v Praze, v místě kde stávalo pohanské pohřebiště, dal budovat knížecí kostel. Volba saského svatého za patrona našeho nejvýznamnějšího kostela, jeho přátelství

s Jindřichem zpečetila a rozšířila na mnohé saské pány. Přitom Václavovi stále šlo hlavně o rozšíření křesťanství a ustavení pevných církevních řádů. Uvědomoval si, že biskupa nemůžeme mít odjinud než z Němce nebo skrze Němce z Itálie. Nehledě k tomu, považoval příklon k Němcům za lepší, než možnou porážku od Maďarů a chtěje nás i do budoucna co nejlépe zachovat a rozvíjet, hledal co nejpokojnější obcování s mocnou rozpínavou říší, která má výhled stále lepšího prospívání. Je však pravdou, že mnohdy chtěl mírnost a vlídnost i tam, kde je potřebná ostrá přísnost. Kdežto pánovitému, smělému a bujarému Boleslavovi jde hlavně o jeho nikomu nepodrobenou vládu. A to i za cenu ukrutností nejen proti čelným mužům v národě, ale i proti národu samému.“

„A odkud víš tak přesně, jak se Václavův mord udál?“, zeptala se Kvilda.

„Od Chrastěje, zvoníka, jenž se tehdy nad ránem schoval za kostelní vrata.“

„Proč o tom se mnou Ondra nemluvil?“, zamyslela se.

„Nechtěl si asi připomínat, že přestoupil šesté přikázání.“

„On někoho zabil?“

„Když ho Týr s Hněvsou pronásledovali a sekali se s ním, Ondřej ubřinknul svým těžkým mečem Týrovi hlavu a Hněvsu rozťal až k páncvi.“

„A řekni, proč se Jindřichovi říká Ptáčník?“

„Příčinou je, že když před léty právě lapal živé ptáky, přibyli k němu poslové se zprávou, že Frankové a Sasové ho zvolili za krále“

Palouček s pochovaným Ondřejem Kvilda už nenašla. Když ale odumřely tisíce stružky a bystřiny řítící se ze strání a ze skal, když opadly šíleně se ženoucí, ječivě hučící vodstva potoků, zavedla Antonína, stejně jako její otec Ondřeje, k řekou opuštěnému korytu s ložisky ryzího zlata a Antonín, stejně jako Ondřej, z nich nabral dostatečné množství k výměně za potřebné věci.

Než se Antonín se třemi muži a s deseti zbožím naloženými mezky vrátil z obchodování, uplynuly téměř čtyři neděle. Hned se ptal po Kvildě.

Jedna z žen pohlédla k Citlivcově chalupě a řekla: „Brzo co jste odešli a co se ocítila, promokla a nachladila se. Jako chudák její táta. Bolí ji v plicích a vykašlává krev. Je slabá, už nevstává a večer jen hoří a už druhý den je ve mdlobě.“

Antonín si dlaněmi sevřel hlavu. „Je skutečně samodruhá?“

„Je na počinkách s tebou.“

Uvnitř chalupy bylo k zadušení. Ohnivost Kvildiných vlasů pohasla a její zbělalá tvář s neprirozeným růžovým ruměncem nabyla ptačí podoby. Vynesl ji ven. Zarazilo ho, jak málo váží. Nemoc ji vysála jako pavouk. Sluneční paprsky jí náhle otevřely oči.

„Toníku! Ach, byla jsem v zlatém světle plném duhy. Ondrouš a tatínek, a moje matka se na mě usmívali...“

Zelenavá světla velkých Kvildiných očí plných lásky pohasínala, zhasla. Průhledy k nedozírnému tajemství života se zastřely.

V náručí s Kvildou přešlapoval Antonín, jakoby ho země páčila. „Aj, aj!“ hořekoval v slzách, „Kvilděno, děvuško má, květinko libá, srdce moje, radosti, co já, já, bez tebe!?“

A tu, napodobujíc Antonína, počal křičet i debílek Cecil: „Aj, aj!“ do zvonice běžel, „Aj, aj!“ bezhlavě mlátil palicí do zvukných klátů, „Ajáá jááá“ mísily se ozvěny s ubožákovým vytím, do daleka šířily jeho děs.

Osadníci se křížovali: Obnažené Antonínovo zoufalství nevzývající Boha, bylo rouháním. Kvildu pochovali vedle Citlivce, zavinutou do svátečního ubrusu, co nedávno obšila lipovými listy a lipovými květy.

Při rozdělování nákladu vybalil Antonín i velký přepravní džbán s úzkým hrdlem. Ani nezaváhal, jako když mu ho vinař nabízel a on ten džbán bezděky, avšak s matným pocitem

viny koupil. Potom, jakoby pořád čekal na nějakou vhodnou chvíli, připravoval se na ni, ba podvědomě doufal, že přijde. Vytáhl smolou utěsněnou zátku, přičichl a vdechl nasládle kořenitou vůni. Bylo to víno odněkud z teplého kraje, z hroznových střapců dlouho ponechaných na keřích. V ústech hřálo jako by upil ze slunce. I v útrokách. Podvečer viděli Antonína nejistě jdoucího k nedaleké slati, nazývané Chalupská.

Následujícího dne se zoufalec neobjevil. Dva zkušené muži propátrávali slatinu bidly. Jeden najednou ustal: „Je tam“ prohodil ke druhému. „Ať to tak raděj zůstane,“ řekl druhý.

„Bůh ví, kde je mu konec“ oznámili potom v osadě.

„A kdo pro nás bude nacházet zlato k výměnám“ prohodil kdosi.

Věky, věky lačnější než zdejší bažiny, jež ve svých hlubinách stravují celá pokolení zhyňulých stromů, věky pohlcující paměť lidských rodů, pochovaly v sobě i tento příběh. A přece: Zůstalo jméno. Pouze jméno. Jméno horské obce Kvilda.“

Polednář povstal. Nehlučně se vrací na místo svého zjevení a mizí. Zůstal po něm jen jakýsi rozplývavý opar.

Do pokojného pozpěvování strázlíků co chvíli vpadá křik hejna přelétajících křivek, občas jíká káně, tu a tam pronikavě štěhotají sojky. Vodní stružka neúnavně mumlá. Vane pomalá pryskyřičná vůně.

Otevřel jsem oči. Pár nasupených mraků zaclonilo na chvíli slunce. Zdaleka z výšin zahřmělo, jakoby tam svrhli hranici klád. Prožívám pocit sounáležitosti s horami, se zemí, s celým vesmírem. Poledne uplynulo. Znovu jsem si pochutnal na borůvkách a pokračoval ve výstupu.

Praha, březen 2002

O NĚMÉM ZVONU

Bezpočet je písní veselých o víně, ale jsou i smutné. Mnoho je pijáckých pověstí chmurných, jsou však i nadějně, s předzvěstmi a prorocstvími.

Nad městem Prahou na svaté hoře Větrník proti Vyšehradu dal postavit římský císař a král český Karel VI. Kolegium kanovníků s kostelem sv. Apolináře - Apolinář. Kostel s pětilichovou lodí a s dvoudílným, pěti stěnami uzavřeným presbytářem má na jihoboku čtvercovou, do osmiúhelníku pnoucí se věž. Apolinář je těžištěm Nového města pražského. To si nenechají větrníčtí vyvrátit.

„Neboť sem přenesena kapitula ze Sadské.“ důvodí v diskuzi na srázu přilehlé zahrady Vojtěch ze Strašecího. „Probošt, děkan, kanovníci, kněží, střídníci, sakristán – spolu nás dvacet čtyři duchovních. Studujeme a rozvíjíme teologii, konáme přednášky na univerzitě. Cožpak to nestačí?“

„Naše kolegium a čtyři kláštery nové jak prsty pravé ruky,“ rozvádí Tomáš z Písku. „My jsme palec, dlaně oud nejpotřebnější. Ukazovák je klášter Benediktýnský Na Slovanech, pěstující slovanskou liturgii. Prostředník představuje klášter Augustiniánský na Karlově, který svým učením navazuje na tradici karolinskou. Prsteník patří votivnímu klášteru sv. Kateřiny, patronky Karla IV. A na malíček připadá klášter Panny Marie Na Trávníčku, pěstující kult mariánský.“

„Neboť z našeho ostrohu je rozhled lepší než z ostrohu karlovského,“ míní Olbram z Rokycan.

„Neboť stojíme na místě kaple sv. Jiljí,“ přidává sakristán.

„Slovany mají dodnes starobylý chrámek,“ namítá Olbram. „I Trávníček měl kapli a dodnes má sloup chrámu Svantovíta. Málokterý kostel nestojí na práchnu svatostánku nějakého dřívějšího.“

„Ale kaple sv. Jiljí byla děkovná,“ trvá ne svém sakristán. „Děkovná, neodsvečená, a před ní, jak dokázaly dubové pařezy odhalené při výkopu základů, šuměl zde svatoháj v němž nesměl nikdo ničeho se dotknout, natož stromů kácet či dříví sbírat. To tvůj důvod pokulhávat bratře, neboť výš položen Karlov.“

„Karlov o málo výš, rozhled však jako z níž.“ veršuje Olbram.

„Neboť náš zvon je v harmonii rozeznělých zvonů pěti nových kněžišť dominantní,“ uzavírá farář Marek z Opařan.

Pravdu děl přísný Marek. Zvony potříkrát každého dne zotvírají brány duší. Poprvé ráno, kdy slunce vychází, podruhé v poledne, kdy vrcholí a potřetí večer, kdy zapadá. Zvoníci rozkývají zvony všech kostelů, všech svatých míst, a nad Prahou vyrůstá zvukové klenutí. Jak se ten boží orchestr ladí, sehrává a posiluje, zvuková klenba roste výše-výš a od čtyř klášterů nových, jak osudové hlasy nádherné vybíhá k sobě žebrovní jeho. Okřídlené oktávy jasní, uspořádávají se a ustalují v nejlibější síle a čekají – v jejich závratné klenbě chybí vrcholový kámen. Tehdy započne z apolinářské hory hlaholit Emilia, zvon kostela sv. Apolináře. Jakoby vcházela královna. Srdce Emilie bije mohutně, důstojně, slavnostně, co tep, to krok. Jednotliví dvořané, skupiny, hloučky, celé zvonové společenství města zachvívá se ve vši lahodné plnosti - klenák zapadnul na své místo. Královna dochází k trůnu, přehlíží shromážděné a usedá. Chorál kovových hlasů burácí ve velebné symfonii. Když Emilia umlkne, to klenák zmizel. Když oněmí zvony klášterů čtyř nových, to rozpadá se hlaholné křížové žebrovní jeho a zvukové klenutí města utichá do nebe.

Historie zvonu Emilia spjata s řádem basilánsko-benediktinským, založeným Prokopem z Chotouně, opatem arciklášteřa sázavského, nezávislé to štěpnice domácího duchovenstva a

řeholnictva. Jak sv. Prokop s žalem předpověděl, byli českoslovanští mnichové vyhnáni a rozptýleni. S nimi též zvonař z Cinperka bratr Ondřej. Ondřejovy zvony doprovází putování slunce v Chorvatsku, Bulharsku, Srbsku, Dalmácii i v Rusku.

Karel IV. ovládnut myšlenkou sjednocení východních křesťanů s církví římskou vešel ve styk s Dušanem Štěpánem, carem srbským a soustředil sto těch potulných benediktinů do Prahy, kde sloužili v kostelíku Kosmy a Damiána. Jako za časů sv. Benedikta Nursijského na Monte Cassino, vstávali ve dvě hodiny ráno a celý den si dělili na služby Boží, čtení Písem svatých a otcův a na usilovnou osmihodinovou práci. Každý provozoval nějaké řemeslo nebo umění

Zestárlý Ondřej byl získán, aby včas podle dokončení staveb tak zhotovil zvony pěti novým ústavům církevním, aby jejich halas odpovídal významu těch míst. Napřed bývalo ho vidět v každou dobu a za každého počasí na různých, hlavně vyvýšených místech prostoru karlovského, jak oči upřeny do nedohledna, vrcholně soustředěn, postávaje naslouchá. Teprve po roce zřídil zatímni huť Na Slovanech.

Zvonařství je řemeslem nanejvýš uměleckým. Lití zvonů je výkon veskrze nesnadný, vyžadující vedle odbornické dovednosti a bystré tělesné síly též dostatek zvláštního opatrného rizika a nemalé energie i otužilosti duševní. Zhotovení zvonové formy požaduje důkladných příprav, konaných zdaloudi se svrchovanou péčí a neúmornou trpělivostí. Moment, kdy zvonovina vypouštěna do formy vzrušuje mysl zvonařovu, beztak až do krajnosti napjatou nejistotou, zda se pracně uchystané dílo zdaří, čili nic. I nejproslulejší zvonaři musí někdy své zvony přelévati.

Jedenáctého roku vyčerpávající práce na čtyřech zvonech nových ústavů církevních, zřídil bratr Ondřej poslední zatímni huť na Hoře Větrník pro zvon pátý, pro kostel sv. Apolináře. Podle základního tónu určil základní zvonový průměr, množství zvonoviny, její složení a tvar zvonu. Postavil jádro s pecí a na něm vytvořil model. Na modelu vypálil plášť, nazvedl ho, odstranil model a spustil plášť do původní polohy. Do prostoru mezi jádrem a pláštěm vpustil roztavenou zvonovinu. Po týdnu sejmul plášť, čistil a cizeloval zvon. Zavěsil srdce a připevnil korunu ke hřideli. Sestavil na věži hranici z dubových trámů. Pod svým dohledem nechal zavěsit zvon.

Přišla rozhodná chvíle, dav před chrámem utichá. Přítomen sám císař a král český. Ondřej ve zvonici sám. Mohutný zvon překvapuje elegantním rozevřením. Jeho čepec oddělen od krku jedinou ozdobou, ušlechtilými vystupujícími majuskulemi nápisu Vivos voco, mortus plango, fulgura frango – Živé volám, mrtvé oplakávám, blesky lámu. Pod nezvyklou jednoduchostí lze vytušit, jak zvonový profil od čepece k úhozovému okruhu znenáhla mohutní a odtud k okraji náhle se zužuje. Co účelné, to krásné. Který otrok pracoval kdy jak on? Řeholnický šat na mnoha místech propálen, ušpiněn, potrhán. Kdo pracoval kdy tak rád, s takovou láskou? Pod pralesem šedě povívajících vlasů divoký bílý plnovous, v něm štěrbiny zarudlých úzkostných očí, dravý nos. Tělo stráveno na kost, duše vyhořelá.

A už pěni vlny zpívajících bronzů čtyř nových kněžišť a na věž doléhá bas faráře Marka: „...podle silnice Emilia, založené konzulem Marcem Aemilianem Lepidem, podle osmi italských provincií, kterými ta cesta probíhá, kde Ravenna, město učedníka sv. Petra, biskupa sv. Apolináře, zasvěcují a křtím tě jménem Emilia.“

Pojednou vše prochvěno. První úder! Emilia! Druhý úder! Nebe dokořán, čas ustrnul. Základní hluboký tón s ještě hlubší svou oktávou je zcela souzvučný s vyššími a vysokými harmonickými tóny svrchními. Zvon bije plnozvučněji, velebněji než v představách.

Hřbitůvek prostřen u kostela. Třetího dne po slavnosti zasvěcení prvního tam farář Marek pochovává mistra Ondřeje. Poprvé tam Emilia vyzvání mortus plango.

Léta běží, hrobů u kostela přibývá, avšak více než hloubeno hrobů kolébáno kolébek, neboť stavěny kamenné domy a zakládáno mnoho rodin. Několika francouzským řemeslníkům se na Větrníku tak zalíbilo, že zůstávají natrvalo.

Poblíž kapituly nové domy U babice, Na kosti, U jasného slunce, U mystagoga. Starousedlíci tvrdí, že nejstarším stavením ještě z dob kaple sv. Jiljí jest původně poutnická hospoda Na Vinici. Tuto hospodu pravidelně navštěvují i kramáři z Dobytčího trhu, řemeslníci mistrů Viléma z Avignonu a Matyáše z Arrasu, literáti kostelů až ze Starého města, z času na čas různí poslové, trubaduři, formani, komedianti, neuznávaní teozofisté, krajánkové, sousedi, kupci nebo cizozemci. Čepuje se tu řízné pěnivé zlatoklasové pivo vařené z chmele z Vltavských ostrovů, lehká vína větrnická a karlovská i silnější petřínská nebo šarecká. Majitel a hospodský Šimon Drsek zvaný Golem, kterouž přezdívkou ho obdařil jakýsi židovský zlatoděj z Němec, je obrovský chlap neznámé minulosti, se kterým si neradno něco začít. Často až do noci jde z té krčmy rumrejch až strach: Do tlachání a křiku zneřízených třeštíků třaskají korbele, těžké stoly duní pěstními důrazy jak apolykaptické bubny, divočí hrubý chechot mísící se s kalamajkami na rybébky, pišťalu, tamburínu a kovadlinu. Nestoudně až do slabin řeže výskot nočnat Anýžky, Dory či Marjany, bradýř Kobr, živý jak merkuriáš křepčí kol těch poblázněných spustlic a satanášsky je vytáčí, bohapustě řádění, vše z otěží. Kdo chce, zápasí, může se i krutě rvát, ale jen s holýma rukama. Ten šrum přece jen má jakousi lumpáckou úroveň, jakýsi podsvětský řád. Neboť z Golema jde strach. Golem nemá zapotřebí sjednávat si do vinice hlídače. Nachytav na révě chudého studenta s pocestným zabil je, takže každý se u jeho pozemků bojí co jen zastavit. Podle nařízení o ochraně vinic a jejich úrody, položil na mrtvolu po dvou haléřích a tím byl případ vyřízen.

Brzy odpoledne se podél hradeb, vzhůru obávanou Horskou ulicí přiloudává Puby, obtloustlý neohrabaný mládenec až k blbství prostomyslné tváře, přezdívaný podle svého trpělivého bernardýna Pubyho.

„Puby! Mórdyjé pytel! Puby!“ napomíná poslušného psa. „Thák phókój! Hrom tě bac! Puby! No Puby! Thák phókój!“ domlouvá mu bez ustání.

Prostáček svou směšnost rafinovaně zdůrazňuje a těží z ní. Aby měl za co pít, tolikrát už Na Vinici věrného psa prodal a ten se potom kupci už tolikrát vytrhnul a vrátil se k Pubymu, že další prodeje bývají většinou symbolické: „Prodám Puby,“ oznamuje mládenec už ode dveří. „Koupím,“ ozve se vždy někdo. „Přisedni, dohodnem to.“ Obvyklá cena jsou dva korbele piva nebo tři poháry vína. Potom se Puby, sledovaný svým trpělivým bernardýnem odloudá dolů Apolinářskou ulicí. Jen cizí návštěvníci kupují občas, ke skrývané všeobecné veselosti, za peníze.

Silnější než Golem je kovář Michal Zderad. A silnější než kovář býval zvoník a církevní zahradník František Hrdlo. Rozhodly o tom čestné zápasy: Třikrát zápasil Golem se Zderadem a dvakrát zvítězil Zderad; třikrát se utkal Zderad s Hrdlem a dvakrát zvítězil Hrdlo. Také v pití a podobných soutěžích měl zvoník od Apolináře vrch. O jisté jeho mužské schopnosti vydaly svědectví chraplavé hlasy z křiklavě višňových rtů nadšených pokrutin. Pití bylo však Hrdlovou disciplínou nejoblíbenější. Až pil jak o závod skoro každý den a za pár let se stalo, co se stát muselo - porazil sám sebe. Dva jeho bývalí soupeři se pousmáli: Golem škodolibě a Zderad rozpačitě, jakoby se do bezvědomí ztřískal sám. Hrdloví začali říkat Chřtán; jedvaže trochu vystřízliví, již zase pije. Golem se ušklibá, ochotně mu nalévá a ještě ochotněji ho vyhazuje.

„Hrdlo-Chřtán!“, křičívali děti. „Hrdlo-Chřtán, de jak Dán! Hrdlo-Chřtán, hledá chrám! Hrdlo-Chřtán!“ Hrdlova Anežka a dvě její děvčátka třou bídu.

„Tvé neštěstí vrhá na církev stín,“ vyčítá Hrdlovi farář Marek, „a to já nechci a nesmím dál trpět. Do zahrady už nechod’ synu, jsi tam nanic, nehoden jsi mzdy své, a věz: selžeš-li i ve vyzvánění, přijdeš i o tuto práci. Víno je svatý nápoj, neradno si sním zahrávat. Víno člověku

náleží v chrámu od kněze, jinde od jiného je zneužitě. Spolu jako s devatenácti jinými nemírně popíjíš víno, tys dvacátý. A každému takovému nenáleží víno ani v chrámu. S vínem v hanbě dotrpíš, bez vína slušně dožiješ.“

Zderad chodí zaražený, Golem se směje. „To Anežka,“ hádají sousedé. „Oba zůstali svobodní. Hrdlo si ji vyzápasil a Zderad ji lituje. A Golem? Nemá ten s ní chtivé plány?“

Jednou odpoledne Golem zas vyhazuje z hospody na ulici do němoty opilého zvoníka. Ten leží v prachu na červencovém slunci a celý se chvěje.

„Hrdlo-Chřtán!“, křičí předvídavé děti, „Hrdlo-Chřtán, ztratil chrám! Hrdlo-Chřtán, propil chrám! Hrdlo-Chřtán!“

Zmátoží se na čtyři a znovu padá. Po hodné chvíli se odpotácí kamsi do křoví.

Až nastal podvečer. Chorál pražských zvonů prochvívá šerem, ustaluje se v obvyklé síle, čeká, ale apolinářský zvon Emilia mlčí. „Co to?“ podivil se kterýsi štamgast v hospodě.

„Co, co to?“ pitvoří se Golem. „To, že Chřtán přišel o zvonictví. Někde zachrápal. Měl jsem ho odsud vyhodit dřív.“

Vyzvánění zvonového společenství utichlo.

„To se mně nelíbí.“ pronesl podkoní Bukvoj.

Samojediný ozval se pojednou apolinářský zvon. Jednou a hned rychle podruhé. Jakoby se někdo vši váhou pověsil na zvoníční lano a už se ho nepustil.

Zderad bouchnul penízem v dlani na stůl. Po něm Kobr a štolbové Kopřiva s Pachtou.

Do kostela přispěchal i farář Marek. Ve věži na zvoníčním laně našli zvoníka oběšeného. Je shledáno, že František Hrdlo v opilosti sám ukončil své žití a po právu má být z města vysmýkán. Leč otec Marek překvapivě určil, aby u zdi hospody Na Vinici ve čpavé půdě byl zakopán.

Vyzvánění se ujal Zderad. Avšak při první zvonitbě vyšel najevo strašlivý stav: Kovové srdce bije, ale zvon mlčí.

Starší dívence Anežky Hrdlové zjevil se sv. Apolinář a pravil: „Každé noci kráčívám Prahou, ulicemi pivem a vínem vratkých zmoženců. Až tři noci po sobě nepotkám žádného takového, vrátím apolinářskému zvonu mistra Ondřeje hlas.“

V Praze je pod tresty zakázáno čepování piva a prodej vín, Pražané přísně vystříhání před pitím, je vyhlášen i týden střizlivosti a v ulicích hlídají zesílené stráže, však nic platno; v několika případech i sama stráž je podroušena. Emilia zůstává němý. Zlé znamení! Tehdy podle rozhodnutí církevní rady svěšen. Přitom jako na protest vyklouznul a strhnul patro věže. Benediktini němý zvon ukryli a do zvonice umístili bezejmenný zvon s hlasem nepřiliš výrazným.

Dál větrníčtí chlastouni notují draslavé pijácké písničky, dál močí u zdi hospody Na Vinici, nedbaje, že stávají nad Chřtánem. Jen Zderad nepije. Zvoníčné lano ho pálí v mozolnatých dlaních a nenachází klidu.

Koncem léta jde Golem s košem na trávu kol Zderadovy vinice. Kovář stojí u jedné z řady svých keřů, zaujatě prohlíží tu vrchní, tu spodní listí, krouť hlavou a polohlasně cosi mudroní.

„Copak sousede, mšice?“ ptá se Golem.

„Kdyby mšice!“ vzhlíží Zderad jakoby překvapen. „Kdoví, co to k čertu je?“ a začal rýčovat zem od jednoho z viničných kmínků. „Třeba je to nějaká nákaza. Vykopu ho a spálím.“

Golem vchází do vinice, přistupuje, též zkoumá listoví a naklání se nad odhalené kořánky: „Nic mu není,“ říká podezřívavě.

Zderad mu zastupuje cestu k pěšině. „Tys úkladná příčina Hrdlovy smrti, že Anežka vdovou ubohou Šimone Drsku, Goleme prokletý!“

„Já že... Ustup!“

„V páté knize Mojžíšově přikázáno: ‚Když vejdeš do vinice bližního svého, najez se hroznů podle libosti do sytosti své, avšak do nádoby své ničeho nedáš.‘ Milý chlapec přišel sem kdysi, student s mošničkou s knihami, kterého utratil u svých keřů.“

Golem vytrhnul zpoza opasku nůž. Zderad mu hbitě zachytil ruku - praskla jakoby zlomil větev. Vzápětí popadl dubový kůl. Kovářsky jistě máchnul do řvoucí hlavy - pukla jakoby rozbil hrnec povídel. Z chrípí, uší a huby vyhrkla krev. Obrovské tělo padlo. Zderad naň položil dva haléře.

Znovu kopáno u zdi hospody a vedle Chřtána zakopán je Golem. Šíří se řeč o Drskovi loupežníkovi, uprchlém galejníkovi stíhaném až kdesi v Mállí spravedlivým černošským panovníkem Mansá Sulajmánem, o najímaném vrahovi, který jen díky zásluze na útěku Karla IV. ze zajetí polského krále Kazimíra byl v Čechách vzat na milost.

Později Zderad proslul jemným kovotepectvím u Benediktinů Na Slovanech. Hezulky Anny Hrdlové zhubila angina mázdřivka. Nešťastnice vstoupila do kláštera dominikánek, kde k ní přilnula její jmenovkyně, dcera pražského purkmistra Václava z Rokycan, snoubenka Bohuslava Hedvábného, záhadně zmizelého stavitele fantastického chrámu Karlovského.

V den smrti nabyla matka Anna nečekané síly a v jasnovidném zanícení vyřkla proroctví: „Vězte sestry! Koncem tisíciletí svitne doba zlověstných hvězd, hvězd pyšných nad zlato a troufalých nad krev, kdy z Čechů vzejde muž hodný zasloužilých předků i jména svého, neboť on, ze vzdělanců karolinských léčitel, neokázale však umanutě osídlí Apolinář. On povede nové chřtány k střízlivosti, on očistně provane Prahou a sv. Apolinář vrátí zvonu chrámu svého boží hlas.“

*Šestému sjezdu pacientů protialkoholní léčebny Apolináře v září 1978
při příležitosti jejího třicetiletého trvání pod vedením MUDr. Jaroslava Skály (1948-1978).*

15. 9. 1978 v pražském Domě umělců pověst přednesl člen činohry ND Radovan Lukavský.

Jiné

„Jsem pochybovačem ne proto, že bych ničemu nevěřil, nýbrž protože vše pokládám za možné.“ Paul Thomas Mann: Josef a bratří jeho“

„Můj lid hyne pro nedostatek poznání“ (Starý Zákon, Ozeáš 4:6:)

Hlavní důvod proč se ve školách pravdivě neučí o penězích je, že učitelé mohou učit jen to, co je schváleno. A jak by vlastně mohli učit o penězích, když oni sami jsou v peněžnictví nevzdělaní? Neučí ani podle vlastních zkušeností a nevedou žáky k tomu, aby se věnovali skutečnosti. Nevědí, že peníze lze stvořit jen vytvořením dluhu a že centrální banky spravují náš svět. O základu bankovního systému neboli „bankovních částečných rezerv“ nic neví ani spousta finančních expertů.

Masová média zdůrazňují nutnost „finanční gramotnosti“. Avšak plytkým poučováním nechrání před sváděním k novým a novým, údajně „výhodným“ či „méně riskantním“ půjčkám, a to většinou na uměle vytvořené „potřeby“, za jejichž cílenou reklamou se skrývají peněžní obchodní zájmy a bankovní zisky. Přitom základní skutečnosti, co vlastně problematické peníze jsou, jak je kdo vytváří, množí anebo jak s nimi na náš úkor nakládá, drží v umělých mlhách. Toto pojednání mlhy rozptyluje, z různých úhlů osvětluje zdánlivě nesouvisející jevy ke zhlédnutí celkového obrazu tragické skutečnosti, a s nepatrnou nadějí v možnost ozdravení, nachází řešení.

*Až nás bude právě dost,
naše poznání probleskne do všech,
všechny obrátí.*

ROGIGOR
AKUOLSLOUKA

PENÍZE A NEJEN PENÍZE

Slovo **peníz**, v staré češtině **peniez**, mohlo vzniknout z latinského slova *pondus* (váha, závaží, tíže) a *pendere* (odvažovati kov).

Němčina odvozuje slovo peníze od indogermánského *Ghel* (Gold - zlato). V staré němčině se proměnilo ve výraz *Gelt* od *Vergeltung* (odplata) a *Vergütung* (náhrada, odměna).

Kdysi byl rozšířeným platidlem dobytek, od kterého mnohé jazyky odvozují název pro peníze dodnes. Z latinského *pecus* (dobytěk) vzniklo *pecunia* (peníze) - a z nich maďarské *pengő*, anglická *penny* i německý *Pfennig*, finský *penni*, dánský *penge* a nejspíše i naše **peníze**.

České slovo **platit** může pocházet od slova *plátino*, neboť staří Moravané tkali jemné plátěné šátečky, které směňovali za potřebné věci. V Rusku se zase v téže době směňovaly kůže veverek. V ruštině se říká veverce *bělka* a odtud prý pramení i dnešní české úsloví, že něco „stojí za starou belu“.

Peněžům někdy zjednodušeně říkáme **finance**, ze starofrancouzského výrazu *finance* (ukončení, splacení dluhu a vyrovnání závazku, především platebního), odvozeného od latinského slova *finis* (konec).

Peníze jsou v podstatě cokoli, co je všeobecně přijímáno při placení za zboží, suroviny, práci, služby nebo při náhradě dluhu. Jsou to, na čem se lidé často i neuvědoměle dohodnou, že jsou peníze. Část svého jmění obvykle držíme ve formě peněz, protože peníze lze okamžitě proměňovat v různé jiné statky. Tato vlastnost se nazývá **likvidita** (z lat. *tekutost*, *pohyblivost*). Hodnota vyjádřená penězi je **cena**.

Téměř všichni jsme stále více nuceni většinu svého života trávit získáváním peněz, a proto si často myslíme, že naše štěstí a spokojenost závisí na tom, kolik jich máme. Peníze ovlivňují náš pohled na skutečnosti a na naše konání víc, než si připouštíme. Peníze, podobně jako moc, často zrádně představují náhražku uznání a náklonnosti, lásky a pocitu bezpečí. Je lehce možné koupit si sex, ale nikoli skutečnou lásku - tu nelze jednoduše koupit, ani není dobře možné ji plánovat a řídit. Mnohdy si neuvědomujeme, že peníze mají být především směnným prostředkem a měřítkem hodnoty výrobků a že nám mají usnadňovat život.

Masivní kamenné obložení zdí bankovních paláců v nás vyvolává pocity pevnosti, velebnosti, poctivosti a důvěry. Má se nám zdát, že podobné vlastnosti mají i sami bankéři a jejich peníze. Honosné vybavení sálů zas ponouká k uctivému obdivu a k touze po bohatství. Není divu, že peníze nás uhranují. Když se nynějšího *14. dalajlámy* ptali, co ho na lidstvu nejvíc překvapuje, odpověděl: „Lidé. Protože obětují zdraví, aby vydělali peníze, potom obětují peníze, aby znovu získali zdraví, a pak se natolik znepokojují budoucností, že si neužívají přítomnost a tak vlastně nežijí ani v přítomnosti ani v budoucnosti. A žijí tak, jako by nikdy neměli zemřít a potom zemřou bez toho, aby předtím skutečně žili.“ Jeden z románových postav amerického spisovatele *Johna Ernsta Steinbecka* říká: „Jsou jen dvě míry: Žádné peníze a Nedostatek peněz... Čím víc kdo má, tím méně mu připadá, že by to mohlo být dost.“

Po pravdě se říká, že světem vládnou peníze, že peníze dělají peníze, že kdo vládne peněžům, vládne i světu. Avšak při snaze o pochopení peněz a peněžnictví narazíme na spleť výrazů a slovních spojení, která je matoucí anebo nepochopitelná. Odborníci nám záhady peněžnictví jednoduše a srozumitelně nevysvětlují - buďto je sami zcela nechápou, nebo nám je nechtějí odhalit. Složitost je tu zřejmě proto, abychom přestali hledat prosté pravdy.

Čínský spisovatel *Lao She* v románě *Rikša* uvažuje: „Ať je kapitál velký nebo malý, podstata věci je táž. Společnost se podobá velké řadě sít o jemnějším a jemnějším pletivu; po troškách

propadávají peníze s vrchu dolů; a čím níže se dostávají, tím méně jich je. Podstata klesá s nimi, při čem je táž dole jako nahoře, poněvadž ona - na rozdíl od peněz - je něco netělesného.“

Téma peněz vždy souvisí i s naší duší. Peníze jsou jako droga. Peníze jsou magií a tajemstvím. Centrální bankéři svou činnost zahalují téměř kněžským tajemstvím. Například slyšení bývalého prezidenta Federálního rezervního systému USA *Alana Greenspana* obsahuje právě tolik rituálů a nejednoznačností jako orákula kněží v delfské věštině v antickém Řecku, což vystihuje jeho rčení: „Pochopili-li jste mě, pak jsem se asi nevyjádřil dost jasně“. Německý novinář *Theodor Fritsch* napsal: „Peněžní hospodářství se stalo jakousi vědou pro sebe, zvláštním „oborem“, ve kterém se vyznají pouze „odborníci“ a mezi nimi také jenom nejosvícenější duchové se starozákonnými jmény. Jejich zprávy jsou psány v jakési tajemné řeči a burzovní listy skrývají přímo pro rozum nespočetné množství kabalistických hádanek.“ Nelze se divit, že ani příslušní vrcholní znalci neznají někdy jasnou odpověď na prostou otázku: „Co jsou peníze?“

Řeč je vždy zrcadlem myšlení. Bankéři a politici představují svoji činnost v bezobsažných všeobecnostech a frázích. Seznam jejich „novořečových slov“ čili slov, která zakrývají či překrucují pravdu, je stále delší.

Zákonitosti ziskuchtivé hry s penězi jsou záměrně vykládány nejenom nesrozumitelně, ale též nezáživně. Ve finančním světě totiž platí, že čím více zní něco nudněji, tím je to důležitější.

Americký podnikatel a průkopník automobilového průmyslu *Henry Ford* roku 1920 řekl: „Vlastně je dobré, že lidé nerozumí bankovnímu a měnovému systému. Pokud by ho chápali, do zítřka bychom tu měli revoluci“.

Peníze jsou hodnotově neutrální, nejsou ani dobré, ani špatné. Hlavní zlo spojené s penězi je jejich zneužívání.

Demaskováním peněžnictví zjistíme, že nevyhnutelným získáváním a užíváním peněz jsme chtěli-nechtěli zapojení do největšího, stále rostoucího a stále dokonalejšího zločinu naší historie. V podvědomí to většinou víme. Příležitostně si uvědomujeme i svůj potenciál, svoji náchylnost ba nutkání k výnosnějšímu podílnickému postavení, svoji chtivost. Vznikající rozpor se svědomím a morálkou však bývá nepříjemný. Raději na to nemyslet? V pohodlném blahu nevědomosti je život mnohem jednodušší. Kdo neví, ten neví, že neví. Kdo neví, ten obvykle ani nechce vědět. Proto si sami sobě často lžeme. Vidíme, co vidět chceme, ne to co je skutečnost. Ale někdy v nás přece jen vyvstane upřímná zvědavost: Jak to vlastně s penězi a s námi je?

V dávnověku lidé získávali potřebné věci jejich vyměňováním, jejich směnou. Dělbá práce je vedla k užívání nezfalšovatelných, obvykle snadněji přepravovatelných a všeobecně uznávaných směnných prostředků: pazourkovitých valounů, oblázků, vzácných kamínků, perel, velrybích zubů, mušliček Kauri, obilí, kakaových bobů, lisovaného čaje, soli, tabáku, skotu, velbloudů, kožešin a jiného. Tyto vzájemně zastupitelné prostředky byly první formou peněz, byly zbožovými penězi.

Zatímco přesné počátky peněz nejsou známy, zjišťujeme, že všechny jejich rané formy byly hluboce spojené s mystériem posvátného. Na sumerském *bronzovém šekelu*, mince ražené kolem roku 3.200 př. Kr. je na jedné jeho straně zobrazen snop pšenice a na druhé straně bohyně *Inanna* (v akkadštině *Ištar*), bohyně života, smrti a plodnosti. Zlato a stříbro zůstaly symbolicky spjaty se Sluncem, respektive s Měsícem. Po staletí byly jejich ceny tajemně ustalovány v pevném poměru 1/13,5 astrologicky určeném tak, aby odrážel nebeské cykly. Podle zprávy českého systémového analytika *Ing. Ivo Weisnera*, asi před 30 000 roky měla technicky vyspělá pozemská civilizace *Atlantánů* měnu, založenou na mincích ze dvou dnes

neznámých, velice vzácných kovů. Jedním byl kov zlatočervené barvy zvaný *orichalk*, jméno druhého se nedochovalo, ale šlo o kov zmiňovaný jako „červené“ nebo „růžové“ stříbro.

Úlohu všeobecného platidla získalo **zlato** (latinsky *aurum* - zářící), které je dodnes tou nejpevnější hodnotou. Zlato je kov s unikátními vlastnostmi: je slunečně žluté, lesklé, stejnorodé, prakticky nezničitelné, nezmatné, nereziví, nekoroduje, snadno se dělí na kousky a různě zpracovává, lehce se taví a slévá, je výjimečně odolné vůči teplu a vnějším vlivům, chrání před škodlivým zářením, má hojivé účinky, vynikající elektrickou a tepelnou vodivost a vysokou specifickou hmotnost (kilogram zlata lze odlít do krychličky s hranou 3,75 cm). Zlaté artefakty se stávaly symbolem nejvyššího postavení. Jedním z nejznámějších nálezů nejstarších uměleckých děl ze zlata je přilba polobožského krále *Meskalunga* ze sumerského *Uruku* (2600-2400 př.n.l.). V Malé Asii bylo zlato získáváno vypíráním říček Hermos a Paktolos pomocí ovčích rouna a odtud pochází bájeslovný pojem „zlatého rouna“. Zlata je právě tolik, aby bylo vzácné (i kosmicky vzácné) a přece dost, aby se mohlo stát oním, v řeči ekonomů *všeobecným ekvivalentem*, universálním platebním prostředkem, tím, co je téměř každým přijímáno namísto směny. Největší nalezený *nugget* (přírodní hrouda zlata) ho obsahoval 86 kg. Celkové množství vytěženého zlata je asi 122 tisíc tun - dalo by se odlít do krychle o hraně pouhých 17,4 metru.

V metaforickém jazyce Izraelitů se *Všemohoucí* mohl stát nejčistším zlatem (Job 22, 25) a *věčná blaženost* je líčena jako nebeské město, jež je „z ryzího zlata“ (Zj 21, 18). U svatých otců je zlato symbolem *božího království*, a proto je také dárkem mudrců z východu (Tři králové), neboť jako *poklad moudrosti a slávy* patří králi (Ježíši). V Starém Zákoně najdeme přísné pokyny boha Mojžíšovi ohledně zlata k výrobě *archy úmluvy* (Exodus 25:10-22): „obložíš ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji obložíš a opatříš ji dokola zlatou obrubou... Uliješ pro ni čtyři zlaté kruhy a připevníš je ke čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém... Zhotovíš příkrov z čistého zlata dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte... Potom zhotovíš dva cheruby ze zlata; dáš je vytepat na oba konce příkrovu...“ Všechna raná osídlení kráčela ruku v ruce se zlatem. Starý Zákon Hebrejců uvádí jako zdroje zlata Chavílu, Ofir, Šebu, Midján, Úfaz a Pervajim, které klínopisné tabulky Sumerů detailně odkazují na Jižní Afriku neboli „Abzu“, tedy na doly krále Šalamouna, kde se těží dodnes (až ro roku 1970 tvořilo až 75% celkových zlatých zásob.) Nejvíce zlata na světě drží pravděpodobně Vatikán.

Oddávna je známý jakýsi vnitřní vztah mezi zlatem a exkrementy. V pohádkách čert nezřídka zaplatí zlatem, které se však potom v mžiku promění v hromadu výkalů, Aztékové zlato považovali za výměšek boha slunce (*teocuitlatla*), kdežto Babylóňané za výkal pekla. U hemeroidů se zas hovoří o zlaté žíle, kdy řiť je nazývána „zlatý důl“ apod.

Anglický básník a dramatik *William Shakespeare* přirovnal zlato k nevěstce lidstva; *Hippiás z Élidy* tvrdil, že absolutně krásné je zlato; římský stoický filozof *Lucius Annaeus Seneca* řekl: „Zlatem se otevírá vše, i brány podsvětí“; janovský mořeplavec a kolonizátor *Kryštof Kolumbus* prohlásil: „Zlato dokonce otevírá duším brány ráje“; v *Protokole sionských mudrců* 22 stojí: „V našich rukou jest největší současná síla – zlato“. Tento vzácný kov má zřejmě dosud neobjevené či utajované vlastnosti a podle některých badatelů je v popředí zájmu většiny mimozemských civilizací.

Zlato jako platidlo se vážilo a bylo použitelné v jakémkoli stavu. Prvními zlatými penězi byl zlatý prach a písek v zapečetěných pytlících. Z praktických důvodů se začaly užívat zlaté **mince** (z něm. *die Münze*), tj. plátky zlata opatřené ražbou, jež potvrzovala ryzost a váhu, která vyznačovala hodnotu nebo cenu platidla.

Jednotkou ryzosti klenotnických zlatých slitin je **karát**. Jeden karát přitom odpovídá jedné čtyřtřicetině hmotnosti a ryzí kov má tedy 24 karátů. V Čechách se nejčastěji používá

14karátové zlato, to znamená směs kovů v poměru 14 ku 24, která běžně obsahuje 58,5 procent zlata a 32 procent stříbra. Nově se ryzost označuje také v tisícinách - například pro 18karátové zlato je to poměr 750/1000. Je důležité neplést si *karát ryzostní* (značka *kt*) a *váhový* (značka *ct*). Slovo *karát* vzniklo z arabského *kirat* či řeckého *keration*, což je semeno svatojánského chleba ze stromu *rohovníku obecného*, rostoucího v Africe, Asii a Jižní Evropě. Tato semena s nejméně kolísavou hmotností (0,195) se stala kdysi základem pro vážení zlata, drahých kovů nebo perel.

Současná *světová cena zlata* vzniká denně na londýnském mezibankovním zlatém trhu, kde ji stanovuje pět největších bank v oblasti zvané *City*, ve „všemocné čtveřici milí“, která je mimo běžnou soudní pravomoc britské vlády a patří zcela bankám.

Mince z *elektronu* (přírodní slitiny zlata a stříbra) začali okolo roku 680 před Kristem razit *Řekové*. První mince z *čistého zlata* pochází od lýdského krále *Kroisose* (560-547 př.n.l.). Zlaté mince se svojí podobiznou nechali razit makedonští panovníci *Filip II.* a *Alexandr Veliký*. Starověkou mincí ze zlata, z elektronu nebo stříbra v Řecku i v celém Středomoří byl *statér* (těžký, vážící). Evropská zlatá mince vstupuje na světový trh v době Césarově jako *denarius aureus* (z lat. - obsahující *po deseti asů zlatých*, kde *as* značí hmotnostní jednotku *libru* o 327 gramech). Césarův denár byl však brzo čím dál více z mědi a teprve *Konstantin I. Veliký* nahradil denár zlatým *solidem* (z lat. *masivní, pevný, dokonalý, úplný*).

Římané vytvářeli falešné peníze také tak, že ořezávali jejich hrany (proto má dnes většina zlatých mincí rýhované okraje, aby je bylo těžší je ořezávat.) V roce 1965 začala těž americká vláda znehodnocovat své stříbrné mince, které tím mají na hraně měděné zbarvení.

Od 3. do 1. století př.n.l. byly užívány miskovité zlaté *keltské statéry*, lidově zvané *duhovky*. Většinou byly nalézány po dešti, když se v poli blýskaly na slunci. Lidé si je spojovali s duhou; věřili, že jsou v místech, kde se konec duhy dotýká země. Duhovky jsou prvními mincemi na území ČR. V roce 1771 jich bylo v bronzovém kotlíku na břehu Podmokelského potoka nalezeno asi pět tisíc o celkové váze přibližně čtyřicet kilogramů.

Za nejkrásnější staročeské mince jsou obecně považovány stříbrné *denáry* z 12. století.

První čsl. mincí byl dvacetihálér z mědi a niklu, vyražený 19. ledna 1921 v Kremnici.

Od 13. století byly prvními mezinárodními mincemi *guldeny* (*zlatky*). Dále známe zlaté mince *Jana Lucemburského*, ražené v Praze jako *florény*, známe *dukáty Karla IV.*, *tolary* císařovny Marie Terezie a mnohé jiné.

Pojmenování **tolar** (*jáchymovský údolník*) vzniklo zkrácením německého přídavného jména *Joachimstaler* (od *Joachimstal*, německého názvu pro *Jáchymov*, doslovně *Jáchymovo údolí*). Stříbrnému tolaru se říkalo *thalers*, zkomoleně **dolar**.

Za nejdražší minci světa je dnes považován zlatý americký *Double Eagle 1933*, prodaný v aukci roku 2002 za 7,6 milionu dolarů. V roce 1933 totiž prezident *Franklin Delano Roosevelt*, ve snaze zabránit finanční krizi, stáhnul veškeré zlaté mince z oběhu a nařídil jejich roztavení a uložení v pevnosti *Fort Knox* v Kentucky. Tato legendární mince byla jednou z třinácti, která roztavení unikla. Zde je pozoruhodné, že Rooseveltův zákaz uchovávat zlato na krytí papírových peněz trval bezmála 41 let.

Finanční historik *Peter Lewyn Bernstein* v jedinečné monografii *Dějiny zlata* napsal, že mu fortknovské zlato nebylo umožněno spatřit, že občan nesmí vidět zlato uložené v podzemních sejfech bank a že tedy musíme jen věřit, že tam zlato opravdu je. To platí i o zlatu v *České národní bance ČNB* - jediné zlato, které tam přece jen smíme spatřit, ba i dotýkat se ho, je zlatá cihla pod silným nerozbitným sklem pevně připevněným k podstavci. Otvorem ve skle je možno prostrčit ruku a pokusit se cihlu pozvednout.

Mince s určeným množstvím zlata nebo stříbra se také označovaly jako **mince kurentní** či **kurantní**, z latinského *currere* a francouzského *courant* (běžné, hlavní, právě obíhající), to jest

mince *plnohodnotné*, neboli mince s *hmotnou hodnotou*, které obsahují tolik vzácného ryzího kovu, kolik udávají.

První čsl. kuranční mincí je *československý dukát*. Vážil 3,49 g při obsahu 3,44 g zlata. Byl ražen každoročně v Kremnici, a to mezi roky 1923 - 1939, v hodnotách 1, 2, 5, 10 dukátů, v celkovém počtu téměř půl milionu kusů. Nebyl normálním oběžným platidlem, ale *obchodní mincí*, tj. mincí určenou k obchodování s drahými kovy, kde cena není dána kurzem měny, ale cenou drahého kovu na trhu.

Poznenáhlu se zaváděly *drobné mince*, tedy mince s nižší hodnotou, než jakou představují (obsahují méně ryzího kovu, než kolik udávají), kterým se také správněji říkalo *úvěrové peníze*. Od začátku první světové války už na celém světě - téměř bez výjimky - platíme fakticky již téměř bezcennými drobnými mincemi.

Pojmenování *babka* (odvozené zřejmě od lidového názvu nadměrně se rozmnožujícího lučního broučka *chroustka letního*) je starým názvem pro drobný méněhodnotný peníz, podle kterého vzniklo rčení „nestojí ani za babku“, „koupil za babku“, atd. Tento název se vztahoval na *černý peníz* (pro malý obsah stříbra černající), oficiálně *malý peníz*, později zvaný *haléř*.

S rozmachem obchodu zvětšoval se i objem potřebných mincí a drahých kovů. Kvůli nepohodlným přesunům těžkých měšců a bedniček se zlatem či stříbrem vznikaly v 18. století u zlatníků *úschovny*, které tyto kovy v určité hodnotě za poplatek bezpečně uskladovaly a vydávaly o tom vlastníkům potvrzení. Toto potvrzení potom sloužilo jako poukaz na určitý počet *plnohodnotných*, tj. zlatých nebo stříbrných mincí. Každé takové potvrzení muselo být na požádání v těchto drahých kovech vyplaceno. Jelikož lidé důvěřovali, že jim úschovna kov oproti potvrzení rádně odevzdá, začali směňovat mezi sebou i potvrzení. Kupující tak nemusel chodit do úschovny, aby vybral mince k zaplacení, ale jednoduše dal prodávajícímu úschovni potvrzení a prodávající se stal novým majitelem příslušného množství drahého kovu. Takto se v Benátkách a Janově téměř současně zrodily *bankovky*, *bankéři* a *banky* - z italského *il banco* (lavice nebo stůl, na nichž byly prováděny peněžní úkony). Zde je nutné dobře si uvědomit a zapamatovat, že tyto lístky či cedulky, *tyto prvotní bankovky nebyly skutečné peníze*, že to byly pouhé závazky, jen přísliby zlata a stříbra, jen různé potvrzenky, peněžní poukázky nebo průkazy, že jejich vydavatelé čili bankéři dlužili jejich majitelům určité množství *plnohodnotných mincí*, že *bankovky byly dlužní úpisy kdykoli zpětně vyměnitelné za zlato či stříbro*. Úschovni potvrzení, tj. vlastně první papírové peníze neboli *bankovky* měly tedy z počátku, odborně řečeno *stoprocentní krytí* fyzickým zlatem nebo stříbrem. První banky většinou *nebyly současně půjčovnami* - u úložky zde ještě *nedocházelo ke změně vlastnického práva k uložené věci*.

Bankéři neboli peněžníci si brzo uvědomili, že kolem 80% drahých kovů jim leží stále v úschově a v předpokladu, že většina majitelů poukázek neboli dlužních úpisů je nadále nebude chtít najednou vyplatit, tj. vybrat si své zlato a stříbro, vychytrale začali tisknout a rozpůjčovat poukázky i na drahé kovy, které fakticky neexistovaly - bylo více poukázek než zlata. K pozvolným počestným výdělkům za úschovy tak bankéřům přibývaly rychlé, nepoctivé a nesrovnatelně větší zisky za půjčky. Rádi půjčovali i panovníkům, zvláště když ti potřebovali peníze na válku a panovníci bankéřům na oplátku povolovali pokračovat v jejich nekalých praktikách. To zákonitě vedlo, vede a vždy povede ke ztrátě důvěry v takovéto „nekryté“ peněžní měny a k postupnému zhroucení na nich záviselých hospodářstvích.

Posun od bankovek krytých zlatem k nekrytým můžeme názorně vidět na dolarové bankovce: Na dolaru vydaném před rokem 1933 čteme větu „Splatné ve zlatě na požádání“. Kdežto na pozdějším dolaru stojí „Zákonné platidlo pro dluhy“. Spolu s postupným zaváděním centrálního bankovníctví totiž došlo i k důležité změně v oblasti zákonodárství: ***Z potvrzení o uložení (tedy dlužního úpisu banky) se stal vklad neboli půjčka bance a tato banka je***

s přechodem vlastnictví oprávněna nakládat s ním podle své libovůle. Komerční neboli obchodní banky tak mohou již *legálně* rozpůjčovat víc peněz, než mají vkladů.

Jakmile peníze přišly o svou imanentní, vlastní či příslušnou hodnotu, byla jen jedna možnost jak zaručit jejich cenu: opět musely být plně kryté zlatem nebo stříbrem. Neboť *trvalá peněžní jistota* je možná jen tehdy, když ke každé bankovce či minci existuje skutečná hmotná protihodnota. Bylo tedy zavedeno původní plné krytí - *stříbrný standard* a později *zlatý standard*. Znamená to, že každá země mohla vydat jen tolik cedulek neboli bankovek, kolik měla v trezorech stříbra či zlata jako protihodnotu. Přibližně od roku 1800 měly zlatý standard prakticky všechny země, a to až do začátku první světové války v roce 1914, tedy více než sto let. Z hospodářského hlediska to byla vskutku *nejstabilnější doba v dějinách*.

Zdaleka neplatí názory ekonomické modly *Johna Maynarda Keynesa* nebo *Miltona Friedmanna*, kteří zlato označovali jako rudiment z barbarské doby a prosazovali měnové systémy bez použití zlata. Podle faktografií *Jana Struže a Bohumila Studýnky* „zlatý standard je oproti všem systémům, které ho nahradily a nahrazují naprosta měnová idyla... žádný z náhradních měnových systémů se svou funkcí nevyrovná systému podporovanému zlatem... zlato funguje, fungovat nepřestalo a stále je tím jediným pevným bodem uprostřed převládajícího hospodářského chaosu kapitalistického hospodářství... celý mezinárodní měnový systém hrozí rozpadem a po rozpadech zůstává pouze fyzické zlato.“

Sám *Alan Greenspan* v roce 1999 prohlásil: „Zlato nadále ve světě představuje konečnou formu platidla. V dobách zlých nekrytou měnu nikdo stejně nepřijme. Zlato je přijímáno vždy.“

Zlato ohrožuje existenci podvodného nekrytého peněžního systému a tedy i všech, kdo se na něm podílejí. Povšimněme si, že jedním z předpokladů pro získání úvěru od *Světové banky* je, že dotyčná země nesmí svou měnu kryt zlatem, a že od problemsku všemožně zastíraného růstu finanční krize v roce 2008 a při stoupání ceny zlata z osmi set dolarů za unci na tisíc devět set dolarů nastaly v globalizované turbokapitalistické společnosti horečné nákupy zlata, při kterých však ČNB kupodivu rozprodává i zůstatek zlatých rezerv ČR. (A nejen to: Tak třeba obří investiční skupině *Renova Group*, jejíž hlavním vlastníkem a prezidentem je ruský oligarcha *Viktor Vekselberger*, byl nakonec prodán státní podnik *Safina*, největší český a středoevropský zpracovatel zlata a obchodník se zlatem, který se po privatizaci stal akciovkou, převedenou pod švýcarskou firmu *Safichem Group*.)

Později nebyly měny plně kryté ani pod stříbrným ani pod zlatým standardem. Vždy však bylo pevně dané alespoň *nejmenší krytí, obvykle ve výši jedné třetiny celku*. Emisní (cedulová) neboli vydavatelská banka směla *zbylé dvě třetiny poskytnout jako úvěry* neboli půjčky. Nikdy však víc, jinak by při nedostatečném krytí zlatem došlo k jejímu *rychlejšímu* úpadku nebo k *devalvaci* měny.

Slovo *devalvace* vzniklo z latinského *de-valure* (znehodnocení). Bývá to většinou řízené snížení hodnoty měny vůči zahraničním měnám. Mezi důsledky takového zásahu patří zlevnění vyváženého zboží a tím růst jeho konkurenceschopnosti, ale na druhou stranu to také znamená zdražení všeho, co je dováženo a zdražení zahraničních měn.

Na počátku první světové války roku 1914 bankéři dosáhli toho, že *zlatý standard byl zrušen* a od roku 2007 byly banky zbaveny i povinnosti, aby si osm procent všech úvěrů držely jako rezervu formou vlastního kapitálu, vlastního bohatství. Bankovky neboli dlužní úpisy už vůbec nemusely být směnitelné za zlato a tak se jich začalo tisknout neomezené množství.

Jak si povšimnul švédský finanční reportér *Andreas Cervenka*, během uplynulých století to byly banky, které podporovaly stát půjčkami peněz na financování válek. V minulém století tomu bylo naopak. Při každé bankovní krizi stát *intervenoval* (zasahoval) momentálními

záchrannými opatřeními; nové krize se navzájem zažehnávaly, ač jedna byla horší než druhá a záchranný balíček byl pokaždé větší. Sumy k zažehnávání problesku zastíraného růstu nynější finanční krize převyšují sumy k zažehnávání krize minulé. Politici a finančníci se veřejně jen planě dohadují, že zlomit spirálu zadlužení by mohla přísnější pravidla pro bankéřské **bonusy**, tj. mimořádné odměny či prémie (v ČR jsou platy a bonusy ředitelů bank ze zákona přijatého v r. 2007 tajné) nebo okrajově a opatrně pro větší vlastní kapitál bank a pro větší rezervy hotovosti. Nechtějí však racionálně uvažovat o *nekompromisním příkazu či dokonce o zákoně, podle kterého by majitelé bank spolu s bankovními řediteli a bankovními radami sami riskovali ztrátu všeho, včetně svobody, když banka zkolabuje a podle kterého by za dluhy osobně ručili vším, včetně svobody také všichni poskytovatelé půjček a jmenovitě odpovědní vládní činitelé a soukromí investoři*.

První bankovní hřích tedy spočívá v tom, že bankéř vydává nekryté peníze a za úrok (částku za vypůjčené peníze) je půjčuje svým zákazníkům, nejvíce státu. Tak vznikají *nesplacitelné dluhy z úroků z peněz z ničeho*, lépe řečeno z fingovaných neboli padělaných neboli podvodných peněz. Přitom přijímání takových bankovek, těchto již pouhých *symbolů peněz*, je nařízeno zákonem. Z tohoto pohledu jsou dnešní, ve skutečnosti zločinné bankovky **bankovkami s nuceným oběhem**.

Současné podvodné měny mají trefný odborný název **fiat money** (ze středověké latiny *staniž se, budiž*), znamenající, že peníze existují na základě rozhodnutí, tedy **budiž peníze**. S nadsázkou lze říci, že po Bohu jen banky tvoří z ničeho.

Vytváření peněz soukromými bankami jako dluhu, pečlivě halené v nesrozumitelných formulacích vysvětluje irský ekologický aktivista *Mark Boyle* zjednodušeně takto: Představme si, že existuje jediná banka. Pan Šetřil si do ní uloží 100 korun. Banka 10 korun uschová ve své pokladně a 90 korun půjčí panu Útratovi, který je bude muset vrátit i s úroky navíc. Pan Útrata si za těchto 90 korun koupí koláče u pana Pekaře a pan Pekař tuto tržbu vloží do banky. Vidíme, co se stalo? Pan Šetřil původně vložil do banky 100 korun. Teď, kromě 100 korun pana Šetřila, má banka navíc i 90 korun pana Pekaře. Ze stovky korun se stalo sto devadesát. V okamžiku byly vytvořeny peníze. A co víc, banka teď může půjčovat i část vkladu pana Pekaře! A celý proces množení může stále dokola začít nanovo. Již baron *Guy de Rothschild* vysvětlil: „Bankéř je člověk, který půjčuje druhému člověku peníze třetího člověka.“ Umožňují to starodávné i moderní bankovní systémy, kterým se říká **„bankovníctví částečných rezerv“**, stojící na tisku falešných peněz. Tisk falešných peněz je způsob jakým banky vytvářejí peníze. Mají na to licenci po tisíce let.

Naprosto všechny národní měny jsou podvodné *fiat* měny. Veškeré peníze dnes slouží ke splácení dluhu někoho jiného. Banky vydělávají pomocí peněz druhých. Jeden z nejznámějších investorů na dluhopisovém trhu *Bill Gross* řekl: „Během posledních třiceti let bylo tím nejspolehlivějším způsobem, jak se stát bohatým, vydělávat na penězích. A nejlépe na vypůjčených.“ To se děje s daňovými úlevami anebo s odpouštěním daní. Prostý občan je většinou už tak rezignovaný, že se ani neptá, proč ve světě okamžité komunikace trvá často i více než tři dny než banka provede jeho platbu.

V zásadě musí banka pouze jednou jedinkrát, a to zcela na počátku, použít své vlastní peníze, půjčené peníze nebo nějaké vlastní jmění. Zbývá část celého procesu se financuje sama, skrze další půjčky. Takto je možné v krátké době lehce získat z tisíců eur miliardy eur. Lidé si navíc často půjčují peníze při nepřiměřeně vysokých, tj. lichvářských neboli úžernických úvěrech, které bývají dlouhodobé a ve splátkách a které většinou není možno vůbec nebo bez pokuty uhradit předčasně najednou. Při předčasném splacení by totiž banka přišla o úroky z úroků. Kromě tvoření peněz při poskytování půjček, i úroky jsou důvodem, proč jsme tak vtíravě naváděni, lákáni, pobízeni či povzbuzováni k hypotékám a jiným druhům dluhů.

Slovo **úvěr (půjčka, dluh)**, je odvozeno od slova *věřitel* z latinského *creditus* (*důvěřovat*) - věřitel neboli půjčující *věří*, že o své peníze nepříjde. Zúročené *úvěry bank*, které produkují další peníze, nevytvářejí trh, ale *inflaci*.

Přibližně polovina Čechů má nějaký nehypoteční dluh. Normou se stalo heslo „kup nyní, zaplat' později“. Stále častěji se půjčky splácejí i v penzi a s dědictvím přechází na dědice. Dluh, jeden ze spolehlivých způsobů jak někoho ovládat, stává se standardem. Studentská půjčka často funguje jako past na studenty, jimž se nepodaří školu dokončit nebo kteří nezískají dobře placené místo, takže jsou nadsmrti zadluženi.

Židovský *Ježíš z Nazaretu*, vírou křesťanů vyznaný jako *Kristus*, jenž podle *Nového zákona* na nádvoří jeruzalémského chrámu zpřevracel stoly penězoměnců, nabádá ke shovívavosti k dlužníkům a ke všeobecnému odpouštění dluhů.

Slovo **úrok**, může mít též základ jako *výrok* či *rokovat*. Úrok je *odměna za půjčení peněz*, na které se obě strany domluvily. Obvykle se stanovuje procentem z dlužné částky za určité období, nejčastěji za rok. Na mírný úrok se nahlíží jako na oprávněný zisk. Úroky mají tu vlastnost, že se nezměrně zvyšují, čím déle dluhy trvají. (Dávnou formou úroku byla telata. Ten, kdo půjčil peníze si nechal v zástavě krávu. Když měla zastavená kráva tele, nechal si ho jako odměnu za půjčku. Když vám dnes banka půjčí peníze, úrok, který mu za to platíte, je moderní formou tohoto telete. Jinak řečeno, úroky jsou mladé těch peněz – nebo peníze, které tisknou peníze.)

V současnosti jen dva státy zakazují úrok tak absolutně, že ani jejich centrální banky nevyepisují základní úrokové sazby. Jsou to *Írán* a tzv. *Islámský stát*. Islámská ekonomie je založena na myšlence spravedlnosti a rovnosti, nikoli však rovnostářství. Majetek a bohatství nejsou v rozporu s islámem, je-li dodržena solidarita s méně majetnými či nemajetnými a není-li bohatství cílem. *Korán* nezakazuje úrok, nýbrž *ribu*, lichvu. Ta je ale praktikována *skrytě*, a to tak, že banka například koupí zboží za 200 tisíc a vám ho prodá s přírůzkou za přemrštěných 300 tisíc, které splácíte bez úroku. V ostatním světě je běžné prodávat zboží s přírůzkou a splácet je úročený.

Židé a křesťané mají úrok a lichvu zakázanou v *Bibli* na několika místech *Pentateuchu* (Pětiknží) i v knize proroka *Ezechiele*. Židé se přiklonili k výkladu pojmu „bližní“ ve významu souvěrci, tedy že nesouvěrcům (Nežidům) na úrok půjčovat lze. Ortodoxní Židé *charedim* dodnes trvají na zákazu úroku v Izraeli, kde také vznikly i bezúročné banky. V hebrejštině *úroky* značí tolik, co *uhryzané*; jsou totiž jako had u cesty, který hryže do paty.

Zadluženost států je nesmírná a tak EU přišla na nápad jak se z toho vyvléct: přehodit to na občany. Od 1. ledna 2016 nás může kterákoli banka v EU okrást o vložené peníze. Nedávno to svým vkladatelům učinily banky kyperské, které ukradly svým vkladatelům čtvrtinu vkladů nad 100 tisíc eur. Záchrana bank už nemusí jít z našich daňových kapes přes vlády, nýbrž rovnou z našich kont.

Slovo **lichva** pochází z německého *leihen* (půjčovat), anebo může mít souvislost se slovem *lichý*, které dříve neznamenalo jen opak sudého, ale především *zlý, podvodný*. Lichva je poskytování úvěru za nepřiměřený, nemravně vysoký úrok, kdy je často vymáháno i víc než dvojnásobek toho, co bylo půjčeno. Největší výdaje každého státu, obce a občana jsou dnes lichvářské úrokové platby za půjčky.

Z židovského mudrosloví: „Z dlužníka se stává věřitelův otrok“, „Lichvář je jako ten, kdo prolévá krev.“ Výrok spisovatele *Maxima Gorkého*: „Čím více peněz, tím méně svědomí.“

Slovo **hypotéka**, správněji **hypotéční úvěr**, vzniklo z řeckého *hypothekē* (záruka). Je to obvykle dlouhodobá peněžní půjčka od banky (5-40 let) pro účely bydlení, zajištěná zastavením nemovitosti. Stále častěji to bývá půjčka mezigenerační. Mnohdy je to jediná, avšak vysoce riskantní možnost jak získat vlastní bydlení ihned. Držitel bytu nebo domu má sice navenek vlastnické právo, ale ve skutečnosti je v postavení nájemce, neboť platí nájemné ve formě úroku. Nezaplacení dluhu nebo jen jeho pravidelně splatné částky vede k *zesplá-*

tnění úvěru, tj. k vymožení exekucí, kdy hypoteční dlužník přichází jak o dům a všechno co je v něm, tak o vše co již splatil, při čem většinou stále ještě dluží, protože v dražbě jsou obvykle získány jen dvě třetiny dluhu, navýšeného o úroky a případně i o úroky z úroků a o právní a exekuční náklady - dlužník se často ocitá na ulici. U hypotéky jde vlastně o dluh, který vám banka vyplatí za to, že jím splácíte ještě větší dluh. A přitom není právně možné splácet dluh dluhem!

Podle exekutorské komory ČR, začátkem roku 2015 dluží 3,1 milionů občanů ČR 1,7 bilionu korun. Židovské přísloví: „Lépe uléhat o hladu, ale vstávat bez dluhů.“

Nejasně pojmenovávané podoby peněz a stále zamotanější popisy zacházení s penězi v podstatě zastírají formy a stupně jejich znehodnocování. Vídeňský profesor ekonomie *Franz Hermann* již 13. října 2010 v rozhovoru pro *list Standart* konstatoval: „Evropské země nezachraňují stůj co stůj *Řecko*, nýbrž své vlastní a v první řadě německé banky, které tam poskytly zcela absurdní úvěry. Souvislosti jsou také absurdní, zamysleme-li se nad těmito skutečnostmi: stát se zadluží u bank, aby mohl uhradit úroky z dluhů, které u nich má, nebo aby zachránil banky, u nichž má sám dluhy. Pak už naprosto nikdo nechápe, kdo má u koho vlastně dluhy a co dluhy vůbec jsou.“

Podle dostupných údajů celkový řecký dluh přesahuje 316 miliard eur. V televizním zpravodajství v roce 2015 z teatrálních bruselských jednání o řeckých půjčkách se mihl záběr úřadujícího předsedy *Evropské komise Jean-Claude Junckerse*, kterak s usmívajícím se obličejem uhlazeného lidského dravce, patrně mimoděk a nejspíše v opilosti zovírně, jakoby přátelsky poplácal po tváři mladého řeckého premiéra *Alexise Tsiprase* se kterým právě hovořil. Bylo to popleskání hraničící s políčkem. Znamenalo něco jako: „Nebud' příliš vzpurnej fracku!“ A Tsipras pro Řecko příšerné podmínky EU nakonec přijal.

Řecko se nikdy nemělo stát členem eurozóny, ale americká banka *GoldmanSachs* tahala za nitky v zákulisí a radila Řekům, jak zfalšovat ekonomickou bilanci, aby se do eurozóny dostali, což byl vlastně útok na evropskou měnu.

Rozhodující „zásluhu“ na předlužení Řecka má bývalý řecký premiér *Lucas Papademos*, příznačně bývalý ekonom *Federální rezervy v Bostonu (Federal Bank Boston)* a bývalý viceprezident *ECB (Evropské centrální banky)*, který se stal viceguvernérem *Řecké centrální banky*, v níž v roce 2001 prosadil přechod drachmy na euro. Od r.1998 je Papademos členem *Trilaterální komise* (z lat. *tri* - tři a *lateo* - utajený, skrytý, tajný), založené r.1973 *Zbygniewem Brzezinskim* a *Davidem Rockefellerem*, jejíž 300-350 členů, vedených sdružením *Majestic 12*, které prý ve spojení se třemi mimozemskými civilizacemi zaujímá nejvyšší pozice vlivu vládnoucí světovému hospodářství s nejbližším cílem: *vytvoření nového mezinárodního hospodářského řádu*. Z ČR jsou členy této komise například *Vladimír Dlouhý*, *Karel Schwarzenberg*, *Jan Švejnar*, *Pavel Telička* nebo *Alexandr Vondra*. (*Majestic 12* je původně dvanáctičlenný „mozkový trust“ soustředěný prezidentem *Dwight Eisenhowerem* z vybraných vysokých příslušníků ozbrojených složek, tajných služeb, vědců a vlivných politiků, o jehož založení bylo rozhodnuto memorandem prezidenta *H.S.Trumana*, zaslaným ministru obrany. Tento tajný elitní výbor byl zpočátku poradním orgánem prezidenta USA v otázkách týkajících se UFO a mimozemšťanů, postupně se ale prezidentskému dohledu stále více vymykal, až se nakonec stal na volených orgánech USA zcela nezávislý a dominoval v něm vliv CIA. Vlastní jádro *Trilaterální komise* údajně sestává z *Majestic 12*, neznámého počtu zástupců mimozemšťanů (*aliens*) a neznámého počtu elitní skupiny *Bonesmanů* a nepodléhá prezidentovi, vládě, ani Kongresu USA. *Bonesmani* jsou zednářsko-iluminátským sdružením nejbohatších bankéřů a nejvlivnějších politiků.

O existenci návštěvníků z neidentifikovatelných létajících objektů - UFO, novodobě může svědčit kromě mnoha jiného již tzv. *Roswelský incident* v červenci 1947, kdy podle svědků a fotografií došlo k havárii UFO, při čemž minimálně jeden z havarovaných pasažérů, vysoký asi 1,20 m a vzhledu podobného lidem nehodu přežil. Někdejší spolupracovník Pentagonu a plukovník ve výslužbě *Philip Corso* vypověděl: „Loď posilovala vědomí pilota i jeho schopnost cestovat v čase a být na několika místech najednou. Znamená to tedy, že schopnosti kosmické lodi byly ve skutečnosti propojeny s vědomím těchto bytostí. A tyto bytosti, tyto piloti, jsme byli MY - my lidé! My z (naši) budoucnosti.“ Podobně vypovídal i admirál *George Hoover* anebo též *Al Bielek* a *Duncan*

Cameron, kteří pracovali na základně *Montauk* na Long Islandu, kde byla zřízena stanice pro cestování v čase a kteří popisovali, že se dostali až do roku 2137. Ličili, co se na Zemi odehrávalo, jakého stupně vývoje jsme dosáhli a studovali tam i historické záznamy. Tito i další svědkové tak prozradili největší tajemství NASA. *Whistleblovéři* - odkrývači skandálů upozorňují, že existují kontrakty mezi těmito návštěvníky s vládnoucími rodinami, ilumináty a různými vládami tohoto světa. O jednání s mimozemšťany se na přizvání prezidenta *Eisenhowera* k radě staral jeden z nejbohatších mužů na světě *Nelson Rockefeller*. Soudě podle proti nám tělesné zrůdnosti mají tyto návštěvníci jisté genetické problémy a mohou mít zájem i o to, aby si z nás odebírali kvalitní genetickou výbavu, aby ji pak dopravili svým lidem do budoucnosti. Údajně tedy existují jak různí mimozemšťané, tak naši potomci z daleké budoucnosti cestující v čase. Kromě jejich UFO tu pravděpodobně manévrují i UFO tajně vyvíjené nynějšími pozemšťany. Americký badatel, romanopisec a ufolog *Charles Hoy Fort* počátkem 19. století sestavil seznam mnoha UFO, dlouho předtím, než se jim začalo říkat létající talíře a pak oznámil šokující zprávu: „Myslím si, že jsme /my lidé/ něčím majetkem.“

Kanadský autor bestsellerů *Artur Hailey* v románě *Penězoměnci* hledí na komplikovanost peněžnictví takto: „Nevěřte těm zlatoústým zastáncům mýtu, že finance korporací, finance národa či finance celého světa jsou něco složitějšího a nepostižitelnějšího, co se vymyká prosté analýze. Není to nic jiného než obyčejné vedení domácnosti - obyčejné vedení domácnosti, jenomže ve větším měřítku. Ta proklamovaná složitost, neproniknutelnost a spleť je vymyšlená houština. Ve skutečnosti neexistuje, vytvořili ji politikové, kteří si kupují hlasy, to znamená všichni politikové, manipulátoři a „ekonomové“. Všichni jako jeden muž užívají šamanských zaříkávadel, aby zakryli, co dělají a co udělali. Tito packalové se ze všeho nejvíc obávají, že bychom si mohli docela prostě na jejich činnost posvětit jasným poctivým světlem zdravého rozumu. Neboť tihle lidé - hlavně politici - vystavěli na jedné straně celé Himaláje dluhů, které nemohou ani oni, ani my a dokonce ani naši pra-pra-pra-pravnuci nikdy zaplatit, a na druhé straně tisknou, jakoby právě vyráběli toaletní papír, celé vodopády bankovek, čímž znehodnocují naše solidní peníze - zvláště ty poctivé, zlatem podložené dolary které Američané kdysi měli. Opakujeme: Není to nic jiného než vedení domácnosti - to nejneoprávněnější, nejneschopnější, nejneopctivější vedení domácnosti v dějinách lidstva.“

Jiný spisovatel, bývalý profesionální fotbalista, televizní sportovní komentátor a mluvčí Britské strany zelených *David Vaughan Icke*, napsal: „Bankovní systém ovládá vlády, obchod a lidi, a to půjčováním peněz, které neexistují a účtují si za ně úrok. To, čemu říkáme peníze, je ve skutečnosti jen dluh, který koluje v šecích, převodech, úvěrech a něco dokonce i v hotovosti. To, čemu říkáme hotovost, nejsou peníze. Peníze jsou vytvářeny vystavením úvěru - dluhu - a je jedno, jakou formu tento úvěr nabude (hotovost, šek, cokoli), vždy jde o dluh, jen je v jiné podobě. Slovo úvěr (*kredit*) pochází z latinského *on důvěruje* či *on věří* a to je přesně to, co „peníze“ skutečně jsou: víra v to, že jsou pravé. Nejsou.“

Peníze mají cenu jen proto, že je většinou uznáváme a největším bankovním kapitálem a základním předpokladem stability bankovního systému a celé ekonomiky je všeobecná *naivní důvěra*, že peníze a vklad jsou *plně* zaměnitelné, takže výměna vkladů za hotovost nebývá požadována ve větším měřítku. Projevem selhání bankovního systému je požadavek klientů na výběr hotovostí větší, než činí jeho povinné rezervy, zvaný *run na banky*.

Inflace je vzrůst cen následkem naduření oběživa následkem vydání nadměrného množství platidel. Když se dává do oběhu stále více peněz tiskem nových bankovek nebo zvyšováním objemu bezhotovostních peněz aniž by se zároveň přiměřeně zvyšovala hospodářská produkce, potom hodnota peněz neustále klesá. Kromě toho i zde platí, že čím je něčeho víc, tím bezcennější to je. Tento proces, který nevzniká náhodou, nýbrž většinou podle vůle bankéřů a vládních politiků, nazývá se *inflace* (z lat. *znehodnocení*). Centrální banky stanovují *inflační cíle*, zvané *inflační cílování*. Inflací se státy v tichosti vyhýbají placení dluhů. Nevyhnutelným důsledkem je, že za své peníze dostáváme stále méně.

ČNB v roce 2013 spekulativně zahájila neomezenou *intervenci proti koruně*, což je masivní chrlení nekrytých korun a nákupy eura (doposud za neochotně přiznaných 800 miliard Kč), tj.

oslabování neboli *zhodnocování* hodnoty české měny, a to hlavně kvůli „příliš pomalu rostoucí inflaci“ - dochází k rychlejšímu zdražování zboží a služeb.

Na inflaci doplácí především penzisté, kteří jsou prostřednictvím penzijních fondů nedobrovolnými investory ve státních dluhopisech a strádající, mající peníze v bankách nebo doma. Běžný občan může mít z inflace zisk jedině skrze nemovitost nebo drahé kovy.

Od zavedení eura, *rok od roku peníze ve skutečnosti ztrácejí asi deset procent! hodnoty*. Nižší čísla statistických úřadů jsou lživá, protože při výpočtech berou položky, které oficiální míru inflace co nejvíce snižují. Stojí za zamyšlení, že předkládanou nízkou inflaci všeobecně vnímáme, jako něco přirozeného. Při tom třeba sama spolková kancléřka Německa *Angela Dorothea Merkelová* ve *Financial Times Deutschland* z 29.11.2007 poznamenala: „Inflace je jedna z nejzávažnějších forem vyvlastnění jmění drobných strádatelů“.

Deflace: Opačným projevem inflace je *zhodnocování* peněz neboli *deflace* (z lat. *hodnocení*), stav, kdy centrální banky stahují peníze z oběhu, kdy nastává všeobecný *pokles cenové hladiny*, kdy tedy citelně klesají spotřebitelské ceny čili zboží je levnější a hodnota peněz stoupá. Ceny jdou sice dolů, ale dluhy zůstávají v plné výši a je zde tendence ke snižování mezd.

Anglický ekonom, statistik a lékař *Wiliam Petty* (1623-1687) v jedné ze svých úvah o inflaci a deflaci označil peníze za *tuk politického těla*. Z toho pak vyvodil závěr, že je-li jich v oběhu příliš mnoho, brání organismu v pohybu, je-li jich příliš málo, organismus chřadne.

Systém složených úroků: Protože množení peněz přes úvěry zaručeně funguje, říká se penězům z úvěrů také *úvěrové peníze*. Ve splátkách se kromě půjčené sumy platí ještě i úroky, které objem dluhů navyšují. Protože úroky s každým rokem rovněž podléhají zúročení, říká se tomuto systému *systém složených úroků* (úroků z úroků). A právě kvůli tomu, že úročí i úroky, neroste celkový objem těchto peněz rovnoměrně, nýbrž stále rychleji, exponenciálně. Systém složeného úročení založený na principu uvedeného exponenciálního růstu nelze udržovat v prostředí omezených zdrojů do nekonečna. Nesmyslnost složeného úročení by se brzy projevila, nebýt inflace, která tento exponenciální růst také exponenciálně zastírá.

Zásadní rozdíl mezi složeným a jednoduchým úrokováním a absurditu složeného úročení lze názorně vidět na tomto příkladě: Uložíte si v bance 1 gram zlata. Při úročení 10% ročně byste měli za 50 let při jednoduchém úročení nárok na 5 gramů zlata, kdežto při složeném úročení nárok na 117,5 gramů zlata. Po 225 letech by nárok vašich potomků při jednoduchém úročení vzrostl na 22,5 gramů, kdežto při složeném na 2.060 tun - avšak při dlouhodobé inflaci 8%, bude nárok už jenom na 86,1 gramů. U peněz nebo půjčky je to samozřejmě stejné. Někteří vlastníci velkého kapitálu svůj majetek tímto způsobem zhodnocují. Což běžný občan nemůže, neboť nemá 10-20 milionů, potřebných k blahobytnému životu jen z úroků.

Některým lidem samozřejmě vyhovuje bezpracné žití z úroků na úkor ostatních. A ti se snaží tento pro ně tak výhodný systém udržet v chodu co nejdéle. To vystihuje citát bratří *Rothschildů* z roku 1863 v Londýně u přípravy *zákona o americkém federálním systému FED (Federal Reserve Act) 1913*: „Menšina, která chápe, jak systém funguje, bude mít buď značný zájem na svém zisku, nebo bude tak závislá na jeho laskavosti, že se nemusíme bát žádného odporu od této třídy. Většina, *mentálně neschopná* pochopit nesmírné výhody, které systém vlastníkům kapitálu přináší, ponese své břemeno bez stížností. Možná i bez podezření, že tento systém je nepřátelský vůči jejich zájmům.“ Vlády nejsou vládami lidu a pro lidi, ale vládami bankéřů a pro bankéře. Téměř nikdo se už nemůže vyhnout bankovnímu systému ovládnutí, kdy místo plodné spolupráce byla nastolena hrabivá nemilosrdná soutěživost a ničivá konkurence.

Hyperinflace: Když se inflace a růst množství peněz vymknou kontrole a nelze je zastavit, vzniká inflace cválající, odborně řečeno *hyperinflace* z řeckého *hyper* (nad, přes). Aby se zaplatily úroky za stávající úvěry, berou se nové půjčky a tím narůstá i množství peněz

v oběhu. Peníze neodvratně, ke konci z hodiny na hodinu, ztrácejí hodnotu, až je jich tolik, že nakonec nemají hodnotu žádnou. Množství peněz se zvyšuje tak rychle, že ceny rostou tempem tisíců či milionů procent. Během několika hodin se mohou i zmnohásobit. Hyperinflace z úspor postačujících na dvacet let důstojného života rázem udělá částku, za kterou si lze koupit sotva jen rohlík. Pro celé hospodářství to představuje naprostou zkázu a úplné ožebračení většiny lidí. Nakonec už peníze nelze používat vůbec a přechodně se vrací jejich zárodečná forma, tj. směna zboží za zboží. Hyperinflace se nejvýrazněji projevila ve *Světové hospodářské krizi roku 1929*, odstartované velkým propadem akcií na americké burze a následným hospodářským kolapsem.

Podle předpovědi německého fyzika a filozofa *Carla Friedricha von Weizsäckera* z roku 1983, sociální stát zanikne státním bankrotem a jako první odpadnou důchody. Spouštěčem má být globální hospodářská krize obrovských rozměrů, vyvolaná bankovními a burzovními spekulanty. Soumrak sociálního státu předznamenává pokles průměrné výše sociálních dávek ve srovnání s průměrnou čistou mzdou.

Bankéř *David Rockefeller* při příležitosti zahájení *Bilderbergské konference* (každoroční spiklenecké setkání nejvýznamnějších a nejvlivnějších osob, k nimž patří například i *Karel Schwarzenberg*, *Jiří Pehe*, *Karel Kovanda* nebo *Michael Žantovský*) v roce 1991 prohlásil: „Jsme na počátku globální revoluce. Jediné, co nám chybí k tomu, aby národy přijaly náš nový světový řád, je celosvětová krize“.

Peněžní obrat či peněžní oběh je v podobě *hotovostní*, kdy se peněžní prostředky převádějí mezi různými činiteli placením *mincemi a bankovkami* a *bezhotovostní*, kdy se peněžní prostředky převádějí z *úctu plátce* v bance na *účet příjemce* v téže nebo jiné bance.

Bankovky a mince dnes představují pouze *nepatrnou* část toho, co označujeme jako peníze. Převládají *bezhotovostní peníze* či *depozitní peníze*, z latinského slova *depozice* (složení, úschova, uložení) neboli *účetní peníze*. Tyto peníze jsou představovány *účty v bankách*. Jedná se o pouhá čísla na papíře nebo přesněji na monitorech počítačů, umožňující *bezhotovostní platební styk*. Již nemusíme platit hotovostí, ale stačí použít platební karty nebo poslat depozitní neboli bezhotovostní peníze z jednoho účtu na druhý. Naivní důvěra, na které peníze stojí, je tak přenesena na stejně naivní důvěru v banky, které peníze spravují, v poctivost jejich účetních praktik a jejich kontrolních mechanismů a v poctivost dohledových orgánů nad nimi. Všeobecně uznávané *účetní peníze* - v protikladu k hotovosti - *nejsou doposud zákonným platidlem a nikdo je zatím není povinen přijímat*.

Když klesne důvěra v banky a nastane vzpomínaný *run* na banku, (z angl. *naval, běh*), tj. že když si lidé budou chtít houfně vyzvednout své peníze v hotovosti, a banky je nebudou mít, protože výběry přesáhnou vklady a nepatrné bankovní rezervy, vyhlásí se *bankrot* (z něm. a it. *krach, zhroucení*) neboli peněžní úpadek pro platební neschopnost a strádající o své peníze nejčastěji přijdou. (Banky sice mívají nouzový plán, který zajišťuje pojištění vkladů do určité výše, avšak v případě masivního runu nemají dost peněz, takže množství peněz, které si může jednotlivec vybrat, bude nastavováno v bankomatech.)

Běžná míra povinných minimálních bankovních rezerv hotových peněz je nyní jen kolem 2%. Dnes se tomuto bankovnímu systému říká „bankovníctví částečných rezerv“. Banka totiž množivě půjčuje téměř všechny peníze, které dostane. Když si chce někdo vyzvednout větší hotovost (v ČR obvykle již nad tři sta tisíc korun), musí výběr nahlásit několik dnů předem, aby si banka stačila nashromáždit bankovky od svých poboček anebo si je půjčit od nějaké jiné banky. V případě, že pobočky požadovanou hotovost nemají a ostatní banky půjčit odmítnou, například kvůli nedůvěře anebo že samy mají jen malou pokladni hotovost, zasahuje centrální banka a potřebnou sumu v co největší tichosti dodá formou mimořádné půjčky, zašifrované třeba pod vymyšleným pojmem *kvantitativní uvolňování* (quantitative easing, QE). Když je situace opravdu vážná, tak vláda může ještě vkladatele chlácholit vydáním *prohlášení o*

zvýšení pojištění vkladů. Nevyrží-li důvěra ani tak, banka zbankrotuje, ztráty zaplatí daňoví poplatníci a začíná se znova.

Globální bankovní systém stojí na **derivátech**. Názorně lze deriváty pochopit u pomeranče: Když jej zmáčkne, dostaneme pomerančovou šťávu. *Pomerančová šťáva* je derivát pomeranče. Když z ní odpaříme vodu, dostaneme *koncentrát*, to je jak derivát pomerančové šťávy, tak derivát pomeranče. Akcie jsou derivátem firmy. Hypotéka je derivátem nemovitosti. A dluhopis je derivátem peněz. Finanční expertka *Rana Foorooharová* sdělila: „Kolem roku 2005 elitní finanční inženýři v honbě za vyššími zisky vzali obyčejné finanční deriváty, jako např. hypotéky na domy, našli si nespolehlivé dlužníky, poskytli jim půjčky, které dlužníci nebyli schopni splácet, a vytvořili monstra jménem hypoteční zástavní listy a výměny nesplaceného úvěru. Proдали je pak do světa jako „cenné papíry“. Byli to *finanční deriváty finančních derivátů*, které multimilionář *Warren Buffett*, přezdívaný jako věstec z Omahy nazval „finančními zbraněmi masového ničení“. *Vedlejší škody* toxických finančních derivátů, falešných aktiv, falešných záruk padají na nevinné lidi celého světa. V roce 2018 je nejvyšší odhad hodnoty v derivátech 1,2 biliony dolarů.

Osvěžme si čísla:

Kolik je milion?: Tisíckrát tisíc, tj. $1000 \times 1000 = 1000\,000$

Kolik je miliarda?: Milionkrát tisíc, tj. $1000\,000 \times 1000 = 1000\,000\,000$

Kolik je bilion?: Miliarda krát tisíc, tj. $1000\,000\,000 \times 1000 = 1000\,000\,000\,000$

Kolik je bilarda? Bilion krát tisíc $1000\,000\,000\,000 \times 1000 = 1000\,000\,000\,000\,000$

Uvažujme, co se stane, až tato biliardová suma v nastávajícím finančním krachu vybuchne. Bestselerový spisovatel a podnikatel *Robert T. Kiyosaki* fakticky lže, když píše: „Neříkám, že zodpovědní příslušníci elit jsou zlí (i když někteří možná jsou) nebo že tvoří nějakou konspiraci... věřím, že jsou to většinou dobří lidé a dělají to, co pokládají za správné...“

Přibližně *devadesát pět procent peněz* dnešního světa ve skutečnosti neexistuje a zřejmě ani existovat nebude. Nejpozději v okamžiku, kdy dosud zdaleka nekončící a fakticky jen dál ničivě zažehnávaná *Světová hospodářská krize 21. století* vstoupí do dalšího kola, v němž si střadatelé budou chtít své peníze z bank hromadně vybrat, najednou zjistí, že tyto jsou zavřené, protože bankovky nahradily digitální čísla. (Problask nynější dlouhodobě rostoucí globální hospodářské krize spustil v r. 2008 bankrot americké obří investiční banky *Lehman Brothers* kvůli horbilně poskytovaným hypotékám. Americká vláda a Fed tehdy zachránily před dominovým krachem všechny ostatní své velké banky podporou miliard dolarů z peněz daňových poplatníků.)

Vlády konečně hospodářské zhroucení oddalují. Jsou spiklenecky sdružovány, ruší a zas obnovují celní hranice, půjčují si další a další bezcenné digitální peníze, které jen převádějí sem-tam, uměle zvyšují nebo snižují měnu, vyhlašují neúčinná opatření ke stabilizaci zadlužení zamezením deficitního hospodaření, zamlčují skutečný ekonomický stav, zkreslují statistiky, optimalizují daně, transformují, integrují, reorientují, restrukturalizují, regulují, deregulují, zahřívají, ochlazují, stimulují, ozdravují a zeštíhlují, ubezpečují, že přeludný *HDP* (hrubý domácí produkt) stále roste a paradoxně přitom soukromým společnostem v překotných privatizacích za babku rozprodávají klíčový státní majetek jako jsou vodárny, elektrické podniky, dopravní komunikace, půda, zdravotnictví, vzdělání, kanalizační systémy, pošty, telekomunikace, věznice, částečně i policii, atd. anebo je tiše prodávají způsobem *CBL* (*cross border leasing*, tj. následným pronájmem), kdy noví majitelé vykonávají velký vliv na tvorbu cen například za elektřinu a vodu, vydávají obligace (státní spořicí dluhopisy), zvyšují daně, škrtají sociální výdaje, snižují reálné mzdy a skutečnou hodnotu důchodů, falešně ujišťují, že vklady jsou pojištěné, aj. Mají panický strach ze zásadních změn, podobných utajované *Islandské revoluci* v letech 2009-2011, tohoto celonárodního masivního odporu proti nadnárodním bankám, tj. centrálním bankám, které se staly mocnějšími než vlády, protože mohou vytvářet

ohromné množství peněz bez jakýchkoliv zákonných hranic nebo omezení množství, a proti zkorumpovaným politikům, kdy ožebračení Island'ané referendem odmítli zaplacení dluhů vůči Británii a Holandsku, kdy si vymohli potrestání viníků za zruinování země a kdy si vydemonstrovali odstoupení vlády a přepsání ústavy přímo občany.

Česká republika tzv. **restrukturalizací** produkčních klenotů jako byla *Poldi-Kladno*, *Smíchovská ČKD*, *Tatra*, *komplex Tesly*, *Škody* a mnoha dalších ztratila možnost podstatného a skutečného ekonomického růstu a konkurence. Například vysoce prosperující *Poldi-Kladno* patřila mezi jediné tři podniky ve světě, které dokázaly vyrobit ve vynikající kvalitě prakticky všechny typy speciálních a legovaných ocelí, ale Poldi-Kladno dokázala vyrobit i takové oceli, které zbývající dva konkurenti vyrobit neuměli. Po privatizaci se ředitelem Poldovky stal dobrodružný fantasta *Ing.arch. Vladimír Stehlík*, který ji v roce 1994 koupil za 1,7 miliardy korun. Její úpadek byl plánovaný. Spiklenecká politická reprezentace této země se totiž při jednáních o přístupových protokolech k EU zavázala k likvidaci našich klíčových podniků. Stehlíkovi, jako „kavce“ vytýpané v židovských kruzích, byl poskytnut úvěr od *Komerční banky KB* skrze jejího generálního ředitele *Richarda Salzmann*a, a to při profitech vládních činitelů prezidenta ČR ekonom *Václava Klause* (jakými byli dnešní předseda *Hospodářské komory ČR* ekonom *Vladislav Dlouhý*, jakým byl předseda výkonného výboru *Fondu národního majetku* *ing. Roman Česka* anebo nynější stálý představitel ČR při mezinárodní *Organizaci pro ekonomickou spolupráci a rozvoj* (*OECD*) ekonom *Karel Dyba* a jiní). Přestože byla Poldovka podle Stehlíka roku 1995 kompletně zaplacená a vykazovala zisky, KB podala návrh k jejímu konkurzu, tj. soudem prováděného řízení na vyrovnání snad nějakých jiných jejích asi druhořadých úvěrů likvidací jejího majetku. Roku 1996 pod „patronací“ vládních ekonomů doskomírala. Od roku 2012 je zapsaná jako Poldi, s.r.o., vlastněná kyperskou skupinou *Limited Rucarto* s vkladem 200.000 Kč., zastupovaná *Adrianem Zambonem* z Itálie. Je v insolvenční (platební neschopnosti), potácí se v dražbách za symbolické vyvolávací ceny a částečně funguje v neomezenějším režimu. Nejspíše z podružných a zástupných důvodů jejího krachujícího vývoje byl roku 1996 obviněn, obžalován a 4 měsíce vazebně stíhán *Stehlík*. Ten kromě jiného vypověděl, že v té době odeslal akcie do úschovy tehdejšímu ministrovi vnitra *Janu Rumlovi* (dodnes není známo, jak bylo s těmito akciemi naloženo), odmítl amnestii *Václava Klause z 1.1.2013* a v říjnu 2011 podal trestní oznámení na 22 osob zúčastněných na privatizaci a likvidaci Poldovky. Finančně, fyzicky i duševně zruinován, marně trvá na spravedlivém soudním projednávání, které by celý případ rozkrylo a odsoudilo skutečné, většinou stále vysoce postavené aktéry. Vláda, policie, justice i část veřejnosti přitom dobře ví, že nejhlavnější příčinou úpadku ocelárny Poldi-Kladno je především korupční likvidace nepříjemně laciné a přesto vysoce kvalitní „výhodní“ konkurence, ohrožující americké a západoevropské hutě a ocelárny. Vždy jde hlavně o peníze, o podvodný produkt bank. Po „něžné revoluci“ se Česká republika změnila v kořistné území zahraničních investorů a domácích spekulantů. Nespokojenci chtějící vyhlásit akci *Čisté ruce* byli napomenuti: „Nekriminalizujte podnikavost!“ Kolosální rozchvacování národního majetku pokračuje.

Konečně světové hospodářské zhroucení předznamenává interní výzva předsedy *Evropské komise Jeana-Claude Junckera*: „Když se mluví o choulostivých ekonomických problémech, musí se lhát.“ anebo výrok někdejšího náměstka šéfa amerického *Fedu Alana Blindera*: „Poslední povinností centrální banky je mluvit pravdu.“

Privatizace, z latinského *privare* (oloupit, připravit někoho o něco). Rakouský novinář *Viktor Farkas* publikoval, že v podkapitole třetího dílu, nadepsaného „*Společná obchodní politika*“ se *Evropská unie EU* přihlašuje k *naprosté globalizaci*, *liberalizaci* a *privatizaci* světového obchodu a mnoha dalšího. A že to vše může mít podle obav odborníků pro občany EU dalekosáhlé katastrofální důsledky. Například pro obyvatele nějaké alpské vesničky, ve které ze studny od nepaměti vytéká ta nejčistší voda beze stop chemikálií a kde je tato voda už několik let svedena do místní vodovodní sítě. Vesničané jsou spokojeni. Ale přichází něco, co

přijít muselo. Mezinárodní koncern zde totiž objeví bohatý zdroj peněz. Jeho advokáti požadují, aby zásobování vesnice vodou prošlo mezinárodním výběrovým řízením. Vesničané se zdráhají, rozhořčeně protestují, ale mezinárodní pravidla jsou silnější. Obec musí vypsát na zásobování vodou výběrové řízení, musí se tedy ucházet o to, aby směla i nadále dodávat svým občanům svou vlastní vodu. Správa obce vypočítá cenu vody se všemi náklady na devět eur za kubík. Kalkulanti koncernu se nad tím jen unaveně pousmějí. Bez problémů nabídnou stejnou službu za lacinějších pět eur. Přiklepnuto, a zanedlouho už v obci neteče z kohoutků naprosto čistá pramenitá voda prověřená staletím, ale dodávaný chemický koktejl, ovšem přísně zachovávající hygienické hodnoty EU. A jejich vynikající studniční vodu plní koncern do láhví a vyváží ji kamsi na Blízký východ, kde vynáší zisk cca 5000 eur za kubík. Nikdo a nic vesničanům nepomůže. Zásobování vodou je zajištěno a studna je - jak se koncern smluvně zavázal - udržována ve skvělém stavu.

Praxe v ČR: Například projekt *kupónové privatizace* byl účelově předem zahraničně připraven a nastaven tak, aby umožnil beztestně zcizení národního majetku, a to vesměs v režii skrytě působící *Státní bezpečnosti StB* (politické policie). Úloha bank byla klíčová a jejich nerušené vykrádání (lidově *pumpování* či *tunelování*) krylo vedení státu. Privilegovaný dlužník, jenž si půjčil třeba miliardu korun, nic nesplatil a následně si přes nějakou spřátelenou společnost koupil například od speciální, státem vlastněné *Konsolidační banky KOB*, přebírající „špatné“ bankovní úvěry pohledávku vůči sobě za pouhých pár desítek milionů. Stát přitom sanoval machinační banky zhruba jedním bilionem korun. (Nyní nemáme již ani jednu ryze českou banku, všechny fakticky patří zahraničním vlastníkům a u nás mají zase jen pobočky.)

Evropská unie podle ruského antikomunisty *Vladimíra Bukovského* „je jen vybledlá kopie Sovětského svazu... *Evropská komise* je ekvivalent politbyra... Jediný evropský orgán, do kterého se volí *Evropský parlament*, o ničem důležitém stejně nerozhoduje... Unijní architektura, to celé je jeden velký pokus, jak se vyhnout demokracii“. EU se snahou změnit se na federální stát je správní příšera a vystoupení z ní prakticky není možné (EU vznikla fakticky na základě *Goldmanova plánu* na nové geopolitické uspořádání Evropy, zveřejněného poprvé již v r.1915 *Nachumem Goldmanem*, sionistickým představitelem, zakladatelem a dlouholetým předsedou *Světového židovského kongresu WJC*, a to jako předpokladu k zavedení *Nového světového řádu*). Evropské duchovní a duševní bohatství a rozmanitost mají být zničeny. Záměr Tajné světovlády zrušit národní státy a zavést jednotnou světovou měnu by byl téměř nerealizovatelný, pokud by se státy nadále ztotožňovaly se svými národními kulturami. Především Německo bylo pro Spojené státy v 80. letech, a zvláště pak po znovusjednocení příliš silné. Existovalo nebezpečí, že se bude vyhýbat – jako již před padesáti lety pod *Adolfem Hitlerem* – diktátu anglosaských velkých bank a Tajné světovlády. Proto muselo být Německo úzce svázáno s Evropou, s hospodářsky slabšími zeměmi aby ho zdržovaly ve vývoji. *Winston Churchill* sdělil lordu *Robertu Boothbymu*: „Neomluvitelným zločinem Německa před druhou světovou válkou byl jeho pokus vymanit svoji hospodářskou sílu ze světového obchodního systému a vytvořit vlastní směnný systém, na němž by světoví finančníci nemohli vydělávat.“ Navíc v Evropě existují četné malé státy s malými demokraticky zvolenými vládami. Jestliže chtějí americké koncerny prodávat svoje výrobky v Evropě, musí jednat se všemi těmito „malými vládami“. A ty mají nejružnější požadavky, čímž jim dělají potíže. Na vkus velkých amerických koncernů je v Evropě příliš mnoho různých zákonů, pravidel a standardů. Evropské země jsou proto již od meziválečného období trnem v oku anonymní světovládě, která dělá vše pro to, aby je zrušila. *Jean Monnet*, předseda *Akčního výboru pro Spojené státy evropské* řekl: „Evropské národy musí být přivedeny do superstátu, aniž by lid porozuměl tomu, co je tím myšleno. Může se tak dít postupně. Každý krok bude maskovaný hospodářskými účely, ale nakonec vše nezadržitelně povede ke sjednocení.“ Idea sjednocení evropských národů do Evropské unie s eurem jako mezistupněm společné evropsko-americké měny a geoměny byla vytvořena a financována spolupracovníky

CIA již ve 40. letech 20. století. V roce 1948 byl založen *Americký výbor pro sjednocenou Evropu*. Byl vedený generálem *Williamem J. Donovanem*, jehož zástupcem byl pozdější ředitel CIA *Allen Dulles*. Odhalují to dokumenty amerických tajných služeb, které byly odtajněny v roce 2000.

V roce 2008 byla v Paříži vytvořena *Evropská rada pro toleranci a usmíření ECTR*, grémium vysoce postavených současných a bývalých evropských špičkových politiků a s křesťanskými, muslimskými a židovskými zástupci, jejichž úkolem bylo vypracovat, jak mají být Evropané převychováváni k toleranci. Předsedou ECTR je bývalý britský premiér *Tony Blair*, jehož zástupcem je *Vjačeslav Moše Kantor*, předseda *Evropského židovského kongresu*. Tato skupina si dala za cíl vytvořit „světovou společnost“ ve smyslu Nového světového řádu a zařídit, aby jakákoliv kritika této moderní multikulturní společnosti bez hranic byla zakázána a trestána zákonem. K tomu vypracovala a v roce 2014 předložila *Evropskému parlamentu* statut, podle kterého má vzniknout zákon, jenž stanoví, že v budoucnu bude každá forma „netolerance“ přísně trestána. ECTR na první straně tohoto statutu uvádí, že tolerance „**vyžaduje otevřenost všem neobvyklým idejím a postojům**“ a „**hraje životní úlohu pro zdar koexistence různých skupin v rámci jedné jediné národní společnosti**“. Policie nově odhaluje *myšlenkové zločiny*. Dospělí mají být a již bývají v případě porušení zákona potrestáni odnětím svobody (například 65letá švédská důchodkyně byla nedávno odsouzena na tři měsíce nepodmíněně do vězení za několik poznámek na internetu o muslimské invazi do Evropy; statistika za rok 2016 uvádí pro Británii 3.300 takových případů; k zárodečným složkám hrozeb a zastrahování jako jsou *Evropský policejní úřad Europol*, *evropský zatykač*, *evropská prokuratura* či *Evropský četnický sbor* přistoupily k otevřenému zastrahování formou *politické korektnosti*), mladiství mají být převedeni na pravou cestu pomocí převýchovných programů. „Toleranci“ se mají odmalička učit děti ve školách, vláda EU se má postarat o to, aby média poskytla vysílací prostor pořadům o převýchově k toleranci a tisk má „toleranci“ podřídít veškeré svoje zpravodajství - což se v Evropě již také děje.

Příslušníci neformální komunity svobodně myslících („odbojných“) nejvíce narušují rámec dohodnuté pokrytecké lži (tzv. politické korektnosti) a celý řetěz nikým neodhlasovaných falešných dogmat, na nichž je celý systém „žaláře s lidskou tvář“ vystavěn. Vidí, jak se mění zákony, aby se občanské svobody smrskly na nulu a současně zůstalo zachováno zdání demokracie. Mají za to, že EU je vězením národů, jehož smyslem je likvidace historických evropských států, jež má nahradit projekt „nového evropského člověka“, rasově namixovaného „euro-negroidního křížence kombinovaného s arabským (semitským) genofondem a tak propojit obě mohutná uskupení USA a EU v jeden obří „správní celek“, což je základ Světové vlády, konečný cíl Nového světového řádu NWO.

Rádi vzhlížíme k Americe, k tomu dravému dítěti Evropy, kde prezidenti byli desetkrát terčem střelců, a tak je dobře si připomenout, jak právě ono si ve finančnictví vede. Už v 18. století třetí americký prezident *Thomas Jefferson* Američany varoval, že „Pokud by americký lid někdy dovolil soukromým bankám, aby kontrolovaly vydávání peněz, nejprve prostřednictvím inflace a následně deflace, budou banky a podniky ve vašem okolí okrádat lidi o veškerý majetek, až jednoho dne budou vaše děti vyrůstat jako bezdomovci na kontinentu, který vaši otcové dobyli.“ A osmadvacátý americký prezident *Woodrow Wilson* v listu *The New Freedom* v souvislosti s bankovní elitou opatrně napsal: „Od chvíle, kdy jsem se stal politikem, svěrovali mi lidé své názory především v soukromí. Několik mužů z řad nejvýznamnějších osobností USA v oblasti obchodu a průmyslu má z někoho, či z něčeho strach. Vědí, že se kdesi skrývá síla, která je tak dobře zorganizovaná, tak tajemná, ostražitá, vnitřně provázaná, ucelená a s tak hlubokým dosahem, že je vhodnější hovořit o ní pouze šeptem.“

Globální finanční dynastie Morganů, Rothschildů, Rockefellerů či Warburgů nepozorovaně založila světovládný kartel, který spolu s dalšími nezměrně chamtivými majiteli bankovních

sítí omotal lidstvo jako pavouk a vládne mu pomocí i těch nejkrajnějších způsobů. Hned čtyři američtí prezidenti byli podle všeho zlikvidováni kvůli tomu, že odporovali peněžnímu systému:

Abraham Lincoln, 16. prezident – zavražděn roku 1865. Počítal s půjčkou od Rothschildů na podporu probíhající Americké občanské války, ale nesouhlasil s jejich podmínkou výsady na založení další centrální banky Spojených států s úroky 24-36% úroků ze všech půjčených peněz. Raději se spojil se s carem *Alexandrem II.*, jenž mu k vytvoření *rusko-amerického trustu* poslal 48,6 tun zlata, které podílem 88,8% paradoxně tvoří Rothschildům patřící *FED* a v letech 1862-1865 nechal vytisknout a rozšířit *nezadlužené peníze - "Green Back dolary"*. K tomu řekl: „Dali jsme lidem této republiky největší požehnání, jaké kdy dostali.“ Před kongresem r. 1865 prohlásil: „Mám dva velké nepřátele. Jižní armádu před sebou a finanční instituce za sebou. Z těchto dvou jsou finančníci mým největším nepřítelem.“ Anebo: „Privilegium vytvářet a vydávat peníze není nejvyšší výsada vlády, ale její nejvyšší tvůrčí příležitost. Osvojením si těchto principů budou daňoví poplatníci ušetřeni nezměrných obnosů z úroků. Peníze přestanou být pánem a stanou se sluhou lidství“.

Dva týdny před svým zavražděním Lincoln prohlásil: „Kdokoli kontroluje oběh peněz v naší zemi, je absolutním vládcem všeho průmyslu a obchodu... Není ani nutné říkat, jak vznikají období inflace a ekonomické krize.“ (Bankéř *Mayer Amscheld Rothschild* /1744-1812/ řekl: „Dejte mi právo vydávat a kontrolovat peníze národa a pak mě už nezajímá, kdo tvoří zákony.“ Je těžké záhodno povšimnout si prohlášení německého kancléře *Otto von Bismarcka* r. 1876: „Rozdělení Spojených států do dvou federací stejné síly bylo dlouho před občanskou válkou rozhodnutím vysokých finančních sil v Evropě.“)

Představa, že Lincoln byl zavražděn proto, že byl zavilým odpůrcem otrokářství podobně jako zakladatel USA *Benjamin Franklin* a že byl pro rovnost všech lidí, je ve světle některých jeho vyjádření zcela mylná. Například 18. září 1858 řekl: „Dnes se stejně jako kdy předtím zasazují proti tomu, aby mezi bílou a černou rasou byla nastolena jakákoli forma sociální a politické rovnosti. Dnes se stejně jako kdy předtím zasazují proti tomu, aby se z černochů stali voliči nebo spříseženci, aby byli prohlašováni za schopné vést úřady nebo mít sňatky s bílými lidmi; dodám k tomu, že existuje fyzická různost mezi bílou a černou rasou, která, jak věřím, provždy vyloučí, aby spolu obě rasy žily na bázi sociální a politické rovnosti. A protože nemohou žít v rovnosti, ale přesto zůstávají spolu, musí existovat nadřazení a podřízení, a já se zasazuji jako každý jiný o to, aby nadřazené postavení bylo přisouzeno bílé rase.“

Lincolnův vrah, mající tajné spojení s *Bank of England*, byl propuštěn z vězení a později vedl v Anglii příjemný život.,

James Abram Garfield, 20. prezident – zavražděn roku 1881. Vydal státní obligace (spořicí dluhopisy), aby snížil státní dluh. *Sledoval politiku tvrdé měny - kryté ve stoprocentní výši zlatem nebo stříbrem.* Vražda se udála pár týdnů poté, co zveřejnil svou peněžní agendu.,

William McKinley, 25. prezident – zavražděn roku 1901. Rozhodně vyžadoval zlatý standard. Je nutné vědět, že kupní síla dolaru v roce 1900 byla téměř na cent shodná s kupní silou z roku 1800 - o celých sto let dříve! Dokud měl stát v rukou zlato a kryl jím peníze, neexistovala téměř žádná inflace.,

John Fitzgerald Kennedy, 35. prezident – zavražděn roku 1963. Ohrozil zisky soukromé americké *Centrální banky FED* (Federal Reserve Bank neboli Federální rezervní systém, který je podivnou obdobou Centrálních bank: především nepatří státu, ale je v soukromých rukou – ač není vlastně známo, komu ty ruce patří a jaké tělo je uvádí v činnost), a to tím, že dne 4. června 1963 svým nařízením *Executive Order 11110* umožnil vydávání vlastních „pravých“ amerických dolarů, „kennedyho“ dolarů, *krytých stříbrnými rezervami* Ministerstva financí USA. Na kennedyho dolaru se píše: *United States Note* (Bankovka Spojených států) a ne jako dříve a později „*Federal Reserve Note*“ (Bankovka FEDu). Čtyři miliardy těchto nezatížených bankovek, které se dostaly

do oběhu, musel další prezident *Lyndon Baines Johnson* ihned stáhnout. Od té doby se žádný z dalších prezidentů neodvážil protivit „neviditelné vládě“ bankéřů.

Veřejnou popravu Kennedyho podle některých hodnověrných zdrojů uskutečnila *CIA* (*Central intelligence Agency* neboli americká *Ústřední zpravodajská služba*, označovaná jako *americké gestapo*), která to prý měla beztak v plánu, protože „když se Kennedy dozvěděl o mimozemských projektech, dal tajným službám v roce 1963 ultimátum a pohrozil, že veřejnosti oznámí přítomnost mimozemšťanů, pokud nepřestanou s drogovými obchody k financování tajných vesmírných plánů.“ Atentát vyšetřovala *Warrenova komise* (Zvláštní výbor Sněmovny reprezentantů USA pro vyšetření atentátu, sestávající z velké části z členů *Council on Foreign Relations CFR*, neboli z lidí, kteří mají kontakty s mimozemskými civilizacemi). Tato komise navzdory jasným protidůkazům obvinila z vraždy a zatkla údajně šíleného, samostatného či osamělého pachatele, který byl zastřelen dřív, než mohl stanout před soudem. Na četná svědectví, která oficiální verze vyvracela, nebyl brán zřetel, desítky svědků v nápadně krátkém čase zvláštním způsobem zahynuly, nezpochybnitelné skutečnosti byly zamlženy, překrouceny, pozměněny, zamlčeny. Vlna podivných úmrtí zavřela ústa i všem pochybovačům nebo dalším lidem, kteří se k případu Kennedy byt' jen trochu přiblížili. Soudy rozhodly, aby akta o atentátu zůstala na 75 let pod zámkem. Ani dnes, navzdory zákonu o právu veřejnosti na informace ze dne 4.7.1974 nelze do nich plněji nahlédnout. (Prezident *Donald Tramp* schválil ke zveřejnění jen část utajovaných dokumentů. Argumentoval tím, že „neměl jinou možnost“, aby neohrozil národní bezpečnost a nezpůsobil „nezvratnou škodu“. Dodal, že na něho ve věci odložení některých dokumentů naléhala *FBI* i *CIA*.)

V pořadí 40. americký prezident Ronald Wilson Reagan, který si na konci své éry uvědomil, jak malou moc vlastně má a přes to se pokusil osvobodit Američany od sevření nesplacitelných dluhů, nebyl sice zavražděn, ale ještě zdravý byl představován jako senilní a pomatený.

Avšak likvidováni bývají i bankéři, kteří vážněji odporují internacionální finanční oligarchii. Jako třeba důvěrný poradce *Helmuta Kohla* a šéf *Deutsche Bank Alfred Herrhausen*, který byl proti zavedení eura namísto marky a který se zasazoval o odpuštění dluhů zemím třetího světa (pravděpodobně by si to nedovolil, kdyby tato banka neměla své úvěry vývojovým zemím dokonale zabezpečené). Jeho návrh byl existenčním ohrožením pro mnoho mezinárodních bank, zvláště amerických, většinou židovských. Byl tedy zabit výbuchem nastražené bomby. A je téměř vyloučeno, že vraždu, jak bylo předstíráno, spáchala *Frakce Rudé armády RAF* (Rote Armee Fraktion), která se k ní údajně přihlásila.

Německý politik a bývalý spolkový ministr financí *Oskar Lafontaine* v roce 1990 prohlásil: „Světová politika je ovládána velkým finančním impériem.“ Poté byl na něho spáchán atentát. (Obvykle se hned nezabíjí, ale osoby „umírají“ prostřednictvím masmédií. Kdo se nepodvolí, na toho sdělovací prostředky nejprve začnou kydat špinu, a teprve pokud to nestačí, následuje třeba „sebevražda“, „nehoda“ nebo třeba „srdeční infarkt“.)

Jak dokážou bankovní mafiáni své jednotlivé členy naopak chránit, můžeme vidět na případu finančníka Hitlerových zbrojních projektů, *prezidenta říšské banky Reichsbank a ministra hospodářství Hjalmara H.G.Schachta*. Ten v roce 1931 prohlásil: „Nacisté neumějí vládnout, ale já mohu vládnout jejich prostřednictvím.“ Bankovní domy jeho skupiny poskytl na vybudování a vyzbrojení *Wermachtu, Luftwaffe* a *Kriegsmarine* zhruba 30 milionů dolarů. Schacht byl v *Norimberském procesu* s válečnými zločinci obžalován, shledán vinným a přece nakonec osvobozen. A když jej *Stuttgartský denacifikační soud* odsoudil k osmi letům nucených prací a Schacht se odvolal, byl rozsudkem zproštěn viny.

A kromě dlouhé řady jiných, třeba také *představitelů vatikánské banky IOR* (*Instituto Opere Religiose*), kteří byli plně usvědčeni z rozsáhlého úplatkářství, praní špinavých peněz a zločinného kšeftování s vírou a věřícími a kteří nebyli fakticky nijak potrestáni, ani alespoň patřičně pranýřováni.

V Praze byl spáchán atentát na *JUDr. Aloise Rašína*, prvního československého ministra financí se zvláštní pravomocí, který v roce 1919 uskutečnil měnovou reformu. Tento razantní vlastenec uzavřel hranice a provedl odluku od rakousko-uherské měny, zlikvidoval inflační peníze a zabránil znehodnocení úspor, *zavedl krytí československé koruny zlatem* (jedna koruna měla krytí 0,328 gramu ryziho zlata), prosadil *zákon, zakazující státní bance poskytovat půjčky státu*, zdanil majetky a přírůstky majetku, obhájil rozpočtové úspory a prosadil deflací, která zpevnila korunu. Zatím co naši sousedé trpěli hyperinflací a rozvratem peněžního oběhu, československá koruna se stala jednou z nejstabilnějších měn v Evropě. Jejím posilováním pomohl potom Rašín podnikům, ale jak napsala historička *Jana Čechurová*, „sociální hlediska odsouval s tím, že to lidé musí ještě chvíli vydržet“ - jeho reforma měla tvrdý dopad především na nejchudší vrstvy. Někteří legionáři ho odsuzovali za výrok, že „za práci pro vlast se neplatí“. Dřív než s ním skoncovala zahraniční finanční mafie, zastřelil ho bídou rozhořčený anarchokomunistický mladík.

Dolar stále chce zaujímat pozici světové měny a mezinárodní měnové rezervy. Jakýkoli odpor proti tomu byl a je brutálně potlačován. Odklon od „zelených papírků“ neboli podle indiánů „žabích kůží“ se stal nakonec osudným například *Saddámovi Husajnovi*, protože odmítl prodávat ropu za dolary, takže *Irák* se rázem změnil v „darebácký stát“. A to spolu s Íránem a severní Koreou, které měly podobné úmysly. Podobně jako Husajn skončil i libyjský vůdce *Muhammad Kaddáfí*, který chtěl zavést vlastní africkou jednotnou měnu - zlatý dinár a íránský prezident *Mahmúd Ahmadínežád*, který při každé příležitosti kritizoval americké vedení. Oba dva vyhlásili, že v budoucnu nebudou obchodovat s ropou pouze v dolarech, ale také v jiných měnách. Kaddáfí si chtěl navíc vyzvednout z britské *Bank of England* 144 tun libyjských zlatých rezerv a dopravit je zpět do Libye. Toto zlato však banka ani neměla k dispozici, neboť je vypůjčila nebo snad prodala. Zemřít musel i charismatický venezuelský prezident *Hugo Chávéz*, který již z Londýna vyzvedl a odvezl domů zlato své země a prohlásil, že již nebude obchodovat s venezuelskou ropou za dolary a zestátněním nalezišť ropy zdvojnásobil příjmy své země. (V dohodě z *Bretton Woods* z července 1944 slíbili Spojené státy světu, že jejich dolar bude vždy krytý zlatem a že každý bude moci svoje dolarové přebytky vzniklé z obchodu kdykoli vyměnit u americké centrální banky FED za zlato. S tímto „obchodem“ souhlasili pod velkým nátlakem ze strany USA zástupci 44 národů, mezi nimi také SSSR, Polsko a Československo, ale rovněž důležití producenti ropy jako Írán, Irák aj. Když pak Spojené státy v roce 1971 dohodu z *Bretton Woods* jednostranně vypověděly a když v r.1971 americký prezident *Richard Nixon* „dočasně“ zrušil dolarovou konvertibilitu za zlato, začal americký dolar ztrácet privilegium světové měny.) Irácká válka byla z tohoto pohledu válkou na obranu „petrodolaru“. Následkem je skutečný i zinscenovaný terorismus (zejména útoky 11. září 2001 na newyorské Světové obchodní centrum a washingtonský Pentagon) a přivolení vyděšených občanů ke své totální kontrole. Když se skupina fanatiků dopustí nějakého zvěrstva, označujeme je jako teroristy, což nepochybně jsou. Když ale je mnohem větší zvěrstvo páčáno ve jménu vlády, je tento čin naopak považován jako obrana naší demokracie. V Hirošimě a Nagasaki byly obětovány i životy amerických zajatců. Kobercové bombardování obyvatelstva se stalo nezbytnou strategií války (Drážďany, Royan, Korea, Vietnam, Irák, Afganistan...) Britský herec, režisér a novinář *Sir Peter Alexander Ustinov* o terorismu prohlásil: „Válka je terorem bohatých, teror je válkou chudých“. Ostatně v květnu 1977 vláda USA prohlásila, že je povinována vojenskou intervencí, jedná-li se o zajištění „neomezeného přístupu na klíčové trhy, k zásobám energie a strategickým zdrojům.“ *Islámský stát* je potomkem irácké války z roku 2003. (Málokdo si uvědomuje, že za posledních 200 let se ani jednou nestalo, že by kterákoli z arabských zemí napadla některou z těch západních. A západní násilí překonalo i to, co nám předvádí bestiální terorismus Islámského státu.)

Bombardovací letadla znovu pustoší *Syrskou arabskou republiku*, jedinou středomořskou zemi, která zůstává vlastníkem své ropné společnosti se zásobou 2,500 milionu barelů, zemi, která se vyhnula privatizaci, zemi, která je plně v rukou *svých* podniků. V syrských médiích a

vysokých školách se otevřeně probírá, jak ovlivnit či oslabit globální mocenské elity. Syřané pochopili, že skutečná moc Západu nespočívá v *Bílém domě*, ale spíše v centrálních bankách (Syrie je jednou z mála zemí bez dluhů u *Mezinárodního měnového fondu*) a v komplexní a výkonné síti *think tanků* (z angl. doslova *myšlenkových nádrží*), jako jsou *SRI* (Amerika), *OCTO* (Holandsko), *CSCE* (Kanada), *Atlantická rada* (USA-NATO), *Římský klub* (světové elity), *klub Bilderberg* (uzavřené konference), atd. Není divu, že demokraticky zvolený syrský autoritativní prezident *Bašár Háfiz al-Asad*, vojensky podporovaný Ruskem je v nemilosti u USA i EU.

Všechny státy západního světa jsou zoufale zadluženy a již dlouho na mizině, a lidé se ptají u koho mají ony dluhy. Nejkratčeji řečeno, u malého kartelu soukromých západních bank, které jsou fakticky již samy zkrachovalé a platební schopnost uměle udržují při životě jen prostřednictvím víry v nemožné svými bilančními triky a zvláštními nařízeními. A to dokud samy nerozhodnou, že neodvratná světová finanční krize nebývalých rozměrů má propuknout. Málokdo si uvědomuje, že Spojené státy ve skutečnosti nemají vlastní měnu, ale půjčují si dolary od soukromé americké cedulové, tj. ústřední banky *FED*, u které se zadlužily natolik, že *všechny* pozemkové nemovitosti USA jsou u ní již desetiletí v zástavě. Jen úroky ze státních dluhů obnášejí ročně zhruba 50.000.000.000 US-dolarů.

FED (neformálně *Fed*, oficiálně *Federální rezervní systém*, neboli americká centrální banka) založil americký židovský bankéř *Paul Moritz Warburg*. Vznikla spiklenecky načasovaným, těsně předvánočním podepsáním *Zákona o federálních rezervách* (Federal Reserve Act) dne 23.12.1913 prezidentem USA *Woodrowem Wilsonem*. Kongres zasedal v noci v takovém chvatu, že většina jeho členů jej ani nečetla a za nepřítomnosti senátorů, kteří právě odjeli na vánoční dovolenou, mezi nimiž byla většina těch, kteří se zákonem nesouhlasili. Zákon byl nakonec schválen pouze třemi senátory. Samotné znění tohoto zákona vzešlo z přísně utajeného setkání sedmi mocných mužů, zastupujících zájmy *Rockefellerů*, *J.P.Morgana*, a *Rothschildových rodiny* na ostrově *Jekyll Island*. Hlavním rysem zákona je získání pověření (z americké ústavy explicitně dané Kongresu) tisknout peníze a poskytovat je americké vládě na úvěr. *FED* není nikým a ničím kontrolována, nikomu se nezodpovídá, nemá žádný rozpočet a funguje fakticky jako nezávislý orgán.

Ani britská libra nepatří Britům, nýbrž soukromým bankéřům. Totéž platí pro peněžní systémy většiny ostatních národů, jež nepatří státům, nýbrž soukromým mezinárodním půjčovatelům peněz.

Že záplava nekrytých peněz, jmenovitě dolarů je nesmírná, lze také usoudit z rozhodnutí *FEDu*, že nesmí být zveřejňováno množství peněz, které má dané národní hospodářství k dispozici.

Ruský prezident *Vladimir Vladimirovič Putin* po údajných jednáních s Čínou údajně nařídil přípravu operace *Dvouhlavý zlatý orel* - ražení pětirublové mince s obsahem zlata 0,1244 trojské unce (1 trojská unce = 31,1034768 gramů) o průměru 18 mm s ražbou dvouhlavého orla se štítem a korunou, která se má stát světovou alternativou k americkému dolaru a k euru při obchodování se zásobami energie. Zdá se, že Rusko si masivní ražbu zlatých mincí může dovolit, protože vlastní druhé největší zásoby zlata ve svých trezorech a obrovské zásoby těžitelného zlata v nově otevíraných ložiscích a protože zlato navíc ještě skupuje. (Kromě toho má Rusko v existenčním držení FEDu 48,6 tun zlata, které dodalo do Ameriky v letech 1904-1912 na vytvoření „zlatého poolu“ Ligy národů, při čem suma 4% ročně za jeho více než stoleté používání nebyla nikdy vyplacena.) Zavedení zlatého standardu pro ruský rubl by zapříčinil pád kurzu znehodnocených měn, především dolaru a eura a vysoké zreálnění ceny zlata, které může ze současných 1250 USD za trojskou unci vzrůst i více než desetinásobně. To by potom mělo katastrofální dopad na ekonomiky v koloniální závislosti na USA. Česká republika má podle některých odborníků ještě tak pět let, aby se na tuto převratnou změnu v mezinárodním finančním systému připravila.

Sankce neboli donucovací opatření proti Rusku, zejména obchodní, začínají mít jiné výsledky, než očekávali jejich vyhlášovatelé. Rusko přes nemalé potíže neustupuje, zavádí protiopatření, usmrcuje se, dříve dovážené zboží začíná vyrábět samo, stává se samostatnějším a výhledově silnějším, při čem také sankcionistický blok trápí na obchodních ziscích a jeho politika se stává nevěrohodnou. Přestane-li Rusko prodávat své nerostné bohatství, jako je například paládium, nikl a další suroviny, bude to mít na evropskou i americkou ekonomiku zničující dopad. Rusko také může zastavit dodávky svého plynu, anebo za něj požadovat platby v rublech nebo ve zlatě, což by fakticky rozvrátilo hospodářství celého západního světa. Jedinou dobrou stránkou obchodních sankcí je, že úbytkem přepravovaného zboží by ubylo znečišťování přírody spaliny z nafty či benzínu.

V pozadí glorifikované „*Havlovy sametové revoluce*“ v roce 1989, stojí podle všeho světová finanční mafie, jež zatím zákulisně prosazuje *zadlužování* a *předlužování* evropských států.

Oficiálně je nám neustále zdůrazňováno, že jsme se nikdy neměli celkově tak dobře jako nyní, ovšem bez dovětku, že je to především „díky“ našemu posametovému předlužování.

Do roku 1989 ČSR a ČSFR nebyly zadlužené. Naopak měly 400 miliard vlastních a zahraničních aktiv. Nyní je však přiznávána výše zahraničních dluhů ČR více než 2,900 bilionů Kč, což je suma prakticky nesplacitelná. Přitom nejsou rozlišeny zveřejněny dluhy s úročením jednoduchým a složeným, ani jejich splácené částky, pokud tyto vůbec existují. Schodkové hospodaření dál a dál zadlužuje stát i u ČNB, která kryje své úvěry vládám ČR tiskem machinačních nekrytých peněz při čem výše všech úvěrů je tu i kvůli různým skrytým výdajům ze zákona tajná. *Výši celkového zadlužení tedy občané neznají.* Avšak i kdyby naprosto všechny dluhy byly již zcela uhrazeny, i kdyby nedocházelo k novým půjčkám a splatné by byly už jen úročené úroky z úroků představované pouze jako dluhy, výše těchto úroků bude už pravděpodobně vyšší než všechny dluhy vlastní.

Pokud jde o *Státní dluh*, v *Encyklopedii Britannica* z roku 1956 se píše: „Státní dluh je dluh, který má stát u svých občanů.“ Pokud by ale byly zavedeny zákony zavádějící dokonalou kontrolu, takže státní dluh by poklesl na nulu, měli by správci systému velký problém, neboť by nám již nemohli předstírat, že potřebují více likvidity. Státní dluh je pro správce systému nutným důvodem toho, aby po nás vyžadovali stále vyšší poplatky.

Je pozoruhodné, že ačkoliv je ČR předlužena, půjčuje ČNB peníze do zahraničí *se státním ručením*. Tak třeba nechvalně známému *Mezinárodnímu měnovému fondu MMF*, přezývanému v tisku jím lichvářsky úvěrovaných zemí třetího světa „*Institute for Misery and Famine*“ (Institut bídy a hladu) nebo i hrubě „*International Mother Fuckers*“ (Mezinárodní matka zmrdů) půjčila v roce 2013 *2,53 miliard eur* + v roce 2009 navrhovaných *1,03 miliard eur* anebo v roce 2018 *1,5 miliard eur*, a to hlavně na „záchranu evropské měny“. (K tomu ředitelka společnosti *Next Finance Markéta Šichtařová* v iDNES.cz 17.12.2011 prohlásila: „Ano, MMF je ‚naprosto bezpečná nadnárodní organizace‘, ale jen do okamžiku, než zbankrotuje... Když Česko půjčí MMF, pak půjčí jihu Evropy. A své peníze už nikdy neuvidí. A tudíž je neuvidíme ani my... Německo se nechalo slyšet, že peníze MMF poskytne jen pod podmínkou, že by do MMF přispěly také země jako USA nebo třeba Čína. No a americká centrální banka na to odpověděla, že takového podniku se nebude účastnit ani náhodou, protože je moc rizikový.)

Předlužení je na rozdíl od zadlužení stav, kdy člověk, skupina obyvatelstva nebo stát nejsou schopni plnit své finanční závazky, kdy z nich už sotva splácí úročené úroky z úroků a stávají se doslova vazalem půjčovatele. Téměř vše je na dluh, i dluh je na dluh. Národy jsou natolik předluženy, že podle spisovatele *Jo Conrada* jejich hospodářství lze udržovat jen poskytováním dalších úvěrů, což fakticky znamená, že v podstatě všechno co vlastníme, musí sloužit

jako pojištění pro tyto úvěry. Kdyby se měly úvěry jednou požadovat zpátky, mohli by poskytovatelé úvěrů prohlásit celou naši planetu za svůj majetek.

V podzemí přísně střežené ústřední *České národní banky* ČNB jsem nedávno zhlédl stálou expozici *Lidé a peníze*. V zasklené vitríně je tam chlubně rozevřená velká návštěvní kniha. Pod datem 19. února 1991 je v ní jako host (tehdy ještě *Státní banky československé* SBČS) podepsán nejbohatší muž v historii lidstva, prezident světoznámé banky *Chase Manhattan* (založené hlavně penězi z ilegálního pašování alkoholu a prostituce) a zakladatel spikleneckého klubu *Bilderberg David Rockefeller*. Je těžko ubránit se dojmu, že jeho návštěva souvisí s vlastizrádným rozdělením ČSFR, s přejmenováním SBČS na ČNB, znamenajícím její oddělení od státu s mocí řídit jeho rozpočtovou politiku a se zadlužováním českého národa.

Podle *Ústavy ČR z roku 1992* postavení ČNB stanoví *Zákon o ČNB č. 6/1993 Sb.* podle kterého ČNB je ústřední bankou ČR, je právnickou osobou veřejného práva (orgánem veřejné moci) s vlastním majetkem, její bankovní radu jmenuje a může odvolat jen prezident (ale nesmí vyžadovat ani přijímat pokyny od prezidenta republiky, vlády či jiných orgánů ČR), je součástí Evropského systému centrálních bank se záměrem přispívat k dosažení cílů EU, přímo spadá pod *Evropskou centrální banku ECB* (pokyny či příkazy smí přijímat pouze od ní), dohlíží na instituce a osoby působící na finančním trhu, její účetní závěrka je ověřována prakticky jí vybranými auditory, má dohled například nad pojišťovnami a penzijními fondy, *Ministerstvo vnitra* jí musí poskytovat údaje z registru obyvatel, její členové a zaměstnanci mají povinnost celoživotního zachovávání mlčenlivosti, stát nad ní nemá žádnou kontrolu a je odkázaný pouze na její zprávy... a - libovolně tiskne bankovky, kde dřívější sdělení, že „*jsou kryté zlatem a ostatními aktivy Státní banky československé*“ nahradil nic nezaručující či ani neslibující nápis „*Česká národní banka*“. Z tohoto zákona je zřejmé, že tato banka stojí nad státem.

Jakoby nikdy neexistoval prvorepublikový *Zákon o zlaté měně ze dne 7.11.1929*, stanovující, že 1 Kč se rovná svou hodnotou 44.58 mg ryzího zlata a že *Národní banka československá* byla povinna udržovat kurz svých bankovek na této úrovni, ani *komunistický zákon ze dne 1.6.1953*, stanovující zlatý obsah koruny na 0,123426 g zlata.

Britsko-český spisovatel *Benjamin Kuras* poukázal na to, že „na anglických bankovkách najdeme alespoň nenápadný nápis tohoto typu: „*Bank of England* slibuje zaplatit držiteli na požádání částku 20 liber. Dvacet liber čeho vlastně? Kdysi tam však stávalo psáno „sterling“, tedy ryzího stříbra, takže Anglická banka nám kdysi slibovala - slibovávala - že papírek zvící jedné libry sterlingu je směnitelný za 0,454 kilogramu ryzího stříbra. Takže nám může dojít, že nemáme žádné peníze, nýbrž jen písemný slib neboli slibní úpis, že někdo držiteli tohoto papírku zaplatí něco, co zase existuje jen jako slib. Ten, kdo tento slib vydal a podepsal, sám nepotřebuje nic mít, kromě práva tisknout podobné sliby.“ Britské bankovky slibují vyplatit držiteli na požádání *peněžní sumu*, jakou ona bankovka má.

Uplatněním uvedeného speciálního Zákona o ČNB, české národní zlato a do té doby zlatem kryté peníze českého národa, rázem připadly České národní bance, která s nimi nakládá svévolně nebo podle pokynů či příkazů Evropské centrální banky.

Podle všeho se dá říci, že ČNB se svými výjimečnými pravomocemi je ve skutečnosti pobočka Evropské centrální banky s charakterem *FEDu*, tedy soukromé ústřední americké banky, která *tiskne nekryté peníze a drazí je půjčuje svému státu*.

Ekonom, konzultant a autor ekonomické literatury *Lukáš Kovanda* prohlásil: „Samotná existence centrálního bankovníctví je v přímém rozporu s idejemi vskutku nespoutaného trhu. Pokud má být kapitalismus opravdu nespoutaný, není přece možné, aby tak stěžejní cenu - totiž cenu peněz v ekonomice - určovalo „politbyro“, byť třeba i nazvané ‚bankovní rada‘, a nikoli trh.“ (*Reflex* 14. května 2015)

Ústavní zákon o ČNB umožňuje této centrální bance neuvěřitelné machinace. Ta největší se udála v září 1998, kdy ČNB většinu ze zhruba 63 tun zlata, které připadly České republice po rozdělení Československa, vyměnila či prodala za dluhopisy s Německem (*Stanislav Motl: „Kam zmizel zlatý poklad republiky“* – Praha, Rybka, 2003,2007).

Podle zprávy žurnalisty *Vojtěcha Wolfa* v *Lidových novinách* (čtvrtek 11. června 2015) ČNB se mezi lety 1997 až 1998 zbavila výprodejem asi 56 tun zlata a od roku 2008, kdy vypukla finanční krize, ještě dalších 2,8 tun. Ačkoliv by ČNB měla tedy podle všeho držet zhruba už jen 4 tuny zlata, prezentováno je 10,446 tun. Z těchto se téměř pět tun údajně nachází v jejích trezorech a zbytek je prý uložen neznámo kde v zahraničí. Jestliže ale v roce 1982 mělo být v bance minimálně ještě 16 tun zlata v historických mincích, další z mnoha otázek na které ČNB odmítá komukoli odpovědět je, kam se většina těchto zlatých mincí poděla. Bývalý český politik *Doc.RSDr. Jaroslav Štraut, CSc.* však v knize „*Velký zlatý tunel*“ (Praha, Futura, 2011) uvádí, že ČNB 14-15 tun těchto mincí vyvezla do Švýcarska a tam je prodala za směšnou účetní cenu 60 Kč za gram.

Někteří znalci jakoby naznačovali, že snad nemuselo jít jen o nějaké *proste* velezlodějiny: Aby si ČR mohla a *musela* půjčovat neboli se zadlužovat, nesměla mít podle zásad MMF svoji měnu krytou zlatem a že snad i proto nedotknutelný bývalý prezident ČR *Václav Havel*, alkoholik (mezi přáteli v divadelním prostředí známý pod jménem *Venca Flaška*), deviantní smilník a neukojitelný ješita pomatený svojí důležitostí, druhořadý dramaturg a esejista, nepřínosně napodobující díla představitele absurdního divadla *Samuela Becketta*, spisovatele *George Orwella* či *Franze (Anschela) Kafky*, nositel *Záslužného spolkového kříže* druhého stupně (jednoho z nejvyšších vyznamenání Spolkové republiky Německo), atd., atd., jmenoval či snad pod kuratelou kancléře knížete *Karla Schwarzenberga* musel jmenovat radu ČNB s guvernérem *ing.Josefem Tošovským*, radu spříseženeckou se speciálním úkolem národní zlato nějak zlodějsky zašantročit. (O kuratele může napovídat, že když slovenský premiér *Vladimír Mečiar* při jednáních o vlastizrádném rozdělení ČSFR, tj. bez všelidového hlasování, důrazně žádal Havla o schůzku jen mezi čtyřma očima, Havel trval či musel trvat na Schwarzenbergově přítomnosti.)

V nedávné studii britského historika *Martina Davida Browna*, zveřejněné v *Central Europe Review* se Česká republika ocitla na seznamech těch zemí, které mají minimální zlaté rezervy, při čem většina těchto zemí je charakterizována přízviskem „rozvojové země“. ČNB však přesto s rozprodáváním zbylého zlata pokračuje.

Jeden z židovských svobodných zednářů radí: „Chceš-li zničit nějakou organizaci, vlož do ní peníze a ona se zničí sama.“ Rockefeller v Praze „utratil“ roku 1991 miliony dolarů, a to nejspíše podobně jako přiznávaných devět miliard dolarů, které světoví bankovní mafiáni od roku 1983 „věnovali“ střední a východní Evropě na tzv. „*podporu společenských změn*“.

Stojí za povšimnutí, že téměř svatý *Václav Havel*, jehož spisovatel a režisér *Igor Chaun* směšně nazval „*rytířem světa*“ a *PhDr. Petr Čermák* trefně „*otcem naší doby*“, byl roku 1977 na návštěvě „doma“ u *Rockefellerů*, a to spolu s *Davidem Rockefellerem*, miliardářem *Georgie Sörosem* a šedou eminencí americké zahraniční politiky *Zbigniewem Brzezinskim* na uzavřeném jednání v sídle *Nadace bratří Rockefellerů* v *Pocantiku*. U této málo známé skutečnosti si může člověk vzpomenout na tvrzení amerického prezidenta *Franklina Delana Roosevelta*: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak bylo naplánováno.“ Nejednalo se tehdy v Pocantiku i o zapojení českého státu do tzv. *schengenské spolupráce*, znamenající faktické zrušení vnitřních hranic evropských zemí? Nepřipravovali již tehdy nejpřednější židovští Američané přemísťování muslimů do Evropy, do vysněné budoucí *Panevropy* iniciátora vzniku EU doktora filozofie hraběte *Richarda Mikuláše Coudenhove-Kalergiho*? (Rakouský politik Kalergi (1894-1972) předpokládal ovládnutí Evropy „vznešenými elitami“, a to přetvořením stejnorodých evropských národů hromadným přistěhovalectvím Afričanů a Asiátů ve snadno ovladatelný „*křížený lid*“, v obyvatele bez jakékoli národní, historické a kulturní soudržnosti. Je pozoruhodné, že Kalergi již v roce 1955 navrhnul Radě Evropy RE, aby se Beethovenova a

Schillerova *Óda na radost* stala její hymnou a tak byla zneužita - nyní je hymnou jak RE, tak i EU, které ji nazývají evropskou hymnou. Je zřejmé, že Evropská integrace se rovná rasové genocidě. Vytvoření nové míšenecké „negroidní euroasijské rasy“ je nezbytnou podmínkou ke kompatibilitě s americkou etnickou strukturou společnosti a nezbytnou podmínkou k vytvoření „Spojených států“ na obou březích Atlantiku – faktickým připojením Evropy k USA bez války. Zde je záhodno si uvědomit, že Americká Unie je důsledkem krutého násilí, války Severu proti Jihu a nikoli dobrovolného spojení politických národů.)

Když jeden z předáků *Panevropského hnutí* a první prezident EU *Herman Achilles Van Rompuy* v roce 2010 vyhlásil, že „*doba homogenních národních států je u konce*“ a v roce 2012 na speciálním kongresu ve Vídni, pořádaném na oslavu 90 let panevropského hnutí obdržel *Evropskou cenu Caudenhova-Kalergiho* (jejíž nositelkou jsou například i *A.Merkelová* anebo *J.Claude Junckers*), nevzbudilo to zvláštní odezvu. Ale za pár let v českých televizních *Otázkách Václava Moravce* pronesl sociolog *Jan Hartl*, přizvukující zamerikanizovanému ekonomovi *Janu Švejnarovi* a „skromnému“ prelátovi *Tomáši Halíkovi*, představovanému jako budoucí hlava státu (údajně „byl svými stoupenci donucen a opravdu z nezbytí se uvolil případně nastoupit po Václavu Havlovi do prezidentského úřadu“), kteří s ním volali po vstřícné imigrační politice pozoruhodný výrok: „Poté, co jsme se po druhé světové válce zbavili německé menšiny, jsme *nepřirozeně* etnicky homogenní stát.“ (V ČR je činná pobočka *Panevropské Unie PU - Panevropská unie Česko*, které předsedá vysokoškolský pedagog politologie *Doc.Dr. Rudolf Kučera*.)

Evropská vstřícnost muslimským běžencům vychází z Havlovy koncepce *Aliance civilizací AC*. Autorem její preambule je on sám. ČR začala participovat na aktivitách AC v lednu 2008, kdy se stala členem *Skupiny přátel Aliance civilizací ARAC*. Tu tvoří osmdesátka členů OSN včetně všech členských zemí EU. *Akční plán Aliance civilizací v ČR pro roky 2009-2010* vzala vláda na vědomí svým *usnesením č. 1235*. ČR tak po vzoru západní Evropy pomáhá budovat *Eurábii* a zasazuje se o všestranný rozvoj vztahů mezi EU a arabským světem. Zasluhou Aliance civilizací slaví plíživá islamizace úspěchy. Například v Anglii byla již zřízena speciální policejní jednotka, stíhající občany kvůli *trestnému činu islamofobie*. K zatčení tam stačí již třeba nějaká i oprávněná a věcná veřejná kritika islámu.

V pozadí uprchlické krize stojí nejenom nejbližší zájem poškodit Evropu a oslabovat bílou inteligentní rasu, nýbrž spolu s úbytkem mladého afrického obyvatelstva snaha o ovládnutí a surovinové ozebračení Afriky. Iluminátské biotechnologické společnosti se přitom pokoušejí využít hlad na místech jako je Afrika, aby měli kam vyhazovat své mizerné produkty.

Mgr. Petr Hannig, předseda *Strany zdravého rozumu* ve svém článku *Vystupme z OSN!* (5.11.2018) naléhavě varoval před podepsáním *Globálního paktu o uprchlících* a *Globálního paktu o bezpečné, řízené a pravidelné migraci* vyhotovenou OSN, které navazují na prý „nezávaznou“ *Marrakéšskou deklaraci* a *Newyorskou deklaraci*, které ČR již podepsala. Marrakéšská deklarace ale závazná je, neboť již třeba slovíčko *commitment*, které se v ní vyskytuje 38 krát se z angličtiny do češtiny překládá jako *závazek* a do italštiny jako *impegno*, kteréžto v češtině opět znamená *závazek*. Podobný a rafinovaně korektní text Globálního paktu je nejasný, nejednoznačný, umožňující různé interpretace (migraci lze například chápat jako základní lidské právo, atd.). Zřejmým cílem paktů je i podle prohlášení maďarského ministra zahraničních věcí *Pétera Szijjártóa* legalizovat ilegální přistěhovalectví. USA, Slovensko, Maďarsko a několik dalších států odmítlo Globální pakt podepsat.

Sám pojem národa, národního území a vlastenectví je postupně odstraňován. O tom nás mohou přesvědčit hned tři různá znění preambulí neboli úvodů našich ústav: Ústava ČR z roku 1920 začíná slovy „*My národ ... se svojí domovinou*“, Ústava ČSSR z roku 1948 slovy „*My pracující lid*“, kde „*území tvoří jednotný a nedílný celek*“ a Ústava ČR z roku 1992 slovy „*My občané ... jako součást rodin evropských a světových demokracií...*“ (autorem je *Václav Havel*) a dál v hlavě 7 s „*územními samosprávnými celky*“. Vidíme tu, jak *národ* byl nahrazen *lidem* a ten *občany*, jak naše *domovina* neboli *otčina*, nazvaná v naší zatím platné hymně *země česká*, byla nahrazena *územím* a *územními celky* a jak vmícháním našeho národa

do národů jiných, označených jako *součást rodin evropských a světových*, pozbyl náš národ nejvyšší moc v rozhodování nad sebou samým a nad svým územím. Náměstek ministra zahraničních věcí USA *Strobe Talbott* během summitu G-20 v Londýně 2. dubna 2009 prohlásil: „V tomto století začnou být národy tak, jak je dosud známe, nadbytečné; všechny státy budou uznávat jedinou globální autoritu. Národní suverenita konec-konců nebyla moc dobrý nápad.“ Jeho prohlášení koresponduje například i s rozličnými provoláními při sporu o pražskou *Katedrálu sv. Víta*: „Éra národních států skončila - národní zájmy jsou obrozenecký nesmysl - tzv. vlastenectví velebí jen nevětraný pelech - český národ byl vymyšlen a udržuje se při životě jen báchorami - kdo tvrdí, že Katedrála je symbol české státnosti, projevuje zastydlý nacionalismus!“ Anebo že havlisté uvažovali o obnovení dvojího občanství pro bývalé sudetské krajany, o přechodu od sousedství s Bavorskem k prolnutí... a komu se to nezdálo, byl šovinistický pařez.

Ústavní právník *Aleš Gerloch* měl odvahu přijít s návrhem, aby se do ústavy vrátil termín ***národ*** jako základní pojem naší státnosti. Upozornil, že v současném měnicím se světě, kdy jsme ohrožováni třeba migrací, by bylo příhodné, aby ústava uváděla, že český stát v základu tvoří český národ. (Připomeňme si, že pojem ***národ*** je v podstatě novodobě historicky vzniklé pevné společenství lidí, spojených společnou řečí, územím, hospodářským životem a psychickým založením, projevujícím se ve společné kultuře, kdežto ***lid*** může být lidem vesnickým, lidem státním, lidem celé Země zvaným lidstvo nebo člověčenstvo, lidem vmíchaným, smíchaným, kříženým, atd., že ***občan*** je termín politický, určující příslušnost k určitému státu, soustátí, unii či globálnímu režimu a nakonec, že ***světoobčan*** je ten, kdo se už přestal cítit i občanem, ten, pro kterého ztratily smysl a přitažlivost tradiční formy loajality (oddanosti, poctivosti, upřímnosti, věrnosti, atd.) a historické sounáležitosti, ten, jehož přesvědčení naplňuje globalizace - že existuje pouze jednotlivec a lidstvo. *Světoobčanství* přibližně zhruba charakterizoval francouzský prezident *Emmanuel Macron* výrokem, že „není žádná francouzská kultura, ale pouze různé kultury ve Francii“. Mašinerie na vymývání mozků vytlačuje tedy i samotný pojem *občan*, tedy nějaké ženy či muže a dělá z nás *osoby*: Jste *osoba*, neboli lidský jedinec bez rozdílu pohlaví, úřední či právníká *osoba*, máte *osobní* vozidlo, *osobní* průkaz..., můžete být *osobitý*, můžete být *osobností*. Na jedné straně existují pravidla zasvěcené „elity“, na druhé straně funguje právní systém, v němž dnes žijeme, systém „osob“. Člověk se stává osobou prostřednictvím rodných listů a tak se odevzdává systému. Občanské průkazy jsou definitivním symbolem toho, že jsme zbaveni všech svých přirozených práv. Jejich převzetím a podepsáním automaticky přijmeme i obchodní podmínky. Rodný list v praxi znamená, že již každý chlapec a děvčátko jsou pojistitelni a na základě tohoto dokumentu u firem-států i obchodovatelní, kdy dítě je ohodnocováno podle toho, kde se narodilo a člověk podle toho, kde trvale žije. V roce 1916 Dánsko prodalo za 25 milionů dolarů Spojeným státům severoamerickým jako námořní opěrný bod svoji državu *Panenské ostrovy* se všemi jejich lidmi, to však po souhlasném všelidovém hlasování jak v Dánsku, tak na ostrovech. Nyní se pod nevinnými hlavičkami různých korupčních dohod, protokolů, úmluv či smluv vyměňují, referávají a kupují se všim všudy, tj. včetně obyvatelstva celé státy, a to i bez nějakých třeba zmanipulovaných referend, takže občané takových států si to ani neuvědomují. Mnohé nasvědčuje tomu, že došlo k handlu některých držav SSSR - například když se Česká republika „stala“ vazalským členem EU podepsáním *Lisabonské smlouvy*, pozměňující *Smlouvu o Evropské unii* a *Smlouvu o založení Evropského společenství*, a to bez jakéhokoli všelidového hlasování. Lisabonská smlouva byla v referendech ve Francii a Nizozemí odmítnuta. 31.11.2009 prezident Václav Klaus svým podpisem tuto smlouvu ratifikoval. Zároveň vyjádřil ostrý nesouhlas s formou, kvalitou i obsahem nátlakového rozhodnutí Ústavního soudu a prohlásil, že vstoupením smlouvy v platnost „navzdory politickému názoru Ústavního soudu, Česká republika přestane být suverénním státem“. Kdoví proč raději jako odpovědný politik mužně neodstoupil anebo se jako armádní velitel čestně nezastřelil? Nepodlehli třeba mafiánskému náznaku, že by tím ohrozil bezpečnost svých nejbližších?

Adolf Hitler a nikoli bývalý předseda Evropské komise řekl: „Evropské národy tvoří v tomto světě jednu rodinu... Není příliš rozumné představovat si, že v tak přeplněném domě, jakým Evropa je, je možné, aby si komunita národů zachovala dlouhodobě různé legální systémy a různé koncepty práva.“

Nyní parlament ČR projednává jinou ratifikaci: podepsání *Istambulské úmluvy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí*. O její zákeřné nebezpečnosti promluvil u příležitosti svátku sv. Václava dne 28. září 2018 v pražské katedrále sv. Víta český katolický kněz, bohemista, lingvista a pedagog *Mons. prof. PhDr. Petr Pitha, CSC., dr.h.c.*, a to za souhlasné přítomnosti kardinála *ThLic. Dominika Duky, O.P.* Upozornil shromážděné, že vše nebezpečné a nepřijatelné je teprve v její *Důvodové zprávě*, která je tak rozsáhlá, že ji běžný člověk a patrně i dost poslanců nebude číst, že pro plné její pochopení je třeba znát řady předchozích již platných dokumentů, že fakticky jde o nesvobodu: „Tu máme podle Istambulské úmluvy uzákonit ve jménu mocné nátlakové skupiny gendristů a homosexualistů a nikoli homosexuálů, z nichž mnozí s názory homosexualistů nesouhlasí. Dokonale zvrácené zákony, které se u nás mají zavést a v několika zemích již zavedeny jsou, jsou

zaměřeny proti tradiční rodině, tj. otec-muž, matka-žena, děti, tedy děvčata nebo chlapci a prarodiče, vždy muž a žena. Navržené zákony a jejich protagonisté převzali ideologii marxismu a nacismu. Jsou to neomarxisté o čemž se mluví a neonacisté o čemž se cudně mlčí. Navrhované zákony jsou ze své podstaty nedemokratické, jsou diktátorské. Diktatury se vždy potřebovaly zbavit rodiny, která přes jakoukoli dílčí domácí autoritu je demokratickou jednotkou, je nositelem a zdrojem demokracie a zároveň vazebnosti společnosti. Přistoupím k částečnému výčtu toho, co by nás po zavedení tohoto nového zákonodárství čekalo: Vaše rodiny budou roztrženy a rozeznány. Bude k tomu stačit, že dětem řeknete, že muž a žena nejsou totéž. Vezmou vám děti a zatají vám, kam je zašantročili, kam je prodali, kde je vězni. Postačí k tomu krivé obvinění. Určení pohlaví vašich novorozenců podle pohledu do jejich klína bude zrušeno. O svém pohlaví rozhodne dítě samo, a proto budete povinni je vychovávat bezpohlavně a potažmo mu nebudete moci dát ani jméno. Za každý nesouhlas budete deportováni do nápravněvýchovných pracovních táborů vyhlazovacího charakteru. Homosexuálové budou prohlášeni za nadřazenou vládnoucí třídu, vy budete patřit k podřadné výpomocné třídě a pracovat podle pokynů mocných elit, které budou určovat, co se smí a co se nesmí říkat. Budete postaveni pod všechny živočichy, kteří se pohlavně rozmnožují, protože pro kočky, žáby ani hmyz zaváděné zákony neplatí. Je starou zkušeností, že obrana ohrožených svobodných lidí je snazší a efektivnější než vzpoury otroků a vězňů...“) Mons. PhDr.Pitřha při zmínce o zemích, kde jsou již zavedeny zákony zaměřené proti tradiční rodině měl na mysli pravděpodobně především Norsko, kde sociální úřad *Barnevern*, přeloženo *Ochrana dětí*, na základě nepravdivého udání a nesprávného posudku psychiatra odsouzeného kvůli stahování dětské pornografie odebral v březnu 2011 rozvedené *Evě Michalákové* dva malé syny, které od sebe oddělil, čím jim znemožnil používat mateřský jazyk a matce s nimi zamezil setkávání. Michaláková žila se svým manželem a svými dvěma syny v Norsku. Ona i s dětmi mají české občanství. Podobné odebírání dětí hlavně v případě sezdání norského a nenorského občana nebo u žadatelů o azyl je v Norsku časté a je přirovnáváno k nacistickému programu *Lebensborne e.V.*, jehož cílem bylo na základě nacistické ideologie o rasové hygieně zvýšit počet árijských dětí pocházejících z mimomanželských svazků.)

Soukmenovec Václava Havla, bývalý velvyslanec v Izraeli *Michael Žantovský* v téměř šestisetstránkové biografii *Havel* (Argo 2014, se stem číslovaných výtisků v celokožené vazbě) citoval, že jeho obdivovaný přítel „*byl podezřelý sám sobě*“. Což je snad paklíč od předpokojů nitra tohoto mytizovaného selektivního humanisty. Jinak publikace hlavně sumarizuje to, co je už více-méně známé a důsledně mlčí o tabuizovaných skutečnostech a o závažných dohadách a výmyslech. Zajímá dnešního čtenáře více, že prezident *von Weizsäcker* dodal Havlovi na Hrad mahagonový kancelářský nábytek, anebo, jestli *Havlův otec Václav a strýc Miloš* byli podle otevřeného dopisu Havlovi od *Zdeňka Spálovského (špigl 9.5.2001)* aktivními členy *organizace sv. Pavel*, mající za úkol germanizaci a likvidaci slovanských národů?; zda se přátelili i s *Adolfem Hitlerem*, zda po okupaci 15.3.1939 byli horlivými agenty *Gestapa* a zda určili *Lidice* jako místo původu atentátu na *Reinharda Heydricha*?; zda strýc Miloš (po kterém prezident Havel, kromě jmění svého otce restituoval velký majetek) udal gestapu šest svých židovských podílníků na Barrandově, za což ho *Heydrich* odměnil tím, že mu byly připsány jejich podíly?; zda i členství samotného prezidenta Havla ve Svato-pavlovské organizaci neosvětluje jeho omlouvání za *vysídlení sudetských Němců*? Zajímá je více, že Američané dodali Havlovi na Hrad stíněnou komoru znemožňující prý odposlouchávání, anebo svědectví o Havlovi od *Richarda Krále, Ctirada Mašína, Jiřího Wolfa* a jiných? Zajímá je více, že ráčkování se stalo poznávací značkou „revoluce“, anebo zda, proč a co konkrétně Havel přísahal v Izraeli u Zdi nářků? Zajímá je více, že vedl „rozpustilý“ (neřestný) život, anebo zda plnil závazný slib, že zločinným komunistům a jejich prominentům se po „revoluci“ nic nestane, že se jim nic nevezme, ba že mohou rychle a neslýchaně zbohatnout? Zajímají je více jeho divadelní hry (jejich úroveň bývá neoficiálně hodnocena asi jako „hudba“ subkulturní skupiny *Plastic People of the Universe*) anebo zda a do jaké míry hraná je zdůrazňovaná Havlova nesmělost, plachost, skromnost, bezelstnost, neformálnost, laskavost či zdvořilost? Zajímá je více, že se přechytralý desetiletý Havel chtěl stát milionářem, aby postavil „Továrnu dobra“, anebo že se v květnu 1989 nechal podmínečně propustit z vězení, ačkoli podle interního předpisu pro celý východní blok, stanovující, že propuštění na podmínku z vazby a z výkonu trestu ze zdravotních důvodů či na prezidentskou milost bylo možné *bezvýjimečně pouze* tehdy, když odsouzený podepsal spolupráci se *Státní bezpečností* či jinou složkou *Ministerstva vnitra*? Zajímá je víc, že Havel

v roce 1993 chtěl spolu s *Lechem Walesou* demonstrativně porušit v *Bílém domě* zákaz kouření, anebo srovnávání Havla s Walesou, který je důvodně obviňován z dlouhodobé spolupráce s komunistickou tajnou policií? Žantovského kniha je zdá se určena čtenářům, kteří nechťejí být příliš zklamáváni. Židovští koryfeje dále pění na Havla chvalozpěvy a jeho zfanatizovaní zastánci se ani příliš nepodivují nad tím, že nežaloval své „hanitele“. Tvrdí, že to jsou konspirátoři, zlovolní komunisté, zaprodanci Ruska, duševně nemocní jedinci, atp., se kterými se pan prezident neměl čas zabývat a ve své dobrotě se jimi zabývat ani nechtěl, a „havloidnímu“ režimu poslušně sloužící média zarytě mlčí o míněních, že u nestranných soudních procesů s většinou těchto „pomlouvačů“ by Havel musel pohořet. Při tom je známo, že tento pan prezident si třeba dokázal najít čas i na soudní proces kvůli pitomince: „Z principu věci“ podal žalobu na ochranu osobnosti kvůli billboardu nějakého obuvníka, na němž bylo zobrazeno zátiší s botou, psem a zelenou hlavou, v níž se mohla rozeznat i jeho prezidentská tvář.

Český pedagog, spisovatel, scenárista, publicista a muzikolog *Zdeněk Mahler* ve své vzpomínkové knize *...ale nebyla to nuda* uvedl, že při akci na propuštění *Václava Havla* z vězení, kdy bylo zajištěno, aby Havel mohl nastoupit v některém divadle na Broadway, „ozval se tichý pokyn od *Tigrida*, že s Havlem jsou jiné plány, než aby se ztratil v exilové anonymitě.“ (Český spisovatel, publicista a politik *Pavel Tigrid*, narozený jako Žid *Pavel Schönfeld* vydával čtvrtletník *Svědectví*, za které byl v Paříži a Americe placen z rozpočtu CIA.)

Novinář *Adam Benjamin Bartoš* pokládá bývalého člena KSČ *Václava Havla*, který byl komunistickým parlamentem jednohlasně zvolen prezidentem ČSFR (při masových ovacích lidu, jaké francouzský lékař *Gustave Le Bon* charakterizuje v geniální knize *Psychologie davu*), tohoto prezidenta, který přísahal věrnost *pouze* komunistické ústavě za „užitečnou loutku, maňáska, nebo spíše maskota strůjců světovlády“. (Je dobře si uvědomit, že věhlasná *Charta 77*, u jejíhož zrodu stáli její první mluvčí *Jan Patočka*, *Jiří Hájek* a *Václav Havel*, která byla kolébkou „sametové revoluce“ a spolu s „Pražskou kavárnou“, mocenskou Havlovou základnou, nikdy ve svých dokumentech nevystupovala proti komunistickému režimu jako takovému, ale angažovala se především v jeho „konstruktivní kritice“. Až do poslední chvíle pouze navrhovala alternativy k „vytěžení“ socialistického zřízení, k Dubčkovské měkčí formě komunistické vlády, k „socialismu s lidskou tváří“, k němuž se vždy explicitně přihlašovala. Aktivisty či sympatizanty Charty 77 byli převážně bývalí komunisté, kariérně postižení stranickými čistkami po nástupu Husákova vedení - za prezidenta vybral Havla ve spolupráci s STB právě *Gustav Husák*. Převrat v úřadě tehdejšího premiéra *Ladislava Adamece* připravoval již v polovině září Havlův přítel, rockový zpěvák *Michael Kocáb*, jenž řekl: „od Adamece jsem budoval most k Havlovi“ a který podle týdeníku *Spiegel* č.10/90 „představoval underground mezi Havlovými dvorními blázný“. Za své poradce Havel maskoval dvacet svých přátel. Pražský primátor *Jaroslav Kořán* prohlásil: „Celá desetiletí jsme se na tento úkol připravovali. Vznikla obrovská intelektuální zásobárna – ze samých nymandů.“ Spisovatel *Ivan Klíma* prohlásil: „V Havlově kanceláři se diletantství stalo státním stylem“. První tajemník KSČ a předseda SSM *Vasil Mohorita* tvrdil: „Máme společné zájmy... Havel je muž, který plní sliby. Budeme dobře spolupracovat.“ Předsedou vlády ČSSR a ČSFR se stal hlavní Havlův politický rádce, „Havlův komunist“ právník *Marián Čalfa*, za normalizace člen a vysoký funkcionář KSČ a později vedoucí skupiny, která jednala s *Občanským fórem* a *Veřejností proti násilí* o prosazení Havla za prezidenta nepřímou volbou, a to proti hlavní osobnosti pražského jara 1968 *Alexandru Dubčekovi*, jenž měl větší šance. Při všech jednáních s rozpuštěnou vládou Havla podporoval „Havlův hlas“: disident a signatář Charty 77, atlantista *Saša Vondra*. Tělesným strážcem *Václava Havla* byl další disident a signatář Charty 77 *John Bok*, jenž zorganizoval a vedl Havlovu ochranu a Havlovi osobně podřízenou osobní stráž, čítající sto policajtů z Ministerstva vnitra. Základní prohlášení Charty bylo odrazem nástupu *Carterovy* administrativy USA a její orientace na destabilizaci socialistických států cestou boje za lidská práva. Ideovou náplň dával v pozadí bývalý tajemník ÚV KSČ *Zdeněk Mlynář*. Činnost Charty byla trvale morálně, materiálně i finančně podporována ze zahraničí. Finanční podpory zasílané ze zahraničí, byly legalizovány v řadě případů jako honoráře za literární tvorbu či jako různé ceny, například *Jana Palacha*, *Františka Kriegla*, *Jaroslava Seiferta* a dalších.) Skutečný, vyhandrkovaný, Novému světovému řádu sloužící a pro komunisty nezbytný Havel byl nastrojen do hávů přemnohých poct, uznání, vysokých vyznamenání anebo čestných doktorátů. Americký kongres mu pochopitelně uspořádal *standing ovations* (ovace ve stoje). Co mohlo být nakonec pompěznějšího, než do nejmenších jednotlivostí globálně organizovaný a katolickou církví zaštitěný pohřeb tohoto ateistického proněmeckého *Aškenáze* (potomka požídivštěných *Chazarů*)

v pražské *katedrále svatého Víta*, v místě pro národ z nejceněnějších, v místě od pradávna zasvěcenému *Bohu Svantovítovi*, v místě odpočinku opravdových synů a dcer českého národa, než toto hořké memento člověčí ubohosti, než tento jakýsi megaokultní rituál, kterého se poslušně zúčastnilo 18 hlav států a vlád? Co mohlo být okázalejšího, než odhalení jeho busty v budově amerického Kongresu ve Washingtonu? Každá kritika adorovaného *Václava Havla* musí být považována téměř za svatokrádež. Jakýkoli jeho počin byl prakticky nezpochybnitelný. Při horlivé pomoci žel asi doživotně zfanatizovaných „havloidů“, „havlistů“, „sluničkářů“, „pravdoláskařů“ anebo vůbec „lepšolidů“, byla a stále je prosazována větší legislativní ochrana jeho jména, jeho lživě utvořené pověsti a památky, než skýtá Zákon č. 94/212 Sb., § 1: „Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii.“ Hotovo. *Jiří Peňáz* měl tedy zavedenou novinářskou povinnost napsat, že „Havel je historicky uzavřená kapitola a nivní jsou představy, že kdokoli jednou lépe než dosud jiní zformuluje, kdo to Havel byl a o co mu šlo“, a vzápětí, jako jakési vymezení uvádí, že americký filmový režisér a komik *Woody Allen* řekl: „O Havlovi jste se už mohli dozvědět všechno, jen jde o to, koho a kde jste se na něj zeptali.“ Třeba jen krátké video z *jednání Zemana s Havlem* roku 1998 o vzniku opoziční smlouvy jednoznačně svědčí, že Havel byl kromě jiného člověk nerozhodný, pevně řízený druhými, neschopný cokoli samostatně a tedy zodpovědně řídit. Není snad *uzákoněný výklad historie* přinejmenším nepředložeností? Namísto hrubé ruské hrůzy je tu účinnější načančaná hrůza americká (již panovnice *Isabela Kastilská*, po návratu *Kryštofa Kolumba nad ukořistěným zlatem mimoděk* prorokovala: „*Nový svět* je velké neštěstí.“). O čem svědčí výrok Mahlerem vzpomínané *Jiřiny Šiklové*, té, která patřila v padesátých letech k těm, kteří se ochotně prodávali sovětskému politickému byru: „Budu se radši mýlit s USA než mít pravdu s Ruskem.“? Nenávist k Rusku, tak jako nedávno k Americe je skoro povinná. Švýcarský psychiatr, psycholog a myslitel *Carl Gustav Jung* zjistil, že „Fanatismus se vyskytuje u lidí, kteří musí přehlušovat vnitřní pochybnost.“

K právům hledačů pravdy patří smět pochybovat, bádát a zvažovat. Jak upozornil i spisovatel, diplomat a politik *Jiří Gruša*, v erbovním hesle české státnosti na prezidentské vlajce na Hradčanech je z latinského *Veritas Dei vincit* (Pravda *Boží* vítězí) vynechán boží atribut - zůstalo z něho jen problematické dvousloví *Pravda vítězí*. Která pravda? Které pravdy? Třeba i lži, které jsou nám jako pravdy goebbelsovsky předkládány, podsouvány či vnucovány? Výrok německého zločinného politika *Adolfa Hitlera*: „Říkej lež dostatečně hlasitě a dostatečně dlouho a lidé jí uvěří.“ Také *Abraham Lincoln* podobně prohlásil: „je lehčí uvěřit lži, kterou slyšíme tisíckrát, než pravdě, kterou slyšíme jen jednou“. Je víra, je nevíra a je pavíra. ***Příliš, příliš často bývá člověku zatěžko anebo nemožno vzdávat se víry o nějaké pravdě, i když proti ní stojí logické úvahy a jasné důkazy.*** Podle Marka Twaina „je jednodušší lidi oklamat než je přesvědčit, že byli oklamáni.“ Člověk by raději slyšel dobrou lež, nežli nepříjemnou pravdu. Ruský spisovatel *Fjodor Sologub* v románu *Posedlý* tvrdí: „Lež přece mnohdy vypadá pravděpodobněji než pravda. Skoro vždy. A naopak pravda se jeví často jako nepravděpodobná.“ *Gaius Julius Caesar* řekl: „Lidé věří rádi tomu, co si přejí, aby byla pravda.“ Výrok prezidenta USA *Johna F. Kennedyho*: „Často vychutnáváme pohodu přesvědčení bez neklidu přemýšlení.“ Platí, že silná víra vypíná rozum, že argumenty proti víře jakoukoli víru obvykle jen posilují. Jistý psychiatr poněkud přehnaně prohlásil: „O lidské motivaci se toho hodně dozvíte, jakmile si uvědomíte jednu věc: 99 % lidstva tráví 99 % svého času tím, že se snaží vyhnout bolestné pravdě.“ Většina lidí považuje hranice svého zorného pole za hranice celého světa. Po rozpadu SSSR jeden z bývalých kremelských aparátníků řekl: „Lidská pravda je hřebíček, na nějž si každý odloží svůj klobouk.“ Co je pravda? Skutečnost? Ví někdo jaká je ryzí skutečnost? Skutečnost je vlastně paradoxní pojem: na jedné straně by měl označovat to, co opravdu jest a nezávisí na pozorovateli, na druhé straně každý výměr toho, co je a co není skutečné, je výtvar člověka a určité kultury. Nebývá někdy skutečností, že pravda je lež, která nebyla odhalena? Řecký filosof *Hérakleitos z Efezu*

řekl: „Pravda je až u dna studny, která nevysychá.“ Lékař v jedné detektivce míní, že s pravdou se to má jako s krásou: „Leží v oku toho, kdo se dívá.“ Hrdina norského spisovatele kriminálních románů *Jo Nesbo* je přesvědčen: „Pravda je iluze. Žádná dokonalá objektivní pravda a žádná skutečná spravedlnost neexistuje.“ Francouzský filosof, matematik a fyzik *René Descartes* míní: „Ten, kdo hledá pravdu, musí, pokud je jen možno, pochybovat o všem,“ a před ním, čteme-li druhou knihu *Aristotelovy* metafyziky, najdeme tam: „Kdo se snaží poučít, musí umět především pochybovat, neboť pochybnosti ducha vedou k zjevení pravdy.“ Německý pacifistický spisovatel *Erich Maria Remarque* míní, že „člověk se může podvádět i pravdou.“ Americký sociolog a sociální psycholog *Wiliam Isaac Thomas* tvrdí, že „jakmile lidé uvěří, že něco je pravda, pak se to v důsledku jejich jednání obvykle pravdou stává.“ *Carl Gustav Jung* napsal: „Obávám se, že dokonce i odhalená pravda se musí vyvíjet. Vše živé se mění. Neměli bychom se spokojovat s neměnnými tradicemi.“ A *české přísloví* říká: „Na kom vládá, na tom pravda.“ O čem svědčí nápis ve škole: „Ředitel je vůl, i když se to smaže.“? Řečník nakreslený českým karikaturistou a filozofujícím humoristou *Vladimírem Renčínem* pronáší: „Věřím, že naše lež a nenávist zvítězí nad jejich lží a nenávistí.“ Lež se dá bránit jen dalším nekonečným řetězem lží. A rakouský psychiatr *Viktor Frankl* napsal: „Dvakrát dvě zůstane čtyři, i kdyby to tvrdil schizofrenik.“ Veřejné mínění je dnes manipulováno v takovém rozsahu, který byl dříve připisován pouze fašistickým režimům, a proto bychom se měli neustále ptát: „Komu nebo čemu to prospívá?“ Nenastal již snad nejvyšší čas, kdy máme znovu uvěřit slovům Ježíše v evangeliu Janově (bible Kralická 16,17): „Já pravdu pravím vám,“ marně kázaným po celá staletí jako „Já jsem pravda!“?

Je zajímavé, že právě *Václav Klaus junior*, starší syn bývalého prezidenta ČR *Václava Klause*, tohoto potlačovatele hlasů proti nemravnému peněžnímu kapitalismu se pohoršil: „Nenávidět a umlčovat se musí každý s jen trochu odlišným názorem“ (Novinky.cz 14. září 2015) a v říjnu 2014 sám pan exprezident Klaus prohlásil: „Musím potvrdit, že můj názor na svobodu v Evropě je předmětem ostré palby. Cítím se být utiskován, neboť mi není dovoleno vyjádřit vlastní názor, a dostávám se proto neustále do potíží.“ O omezování šíře názorů svědčí například i vágní, a tedy široce zneužitelný a po jeho vyhlášení účinně umlčující Trestní zákon č. 40/2009 Sb., hl. XIII, díl 1, § 405. Když podle něj například někdo veřejně prohlásí, že některé informace o zločinech komunismu jsou zveličené nebo dokonce vymyšlené, takže zastírají zločiny nynější, může být žalován a potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta, a to i když by o svém tvrzení předkládal nepopíratelné důkazy. Diktatury mají zřejmě různé podoby.

Americký spisovatel *Bradford Morrov* v románě *Padělatelé* tvrdí: „Pro lež je potřeba mnoho pravdy. Pravda musí obklopovat pulzující srdce každé lži, aby byla přesvědčivá a věrohodná.“ Pravda zůstane pravdou, i když jí nikdo nevěří a lež je lží i když jí věří všichni. Ukazuje se, že glorifikující lži o Havlovi, chráněné třeba i dalšími připravenými zákony, mají kolem sebe málo skutečné pravdy. Pokud ovšem platí, že *pravda* či *pravdivost* (v původním významu *neskrytost*) je shoda tvrzení se skutečností.

Václav Havel se tak plně vžil do své zahraničně jinými připravené role, tak ji vylepšil, tak se jí opojil, že ho demonstrující občané v uchystané tzv. „*Sametové revoluci*“ či „*Něžné revoluci*“ mezi 17. listopadem a 29. prosincem 1989 nadšeně přijímali jako Spasitele. Nešlo o lidové povstání proti utlačovatelskému režimu, o výron autentických zájmů. Najednou, aniž by museli hnout prstem a aniž by věděli, co *konkrétně* chtějí, probouzeli se lidé do údajně svobodného světa. Jejich svolávané davy, ve smyslu britsko-rakouského teoretika společenských věd a humanisty *Eliase Canettiho* „uzavřené davy“, byly nepřírozně disciplinované a v podstatě neaktivní. Byli do nich vmícháváni téměř všichni příslušníci *politické policie*, tj. *Státní bezpečnosti* (zkráceně *StB*, lidově „*estébáci*, *tajní*“) s pistolemi pod kabáty, kteří jakoby běžní občané, s připravenou taktikou a hesly, v zárodku nenápadně potlačovali jejich spontaneitu, jejich přirozený náběh k nějakému vlastnoručnímu vypořádání se s režimem.

Prvního dne *estébáci* v pražských ulicích nasměrovali demonstranty k čekajícímu *Pohotovostnímu pluku Veřejné bezpečnosti* a *Odboru zvláštního určení* (tzv. „*červeným baretům*“), kteří je zbili. Veškeré dění zhruba řídila komunistická vláda, spiklenecky jednající o formální změně režimu, o pokojném předání moci jedněch padouchů druhým. Dny ubíhaly, demonstrace pokračovaly, řečníci řečnili, zpívala se státní hymna, řečnil Havel, svolávání lidé cinkali svazky klíčů, kolem dokola skandovali většinou vnášená hesla „*Už je to tady!*“, „*Ať žije Havel!*“, „*Havel na hrad!*“, „*Nejsme jako oni!*“, „*Havel na hrad!*“, „*Už je to tady!*“, „*Nejsme jako oni!*“... a Havel měl najednou plná ústa *lidu*. „Tvá vláda, lide, se k tobě navrátila“, ujišťoval. Přitom však na tento lid přesouval zločinnost komunistických vůdců: „My všichni jsme odpovědní za chod totalitní mašinerie, všichni jsme zároveň jejími spoluvůrci“. Také *Marta Kubišová* v písni *Modlitba* demonstranty jímavě oslovovala *lid*... - I kdyby si snad nějaký jedinec v té mase vybavil varování z *Mannova* románu *Doktor Faustus* „Stačí oslovit dav jakožto „*lid*“, chceme-li jej svést k tmářskému zlu“, co by to bylo platné? Není divu, že extatizované a ponižujícím výpraskem rozhořčené davy si u jakoby skromného až rozpačitého Václava Havla nepovšimly drobných varovných příznaků: neurčitosti jeho vyjadřování nadužíváním ukazovacích zájmen „*jakýsi*, *nějaký*, *cosi*, *něco*,“, spojky „*nicméně*“ apod. (výrazů dodnes papouškovanych i v přísně vědeckých tvrzeních či publikacích), a naopak, zdůrazňováním přirozené určitosti podstatných jmen připojováním jejich rodových zájmen „*ten*, *ta*, *to*“, odpovídajících německým členům „*der*, *die*, *das*...“, čím byla ona neurčitost nejspíše podvědomě zastírána anebo že jeho ráčkování odpoutává pozornost jak od neurčitosti, tak od zavádivosti či navádivosti. Lze pochopit, že ráčkování jako vrozená a tedy nezaviněná řečová porucha, jinak též postižení či nedokonalost, byla občanům postiženým vládním systémem a tedy rovněž nedokonalým blízka, sympatická, hřejivá. V průtrži uměle vyvolaných sugescí se dav považoval za „nejvyššího rozhodčího v politice“, což utlačilo jeho objektivnost a nedovolovalo uvědomit si, že Havlovy jazykové zvláštnosti, spolu s jemu vlastním jevištním espretem a s naléhavou atraktivností tématu vzbuzovaly klamný dojem pravdivosti, poctivosti, ba osudové nevyhnutelnosti jeho projevů. (Je pozoruhodné, že v roce 1998 byl Václav Havel znovu „zvolen“ za prezidenta většinou pouze *jediného hlasu*, neboť v době „volby“ bylo nutno zavřít předsedu republikánů poslance *Miroslava Sládka* do pankrácké věznice. Havlova „Pražská kavárna“ tuto skandální volební manipulaci zametla pod koberec a konečnou porážku utrpěla přímými volbami prezidenta, a to v osobě *Miloše Zemana* v letech 2013 a 2018.)

Realismus, nejvlivnější teorie mezinárodních vztahů hledí na „Sametovou revoluci“ jako na podružný part v mnohem širší hře – zhroucení po staletí budovaného ruského impéria, zatlačení Moskvy do hranic ze 17. století. (Mimochodem dlužno uvést, že o žádnou v médiích omílanou „*okupaci*“ ČSSR v srpnu 1968 nešlo a ani jít nemohlo. Sovětská „*invaze*“ fakticky byla jen masivní policejní operací, která měla demonstrovat, kdo je v zemi již 20 let skutečným vládcem a zjednat tím pořádek v nepokojné okrajové provincii impéria. Okupovat přece lze pouze suverénní stát – a tím jsme nejméně dvě desetiletí v žádném myslitelném slova smyslu nebyli a dál ani fakticky nejsme.) *PhDr. Adam Kretschmer*, bývalý dokumentarista na *Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu ÚDV* připustil, že forma a průběh politických převratů v Evropě byly pravděpodobně předmětem dohody *Reagan-Gorbačov* uskutečněné v červnu 1987 při Reaganově návštěvě v Moskvě a že Gorbačov dal čsl. pohlavárům jasně najevo jaké vedení zde bude a Američanům, že se našeho prostoru za určitých podmínek vzdá (*Parlamentní listy* 18.11.2017). Diskuze o tom, že Havel mohl být ke své roli vytipován a prosazen spikleneckou světovládou nebo že jí byl nějak zprostředkovaně ovlivňován nebo řízen, nejsou připouštěny.

Od roku 2008 řada politiků, *Světová banka MMF*, která přivedla už několik zemí na hranu bankrotu i *Evropská centrální banka ECB*, hovoří o *zavedení jediné měny pro celý svět*. Při ní už nebude možné utíkat k jiné měně. Když potom třeba nějaký státní orgán stiskem tlačítka vynuluje někomu nepohodlnému účty a tak ho vyřadí ze systému, může ho zcela ochromit, protože když nebude mít dostatek peněz v hotovosti, nebude si moci koupit například jídlo,

jízdenku, anebo uhradit nájem. Prvním krokem k zavedení jediné globální digitální měny je nahrazení svrchovanosti jednotlivých vlád centrální vládou EU a zavádění *aura*. Nezrušitelnou *Přístupovou smlouvu o vstupu do EU*, vyjednanou za ČR náměstkem ministra zahraničí Pavlem Teličkou, která nás zavazuje též k přijetí evropské měny *euro*, podepsal prezident Václav Klaus, předseda vlády Vladimír Špidla a ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda, při čem není jasné, jaký text byl na obecních úřadech přístupný k nahlédnutí občanům, a to pouhých 21 dnů před konáním příslušného referenda, tedy v termínu příliš krátkém k nějakému prostudování.

Jak se při uplatňování rozhodnutí EU postupuje, popsal již vzpomenutý úřadující předseda Evropské komise a člen Bilderbergu Jean-Claude Juncker: „O něčem rozhodneme, zasadíme to do prostoru a potom nějaký čas vyčkáváme, co se stane. Nestrhne-li se pak žádný velký povyk - povstání, nebo něco podobného, protože většina nemá tušení o tom, co se právě rozhodlo - pak pokračujeme hezky krok za krokem, dokud už není cesty zpátky.“

Snahou finančníků je **úplný bezhotovostní platební styk**. Odbourávání hotových peněz je stále silnější. Například i proto jsou na poštách ČR podstatně zdražovány platby v hotovosti poštovními poukázkami, při čem jsou plátcí vemlouvavě nabádáni ke zřízení účtu u Poštovní spořitelny, při placení bezkontaktními kartami některých společností se vrací minimálně 1 % z ceny nákupu zpět na účet, atd. Výběry menších hotovostí dějí se už obvykle prostřednictvím platebních karet. Větší platby se běžně uskutečňují skrze bezhotovostní bankovní převody. Bankovně-vládní spiknutí proti hotovostním platbám směřují k úplnému přechodu na platby elektronické. Ve Skandinávii už leckde hotovost neberou (řada obchodů ve Švédsku své zákazníky varuje: Vi hanterar ej kontranter - nepřijímáme hotovost), Francie a Itálie zakázaly hotovostní platby nad 1000 eur, Španělsko nad 2500 eur. V ČR je zákonná povinnost odmítání plateb v hotovosti přesahující 270.000 Kč.

Nyní je ve světě zhruba 5 % *peněz v hotovosti*. Jednotlivec s hotovostí, pokud o to stojí, má tak zatím alespoň trochu svobody. Nikdo totiž neví, kolik má hotových peněz a pokud jimi mimo sledovací kameru zaplatí, nikdo (kromě něj a prodávající osoby) obvykle neví, kdy, kde a co si za své peníze koupil. Ale při platbě čipovou kartou (angl. *smart card*), tj. *debetní* (platební) nebo *kreditní* (úvěrovou) kartou, bezkontaktní nálepkou, chytrým mobilním telefonem, chytrými hodinkami, chytrým fitness náramkem a jinými chytrostmi jakým je tělesný čip, ví o něm účtující firma téměř všechno a to nelze utajit. Jestliže se režimu někdo znelíbí, bez hotovosti v kapse mu neunikne, protože každá jeho virtuální platba automaticky prozradí, kde se zdržuje atd. Lidé však přestávají mít obavy ze ztráty soukromí a podléhají působivým sloganům, jako: „Bezhotovostně - ihned... Platíte postaru, nebo šetříte každou platbou?... Hotovost potřebuje už jen tvá babička - a bankovní lupič“. Běžný občan nakupuje už skoro vždy s platební nebo úvěrovou kartou, neboť je to pohodlné, moderní, je to životní styl.

Lidé chtějící se chtějí vyhnout špehování skrze bezhotovostní systémy nebo úbytkům svých peněžních úspor v bankách, stírají obvykle peníze doma, a to obvykle v bankovkách s největší hodnotou, takže vlády, nehledě na špatnou zkušenost v Indii spekulují o jejich zrušení. Jedním z hlavních propagátorů zrušení velkých bankovek a hotovosti vůbec je bývalý hlavní ekonom Mezinárodního měnového fondu MMF a člen rady guvernérů FEDu Kenneth Saul Rogoff, autor knihy *Prokletí hotovosti*.

Až jednou budou hotové peníze zcela nahrazeny peněžní kartou, a ta potom – „aby se peníze z plastiku zabezpečily proti podvodům“ – bude spojena s osobním identifikačním kódem, který má jednou mít každý pozemšťan, naplní se proroctví ze *Zjevení svatého Jana*, že v té době už nebude moci kupovat nebo prodávat nikdo, kdo nebude mít znamení zvířete. Toto znamení, číslo 666 je nyní obsaženo v každém čárovém kódu, a jak potvrzují senzitivní lidé, projevuje se záporně i v činnosti.

Na burzách cenných papírů se obchoduje čtyřicet hodin denně, sedm dní v týdnu. Český sociolog a europoslanec prof. PhDr. Jan Keller, CSc. publikoval, že **virtuálně** se na světových finančních trzích každý den přesunuje z jedné rukou do druhé asi 4000 miliard dolarů, ze kterých ale pouze necelá 2 procenta slouží světovému obchodu a produktivním investicím. Zbylých více než 98 procent tvoří směny, obchodování s dluhy celých zemí, spekulace s kurzy měn, se surovinami, potravinami a jiným. Internacionalita bank a burz umožňuje kdykoli odvlечение národního majetku, který se stal mobilním kapitálem přes všechny zemské hranice. Při vši postupující virtualitě se však v kurzu stále drží **akcie**, které jsou zvláštní formou cenných spekulacních papírů, jež slouží v bankách a burzách méně jako podklad k úsporám nebo jako prostředek k aktivní účasti na podnicích, nýbrž spíše k získání času pro slídění po mezi-zisku ze změn a z klesání kurzů. Akcie je jedním z nejpohodlnějších prostředků opatřování bezpracného zisku.

V Čechách se v roce 2016 uskutečnilo o 28 % víc bezhotovostních plateb než v roce 2015. Podle 57 % studentů, kteří se zúčastnili průzkumu České bankovní asociace, vydrží papírové peníze už jen o něco víc než jedno desetiletí; z bankéřů si to myslí dokonce 73 % oslovených. A podle 61 % studentů a 95 % bankéřů se pro provádění plateb budou rozšiřovat moderní technologie, jako jsou otisky prstů či třeba *scan* (čtečka, snímač) oční rohovky, kdy jediné spojení s živým člověkem v bance bude svízelně zejména přes „chytrý“ mobilní telefon.

Avšak přibývá také lidí, u kterých sílí odhodlání bránit se moci peněz. Český herec Jaroslav Dušek řekl: „Žijeme ve světě společné sugescie. Představa peněz ovládá naši mysl, a přitom to je už téměř neexistující realita. Pouhé zrcadlení dluhu, který se někde vznáší. Navíc to teď je už téměř zcela jen číslice na monitoru. A lidé věří, že to jsou peníze. Když se sesypou počítačové sítě, tak ty peníze zmizí. Komu budou dokazovat, že tam byly nějaké číslice? Kde budou?“

Světovým trendem jsou **RFID čipy** (Radio Frequency Identification), vysílající signály či informace, které jsou přijímány a dále vyhodnocovány a zpracovávány. Tento proces lze popsat jako *identifikaci elektromagnetických vln*. RFID čipy se již celosvětově využívají při zjišťování totožnosti a určování místa předmětů a živočichů, například v obuvi, oděvech, dverích, brýlích, lékovkách, šamponech, knihách, průkazkách, cestovních pasech, poštovních známkách, dobíjecích jízdenkách, platebních nebo kreditních a jiných kartách, v autech, psích obojcích, nánožních obojcích věžňů, atd.

Brzo se skrze čipy bude vědět, kolik euro má kdo v peněžence či o platbách v hotovosti, neboť *Evropská centrální banka* již v roce 2003 vyjednávala s japonským elektronickým koncernem *Hitachi* o nasazení RFID transportérů do eurobankovek. Čipy vyznařují většinou vše, co by mohl „kdo“ chtít vědět: jméno, adresu, rodné číslo, číslo pojistky, číslo účtu, přístupové údaje k účtům aj.

Centrální bankéři přicházejí s nápadem na digitální měnu centrálních bank CBDC, která bude moci ovlivňovat, kolik peněz a zač člověk utrácí. Centrální banky, tedy v širším smyslu stát, ve jménu podnícení ekonomického růstu budou ovlivňovat, kolik peněz a zač člověk utrácí. Budou tedy moci nejen zavést hluboce záporné úrokové sazby, ale také třeba přidělovat lidem digitální peníze s expirační lhůtou takovým způsobem, že ještě nadiktují, za co mohou být utráceny a za co už ne.

Americký lékař Steven M. Greer a ředitel CIA James Woolsey, při svém setkání ve Washingtonu dne 13. prosince 1993 konstatovali, že v americkém státním systému se ztrácejí informace, že jsou odpirány lidem, kteří oficiálně řídí USA, že tito lidé vlastně vůbec svoji zemi neřídí, ale že veškeré dění režiruje ilegální stínová vláda.

Americký senátor Daniel Ken Inouye prohlásil: „Existuje globální tajná vláda se svými vlastními leteckými silami, se svým vlastním loďstvem a rozvětvenou sítí tajných služeb, se svým mechanismem získávání financí a informací, se schopností účinně prosazovat vliv

svých idejí na národní cítění a zájmy občanů, nepodléhající žádné kontrole, ba ani povinným bilancím, takže sama sebe postavila nad zákony jednotlivých států a mimo kontrolu občanů.“

Vězme, že toto „tajné direktorium“, prosazující *Nový světový řád NWO* (New Word Order), a to skrze *chaos* (na pečeti skotského ritu svobodných zednářů stojí *ordo ab chao*, tj. *pořádek z chaosu*), umí využívat *volnou energii*, má elektroniku spolupracující s vědomím, takže může sledovat vše v reálném čase a v každém okamžiku, že jejím cílem je též likvidace čtyř miliard lidí, kteří se díky technologiím stávají v jeho systému nadbytečnými. (Převratnou reálnou možností jednoduchého využití nevyčerpatelné *volné energie* z vesmíru téměř zdarma a pro všechny, oznámil novinářům v roce 1937 geniální chorvatský vynálezce *Nikola Tesla*. FBI mu roku 1943 veškeré příslušné dokumenty, plány a přístroje zabavila a údajně je uložila do tajných sejfů v Los Alamos v Novém Mexiku... a hotovo. Také se nemluví o existenci systémů využívajících alternativní pohonné hmoty, jejichž výfuk nevypouští kouř, ale páru, používané v některých vojenských zařízeních, jež fungují na základě vynálezu *Hanse Wiederker*a z Winterthuru. Ten vyvinul motory na vodu, s nimiž v padesátých letech spolehlivě jezdily mnohé autobusy v Curychu. Zanedlouho však odněkud přišel příkaz k jejich likvidaci... a konec. Anebo: K jistě dámě v *Evropském patentovém úřadu* v Mnichově přišel vynálezce a chtěl přihlásit patent k „volnému získávání energie“. A najednou se do patentového úřadu dostavila i CIA. Dáma pak nesměla na svoje pracoviště, další den zmizela zmíněná patentová přihláška i s číslem, všechny kontaktní údaje týkající se vynálezce zmizely a vše bylo smazáno. Pokoušela se potom ještě vynálezce kontaktovat – jeho telefonní a faxové číslo měla totiž i u sebe – ale ten byl naprosto nedostupný. V telefonu se ozvalo: „volané číslo neexistuje“ a fax nebylo možné odeslat. Vynálezce doslova zmizel... a ticho.)

Připustíme-li vůbec možnost i dobrých úmyslů redukovat nadměrný počet neskromného, neukázněného, pyšného a nepoučitelného lidstva například snižováním plodnosti jeho budoucích generací geneticky upravenými zemědělskými potravinami, anebo, jak líčí *Dan Brown* v románě *Inferno*, jeho úbytkem skrze infekci virem neplodnosti, který mu vpiše do dědičnosti náhodnou sterilitu určitého procenta jeho potomků nebo přímo *chemtrailsováním*, tj. zamořováním, kdy se někdy z některých letadel táhnou po nebi *dlouho trvající* linky nebo pruhy, které se rozplývají v mlžné oblaky chemických, bakteriálních, nanočásticových nákaz, clon, aj., nevyhneme se pocitu či přesvědčení, že takové úmysly jsou zrůdné.

Z uzavřené konference *TED* (*Technology, Entertainment, Design*) unikla, kromě jiných, informace multimilionáře *Bill Gate*se, že vakcíny (očkovací látky) a současná zdravotní péče mají za cíl depopulaci planety a že třeba hromadné vakcinace proti tetanu v Nikaragui, Mexiku, Filipínách a jinde, financované Rockefellerovým fondem, jsou vlastně skrytými formami interrupce. Přitom v mnoha státech (i v ČR) je zavedeno anebo se zavádí *povinné* očkování. UNICEF, WHO a *nadace Billa a Melindy Gate*sových byli obviněni ze sterilizace milionů žen v Africe poté, co doktoři v Keni našli ve vakcíně proti tetanu drogy způsobující potrat. Je pozoruhodné, že anglická královna Gatesovi i k tomu formálně poblahopřála tím, že ho v roce 1995 povýšila do rytířského stavu.

Epidemie *AIDS*?: (z angl. *Acquired immune Deficiency Syndrome* neboli *Syndrom získaného selhání imunity*) je soubor příznaků a infekcí, který je následkem poškození imunitního systému člověka *virem HIV*. Již v osmdesátých letech minulého století rusko-německý profesor biologie Humboldtovy univerzity *Dr. Jakob Segal* neústupně tvrdil, že nemoc *HIV/AIDS*, která je téměř vždy nevléčitelnou a smrtelnou, byla vyvinuta v amerických tajných laboratořích jako biologická zbraň a testována na homosexuálních vězňích ve *Fort Detricku* v *Marylandu*. Jedním z dalších odborníků zastávajících tezi umělého viru HIV je *Dr. Robert B. Strecker* z *Los Angeles*, praktikující interní medicínu a gastro-enterologii a jeho bratr, advokát Ted. Podle jejich názoru virus nepochází z afrického pralesa ani od opic, jak je tvrzeno vládními odborníky. Vědecky dokázali jeho umělé vytvoření z virů ovce a krávy. Dr. Strecker také podrobně vysvětlil, že není možné, aby opice kousla nějakého domorodce a v Africe se hned objevilo sto tisíc případů *AIDS*, ale že mezi Afričany byla tato nemoc na pokyn OSN plánovaně zanesena s hromadným očkovaním proti neštovicím, které tam v sedmdesátých letech prováděla *Světová organizace pro zdraví WHO*. Vyvrátil oficiální verzi, že *AIDS*

zavlekl do Ameriky, hlavně mezi Latinoameričany, americké indiány a černochoy, jistý jeden stevard, protože v tom případě by se nemoc musela objevit nejprve ve městech, do nichž jeho linka létala a opíraje se o práce amerického mikrobiologa *Royala Raymonda Rife*ho vyslovil názor, že viry HIV a některé jiné uměle vytvořené viry nelze ničit známými léčivými, ale jen utajovaným prostředkem při působení pulzního elektromagnetického záření. Počet nakažených HIV přesahuje v Africe tři sta milionů - *AIDS* zasáhl tento kontinent do té míry, že fotografie ze satelitů ukazují, jak „v pásu *AIDS*“ opět začaly růst tropické lesy. V roce 1991 prý WHO zjistila, že u jistého afrického kmene začal být virus přenosný i komáry, vzduchem nebo vodou a že se možná rozšíří jako chřipka nebo kašel.

Mnozí lékaři jsou toho názoru, že rozhodování o terapeutických postupech v medicíně je řízeno farmaceutickou lobby, že osvědčené terapie jsou nahrazovány jinými, ačkoliv nikdo dosud neprovedl skutečné porovnání staré terapie s novými terapeutickými formami, že z trhu mizí určité jednoduché účinné a laciné léky bez škodlivých vedlejších účinků, že je vedena kampaň proti konkurenčním potravinovým doplňkům, akupunktuře nebo homeopatii, že staré léčebné metody, které často přinášely vynikající výsledky jsou prakticky odstraňovány ve prospěch nových i méně účinných a velmi drahých preparátů, že se staré léky vyřazují a považují za překonané, kdy jejich používání se označuje za *obsoletní* (staromódní, zaostalé) a namísto toho se doporučuje používat nové a drahé preparáty většinou se škodlivými vedlejšími účinky (viz příbalové informace), že se na těchto machinacích podílejí takzvaní tvůrci veřejného mínění i úplatní rozhodující představitelé z oboru lékařství, že jestliže mohou takzvaní *marketingoví experti* nepřímou rozhodovat o tom, jak a čím bude prováděna terapie, jedná se o perversi moderní medicíny.

Prezident německé lékařské komory *Karsten Vilmar* přišel již před patnácti lety s termínem „*zdravotní politika sociálně únosného předčasného dožití*“, jež zřejmě podporuje skrývaný trend cíleného šíření nákaz a zvyšování počtu onemocnění občanů za účelem *vyřešení důchodového problému*. Lidé se totiž dožívají stále vyššího věku při faktu, že stát promrhal, promrhává a nemíní přestat s promrháváním peněz, které si u něj uložili a ukládají na stáří formou zdravotního pojištění. Proto politici i někteří lékaři považují za nutné postarat se o to, aby se vysokého stáří nedoživali. Začíná to již v zemědělství masivními postřiky s jedy proti hmyzu, houbám, bakteriím a plevelům. Děje se tak i prostřednictvím umělých hnojiv, v nichž se dostává do pitné vody radioaktivní *uran*. Ovzduší, vodstvo, živočichové, rostliny, potraviny, nápoje jsou zamořovány různými formami rakovinotvorných mikročástic, uvolňovaných z *polystyrenu* či z jiných plastů, které unikají z obkladů domů, odlehčených betonů, podlah, koberec, nábytku, potravinových fólií, oděvů a jiného. Aby se nekazila pitná voda anebo aby se ničili hmyzí škůdci ve skladech s obilím, nepoužívají se lidem neškodné prostředky, ale ozařování *americiem*, při němž ozářené objekty získávají „informaci radioaktivity“ způsobující po požití rakovinu. Chemizací téměř všeho dochází k hromadění jedovatých kovů v tělech a v nervových vláknech těl, jako jsou nikl, chrom, hliník, kobalt, olovo a k tomu přistupují různé druhy dříve neexistujících záření radiolokátorů, mobilních telefonních sítí, radiových, televizních, Wi-Fi sítí aj. Přitom jsou stanovovány báchoréčné *limity škodlivin*, pod kterými prý škodliviny neškodí. Škodí! V posledních desetiletích tak dochází k rapidnímu nárůstu neurologických onemocnění a smrtelných nemocí, aby se problém peněz na důchody vyřešil jakoby sám od sebe.

Úkolem striktně stočlenného *Římského klubu*, do nějž například patří bývalý sovětský vůdce *Michail Gorbačov*, majitel CNN *Ted Turner*, zakladatel Microsoftu *Bill Gates*, finančník *George Soros* a do nějž jako jediný Čech patřil i *Václav Havel*, je přinášet katastrofické scénáře, které lidstvo vystraší a připraví ho tak na přijetí jinak těžko stravitelných myšlenek na zavedení jedné celosvětové vlády, či jak zredukovat populaci. Toto je pasáž z jeho první, zprávy *Meze růstu* z roku 1972: „Jsou pouze dva způsoby jak obnovit původní rovnováhu. Buď musí být snížena porodnost, aby odpovídala této nové nízké míře úmrtnosti, nebo *musí*

znovu vzrůst úmrtnost.“ Jednou z 35 poboček Římského klubu je Československá/Česká asociace Římského klubu založená roku 1991. Jeho čestným předsedou byl Václav Havel a členy byli nebo stále jsou i prezident Miloš Zeman nebo senátor Jiří Drahoš.

Henry Alfred Kissinger, 56. ministr zahraničních věcí USA židovsko-německého původu, na otázku jak vidí budoucnost, odpověděl: „Všechno bude jinak, mnozí budou trpět. Bude nastolen Nový světový řád. Na ty, kdo přežijí, čeká mnohem lepší svět.“ Ve svém memorandu Národní bezpečnostní radě upřesnil, že „prioritou americké zahraniční politiky vůči zemím třetího světa má být odlidňování.“ Jím sestavený strategický dokument Studie národní bezpečnosti Memorandum 200 potom jmenovitě uvádí 13 zemí, jejichž obyvatelstvo má být masivně zredukováno pomocí hladomoru, nemocí, sterilizace či války.

Carl Friedrich von Weizsäcker, fyzik a filozof roku 1981 prohlásil: „Za účelem udržení moci bude světové obyvatelstvo redukováno na minimum. Stane se tak prostřednictvím uměle vytvořených nemocí. Použití biologických zbraní bude označováno jako epidemie a přidají se i účelové hladomory a války. Jako hlavní důvod se bude uvádět, že si většina lidí nedokáže zajistit vlastní obživu.“

Mediální mogul Ted Turner (Robert Edward Turner III), blízký přítel Davida Rockefellera a velkorysý sponzor OSN uvažuje: „Ideální by byl celosvětový počet obyvatel ve výši 230 až 300 milionů, a tedy redukce o 95 procent oproti dnešnímu stavu.“

V klíčovém dokumentu Světového fóra o stavu světa pořádaného v roce 1996 v San Francisku, kde spolu s Václavem Havlem nemohli chybět fanoušci a prosazovatelé eugeniky se mimo jiné uvádí: „Pokud se obyvatelstvo zredukuje o devadesát procent, pak ti co zůstanou, už velké ekologické škody nezpůsobí.“

Někteří badatelé jsou dokonce přesvědčeni o tom, že rozhodná část tajné světovlády není ve skutečnosti lidského původu. Domnívají se, že pochází z bezcitné mimozemské reptiliánské (plazi) rasy, jež si podmaňuje Zemi a lidmi pohrdá. A že máme směřovat k transhumanistické společnosti, ve které lidé a technologie již zcela splynou, abychom nebyli nijak ovlivňováni vědomím, abychom měli mentalitu včelího úlu.

Týdeník Téma dne 11.12.2015 uveřejnil článek historika a publicisty Lukáše Kašpara Zlo v nás, ve kterém píše: „Psychologové se často shodují, že v současném politickém systému jednoznačně nejlépe prospívají lidé s poruchami osobnosti“. Kanaďan Robert Hare a Američan Paul Babiak zjistili, že mezi americkými politiky a manažery je mnohem větší poměr nebezpečných psychopatů než mezi zločinci ve federálních věznicích USA: „Ti lidé mají podobný osobnostní profil jako zloději nebo vrazi. Dají se ale jen těžko odhalit. Jsou inteligentní, schopní, jazykově vybavení, dokonale oblečení...“. „Na druhou stranu jsou egocentričtí, arogantní, chladnokrevní, bezohlední a bezcitní“, říká k tomu celostní a rehabilitační lékař MUDr Jan Hnízdil. Robert Hare s Babiakem označují takové elitní psychopaty za „dravce v lidských podobách“ anebo za „hady v oblecích“. Méně vzdělaní psychopati nacházejí uplatnění třeba jako vojáci, u supertajných likvidačních komand nebo u zvláštních policejních jednotek, jakými jsou EGF (Evropský četnický sbor) nebo FEMA (americká Federální agentura pro zvládnutí krize). Ale někteří vynikají i prospěšně, například jako hasiči, záchranáři, pyrotechnici, piloti aj.

Vězme, že anonymní nejvyšší světová správa zdárně zavádí čipování obyvatelstva. V americkém státě Tennessee mají být čipy povinně implantovány všem zdravotně postíženým občanům. Už dnes podle Prof. Katherine Albrecht, děkanky Filozofické fakulty na Northern University Ohio v USA více než milion většinou mladých lidí má v paži vsazený mikročip. A to na vlastní žádost. Takový člověk už na mnoha místech nemusí mít u sebe žádné průkazy, listiny, nebo platební karty. V nejnovějších hypermarketech si prostě jen vezme zboží a nezdržuje se u pokladny, protože čtečky u východu zjistí z jeho čipu identitu, platební schopnost bankovního účtu a potom už jen elektronicky zaúčtují odnášené zboží.

Čip-člověk už mnohde nemusí stát ve frontách, ale volně prochází zvláštními vchody a východy, nestará se o zaplacení pokuty za špatné řízení nebo parkování auta, lékař se o něm bez dlouhého dotazování může dovědět většinu předběžně potřebného, atd. Ovšem takové pohodlí je získané za cenu naprosté kontroly, dozoru a ovládnutí.

Výše citovaný David Icke také píše: „Jeden z vědců CIA mi v roce 1997 prozradil, že čip je mnohem více než jenom prostředek pro elektronické značení. Jedna věc je přenos dat z čipu do počítače, ale závažnější je působení opačným směrem. Říkal, že díky komunikaci s čipem je možno buď izolovat samotného jedince, nebo i masu lidí a k nim pak vysílat frekvence, které způsobí velkou bolest či vážnou nemoc, manipulovat lidi mentálně či emociálně, a dokonce je i zabít... Čip je schopen lidi přimět k poslušnosti nebo u nich vyvolat agresivitu, zvýšit sexualitu či ji potlačit, ochromit jejich mysl nebo odklánět jejich jednání podle toho, co čip zaznamenal.“ A na universitě v Berkeley v Kalifornii dva neurologové objevili způsob, jak lze pomocí skenování mozkové aktivity číst lidské myšlenky. Tajná globální vláda postupně uskutečňuje svůj dávný scénář elektronického koncentráku Nového světového řádu, předstihujícího temnou a hrůzu nahánějící budoucnost popsanou v antiutopickém románu britského novináře, esejisty a spisovatele George Orwella: „1984“.

V současnosti jsme špiclováni zatím hlavně skrze každý mobil, a to i když telefonujeme a vyměňujeme si data na základě vícenásobného zašifrování, protože všechna data může každý server obhospodařující firmy odkódovat a poskytovat „pověřeným“ osobám. Bezpečnostní konzultant a bývalý zaměstnanec CIA Edward Snowden kromě jiného odhalil, že úřady dokážou zapnout na dálku chytrý telefon a jeho mikrofon, i když je vypnutý (mobilní signál je vysílán k nejbližšímu stožáru mobilní telefonní sítě i po vybití baterie a částečně ho můžeme někdy vyřadit jen jejím vyjmutím). Přístup k údajům a k povinným odposlechům u všech mobilních operátorů má už kdekdo. Úlohu hlavního „sledovače“ převzal smartphone. Na co si dříve policie musela obstarat povolení, získává systém dobrovolně od jeho uživatele. Smartphonem lze platit v některých supermarketech, dopravních prostředcích atd. a všechna data systém ukládá a přiřazuje ke konkrétnímu uživateli. Stále víc jsme společností kontroly. Stojí za zamyšlení, proč asi u stále většího počtu smartphonů není vůbec možné baterii vyjmout. Americká Národní bezpečnostní agentura NSA již léta zaznamenává a analyzuje každý telefonát a každý e-mail všech lidí na Zemi. V případě sebemenšího podezření mohou být tyto údaje vyhodnoceny k vytvoření profilu, z nějž se lze o dotyčné osobě dozvědět téměř všechno. Datové centrum NSA Utah Data Center na základně Camp Williams nedaleko města Bluffdale v němž jsou všechna tato data uložena, bylo uvedeno do provozu v květnu 2014. Na planetě spousty „chytrých“ přístrojů - telefonů, televizí, tabletů, hodinek, náramků, kůží, měřičů, schodišť, atd. žádné soukromí neexistuje.

Nicholas Rockefeller, člen známé bankéřské rodiny před svým přítelem, filmařem Aaronem Russem poznamenal: „Čipování lidí se už provádí a nelze to nijak odvrátit.“ a rozvedl, že „mikročipy B dostanou běžní občané a mikročipy typu A budou mít zasvěcenci systému, čímž získají mimořádná privilegia.“

V sobotu 18. května 1996 vyoperoval tým lékařů v Granada Hills u Los Angeles jednomu muži a dvěma ženám z jejich těl cizí neznámé miniobjekty. Pacienti o nich neměli tušení. Pětatřicetiletého muže předtím rozbolel zub a na radu svého zaměstnavatele, subdodavatele Ministerstva obrany, navštívil jím doporučeného určitého lékaře, který mu jej obtížně vytrhl. Brzy nato se mu v hlavě začaly ozývat dva různé hlasy. Po rentgenových a ultrazvukových vyšetřeních operatéri extrahovali z jeho čelisti diskovitou destičku o průměru asi tři milimetrů. Podobná tělíska vyjmuli i ženám zpod kůže. Z šedých membrán těchto implantátů vyčnívaly mikroskopicky malé výčnělky, jakoby nervová zakončení. Doktor Leir chtěl skalpelem membrány proříznout, ale nedokázal to. Udivení chirurgové všechny ty záhadné předměty předali pověřeným institucím k dalšímu zkoumání, ale na výsledky čekají doposud marně. Počet podobných případů roste.

Nejde o výmysly, nejde o nějaké *konspirační* neboli *spiklenecké* teorie, jak se nám výsměšně namlouvá. O čipování lidí třeba s očkovacími vakcínami, kdy o tom povinně očkováný člověk neví, hodnověrně nasvědčuje například i zákon, který nedávno přijal stát *Wisconsin*. Podle tohoto zákona nikdo nesmí násilně zavést čip do lidského těla. V případě porušení hrozí pachateli pokuta ve výši deset tisíc dolarů za každý den, kdy měla oběť čip v těle. Zákon byl přijat v návaznosti na snahy a silný lobbying americké společnosti *VariChip Corporation* na používání jimi vyvinutého mikročipu určeného pro lidi. Ten je v malém odolném obalu injekčně vpravován do svaloviny. A co si myslet o zveřejněných pokusech s kybernetickými implantáty přímo do hlavy? Je snad paranoidním bludem i skutečnost, že americká firma *Dangerous Things Amala Graafstra* komukoli na světě levně prodává sterilně přednabitě čipy v samoaplikačním injektoru?

Jsou tu mikročipy, „bezpečnostní“ kamery, satelity, je tu monumentální expanze technologií střežení kamkoli jdeme, je tu organizovaný dohled, technologický fanatismus.

Podle filosofa a teologa *Davida Ray Griffina* spikleneckou teorii přijímáme, kdykoli jsme přesvědčeni, že se dvě nebo více osob tajně domluví, aby dosáhlo nějakého cíle, že fakticky *všichni* přijímáme různé druhy takových teorií, a že se při tom lišíme jeden od druhého jen podle toho, kterou teorii považujeme za pravdivou nebo alespoň za vysoce pravděpodobnou. Griffin říká, že pokud je člověk vpuštěn do veřejné debaty, je v ní téměř povinen zdůraznit nebo naznačovat, že nevěří teorii, která je oficiálně odmítaná jako konspirační.

Irský novinář lord *Michael Killanin*, známý také jako *Michael Morris* napsal, že „první opatření každého spiknutí spočívá ve snaze přesvědčit každého o tom, že žádné spiknutí neexistuje“.

Kanadský teoretik médií *Herbert Marshall McLuhan* řekl: Před veřejností se musí skrývat jen malá tajemství. Ta velká střeží veřejnost sama, protože jim není schopná uvěřit.“ Pokud má člověk mámení, říkáme tomu psychická nemoc; pokud tím trpí společnost, říkáme tomu normalnost. Americký filmový režisér *Woody Allen* míní: „To, že jsi paranoik ještě neznamená, že po tobě skutečně nejdou.“ Ruský, léta vězněný politický aktivista, neurofyzikolog a spisovatel *Vladimír Konstantinovič Bukovskij*, známý zejména svou kritikou politického zneužívání psychiatrie v SSSR o konspiračních teoriích prohlásil: „Jsou to v zásadě jakékoli teorie, které nehrají do karet establishmentu.“

Finanční a političtí spiklenci některé skutečnosti kolem své činnosti tak přísně a důkladně utajují, že jejich existenci sotva jen tušíme. Na to, že tyto skutečnosti vůbec existují či co konkrétně jsou, je uvalena němota nebo uzákoněná mlčenlivost. Kdo o takových tajemstvích začne veřejně uvažovat, toho myšlenková policie paradoxně označuje za šířitele konspiračních teorií, zesměšňuje ho a obviňuje ho z šíření lží nebo poplašných zpráv. Vše je nastavováno a řízeno tak, aby se lidé museli stále něčím co nejpodružnějším zabývat a neměli volné chvíle k přemýšlení. Americký básník *Archibald MacLeish* prohlásil: „Každý člověk, který se nakrátko vzdá stáda a myslí sám za sebe, je rebel.“ (Rebelující investigativci často končí podobně jako americký novinář *Gary Webb*, proslavený především díky své sérii článků *Dark Alliance - Tmavá aliance*, popisujících propojení zahraniční tajné služby CIA a organizovaného obchodu s drogami, který podle oficiální zprávy spáchal *sebevraždu*, ačkoli byl v prosinci 2004 nalezen *s dvěma! průstřely hlavy*. Jeho příběh líčí film *Killing the messenger - Zabíjení posla*, promítaný v Čechách pod názvem *Smrt čmuchala*).

Za konspirační teorii je především označován plán na ovládnutí světa *Nový světový řád – NWO*, starý téměř stejně jako naše civilizace. Podle ní problémem dnešního světa nikdy nebyl kapitalismus nebo socialismus, demokracie či komunisti, pravice či levice, černí nebo bílí, muslimové nebo křesťané, protože vše ovládají tzv. loutkovodci ze stínu, mající mnohá jména: Globalisté, Deep State, satanisté, Cabala, sionisté, ilumináti, zednáři, chazarská mafie, Rotschildové, Rockefellerové, společenství jako Římský klub, Bildeberk, Babylonské bratrstvo a další.

Nejvýznamnější členové chazarského klanu *Rothschild* a *Rockefeller* založili organizaci, která se dnes označuje *Deep State-Cabala*, která ovládá téměř všechny státy světa. Tito největší bankéři například údajně podepsali 24. června 1945 v Berlíně se Stalinem tajnou smlouvu o příměří mezi potomky J.V.Stalina a potomky rodů *Johna D.Rockefeller* a *Louisa Nathaniela von Rothschild*, že dají pokoj populaci v Stalinově „východním

bloku“ na jeden lidský život, tj. že po dobu 75 let, tj. do roku 2020 nebude mezi nimi a mezi „Západem“ a „Slovanským východem“ žádný konflikt většího rozměru a ani světová válka.

Výraz *konspirační teoretici* vymyslela CIA aby zdiskreditovala ty, kdo odhalovali atentáty na prezidenta USA *Johna Fitzgeralda Kennedyho* 1963, na ministra USA *Robertu Francise Kennedyho* 1968, na amerického baptistického pastora a vůdce nenásilného hnutí za občanské práva Afroameričanů *Martina Luthera Kinga Jr.* 1968 a na amerického islámského duchovního a bojovníka za práva černochů *Malcoma X (Littleho)* 1965.

Píšu-li o penězích, nemohu se vyhnout bližšímu a delšímu pohledu na Židy: V *Protokolech ze shromáždění sionských mudrců*, sepsaných údajně na tajném setkání židovsko-zednářských bankéřů v domě *Rothschildů* v roce 1773 a opsaných z celé knihy *Protokolů prvního Sionského kongresu*, konaného v srpnu 1897 v *Basileji*, jejichž překlad do ruštiny pořídil a v roce 1905 publikoval ruský náboženský spisovatel *Prof. Sergej Nilus*, byl vypracován plán, jak dostat pod kontrolu veškeré světové jmění a dění. V těchto spisech, nehledě na jejich vznik a pravost či nepravost, lze vidět skutečný stav světa, tak jak jej dnes máme. Zápisy určují, kterak se má veškerý státní řád *gójů (Nežidů)* zničit zřízením liberálních demokracií, aby se v nich národy uvedly s pomocí kapitálu a hromadných sdělovacích prostředků k politické anarchii a hospodářskému rozvratu, do stavu duchovní dezorientace, do nesnesitelného *mišmeše* (v jidiš *michanice, nepořádku*), do organizovaného všeobecného amorálního chaosu, aby potom, až bude zmatek vrcholit, samy zatoužily po pevné řídicí moci od dárců Nové doby, totižto „*knižat z domu Davidova*“, která pak tuto planetu převezme i oficiálně. Americký průmyslník *Henry Ford* ve své knize *Mezinárodní Žid* o Protokolech napsal: „Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.“ Protokoly podle všeho nejsou proroctvím, ale realistickým programem působení světového židovstva. Šéf izraelské *Národní bezpečnostní rady*, velvyslanec Izraele při Evropské unii v Bruselu a ředitel izraelské zpravodajské služby *Mossad Efraim Halevy* nedávno prohlásil: „Uchopili jsme svět jako místo, kde jsou k dispozici věci, které chceme vědět nebo chceme získat.“

Židovský Rus *Jacob Alexandrovič Brafman*, učitel a publicista, který přestoupil na pravoslavnou víru, na základě svého života v židovské obci v Minsku sepsal roku 1869 knihu *Kahal*. Kahalem (v hebr. *shromážděním*) se na Rusi nazývalo státem povolené židovské náboženské sdružení opatřené samosprávou, mající vlastní školu, synagogu, hřbitov a ženské lázně. Brafman ho popisuje jako „podzemní kahal“, úzce spjatý s *Alliance Israélite Universale* (Mezinárodním sdružením Židů se sídlem v Paříži), jako útvar, v němž je Židovstvo diasporou a ghettu s bezpříkladnou disciplínou drženo pohromadě, jako oligarchii, kde nejvyšší představitelé jsou sionští mudrci, jako jakýsi stát ve státě, jako článek „tajné světové vlády“ Židů, jako diktátorství, jež znásilňuje politicky, hospodářsky, sociálně i duchovně ostatní rasové soukmenovce. (Kahal je podobný středověkému *ghettu*, které nebylo výrazem segregace, ale bylo to privilegium, o které Židé usilovali a za které panovníkovi platili zvláštní daně. V prostoru ghetta ohraničeném zdí byli vyjmuti z pravomoci církve a místních úřadů. V ghettu mohli vyznávat talmud, řídit se příkazy svého rabína a žít svobodněji než okolní lidé.)

Diskuze o roli Židů v komunismu jsou potlačovány. Pokud je jejich role zmíněna, je idealizována jako boj za sociální spravedlnost apod. Německý konspirační teoretik *Johanes Conrad* zveřejnil výpověď sovětského velvyslance v Paříži a Londýně *Kristijana Jerjeviče Rakovského* při výslechu na sovětské *Státní politické správě GPU*, že *Rothschild* (zkomolenina německého *Rotter Schield*, tj. *rudý štít*) jako zástupce kapitalismu a *Marx* jsou stejného původu, zastupují stejné zájmy a slouží stejné věci, zatím co se jen zdánlivě potírají. Anebo že saturnský *pentagram*, pěticípá hvězda, která symbolicky zdobí stejně tak rudé bolševické Rusko jako kapitalistickou Ameriku označuje i pět bratrů Rotschildových, zastupujících

kapitál vůbec a zároveň je symbolikou svobodného zednářství. Pentagram najdeme téměř na všech vlajkách států, založených od dob francouzské revoluce. Na modré vlajce Evropské Unie napočítáme pentagramů dvanáct (kabalistické číslo naplnění) a k tomu zlatých. V nejvýznamnějších válkách novější doby proti sobě bojovaly letadla a tanky stejně označené pěticípy hvězdami. (Na vlajce Izraele je umístěna jiná hvězda - *hexagram*, šesticípá *Davidova hvězda*, hebrejsky *magen David* - *štít Davidův*, jinak též *Šalomounova pečeť*, symbol Židů a judaizmu. Státním znakem Izraele je však nejstarší židovský symbol *menora*, sedmiramenný svícen odvozený od staroorientálního *stromu života*. V začátcích byla menora předmětem velkého kultovního významu jako boží *Věčné světlo* ve vesmíru se sedmi tehdy známými planetami, výrazem kosmického řádu, který se zračí i v sedmi tónech, sedmi barvách a sedmi dnech týdne. Poprvé se menora objevila na minci krále Hasmonejců *Antigona Mattathiase*.)

Židé uskutečňovali ideál proletářské revoluce, usilují o liberalizaci, o lidskou rovnost a svobodu a s tím zároveň prosazují především své zájmy podle svého starozákonního omylného, vrtkavého, nespravedlivého, nepoctivého, pomstychtivého a krutého boha *Jahveho* jako národ mezi národy, jako národ, který je jiným národem než národy ostatní, jako vyvolený nadnárod. Německý novinář *Theodor Fritsch* uvádí: „Žid věří v číslo, v nadpočet, v množství. Proto se stal vynálezcem demokracie, parlamentarismu, marxismu, komunismu, kolektivismu a bolševismu.“ Také *Adolf Hitler* podobně jako zpočátku *Winston Churchill* anebo *Woodrow Wilson* chápal bolševickou revoluci jako židovský podnik.

O *Karlu Marxovi* (Mordechajovi Marxovi Levym), německém ekonomovi, filozofovi, sociologovi, politikovi a členovi odnože iluminátského *Svazu spravedlivých T.G.Masaryk* prohlásil, že v XIX. století byl nejgeniálnějším myslitelem a že není jednoho vzdělaného národohospodáře, který by se jím vážně nezabýval. Mnozí badatelé, především židovští, ho začleňují do řady starozákonních proroků. Marx, vrchovatě mající židovskou ostrotu rozumu, nadání asociace, bystrost myšlení, polemickou pohotovost, založení k abstrakci, dedukci a konstrukci a který se sám jednou nazval největším Židem svého století, napsal: „Židé za své přežití vděčí rozhodující roli, kterou sehráli ve světě peněz... Judaismus je vlastně jen epiteton pro tržní vztahy.“ Ačkoli byl z židovské rodiny (otec byl židovský rabín z Haliče, i jeho vzdálenější předkové byli z obou linií po několik generací z rabínských rodin), tento Marx o Židech mluví též jako o finančním a reakčním plemeni a ptá se a hned odpovídá: „Jaký je základ židovství? - *Praktická potřeba, ziskovost*. Jaký je Židův světský kult? - *Čachr*. Jaký je jeho pozemský bůh? - *Peníze*.“ Přejímá však omluvné tvrzení veškerého židovstva, že teprve tlakem ze zevnějška byla mu vnucena úloha vykořisťovatele.

Zdá se, že posledním, kdo se v jisté fázi dokázal vlivu Židů účinněji vzepřít, byl kavkazský Gruzinec *Josif Vissarionovič Džugašvili*, totalitární generální tajemník *Komunistické strany Sovětského svazu*, oficiálně známý jako *Stalin* (*ocelový*, z ruského *stal* - ocel). Jméno Stalin mu dal vůdce Bolševické strany *Vladimír Iljič Uljanov*, syn *Ilji Nikolajeviče Uljanova*, gymnaziálního ředitele čuvašského původu v *Simbirsku* na Volze (přejmenovaném na *Uljanovsk*) a matky *Marie Alexandrovny*, rozené *Blankové*, liberální doktorské dcery. Uljanov přijal přezdívkou *Lenin* pravděpodobně podle sibiřské řeky *Leny* (jakutsky *Velké řeky*), u níž byl v jakutské vesnici *Šušenskoje* ve vyhnanství. Jeho dědeček *Moše Ickovič Blank*, otec jeho matky byl Žid, který konvertoval k pravoslaví, prababička z otcovy strany byla kalmycko-mongolského původu (jméno *Uljanov* se pravděpodobně odvozuje od mongolského slova *ulan*, tedy rudý) a babička jeho matky byla Povolžská Němka luteránského vyznání. Sám Lenin byl pokřtěn jako pravoslavný křesťan. (*Čuvašsko* se rozkládá převážně v Povolžské pahorkatině. *Čuvaši* patří většinou k západoturkiským skupinám altajské větve, kteří vyznávají křesťanství, typově zařaditelné k animismu. *Sibiřští Jakutové* jsou šamanští *Kurykanové*, smíšenci *Turkidů* tunguzské skupiny a *Burjatů*.) Lenin byl k vyvolání bolševické revoluce poslán v zaplombovaném vagónu ze Švýcarska do Ruska. Iniciátorem byl hamburský židovský bankéř *Max Warburg*. V tomto vagoně, spolu s Leninem a s pěti miliony dolarů investovaných židovskými bankéři odcestovala mezinárodní skupina ozbrojených a vycvičených, většinou židovských revolucionářů z povolání, mezi nimi také *Zinovjev-Apfelbaum* a *Sokolnikov*. Mnohem větší skupina 275 židovských revolucionářů s

mnohem více peněz z *Wall Streetu* (je příznačné, že bankovní newyorská Wall Street má své jméno po zdi, která kdysi ohraničovala zdejší areál, kde se odehrával obchod s otroky z druhého břehu Atlantiku), kterou vedl *Lev Davidovič Trockij*, vlastním jménem *Bronstein* vyplula do Ruska z New Yorku. V této souvislosti slovenský publicista *Karel Halbich* v knize *Genéza sionizmu* uvádí jména Židů z komanda Leninovy politické policie *Čeky*, kteří 17. července 1918 v uralském městě Jekaterinburgu zmasakrovali carskou rodinu. Pokyn údajně vyšel od Lenina. Exekuci organizoval Žid *Jakov Michajlovič Sverdlov* (po něm byl Jekaterinburg přejmenovaný na Sverdlovsk). Cara *Mikuláše II.* zastřelil *Jankel Chajmovič Jurovskij*. Vznikla teorie, že židovští bolševici, kteří spáchali vraždu, současně vykonali jakýsi druh židovského krvavého rituálu. Lenin neskrývaně přiznával, že bolševici jsou ochotni zničit třeba i 90% ruského obyvatelstva, pokud toho bude třeba pro vítězství bolševizmu. Bolševiky bylo skutečně zavražděno mezi 60 a 100 milióny Rusů. Trockij v roce 1921 znárodnil v Rusku všechny soukromé banky a založil *GOSBANKU*, jednu z největších světových peněžních ústavů.

Také Stalinovi proudila v žilách židovská krev. Dokazuje to i jeho příjmení *Džugašvili*: Když bylo v Gruzii zavedeno používání příjmení, byli totiž potomci přistěhovalých portugalských Židů z ostrova *Džu* zvaní *Džugašvili* – „synové ostrova *Džu*“. Stalinův dědeček byl ještě věřícím Židem. Stalin to nepřiznával, popíral a zalhával. Po Stalinovi se Židům rozhodněji vzepřel až současný ruský prezident *Vladimír Vladimirovič Putin*, když dokázal zatočit s příliš ambiciózními a rozpínavými aškenázskými oligarchy *Michailem Borisovičem Chodorkovským* či *Borisem Abramovičem Berezovským*.

Židé (angl. *Jews*, fr. *Juifs*, něm. *Juden*, rus. *Jevreji*) podle *Tóry* (Starého zákona) vždy měli krále z kmene *Juda* a proto byli pojmenováni *Judy* - Židy. Slovo *Žid* přešlo do češtiny pravděpodobně z italského *Giudeo*, které pochází z latinského *Iudens*, respektive řeckého *Iudaioi*, což je zkomolenina hebrejského *Jehudi*, znamenajícího *judský, pocházející z Judska, Judejec*. Pojem *židovství* nelze snadno definovat, protože jsou *Židé* s krajně rozdílným vzezřením a sami se rozlišují na Židy *aškenázské, sefardské* a *mizrachim* a protože dokonce v *Erec Jisroel* (v *Zemi Izrael*), zaslíbené věřícím Židům, v nynějším židovském Státě Izraeli není se všemi Židy zacházeno stejně. O jistém stupni privilegovanosti lze usuzovat u zvláštního pojmenování Židů narozených již na území Izraele - *sabres*, vycházející z hebrejského slova *cabar*, ovoce kaktusu *opuncie*, které je jako prý tito Izraelci na povrchu tvrdé a trnité, zatímco uvnitř je sladké a jemné. Slovo *Žid* přestalo označovat obyvatele Judeje, stalo se pojmem, který zahrnuje rovněž masy konvertitů a jejich potomků. K volbám a do *Knesetu* (hebr. dosl. *Shromáždění*), izraelského parlamentu nejsou však připouštěny strany, které by zpochybňovaly platnost židovské víry.

Podle židovského matrilineárního náboženského práva *halachy* je Židem ten, kdo se narodil židovské matce, která sama byla halachickou Židovkou. V Evropě bylo slovní vymezení Žida na základě *rasy* stanoveno až v nacistickém Německu prostřednictvím tzv. *Norimberských zákonů*. Tyto zákony definovaly jako Žida každého, kdo má oba rodiče Židy (*Volljude*). Potomci Židů s Nežidy byli podle rodičů a prarodičů považováni za míšence (*Mischlinge*) prvního a druhého stupně.

Ačkoli podle *Zákona o návratu* je každý, kdo má alespoň jednoho židovského prarodiče považován *Státem Izrael* za Žida a je možné mu udělit občanství, Izrael své původní obyvatele (20 % izraelských Arabů) donutil, aby nosili průkaz totožnosti, ve kterém jejich národnost nebyla označena ani jako izraelská, ani jako palestinská, ale jako arabská, což zase umožňuje jiný zákon, ze kterého vyplývá, že stát Izrael není jejich státem, že jsou v něm jako cizinci. Izrael proklamuje, že je židovským státem náležejícím všem Židům světa, a to i přesto, že Židé už nejsou perzekvovanými uprchlíky, ale plnoprávními občany zemí, ve kterých se rozhodli žít. Podle toho by bylo na místě definovat Izrael spíš jako etnokracii než jako demokracii.

Neobyčejnou různorodost zevnějšku Židů v závislosti na geografickém principu, kdy někteří bucharští Židé jsou podobní Uzbekům, kavkazští Židé Kavkazanům, němečtí Židé Němcům, marokánští Židé Marokáncům, etiopští Židé Etiopanům, atd. nevidí ruský lékař *Ernst Rifgatovič Muldašev* ve smíšených svatbách, ale spíše díky vlivu *biopolí* v období embryonálního vývoje.

Židé se prý při osobním setkání poznávají téměř vždy, a to většinou ihned. U Nežidů je to otázka spíše jakéhosi nadání. Jistějšími poznávacími znameními jsou údajně řeč, způsob chování a vystupování, které jsou jiné mezi svými a jiné mezi Nežidy (*židovský nos* je poměrně vzácnější než se obvykle myslí). Jejich duševní svéráz vystupuje silněji než jejich svéráz tělesný. Nežid nedokáže *přesně* určit, kdo je Žid. *Přesně* to nedokázali dokonce ani nacisté, kteří Židy třídili na základě byrokratické dokumentace. Britský sionistický lékař, botanik a eugenik *Radcliffe Nathan Salaman* prohlásil, že pravým Židem je evropský *Aškenáz* a tvrdil, že Žid není rozpoznatelný pouze podle tvaru lebky, rysů své tváře a tělesných rozměrů, ale i podle židovské alely, konkrétní formy genu, která je zodpovědná za ve většině typický fyzický vzhled Židů.

Část lidstva považující se za Židy a pojmenovávaných Židé sama předepisuje, jak se dívat na různorodou židovskou minulost, při čem zamlčuje chazarský původ asi 95 % počtu Židů. Převládá politická a ideologická role historiografie. Fantazie rekonstruktérů minulosti stvořila dlouhou a souvislou genealogii židovské minulosti. Izraelští občané naprosto věří ve svou rasovou homogenitu. Pokud se objevila zjištění, která narušovala představu nepřetržité a lineární židovské historie, byla zřídka kdy publikována a pokud přece jen vyplavala napovrch, musela být rychle pohřbena a zapomenuta. Nyní ale izraelský historik a spisovatel *Šlomo Sand*, jehož mnozí považují za škůdce, zrádce svého národa a antisemitu ve své knize *Jak byl vynalezen židovský národ* dokázal, že nic takového jako židovský národ v etnickém smyslu neexistuje. Vyvrátil mýtus, že dnešní Židé jsou přímými potomky jednoho národa, jehož původní vlastí je území starověké *Palestiny*, odkud byl prý v 1. a 2. století našeho letopočtu Římany vyhnán, takže z titulu vlastnického práva má prý výsostné právo se tam navrátit. Hovoří o implantované paměti, a to i v *Deklaraci nezávislosti Státu Izrael*. Objasnil, že „všechn lid“ nebyl odtud vyhnán - pojem *galud* (exil) že byl užíván ve významu politického podmanění a nikoli vysídlení ze země, že judské zemědělské obyvatelstvo, které tam od nepaměti obdělávalo půdu, zůstalo většinou ke své zemi připoutáno a samo se islamizovalo, že palestinští feláhové vítězným arabským vojskům pomáhali, neboť v listě vojenským velitelům v *Jižní Arábii* *Prorok* zdůrazňoval: „Každý člověk, Žid či křesťan, který se stane muslimem, je jedním z věřících a má stejná práva a povinnosti jako každý jiný. Každý, kdo na svém židovství nebo křesťanství nadále lpí, ať není nucen ke konverzi, ať ale platí daň...“, že nové náboženství rychle přivábilo mnoho *Judejců*, neboť osvobozením od placení daně stálo mnohým za to, aby se zřekli svého Boha, zvláště když se od něj ten nový zjevně zas tolik nelišil, že *zde* je skutečný původ *Palestinců-Arabů* Země izraelské, těchto přímých nebo výlučných potomků židovského a kanaánského obyvatelstva s jen malou příměsí arabské krve a že lze tudíž mluvit o demografické kontinuitě *tohoto* zemědělského „lidu země“ od starověku až po současnost. *Šlomo Sand* poukázal také na to, že *judaismus* byl až do 4. století našeho letopočtu *misijním náboženstvím* a že ho jako oficiální náboženství přijímala i celá království, jako *Himjarské* na jihu Arabského poloostrova, *Berberské* v severní Africe a nejvýrazněji *Chazarské* mezi Kaspickým a Černým mořem, takže od raného středověku byla většina Židů na světě potomky národů, jež nikdy území Palestiny neobývali a nikdy na její území ani nevstoupili. Příčinou množství židovských věřících že jsou tedy bezpochyby hlavně konverze ke kultu jediného Boha. *Sand* napsal: „Je docela pravděpodobné, že obyvatel *Hebronu* má svým původem ke starověkému Hebrejci blíže, než většina těch, kteří se považují za Židy.“ (Obyvatelé města Hebron jižně od Jeruzaléma, jsou s velkou převahou palestinští Arabové.)

Téměř všichni dnešní Židé jsou *Aškenázové*, pocházející z východní Evropy, kde řada jejich společenství byla v 8. století vytvořena chazarskými muži, jejichž manželky konvertovaly k jejich dříve nabytému judaismu. Pojmenovali se podle *pravnuka Noeho Aškenáze* (Gen.10,3) nebo podle biblického názvu království na hranicích Arménie a horního toku Eufratu. Jejich pokrevní pouta, jejich příslušnost k *etnickému* judskému národu na základě krve (*jus sanguinis*, česky *právo krve*) je zanedbatelná. Aškenázové jsou nesporně potomci *Židů evropských*, kteří vzešli z *Chazarů*, spolku silných turkiských a hunobulharských klanů smíšených se Skythy, kočujících ve 4. století na území od *Kavkazu* na jihu až po *Volhu* na východě. Chazarská říše vznikla v letech 661-678 mezi Kaspickým a Černým mořem jako chanát, silně ovlivňovaný judaismem, žijící hlavně z nájezdů a z nelítostně vymáhaných poplatků od okolitých kmenů. Také první ruské království bylo po dlouhá léta vazalem chazarských vládců. Pán Chazarů *chakan Chazar* stál výše než jejich král *Kagan* (*což je do dnešních dnů běžné židovské jméno*), soudce vybíraný z mudrců, ačkoli to byl právě král, který ho ustanovoval. Sídlní město mocného království *Al-Chazar* bylo *Itil* s malou elitní židovskou menšinou imigrantů, mající vlastní školu, synagogu, lázeň a hřbitov. Židovství tu bylo vždy atraktivní. Svatým jazykem a jazykem písemného styku byla hebrejšтина a znakem šesticípá hvězda. Inklinace k judaismu byla natolik silná, že do úřadu *chakana* mohl být nakonec ustanoven jen ten, kdo vyznává židovství a že dokonce i někteří králové si dali hebrejská jména (dochovala se jména *Chizkiáš*, *Menaš*, *Jicchak*, *Benjamin*, *Áron*, anebo *Pesacha* a *Chanuka*). Chazaři byli kolem roku 740 pod velkým silicím tlakem dvou mocných a dravých impérií: ortodoxní byzantské říše a abbásovského muslimského chalífátu. Aby si království zachovalo nezávislé postavení, na základě královského rozhodnutí všichni Chazaři svolně přijali judaismus - stali se největším nehebrejským etnikem, které hromadně přijalo židovské vyznání. Toto jejich uzpůsobení přestoupením k židovskému vyznání se časem stalo světově rozhodujícím. Pozdější bratrovražedné války, prudký vpád Mongolů, ruské a byzantské útoky, spolu se zpusťšením zavlažovacích systémů vyvolaly kolem roku 1048 jejich hromadnou migraci, hlavně do západních částí Ukrajiny, do Ruska, na polské, litevské a maďarské území a dál a dál. Mezi lety 1880 a 1910 se z východní Evropy vystěhovala zhruba třetina chazarských Židů, z nich většina do Spojených států, kde hlavně skrze svůj kapitál, získali rozhodující postavení. Hlavní institucí, která těmto Židům dopomohla k jejich finanční moci, byla *burza* moderního typu, obchodující s cennými papíry, především se státními půjčkami, akciemi a devízami. V každoročním seznamu nejbohatších Američanů v časopisu *Forbes* mají aškenázští Židé rozhodně větší zastoupení, než jaké by odpovídalo jejich podílu v populaci. Například *FED* založili aškenázští bankéři Rothschildů. Je ale pozoruhodné, že kdykoliv se v médiích objeví žebříček nejbohatších lidí tohoto světa, nikdy na něm neuvidíme jména Židů jako *Rockefeller* nebo *Rothschild* (podle aktuálních seznamů vlastní 700 nejbohatších světových osobností 2.200 miliard dolarů, kdežto neviditelné jmění *Rothschildů* je odhadováno na 100.000 miliard a *Rockefellerů* na 11.000 miliard). Do násilného vzniku *Státu Izrael* na území Palestiny se ve světě neprosadil jiný politický útvar, jehož jediným státním náboženstvím by byl judaismus, než právě Chazarská říše, takže Stát Izrael je fakticky jejím pokračováním (požidovštěně Chazarsko bylo nesrovnatelně rozsáhlejší, mocnější a životaschopnější než kterékoli historické království v Judsku, anebo než judaizované království Himjarské nebo Berberské). O skutečném chazarském původu Aškenázů, tedy téměř všech Židů na světě, dodnes panuje veřejné mlčení a umlčování. Jeho odhalování je zatracované a skandalizované jako antisemitské. Jakákoli zmínka o Chazarech začala být v izraelském veřejném prostoru důsledně cejchována jako výstřední, bláznivá a dokonce nebezpečná. I když rabín a americko-židovský historik na Kolumbijské universitě *Salo Wittmayer Baron* ohledně Chazarska neváhal použít slov „*matka diaspor*“, o tuto část dějin ze strany zastrášených historiků vládne úmyslný nezájem.

Menšina dnešních Židů (přibližně 5 %) jsou *Sefardové*, přímí potomci *Semitů*, pocházející hlavně z *Pyrenejského poloostrova*, kam přišli již za krále *Šalamouna z Palestiny*, ze země

Filištinů, kde žili na venkově jako rolníci. Pojmenování jsou podle toho, že se většinou usídlili ve *Španělsku*, biblickém „*Sefarad*“. Jazykově historicky vystoupili tito Semité na světlo dějin s říší *Akkadskou*. Ke genetickému „rasovému“ pojetí Semitů směřuje i biblická kniha Genesis, která hovoří o třech synech *Noemových*, z nichž vzešli všichni lidé. Jeden z těch synů, praotec *Semitů* jmenoval se příbuzně *Šém*. Sefardové jsou však u Aškenázů pokládáni za občany druhé třídy.

Nejmenší skupinou Židů jsou *Mizrachim* (hebrejsky *edot ha-mizrach* ze slova *mizrach*, v překladu *východ*), Judejcům rasově blízcí Židé z arabských zemí, především z Iráku, Sýrie a Libanonu. K Mizrachim dále patří *Berberští Židé*, *Horští Židé* z Kavkazu nebo Kurdistanu a jiné ještě drobnější skupinky.

Vzhledem k velké různosti vlivu příslušníků skupin Aškenazim, Sefaradim a Mizrachim, bylo by klamně svalovat světové dění souhrnně na Židovstvo.

Aškenázští Židé se od sefardských liší v mnoha ohledech: užíváním jazyka *jidiš* a *ladino* (*judezmo*), způsobem myšlení, výslovností hebrejštiny, podobou liturgie, vzhledem, mnoha zvyklostmi, odíváním, jídlem, obřady. V soudobé *jidiš* je 20% slov z hebrejštiny, 70% z němčiny a 10% z ostatních jazyků (hlavně ruštiny, polštiny, maďarštiny a rumunštiny). *Ladino* je založeno na kastilské španělštině z 15. století, silně promíšené talmudskými a hebrejskými výrazy s příměsí slov arabských, tureckých a řeckých. Úřední řečí Státu Izrael je hebrejšтина.

Holokaust, *celopal* (z řečt. *holokaustos* - *holos* /celý/, *kaustos* /spálený/) je oficiální označení pro systematické a státem provozované pronásledování a hromadné vyvražďování osob označených jako Židé, prováděné Německem a jeho spojenci v době druhé světové války. Holokaust se většinou netýkal vrchních sionistů či elity Židů. Holokaust překonal svou hrůznou průmyslovou perfektností všechny dějinné zločiny – usmrceno bylo údajně na šest milionů Židů. Neustálé připomínání holokaustu Židů je však přinejmenším omrzující a vede ke znevážením. Někteří lidé se přitom tiše podivují, že se nikdo veřejně nezamýšlí nad tím, proč srovnatelné zděšení nemá vyvolávat třeba vyvražďení asi šesti milionů Poláků anebo desítek milionů východních Slovanů, které jsou považovány jen za válečné ztráty civilního obyvatelstva a v duchu se ptají: „Není to v tom, že to byli *pouze* Slované?“ V neustálém omílání holokaustu Židů se utápí například i skutečnost úplného vyvražďení lidických mužů a mnohé další hekatomby. Po holokaustu může řada lidí cítit obtíže s vyjadřováním neli-chotivých pocitů vůči Židům, jako třeba v nevyslovovaných tázáních: „Neospravedlňují minulá utrpení Židů předraženou cenou, jež je od nás vyžadována v přítomnosti?... Jak je možné, že k tomu aby člověk byl označen za rasistu, postačuje, když se zeptá proč je odsuzována pochybnost o nějakém židovském tvrzení?“ (*Jost Werner Schneider*, tlumočník u *norimberských procesů s válečnými zločinci* vypověděl o výslechu svědků: „Jelikož činnost svědka byla velmi výnosná, vytvořili se jacísi ‚svědkové z povolání‘, z nichž každý vypovídal v tuctech případů... Nejednou se zjistilo, že osoby, které podle výpovědí přitěžujících svědků zahynuly v koncentračních táborech, ve skutečnosti ještě žijí.“; *Deník Anny Frankové* obsahuje záznamy propiskou, která se začala používat až od roku 1952, atd.)... Jak to, že už jen použití slova *Žid*, může například ve Švýcarsku ve spojení s protirasistickým zákonem vést k nařčení z antisemitismu?“ Český psycholog a nekonformní publicista *Petr Bakalář* ve své knize *Tabu v sociálních vědách*, kterou předseda pražské židovské komunity označil za horší než *Hitlerův Mein Kampf* a kterou je možno chápat jako experiment „věda versus ideologie“, při kterém lze konstatovat, že nikdo z akademiků v této zkoušce charakteru neobstál, třeba otevřeně píše: „Snad nejtabuizovanějším tématem moderních židovských dějin je chování části polských Židů, většinou navrátilců z koncentračních táborů k německému civilnímu obyvatelstvu po druhé světové válce. Tito Židé byli někdy stejně krutí jako jejich osvětimské předobrazy. V roce 1945 pozabíjeli velké množství civilních Němců - německých mužů, žen, dětí a miminek, jejichž ‚zločinem‘ bylo pouze to, že byli Němci. Němci ztratili více civilistů než Japonci v Hirošimě nebo samotní Židé ve všech polských pogromech.“ Pokud uvěříme tvrzení polského židovského spisovatele

a stálého kandidáta na Nobelovu cenu *Gustawa Herling-Grudziňského* po jeho zkušenosti v sovětském *gulagu*, že „člověk je lidský pouze v lidských podmínkách“, že prostě neexistuje nic, co by neudělal z hladu, bolesti nebo strachu ze smrti, může někoho napadnout otázka, kterou není radno vyslovit: Jaká byla skutečná morálka a chování většiny vězňů v nacistických koncentračních táborech jako *Osvětim* (něm. *Auschwitz*), co všechno tam činili snad i někteří z ukázkových hrdinů, aby přežili? Holokaust je nové posílení nedotknutelnosti Židů. A Osvětim postupně nahrazuje *Masadu* (starověkou pevnost, poslední místo odporu židovských povstalců proti Římanům) jakožto ústřední bod kolektivní paměti, jež formuje moderní židovskou identitu. Holokaust je ve funkci *sociálního lepidla* důležitější než náboženství a je též zásadním legitimizačním argumentem pro existenci Izraele.

Sionismus (hebr. *Cijonut*) je název podle jebúsejské pevnosti *Sion*, dobyté židovským králem *Davidem*, kterou on sám nazval *Davidovým městem* (nynější *Jeruzalém*) a podle politické strany *Náboženští sionisté* (*ha-Cionut ha-Datit*). Sionismus je židovský šovinistický ideový směr, který vznikl v 2. polovině 19. stol. mezi evropskými Židy na základě **judaismu**, ideologického hnutí, které prostřednictvím *Masory* (tajného ústního výkladu *Starého zákona* neboli *Tóry*) vysvětluje starozákonnou vyvolenost židovského národa jako *rasovou nadřazenost* nad všemi ostatními národy světa a jako povolání nad těmito národy vládnout. Základem sionismu je tedy **židovský rasismus**. Hlavním cílem představitelů sionismu bylo a je okupování *Palestiny* přesídlováním Židů do „*Země Izraelské*“ a tam budování, udržení a územního rozšiřování židovského státu, jež je proto permanentně ve válce. (Římští vládci od 2.stol.n.l. označovali *Judeu*, oblast mezi Středozemním mořem a řekou Jordán jako *Palestinu*, kterou v obranné reakci začali židovští učenci nazývat *Erec Jisroel* - *Země izraelská* nebo *Svatá země* a *Země zaslíbená*. Historicky je Palestina jižní součástí rozsáhlejšího území nazývaného podle purpurového barviva Feničanů *Kanaán*.) *Prof. Jochanan Aharoni* z univerzity v Tel Avivu patřil k prvním signatářům petice *Erec Jisrael šlema* (*za úplnou Zemi Izrael*), vyzývající všechny budoucí izraelské vlády, aby se nikdy nevzdaly ani pídě starobylé vlasti podle jeho *Atlasu období bible*, kde samozřejmě nebyly vyznačeny původní stísněné hranice Státu Izrael, ale jen ty, které vymezovaly mocná království králů *David*a a *Šalamouna*, jakož i trasy bojových přesunů ostatních biblických izraelských hrdinů. *Izrael*, který se považuje za židovský stát náležející všem Židům světa a nikoli za stát svých izraelských občanů ovládá početné původní místní obyvatelstvo, jemuž jsou upírána základní občanská práva, které nemá žádnou vládu nad svou půdou a nad svým majetkem a které postrádá vlastní suverenitu. Téměř pětinu obyvatel židovského státu tvoří imigranti z ruských kahalů. Židé se však nikdy nechtěli a nechtějí *zcela* vytrhnout ze světa do Izraele. Již na začátku našeho letopočtu židovský kněz, učenec a historik *Josephus Flavius* (*Josef ben Matitjahu*) napsal: „Židé jsou teď už ve všech městech; je těžké nalézt v obyvatelném světě místo, kam by tento kmen nepronikl a které by nebylo v jejich moci.“ Mnozí Židé považují Izrael za svůj „rezervní domov“. *Salo Wittmayer Baron*, považovaný za židovského velekněze prohlásil: „Společný původ odvozovaný od Abraháma, Izáka a Jáкова je hlavním prvkem, který zajišťuje vznešené postavení Izraele v rámci rodiny národů, ať už žije kdekoli a v jakýchkoli podmínkách.“ Ortodoxní judaista *Heinrich Graetz* o svých soukmenovcích hlásal: „Je to vlastně „mesiášský lid“, který jednoho dne spasí lidstvo.“ Síla Izraele dnes již nezávisí na demografickém přírůstku, ale na udržení loajality zámořských židovských organizací a komunit, působících v mocenských a mediálních centrech. Dnes je sionismus pevně v rukou aškenázské extrémní pravice, směsice nacionalistů, náboženských fanatiků a osadníků, všemožně podporovaných a řízených nejbohatšími Židy na celém světě. Sionisté usilují o židovský stát v celé historické Palestině. Spisovatel *Šlomo Sand* k tomu poznamenává: „Sionismus nemůže své cíle naplňovat pokojnou cestou. Místní obyvatelstvo se bude i nadále násilným způsobem stavět proti sionistické imigraci... jsem si vědom i toho, že zrození a konsolidace lidu, mezi nímž jako jeho příslušník žiji, se odehrály na účet druhých a domnívám se, že dokud to moji krajané neuznají, nebudou se moci vytvořit podmínky pro

opravdový historický kompromis mezi Izraelci a Palestinci. I dítě, které je plodem znásilnění, má dozajista právo žít, a tak je tomu i v případě Státu Izrael. Ale jestliže dítě vyrostlo a samo se stalo násilníkem, je třeba je přísně a bez ústupků soudit... řady židovských osadníků nejsou potomky ‚dětí Izraele‘, což může mít za následek obecnější zpochybnění práva Státu Izrael na existenci.“ Avšak rabín *Schwartz* v New York Times z 30.9.1997 inzeroval: „Celá země musí být vrácena Palestincům a další obsazená území musí být navráćena Sýrii a Libanonu.“ Sionisté stojí na nejvyšších stupních silné, vlivné a spiklenecké skupiny geneticky příbuzných jednotlivců, zahrnující jak nejbohatší lidi, tak nejvyšší politické představitele a elitu korporací. Tato chazarská mafie, tvořící v nitru cizích států stát židovský s neviditelnou židovskou vládou, všude zavádí svůj *Nový světový řád NWO (New World Order)*. Sionistický bankéř *Paul Moritz Warburg* při svědectví před americkým senátem dne 17. února 1950 prohlásil: „Budeme mít světovou vládu, ať se vám to líbí nebo ne. Jedinou otázkou je, zda tato vláda bude dosažena dobytím nebo dohodou.“ V Německé říši bylo již v roce 1103 postavení Židů upravené privilegiem císaře *Jindřicha IV.*, takže všichni Židé říše požívali královskou ochranu anebo privilegiem *Fridricha I.* z roku 1157, kterým byli prohlášeni za příslušné ke královské koruně. V Čechách si Židé v r. 1254 vymohli na panovníkovi *Přemyslovi Otakarovi II.* privilegium v *Statua Judeorum*, dávající jim více práv než ostatním. Podle něho třeba ve sporech peněžních, o věci movité a ve věcech trestních nesměl křesťan svědčit proti Židovi bez dalšího křesťanského nebo židovského svědka. Naproti tomu stačilo, aby Žid obviněný z podvodu byl zproštěn obžaloby, odpřisáhl-li na desatero, že je nevinný. Podobná soudní praktika dnes panuje ve státě Izrael. Také evropské nebo americké soudy často hledávají na obviněného Žida shovívavěji než na obviněného Nežida.

Český spisovatel a překladatel z hebrejštiny *Hanuš Richter* v roce 1941 publikoval: „Všude vznášá se v Albionu (starý název Anglie) dech *Kahaly*“ (hlavní středisko sionismu *Jewish Agency* sídlilo v Londýně) a že to byla Anglie devadesátá plnokrevných Židů vlastnicích vysoké šlechtické tituly, kdo vyvolal v život sionismus, kdo zplodil heslo: „Palestina Židům“. (Lze dohledat, že v roce 1740 vydal anglický král zákon pro anglické kolonie, podle kterého Židé nemuseli v odřikací přísaze říci slova „na opravdovou křesťanskou víru“, a že *královna Viktorie* v roce 1858 podepsala zákon, který tyto slova v odřikací přísaze rušil vůbec, takže například v roce 1847 byl londýnský Anton Rothschild povýšený na baroneta, tedy na *Sira Anthony Rothschilda* anebo že syn jeho bratra Lionela *Nathaniel* se v roce 1885 stal členem sněmovny lordů jako *první lord Rothschild*).

Po druhé světové válce začali někteří publicisté tvrdit, že židovský svět v Americe přihlížel na hubení svých evropských souvěrců navenek nevzrušeně, a to v očekávání, že to povede k obnovení židovského státu v Palestině, v pochopení, že vedení jejich sionistického hnutí upřednostňuje politický zájem před humanitární naléhavostí.

(Faktem například zůstává:

Na *Evianské konferenci* 6.6.-15.6 1938 delegace *Židovské agentury* pod vedením *Goldy Meirové (Meirsonové)* ignorovala německou nabídku transportovat 40.000 rakouských Židů do jiných zemí za cenu 260 amerických dolarů za jednu osobu a v případě početnější rodiny za 1000 dolarů. Sionisté se tam vůbec se nesnažili ovlivnit USA a dalších 32 zemí, které se konference zúčastnily, aby německým a rakouským židům zjednali povolení k přistěhování;

1.února 1940 se *Henry Mortor*, viceprezident *Spojené židovské apelace (United Jewish Appeal)* zdráhal zasadit za židovské uprchlíky, kteří ztroskotali na Dunaji. Prohlásil, že „Palestina nemá být zaplavena starými nebo nežádoucími lidmi.“;

25.listopadu 1940 na rozkaz vedení židovské organizace *Hagana* byla vyhozena do povětří loď *S.S.Patria* v přístavu *Haifa*. Tento protest proti rozhodnutí Anglie, odvézt židovské uprchlíky na Mauritius namísto do Palestiny stál život 252 uprchlíků;

17. prosince 1942 prohlásila britská horní a dolní sněmovna ochotu poskytnout ohroženým Židům dočasný pobyt. Toto prohlášení bylo během dvou týdnů podepsáno 277 členy sněmovny. Když se 27.ledna 1943 konaly další kroky v této záležitosti za účasti více než stovky členů parlamentu a lordů, mluvčí sionistů rozhodně oznámil, že Židé se vysloví proti tomuto prohlášení, jelikož do něj nebyla zahrnuta Palestina;

16. února 1943 nabídla rumunská vláda 70.000 židovským uprchlíkům *Trans-Dniestría*, že mohou opustit zemi za 50 dolarů na hlavu. Prezident *Amerického židovského kongresu* a vůdce amerických sionistů *Stefan Wise* veřejně tuto nabídku odmítl s nepřesvědčivým odůvodněním, že sbírka peněz na tyto účely je neoprávněná;

Roku 1946 *prezident Roosevelt* plánoval otevření Spojených států přibližně pro 160.000 pronásledovaných osob, ale brzo byl nucen oznámit: „Program není proveditelný, protože se mu nedostává souhlasu židovských mluvčích.“;

V roce 1947 navrhnul poslanec amerického kongresu *Wiliam Stratton* návrh zákona, podle kterého by 400.000 pronásledovaných osobám byl povolen vstup do Spojených států. Návrh nebyl schválen poté, co byl odsouzen sionistickým vedením;

23.února 1966 byla poslanci pro přistěhovalecké záležitosti *J.V. Pickersovi II.* v kanadském parlamentu položena otázka zdali by otevřel brány Kanady židovským uprchlíkům. Odpověděl: „Vláda v této záležitosti nijak nepokročila, protože izraelské zřízení tento plán zavrhl“;

15.července 1971 sionistické vedení pod *Herrmanem Weissmanem*, prezidentem *Americké sionistické organizace* úspěšně zabránilo snahám amerického kongresu povolit 30.000 ruských Židů přistěhování do Spojených států.

Podle knihy *De Geldbronnen von het National-Socialisme* obdržel *Hitler* od židovských bankéřů v roce 1929 přes bankovní ústav *Mendelsohn a Co.* 10 miliónů, v roce 1931 přes tentýž ústav a banky v Rotterdamu a Římě 15 miliónů a v roce 1933 přes Banca d'Italia a Rhenania AG 7 miliónů. Také z takzvaného *Abbergg-Archivu* lze vyčíst financování národního socialismu židovskými bankami. O výhradní vině Německa na druhé světové válce a holokaustu se však zejména podle nynějších německých zákonů nesmí pochybovat – každý pochybující může být postaven před soud.)

S hrůzou lze tedy usoudit: Za rozhodnutím o Palestině stála již dávno před ním všesvětová rodová a mocenská aškenázská židovská elita, která od dvacátých let minulého století spiklenecky směřovala vlády států k odmítání prchajících Židů a zavrhovala ochotu k jejich přijetí. Takto přemnohé Židy obětovala do pecí koncentračních táborů, do holokaustu, a tím prosadila založení státu Izrael. (Holokaust je původně druh náboženské oběti, při níž je oběť usmrcena a spálena.)

Někteří sociologové a historici uvádí, že evropští Židé se při své vysoké až nejvyšší inteligenci disproporčně zmocňují rozhodujících společenských postů, hlavně v peněžnictví a obchodování, ve státní správě, jurisdikci, medicíně, kultuře či v médiích, a to tak, jak je to určeno v jejich *Protokolech* z roku 1897 (v *Protokolu XII* je například stanoveno: „Ani jediné oznámení nepronikne na veřejnost bez naší kontroly. Toho už je dosaženo nyní tou měrou, že veškeré zprávy z celého světa se sbíhají v několika málo agenturách. Tyto agentury již máme pod kontrolou.“). Ojedinělé pokusy o „seznamy“ nejvýše stojících Židů jsou přinejmenším veřejně pranýřovány. Sionistický myslitel *Prof.Dr. Arthur Ruppín* označovaný za „otce židovské sociologie“ prohlásil: „Dnešní Žid představuje v jistém smyslu obzvláště cenný lidský typ. Jiné národy mohou mít jiné přednosti, ale co se intelektuálních darů týče, může jiný národ Židy překonat jen stěží... aškenázští Židé převyšují duševní čilostí, inteligencí a touhou po vědění Židy sefardské a arabské.“ Aškenázové jsou v podstatě jen vzácně fyzicky pracujícími dělníky nebo zemědělci (*Charlota Masaryková* hovořila o strachu Židů z manuální práce). U příležitosti *bar-micve*, obřadu, kdy bývala v synagoze třináctiletému židovskému chlapci přiznána práva a povinnosti „muže“, se mladíkovi často darovalo plnicí pero, symbolizující profesní privilegia amerického muže: schopnost vystavovat šeky a podepisovat smlouvy. Genetická segregace Židů od populací, ve kterých žijí, bývá převážně důsledkem opatření z židovské strany. Podle rabínských zásad „chce-li Izrael být jako ostatní národy, ocitá se již jenom pro toto přání v hříchu“. Zakladatel rabínské akademie v Cordobě *Jehuda ben Samuel Halevi* prohlásil, že „neasimilovatelnost a zvláštnost židovství je nejsilnějším důkazem jeho zvláštního postavení a úkolu na světě.“ Rabín *Jicchak Abrabanel* říká ve svém výkladu k proroku Izaiášovi (Peruš nebiim rišonim): „Jen Židé znamenají něco na tomto světě; jsou proto přirovnávání k pšenici, kdežto ostatní národové k plevám.“

Židé patří k nejvzdělanějším a nejchytřejším lidem, o čem svědčí i to, že přes 20 procent nositelů *Nobelovy ceny*, a to hlavně v oblastech vědy jsou Židé, ačkoli Židů je v populaci Země pouhých 0,2 procent. Podle některých sociologů jsou reprodukčně úspěšní, svébytní, pružní, opatrní, prospěchářští a také panovačně domýšliví, mnohomluvní, překrucovační, drzí, lakotní a úskoční. Je uváděno, že podle svých náboženských předpisů bývají například při *košerování* často až chorobně krutí (košerování je mnohde ličeno jako akt nejvyšší surovosti, sadisticky

trýznivý způsob úplného vykrvácení neomráčeného poráženého zvířete). Židé se často se uchylují za nežidovská jména. Jsou separatističtí, a to i jazykově (posvátná liturgická hebrejščina byla prominentním znakem židovské odlišnosti a rabíni stále nenápadně zamezují učit se hebrejštině Nežidům). Podobně jako jejich hovorový jazyk *jidiš* jsou též pohotoví, houževnatí, vtipní, ironičtí, vychytrali, nezkratní, nepotlačitelní. Jsou v průměru nejlepší ve verbální dovednosti. Dbají o svoji rasovou čistotu - rabbi *dr.B.Cohen* prohlásil: „Máme být čistou boží národností“. Vyznačují se často až hysterickou citlivostí na rasové otázky - už jen použití slova Žid, může vést k nařčení z antisemitismu. Židovství odvozuje náboženskou identitu dítěte od náboženství matky, při čem izraelský zákon povoluje pouze náboženské sňatky. Mají skupinovou kontrolu nad chováním jedince, které by poškozovalo skupinu jako celek. Zajedno bývají hlavně, pokud je k tomu nutí společně nebezpečí nebo je k tomu vede vidina společného prospěchu. Jejich soudržnost bývá ale sobecká: *Starý zákon, Deuteronomium* 15,11, pravíci „Abys ochotně otevíral ruku svou bratru svému a nuznému svému v zemi své“ má zřejmě platit a často též platí jen mezi Židy. V předvečer *Jom Kipur* (*Dne smíření*), před modlitbou *Kol-nidrej* (*Všechny sliby*), prosíci o zproštění všech neuvážených slibů, přísah a závazků učiněných od minulého *Jom Kipur*, obíhají Židé ty souvěrce, kterým v onom roce ublížili nebo se k nim nechovali dost laskavě a prosí je za odpuštění. Zásadním rysem *Jom Kipur* je zpověď probíhající v množném čísle, „my“ místo „já“, kdy „společně sdílí“ prohřešky - a k tomu domyšlivě všeobecnou zodpovědnost za poklesky lidstva, protože podle židovské tradice je celá židovská obec zodpovědná, pokud na světě zbývá jediný hříšník. Jejich oslovení *landsman* (*krajan*) často znamená *Je to náš člověk* nebo přímo *Je to Žid*. Nový přistěhovalec najde v landsmanově domě postel a talíř polévky a pak je odevzdán do péče dalšího landsmana, a tak dál, dokud se nepostaví na vlastní nohy. Není také nad tradiční židovský pozdrav *Šolem-alejchem* (*Mír s tebou*) a odpověď na tento pozdrav v obráceném pořadí *Alejchem-šolem* (*I s tebou mír*). Schopnost Židů předvídat situaci, dobře patrná v šachu je klíčová. Židé pěstují svoji nadřazenost, spekulativně vyvozovanou ze *Starého zákona* (Tóry) a tak nikoliv *Mojžíšova Bible*, nýbrž farizejské učení *Talmud* (sopsis rabínských diskuzí) a jeho systematické zpracování *Šulchan aruch* stal se jim zákonem. *Ústní Tóra*, která byla podle rabínů sdělena *Mojžíšovi na Sinaji* vedle *písemné Tóry* jen ústně, chápou Židé jako nástroj, jímž Bůh stvořil svět a svět že byl stvořen kvůli Izraeli. Americký rabín *Berel Wein* roku 1919 ve Štrasburku prohlásil: „blíží se naše vítězství nad křesťany a vesmírem.“ Židé většinou nemají zájem o získávání konvertitů; tito, podobně jako jedinci ze smíšených manželství nebo Sefardité paradoxně nejsou židovskou komunitou přijímáni jako rovnoprávní Židé. Rabi *Jehuda Löw ben Becalel* prohlásil, že „konverze je sice blahodárná pro konvertitu, zato ale je dodatečným břemenem pro lid židovský.“ Rabi *Menachem ben Chelbo* zas řekl (*Jevamot* 47b), že „proselyt je pro Izrael tíživí jako boláky.“ Anebo jiné pojednání (*Jevamot* 109b) varuje: „Neštěstí za neštěstím stihne ty, kdo mezi sebe přijmou proselyty.“ (Proselyta je termín řeckého původu označujícího toho, kdo se nenarodil jako Žid, ale dobrovolně přijme závazek dodržovat Tóru, doslova *vodítka*, *návod*, *učení* neboli tradiční označení *Pěti knih Mojžíšových* neboli první části *hebrejské Bible* a *micvot*, tj. *náboženské předpisy* a tak vlastně *nepřímo* konvertuje k judaismu. Hebrejské označení proselyty-muže je *ger*, ženy *gijoret* a obojí značí *obyvatel*, *cizinec*, *jenž přebývá*.)

Židé bývají nepředstížnými vyjednávači. Prvním byl podle Starého zákona *Abraham*, když smlouval s Bohem, rozhodnutým zničit hříšná města *Sodomu* a *Gomoru* o počtu spravedlivých. Smlouval tak výmluvně, tak vychytrale a tak dlouho, dokud Boha neondal a neusmlouval záchranu alespoň *Lotovy rodiny*. Archetypem židovského dvořana, který pomáhá jiným Židům na úkor lokální populace, je podle Genesis výmluvný *Josef*, který ve prospěch faraóna utlačoval původní egyptské obyvatelstvo. V běžných překladech *talmudické literatury*, jež nahradila Bibli a stala se kodexem Židů, tj. jedinou normou jejich rituálů a obyčejů jsou jisté pasáže přeloženy tak, aby nepobouřily Nežidy, jiné jsou přímo zfalšovány a některé vynechány; nenajdeme v nich například výrok ze *Zohar II, 43 a*: „Po zboření chrámu již neexistuje žádná jiná oběť než vyhubení křesťanů.“, z *Aboda zarah 26 Tos*: „Dokonce i

nejlepší z gójů zasluhují smrt.“, *rabína Josepha Aboka*: „Jestliže život akuma (*Nežida - křesťana, góje, pohana, modláře*) patří Hebrejci, tím spíše mu náleží jeho majetek.“, ze *Zohar I, 25 b*: „Žid, který křesťanovi prokáže v životě něco dobrého, nemůže očekávat po smrti vzkříšení.“, z *Maimonides in: Hilkhoth akum X, 6*: „Za jistých okolností není hříšné prokázat i křesťanovi něco dobrého, pokud to lidu Izraele přinese výhodu.“, z *Berakhoth 58a*: „Kdo vidí zástupy *gojimů* (*Nežidů*), nechť řekne: „Zhanobena budiž vaše matka, matka, která vás zrodila!“ anebo výrok z *Aboda Zara 25b*: Akumka, nesmí kojit židovské dítě, poněvadž je nebezpečí, že by byla čistá krev židovská promíšena s nečistou krví nežidovskou“, atd. Podle *luriánské kabały* byl svět stvořen pouze kvůli Židům a existence Nežidů je podružná. (*Talmud* znamená v aramejštině *poučení*. Konfuznost čili zmatenost myšlenek v Talmudu je záměrná. Talmudští judaisté ji s úspěchem používají proti každému, kdo se pozastaví nad některou talmudskou větou. *Zohar* je kabalistický spis, vycházející z ústního podání, obsahující komentář k Tóře, psaný specifickou formou aramejštiny. Samotné slovo *kabala*, správněji *kabbala*, je odvozeno od slova *kibbel*, které znamená *ústně něco sdělit, obdržet ústní sdělení*.) Svým zákonodárstvím se Židé sami stavějí mimo státní svazky: podle Joreh deah 151.I. se přísně zakazuje Židovi svědecky vystoupit proti Židovi v jeho sporu s Nežidem před nežidovským soudem.“, Choschen ha-mischpat 226,I: „Jest dovoleno židovskému nálezci, aby si ponechal ztracenou věc Nežida.“, atd. Mnohé exempláře Talmudu byly zničeny přímo židovskými knihkupci, aby se nedostaly k Nežidům. Novější vydání talmudských tisků je tištěno bez samohlásek a bez rozdělovacích větných znamének, takže jejich smysl se stává těžce pochopitelný - písmu porozumějí jen přísně zasvěcení. Ale již v samotném *Starém zákonu* jsou usvědčující pokyny a příběhy, o nichž se příliš nemluví. Například v *páté knize Mojžíšově*: „Tvůj bůh učiní z tebe boháče. Budeš půjčovat peníze mnohým národům, ale sám nebudeš si vypůjčovat od žádného... Cizímu půjčíš na úroky, ale svému bratru nedáš na lichvu, aby požehnal tobě Jahve, bůh tvůj, ve všem, čeho dotkne se ruka tvoje v zemi, do níž vcházíš, bys ujal se jí jako majetku svého“ anebo v *Izajášovi*: „A cizinci stavěti budou domy tvé a jejich králové budou tobě přisluhovati.“

V *Gn 33,34* je vyličeeno, která skupina západosemitského kočovného a pasteveckého národa *Aramejců* vedená *Jákobem* přišla z *Mezopotámie* k městu *Šekemu* v zemi *Kanaan*, kterou obývali *Chivejci*, příslušníci jednoho z mnoha původních tamějších národů. Synovi chivejského náčelníka se zalíbila Jákobova dcera *Dina*, „zmocnil se jí, ležel s ní, ponížil ji.“ Zamiloval se do ní, „vemlouval se do jejího srdce“ a chtěl ji za ženu. Ale Jákobovi synové *Šimeon* a *Lévi* byli jejím pohaněním rozrušeni a zálučně řekli: „To nemůžeme udělat, abychom dali svou sestru muži neobřezanému, byla by to pro nás potupa. Svolíme jen tehdy, budete-li jako my: dá-li se u vás každý mužského pohlaví obřezat. Pak vám budeme dávat své dcery a budeme si brát dcery vaše, usídlíme se u vás a staneme se jedním lidem.“ Nato se všichni muži ve městě nechali obřezat a než se mohli z obřízky zotavit, Jákobovi synové je povraždili, zajali všechny jejich ženy a dcery a město vyloupili. *Obřízce*, nazývané *pečeť boží*, spočívající v odříznutí předkožky pohlavního údu se podrobuje židovský chlapec osmý den po narození a tehdy je i pojmenován. Biblický *Abraham* se obřezal sám. V širším smyslu vtiskne obřízka tělu židovského muže na celý život znamení, že Izrael v něm dále potrvá - že z jeho semene, procházejícího obřezanou branou, vzejdou děti, jež také budou slibem zavázány k židovství. Obřízka zůstala na celém světě jedním z nejpevnějších pilířů židovství.

Podobnost Židů a Cikánů lze vidět u neformálních skupin jejich hudebníků, často potulných a málokdy ovládajících noty, jejichž hudba odrážela celou spleť kulturních vlivů mezi kterými žili (postavičky *klezmerů*, židovských muzikantů se objevují na obrazech *Marka Chagalla a Chaima Grosse* – jejich předchůdci byli již putující pěvci *mašalim* v starobylém Kanaánu), dále v rozptýlenosti (německé pojmenování *Zigeuner* znamená *vandrovat sem a tam*), v populační schopnosti, ve velkém množství přijatých slov jak v *jidiš*, tak v *cikánštině* anebo v mnohých židovských a cikánských moudrech - například Cikáni říkají: „Dilino phenei, so džanel, so phenel“ (Hlupák říká, co ví, moudrý ví, co říká) anebo „Nane čhave, nane bacht“ (Nejsou děti, není radost), kdežto Židé zas například míní: „Zkušená mysl je jako třetí noha“, „Kozel je nebezpečný zepředu,

kůň zezadu, hlupák ze všech stran.“ - anebo též ve zjevné či zastírané nepřizpůsobivosti. První prezident Československa *prof. PhDr. Tomáš Garrigue Masaryk* o židovské nepřizpůsobivosti prohlásil: „Přiznávám, že asimilace jako hnutí lidové je přímo nemožná a směšná, to prokázala ostatně poslední desetiletí, přes všechno úsilí nedosáhla asimilace reálných výsledků.“ Básník, novinář, ekonom a politik *Karel Havlíček Borovský* řekl rovnou: „Židé jsou národností a nemohou se tudíž stát Čechy.“ Někteří sociologové se přiklání k názoru, že existence Židů v rámci jiného národa může mít delšího trvání pouze v tom případě, když se podaří vzbudit mínění, že se nejedná o národ, nýbrž jen o zvláštní náboženskou obec. *Doc. Ing. Fedor Gál, DrSC.*, slovenský politik, sociolog, prognostik a podnikatel židovského původu napsal: „Němci dali demokratickému světu nabídku, ať si vezmou jejich Židy. A nevzal je nikdo. Nikdo! Ani Spojené státy, Velká Británie, Latinská Amerika. Všichni argumentovali tím, že je nechtějí, že jsou jiní, že jsou jiná kultura, jiné hodnoty. A otevřeli tím dveře konečnému řešení.“ (Jak poukazováno výše, byli to naopak židovští představitelé, kteří odmítali sice nerady dávané, ale opravdově míněné nabídky k přijetí jejich soukmenovců.) Každopádně bylo pro všechny nejjednodušší vyřešit obtížný židovský problém obětováním vzdálené Palestiny. Ale s rukou na srdci: Chtěl snad *opravdu* někdy někdo Židy nebo Cikány? Chce je snad někdo? Většina Židů jsou Chazaři, podobně jako Romové jsou Cikáni. Židé a Cikáni tvoří jinak v mnohém naprostý protiklad. Spojuje je však společný osud, a to ten, že je většinová společnost obvykle pokládá za ty, kteří na ní tak či onak parazitují. Roku 1190 v britském *Yorku* měšťané deptaní lichvou spálili všechny dokumenty potvrzující přesné částky peněz, které židovským půjčovatelům dlužili a přitom povraždili na 150 Židů. A za Leopolda I., ale dokonce i za Josefa I. a Karla VI. existovalo zákonné vraždění Cikánů. Nacistické *Norimberské zákony* umístily Cikány do stejné podřadné kategorie jako Židy. Intenzita proticikánských a protizidovských perzekucí byla v mnohých zemích obdobná. Možná, že si dnes Židé říkají: Dojde-li na Cikány, nebudeme na řadě my? Mohlo by se zdát, že jsou to především tyto důvody, proč zejména Židé vystupují na obranu cikánské menšiny. Likvidace vepřína v *Letech u Písku* na místě protektorátního internačního tábora „potulných“ (většinou kočujících) Cikánů před jejich transportem do Osvětimi byla dlouhá léta iniciovaná převážně z židovských kruhů. A tak jako Židé většinou pejorativně označují osoby jiné nežli židovské hanlivým výrazem *gój*, tak Cikáni většinou říkají osobám jiným než cikánským hanlivě *gadžo*.

Pro své osobité negativní rysy, zahalené v „dynamickém tichu“, kdy se o špatných stránkách prostě „aktivně mlčí“, pro svou pronikavou životaschopnost a úspěšnost, ale i pro mnohé své pozitivní, následování hodné vlastnosti budící závist, jako je například *šmita*, tj. zrušení dluhů v sedmém sabatickém roku (Dt.16:11), nebo třeba poskytování *leketu*, *šichechy* a *pey*, tj. paběrku, zapomenutého snopu a cípu pole, tedy části zemědělské produkce, jež je třeba ponechat chudým (Lv.19:9-10, 23:22; Dt.24:19) bývají Židé nenáviděni, pronásledováni a masakrováni. Myšlení lidí je už přitom natolik pokřiveno, že jasné vidění odlišností, které se mohou dotknout skupin, v nichž je členství součástí sebepojetí (černochů, Židů, Cikánů, homosexuálů, atd.) bývá pocíťováno jako nepřístojné, hříšné či chorobné a jejich zveřejnění až jako zločinné. Takovéto jasné vidění odlišností lze snad nazvat *rasovým realismem*. Britský státník židovského původu *Benjamin Disraeli, 1. hrabě z Beaconsfield* prohlásil, že *rasa je vším*. Podle předmluvy k druhému prohlášení *OSN* pro výchovu, vědu a kulturu, to, co přesvědčuje obyčejného člověka o existenci ras, je bezprostřední svědectví jeho smyslu, když spatří pohromadě Afričana, Evropana, Asijce a amerického Indiána.

Tomáš Garrigue Masaryk, který byl, jak většinou věříme, neochvějným zastáncem pravdy a spravedlnosti, který se se problému židovské otázky věnoval téměř celý svůj život a s jehož postoji byl antisemitismus zcela neslučitelný, prohlásil: „Židé musejí pochopit, že jejich mravní charakter a jejich celý názor na svět potřebuje nápravy... Ostatně mají to křesťané vždy jen ve vlastní moci, aby se proti všemu tomu, co se obyčejně nechvalitebného Židům

připisuje, ubránili. Nedej se ošiditi, nedělej lehkomyšlné dluhy, buď opatrný... Jestli jsme skutečně tak bídný a ničemný národ, aby nás několik tisíc Židů ve všech obchodech atd. předešlo a předstihlo: věru nestojíme ani za politování.“ Masarykovi to prošlo. I když se říká, že desetkrát spíše smíte urazit krále než toho nejzchátřejšího Žida. Vůdce německých nacistů *Adolf Hitler* z pevnostní věznice *Landsberg am Lech* o Židech prorokoval: „...začne své zásluhy vytrubovat tak dlouho do okolního světa, až mu tento začne skutečně věřit. Kdo mu nevěří, páchá mu hořké příkoří. Zanedlouho začne natáčet věci tak, jako by se příkoří dostávalo vždy pouze jemu a ne obráceně.“ Německý dějepisec *Heinrich von Treitsche* (1834-1896) o židovské nedůtklivosti napsal: „O národních chybách Němců, Francouzů a všech ostatních národů směl každý beze strachu říci to nejtvrdsí; kdo se však opovážil mluviti spravedlivě a umírněně o některé nepopiratelné slabosti židovského charakteru, tomu bylo ihned téměř veškerým tiskem vypáleno potupné znamení barbara a náboženského pronásledovatele.“ Historik *Emil Karol Kautský* o T.G.Masarykovi napsal: „Sám byl komplikovanou a trochu záhadnou osobností... Jako student si vydělával vyučováním synů dobře situovaných židovských vídeňských rodin, což přispělo ke spekulacím o jeho původu, neboť Židé neradi svěřují výchovu svých potomků Nežidům. Často se vzpomíná nedoložená domněnka, že Tomášova matka – Němka z Hané (kuchařka *Terezie Kropáčková*), otěhotněla, když sloužila u židovského majitele statků a pozemků *Nathana Redlicha*, a aby hanba nepadla na Redlichovce, vydali ji 26. srpna 1849 za mladšího, pologramotného kočího *Josefa Masárika* (Slovák *Maszárika*). Od svatby do narození Tomáše 7. března 1850 neuplynulo ani sedm měsíců. Zastánci této teorie tvrdí, že Redlichovci financovali nadanému Tomášovi studium na německých gymnáziích a ve Vídni a doporučovali ho i bohatým židovským rodinám k výuce jejich synů. Dr. Alois Pražák, právník Redlichovy rodiny, posílal podstatné finanční podpory Masarykově matce Terézii. Pozdější podporu od židovské komunity a tisku hlavně v Americe připisuje Masaryk vděčnosti za statečný boj proti predsudkům v *Hilsnerově aféře* (*hilsneriádě*). Připomíná to příliš nápadně a často, jakoby chtěl přehlúšit jiný důvod židovské přízně a podpory.“ Říká se, že Masaryk byl poloviční Žid a vysokostupňový zednář. Jako anglo-americký tajný agent předal tehdejšímu ruskému náměstkovi ministra války *Borisi Viktorovičovi Savinkovi* 200 000 rublů. Savinkov byl v roce 1918 zapleten do plánu britské rozvědky na Leninovo svržení a v moskevském politickém procesu r. 1924 udal Masaryka, že platil atentát na Lenina. Ani množství dalších souvisejících skutečností to však naprosto jednoznačně neprokazuje.

V „*hilsneriádě*“ jde v podstatě o obřadní lidskou oběť u Židů, o níž existuje mnohá literatura. Například *PhDr. Hellmut Schramm* se tímto jevem zabývá v historické dokumentární studii *Židovská rituální vražda* (Theodor Fritsch Verlag, Berlin 1943). V ní podrobně a přesně přibližuje kauzy devíti *židovských rituálních vražd pro krv* v období let 1840-1911, mezi nimi tu, o kterou se tu jedná, o vraždu v *Polné 1898-1899*. Masaryk, i když se nezúčastnil soudních jednání, tento případ na naléhání svého bývalého židovského žáka spisovatele *Sigismunda Münze* „analyzoval“ v brožuře *Nutnost revidovati proces polenský*, vytištěné roku 1899 v židovském deníku *Prager Tagblatt*, kde, aniž by ve svém „zkoumání“ uvedl nějaké nové konkrétní důkazy či podstatné skutečnosti tvrdí, že „obžaloba, svědkové i lékaři byli pod sugescí vraždy rituální“ a agitačně žádá revizi procesu „nevinného“ *Leopolda Hilsnera*, mladého nemajetného Žida, příslušníka polenského ghettá, obžalovaného ze spoluúčasti na rituální vraždě devatenáctileté křesťanky *Anežky Hružové 29. března 1899*. Masarykovi nešlo ani tak o osvobození Hilsnera, ale hlavně o to, aby dokázal, že vražda nebyla rituální. Proces probíhal téhož roku u Krajského soudu v Kutné Hoře, u kasačního soudu ve Vídni a r.1900 u Krajského soudu v Písku, kde byl obžalován i ze spoluúčasti na podobné vraždě *Marie Klímové r.1898* a kde byl pravomocně odsouzen k trestu smrti na šibenici. (Při soudních jednáních bylo na základě odborných znaleckých posudků konstatováno, že Hilsner netrpěl žádnou sexuální úchylností, že mrtvola dívky neměla protrženou panenskou blánu a že nikde na jejím těle nebyly shledány žádné známky znásilnění, že příčinou smrti bylo vykrvácení z košerácky prořiznutého hrdla, že pod ranou byl jen malý

koláč sražené krve zdaleka neodpovídající množství ztracené krve, že poloha těla umožnila co nejuplněnější vykrvení, že všechno vyžadovalo spoluúčast tří pachatelů, kdy jeden dívku držel, druhý ji podržnul a třetí jímá její krev, čemu odpovídalo i to, že krátce před vraždou se v Polně objevili dva přespolní Židé, kteří bez povinného ohlášení pobytu našli útulek v židovské škole a po vraždě stejně záhadně beze stopy zmizeli, atd., což s velikonoční dobou zločinu, kdy Židé slaví svůj svátek Pesach, jakož i několik ověřeně pravdivých svědectví a Hilsnerovo přiznání spoluvězňovi svědčilo, že „s jistotou lze vyloučit, že šlo o obyčejnou vraždu“ a potvrdilo vraždu rituální.)

Pod velkým tlakem domácích a mezinárodních židovských elit a jejich tisku, skutečně došlo k „revizi“ rozsudku, a to přinejmenším velmi zvláště: Nejvyšší soud na základě milosti císaře Františka Josefa I. roku 1901 změnil trest smrti na doživotí a po další milosti udělené Karlem I. roku 1918, byl Hilsner propuštěn. Vzhledem k tomu, že jako motiv vraždy již nebyla konstatována pohnutka náboženská, bylo tak vlastně dáno Masarykovi za pravdu, že nešlo o židovskou rituální oběť pro krev. To ale jen posilovalo antisemitské citění (lidé se rozhořčeně stavěli na stranu občanů, pobouřených již vyšetřujícím židovským soudcem Okresního soudu v Polně, který zadrženého Hilsnera bez zavedení protokolu dvakrát propustil na svobodu, občanů, srocujících se před soudními budovami a vyžadujících rozsudky spravedlivé. Dokonce „asi rok po polenském procesu byl Masaryk v malém českém městě poznán a „hrubě inzultován“.“).

Prof. dr. Joh. Leers v předmluvě ke Schrammově knize píše, že lidské oběti byly dobře známe již ve starobylé zemi *Kanaan* anebo u zaniklých starých národů jako jsou Skythové, Kartaginci, Féniciáné, Aztékové, atd., že je pravdou, když se později místo člověka obětovalo zvíře, ale že to lidskou oběť plně nenahradilo, nýbrž mělo pouze zástupnou úlohu („použit také zvířete bylo možno jen pokud nebyl po ruce vhodný člověk jako oběť, nebo měl být z nějakého důvodu ušetřen“), že o lidských obětech svědčí třeba zpráva v *První knize Mojžíšově* (*Genesis* 22) o zproštění obětování prvorozeného syna Izáka Abrahámem, zpráva v *Druhé knize královské* (3, 27) o zápalné oběti prvorozeného syna královského anebo zpráva v *Knize soudců* (11, 29) o obětování dcery Jeftou (námět úchvatného románu *Jefta a jeho dcera* od židovského spisovatele *Liona Feuchtwangera*, téma snad všech uměleckých žánrů).

Leers dále uvádí, že krvavé lidské oběti starověkých národů se udržely pouze u Židů, když například nahrazováním zamýšlené lidské oběti na *Den smíření* (*Jom Kipur*) dodnes někdy obětuje židovská rodina slepici za ženského člena a kohouta za mužského, že podle Talmudu jsou pouhými zvířaty právě Nežidé a jestliže je zvířecí oběť Jahvemu příjemná, pak je prý rituální vražda zákonně oprávněná anebo že k rituálním vraždám přivádějí Židy i jednoznačné návody (jako je *Thikkuné Sohar*, 886: „Dále existuje přikázání porážky, provedené zákonně platným způsobem na cizincích, kteří se rovnají dobytku“.) Reformní a vědecký spisovatel *Joshua Trachtenberg* (1904-1959) navíc připouští, že „v některých vzácnějších případech se skutečně vyskytují i démoni jako prostředníci židovských mágů“, což znamená, že i černá magie, jejíž lidské oběti jsou její podstatnou částí, je předmětem židovské mystiky. Ke křesťanství obrácený bývalý vrchní rabín *dr. Theophil Monaco* sice roku 1803 uveřejnil, že vlastní tajemství krvavé oběti (pití krve, která obsahuje lidskou životní sílu) nezná každý Žid, nýbrž výhradně rabíni, učenci a mudrci, zvaní *chassidim*... (avšak: bratranec královny Alžběty II. odtajnil, že britští králové donedávna každoročně pořádali na zámku Balmoral lidské oběti, a že krvavé zasvěcení je vstupem do nejvyšších mocenských kruhů. *Princezna Diana* musela podle své dlouholeté důvěrné přítelkyně *Christine Fitzgeraldové* zemřít, protože se chtěla postavit proti pedofilním a rituálním satanským orgiím windsorského klanu. Je znám skandál v mainstreamu roku 2011 kolem westminsterských pedofilů po smrti bývalého baviče a diskžokeje BBC *Jimmyho Savila*, nekrofilního dodavatele „ztracených“ obětí dětí pro bohaté a slavné pedofily, tohoto blízkého přítele *prince Charlese*, důvěrníka královské rodiny, přítele předsedů vlád, včetně premiérky *baronky Margaret Hildy Thatcherové* anebo satanistického pedofila premiéra *Edwarda Heatha*. Mainstream, když už nebylo vyhnuto, se pochopitelně soustřeďoval raději na pedofilii než na satanismus. Je pozoruhodné, že královna *Alžběta II.*, tato nejvyšší představitelka anglikánské církve pasovala *Savila* na rytíře poté, co za něj *Thatcherová* léta lobovala a že rytířský řád obdržel *Savila* i od papeže *Jana Pavla II.* Kromě mnoha jiného je známo, že nynější premiérka *Theresa Mayová* oddávala výslech ministra vnitra *Leona Brittana*, vlastního příslušné usvědčující materiály, dokud ten rychle neumřel na „vleklou rakovinu“, o které se však do té doby nikdo nezmínil. *Princezna Diana* své přítelkyni též údajně prozradila, že po celém světě jsou v zajetí drženy ženy označované jako „chovnice“ nebo „chovné feny“, které rodí děti určené k obětování, děti, které nejsou nikde zapsané a oficiálně neexistují a sama

se označila za windsorskou chovnou fenu. Myslela tím, že měla prostě jen ozdravit krev windsorské dynastie, anebo že i její děti byly zneužity nebo zneužívány či zneužíváním ohrožovány?

Některé zprávy uvádí, že výše zmiňovaná „lidská životní síla“ je *adrenochrom*, získávaný z krve obětovaných dětí. Ten že prodlužuje život, a je tou nejžádanější a nejcennější drogou elit. K jeho výrobě se prý dětem dávají elektrické šoky, aby se jim zvýšil adrenalin, a následně se bijí, aby byla získána krev s velkým množstvím kmenových buněk.)

Pokud jde o znovu sílící *antisemitismus*, jeho přesnější název by podle některých sociologů měl být *reaktivní rasismus*. Pro antisemitu a nejen pro něj Žid vždycky zůstane Židem; nepomůže mu změna vyznání ani silné zdůrazňování pocitu sounáležitosti s novým společenstvím, ba ani podstatný přínos do národní kultury. Antisemitismus je vlastně tak starý jako židovstvo. Dá se říci, že udržování jeho nízké úrovně (někdy i záměrně ze strany Židů) judaismu prospívá. Německý teoretický fyzik *Albert Einstein* v roce 1930 v řeči adresované anglickým Židům uvedl: „Nepřežili bychom jako společenství celá staletí kdybychom byli měli ustláno na růžích; o tom jsem skálopevně přesvědčen.“ Někdy se může zdát, že především sionisté podporují antisemitismus v jiných zemích, aby to tam Židé nevydrželi a „dobrovolně“ se vystěhovali do Palestiny anebo aby byli otužilí a soudržní. Drtivá většina *Izraelců-Aškenázů* jsou nejen *Ne-Semité*, ale *jsou největší antisemité* vůbec, a to kvůli jejich masivní krádeži palestinské země a genocidě Palestinců, ze kterých přibližně 80% nese starou hebrejskou krev.

Medinat Jisrael (Stát Izrael) vzniknul na základě listu britského ministra zahraničí *Arthura Balfoura* z 2.11.1917, slibujícím zástupci židovských obcí *Waltrovi Rothschildovi*, že Británie bude podporovat zřízení židovské *národní domoviny* na území Palestiny. Stát Izrael byl potom skutečně založen v Palestině, patřící k asijským koloniím britského impéria jako britský *Mandát pro Palestinu* na základě *Plánu OSN na rozdělení Palestiny* (Rezoluce valného shromáždění OSN č.181) přijatého 29.11.1947, a to *Deklarací nezávislosti Státu Izrael* přednesenou prvním izraelským premiérem *Davidem Ben Gurionem*, původem z tehdejšího ruského Polska dne 14.5.1948 (o půlnoci před vypršením Britského mandátu) a uznanou de facto za několik minut poté Spojenými státy americkými a později mnohými dalšími státy. Již předtím *Mossad alia bet* (*Organizace pro ilegální přistěhovalectví*) a nadace založené Rothschildem nakupovaly v Palestině půdu, na které nezákonně přicházející Židé budovali polovojenské zemědělské osady-*kibucy*. Mandátní území bez stanovených imigračních omezení nebylo dodržováno - Britové ve snaze udržet si Blízký východ nebo naftu nebo tradiční spolupráci s Araby příliv uprchlíků všemožně blokovali. Tak třeba Německo, které Židy chtělo přesídlit do Palestiny, narazilo především na britský odpor. Na počátku března 1949 Židé obsadili *Negevskou poušť* a získali přístup až k *Akabskému zálivu* s přístavem *Ejlat*. Ihned po Deklaraci nezávislosti byl Izrael napaden arabskými státy *Jordánskem, Egyptem, Irákem, Libanonem, Sýrií* a s omezenou účastí i *Jemenem* a *Saudskou Arábií*, s jasně vyhlášeným cílem naprosté likvidace Izraele. V této první arabsko-izraelské válce, resp. *Válce za nezávislost* ze strany Židů, trvající *od 15.5.1948 do 20.7.1949* Izrael obsazoval i území prisouzená OSN pro vytvoření arabského státu, včetně *západního Jeruzaléma* a zmocnil se dokonce *Sinajského poloostrova* (Izraelci pracují s konceptem „Velkého Izraele“, který sahá od řeky Nilu v Egyptě po řeku Eufrat v Iráku). Zhruba již 80 % dřívější arabské populace bylo vytlačeno ze svého území. Existenci Izraele žádný z arabských států neuznal. Faktem zůstává, že Izrael byl z velké části vybudován restitučními penězi z Německa. A málokdo se odváží veřejně ptát, proč Aškenázové neusilovali o svůj stát ve své skutečné pravlasti mezi Kaspickým a Černým mořem.

Česká republika, i při nepřiznávaném *rasově realistickém* vidění Židů u velké části svých občanů, udržuje s Izraelem nadstandartní vztahy. A to již od pomoci ČSR Židovstvu při vzniku Státu Izrael, kdy v letech 1947-1949 poskytla aktivní podporu vystěhovalectví Židů do Izraele a kdy přes embargo OSN, spolu s rozsáhlou vojenskou spoluprací pašerácky a předraze prodala *Židovské agentuře pro Izrael JAFI* (*The Jewish Agency for Israel*), této světové

organizaci ortodoxního a liberálního Židovstva, založené na 16. sionistickém kongrese 1929 v Curychu letadla a zbraně. Jedna z prvních velkých smluv byla tehdy podepsána ministrem Janem Masarykem, členem pražské zednářské lóže Jana Amose Komenského. David Ben Gurion, předseda JAFI a později předseda izraelské vlády prohlásil: „České zbrojovky zachránily stát Izrael. Bez jejich zbraní bychom nepřežili.“ Údajně sám prezident T.G.Masaryk odevzdal ze svých tajných prostředků Židovskému národnímu fondu (*Keren Kaymeth Leisrael*) milionový peněžní dar, který u příležitosti jeho osmdesátin přispěl k výsadbě třinácti tisíc stromů - *Masarykova lesa* poblíž izraelského kibucu *Sarid* (Severní distrikt, Oblastní rada Jisreelské údolí), založeného v osídlovací vlně roku 1926 židovskými přistěhovalci z Československa, Polska a Ruska na vykoupěných pozemcích v katastru vesnice *Khuneifis*. (Ve 30. a 40. letech 20. stol. patřil kibuc Sarid k jednomu z center vojenských jednotek *Hagana*, tj. „*Obrana*“, tedy k zárodkům izraelské armády, jež byly v době britského Mandátu pro Palestinu ilegální. Z těchto jednotek vzešla sionistická teroristická skupina *Irgun*, tj. „*Organizace*“. Je zamlčováno, že například 8.4.1948 došlo k hromadné vraždě arabského obyvatelstva ve vesnici *Deir Jasin*, ležící 4 km západně od Jeruzaléma. Vesnice měla asi 2.000 obyvatelů a muži byli toho dne na poli. Teroristi z *Irgunu* pod vedením ministerského předsedy státu Izrael *Menachima Begina* vesnici přepadli, povraždili 250 starců, žen a dětí a naházeli je do studní. A později, jakoby podle vzoru Lidic byla vesnice srovnána se zemí a její název byl vymazán z mapy. Když muži příběhemuší z poli uviděli, co se stalo tak utekli. Zakrátko Menachim Begin cynicky prohlásil, že „bez Deir Jasinu by nebylo státu Izrael“, protože jeho následkem byl nezadržitelný útěk 650 000 Arabů, dohnaných k panice. Řada světových osobností včetně Alberta Einsteina označila organizaci Irgun za fašistickou.) V roce 85. Masarykových narozenin městská rada v *Tel Avivu* jmenovala Masaryka čestným občanem; byla po něm pojmenována také vesnice (*Kfar Masaryk*) a v devíti městech jsou po něm pojmenovány ulice a náměstí.

Nyní však 25 českých židovských zřízení jakou je *Federace židovských obcí ČR* naléhavě předkládají českým zákonodárným orgánům a veřejnosti „*pracovní definice antisemitismu*“ s nelimitovanými návody k doplňování a prosazování legislativy řešící antisemitismus („*hlavně i když ne exkluzivně, šíření mýtu o světovém židovstvu a jeho kontroly nad médii, ekonomikou, vládami a dalšími veřejnými institucemi*“), ačkoli všechna občanská práva českých Židů jsou platnými zákony zaručena a nejruzněji nadstandardně chráněna. Tyto návody ke změnám v zákonodárství mají ještě více zvýšit status Židů - snad jako prevenci před možnými projevy rostoucí nevole ostatních občanů, a hledě na agresivitu islámských imigrantů v ostatních státech EU, kvůli níž se jejich soukmenovci začínají z Evropy vystěhovávat - i z obav o svoji bezpečnost. Tato iniciativa žel nerespektuje *Listinu základních práv a svobod*, která je součástí ústavního pořádku ČR, která je i neměnným základem právního řádu ČR, a to její *článek 17*: „Sloboda projevu a právo na informace jsou zaručené. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, tiskem, obrazem, anebo jiným způsobem.“ (O podobné doplňování legislativy ČR se snaží *Cikáni*, když například usilují o trestní postih za užití slova *Cikán* namísto *Rom*.)

Václav Havel (z dosud veřejně dostupných zdrojů): pocházel z rodiny Havlů, patřící již na počátku 20. stol. k nejbohatším židovským rodinám v Praze. (Je zajímavé, že jeho jméno je složeno ze dvou hebrejských slov *ha-vel*, což ve starozákonní hebrejštině znamená *marnost, zbytečnost* a v moderním ivritu, kterým se dnes hovoří ve státě Izrael, se překládá jako *absurdita*.) Jeho otec *Václav Maria Havel* a strýc *Miloš Havel* byli členy zednářské lóže *Bohemia* a *Rotary-klubu*, financovali *Sionistické organizace, zednářské lóže* a *PEN-klub*. Otec, stavěl své objekty výhradně pro židovské investory (obchodní dům ASO – později Perla, Barrandovské terasy, palác Lucerna anebo obchodní dům Brouk a Babka). Sám Václav Havel, absolvent *moskevské Vysoké školy politické* (1948) a jak je uvedeno v americkém překladu knihy *Zdeňka Mlynáře Mráz přichází z Kremli* člen KSČ do roku 1967 (což je v českých verzích knihy vynecháno) se programově angažoval v *Chartě 77* (všichni její mluvčí byli Židé nebo zednáři). „*Sametová revoluce*“ byla od začátku do konce kolosální podvod Justice, podřízených složek STB, poradců KGB, najednou „upřímně spolupracujících“ špiček KSČ spolu s Havlovými kamarády z vyšších pater Charty 77 a jeho sametovou divadelní skupinou, zinscenovaný ze zahraničí. Havel ihned po svém zvolení za prezidenta v r. 1989 pod heslem OF „*nejsme jako oni*“, vzal pod ochranu komunistickou

organizaci KSČ a její členy a dříve než se občanská veřejnost vzpamatovala, nechal v parlamentu odhlasovat zákon č. 15/1990 z 3. ledna 1990 o politických stranách, jímž byla zajištěna legalita existence KSČ pro budoucnost a právo na účast ve volbách (za pomocníka kontroly nad parlamentem určil zednáře Miloše Zemana). Jediným, na dva roky odsouzeným komunistou se stal obětní beránek Miroslav *Štěpán, člen ÚV KSČ*. Havel po 17. listopadu 1989 nabyl v restituci velké majetky svého strýce Miloše a děda, ačkoliv strýc byl shledán kolaborantem a jejich majetky byly znárodněny. Pozadí této restituční transakce, která prolomila *Benešovy dekrety* je však zatemněno (upozornit na to, že restituce Václava Havla tyto dekrety prolamují a jdou hluboko za restituční čáru 25.2.1948 si nikdo netroufl a netroufá si tak učinit ani nyní.) Václav Havel byl v roce 1968 při svém pobytu v USA zasvěcen do americké zednářské *Lóže Dokonalosti*, kam byl uveden významným americkým dramatikem a prozaikem polského židovského původu *Arthurem Asherem Millerem*. Dostalo se mu 30. stupně zasvěcení podle amerického rituálu (*Ritual of Knight Kadosh* z roku 1879). Etika rytířů 30. svěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: „Já, nic než já, všechno mě, všechno pro mě a to všemi prostředky, lhostejno jakými.“ Stupeň rytíř Kádoš je pojmenován podle rabína *Ha-Kadoshe*, patriarchy, ve kterém nastupuje vzývání Satana (*papež Lev XIII.* nazval zednářství „královstvím Satana“; privilegovaný *svobodný zednář* prohlásil: „Cílem není zničení církve, ale spíše použití jí infiltrováním“; *ekumenismus* zastřeně fakticky vyznává: „Hlas rabína, hlas Boží“; sám papež *Pavel VI.* přiznal, že „Satan, neviditelný nepřítel vstoupil do církve). Ve Velkorytířském řádu Kádoš existuje 7 stupňů a Havel byl zasvěcen ve stupni 1. jako *Le Kadosh Israelite* (Kádoš Izraelita). Svým stupněm zasvěcení byl předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli. Krátce po svém zvolení navštívil Izrael, kde s rabínskou čepičkou na hlavě (v jidiš *jarmulka*; hebr. *kippou*) převzal čestný doktorát a kde „s židovskými modlicími řemínky na hlavě, opřen o *Zed' nářků* šeptal hebrejské modlitby a skládal přísahu“ (fotografii s komentářem přinesl *Vídeňský Kuriér*). Brzo nato obnovil všechny židovské společnosti ve státě a zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové *Charty 77 a Občanského fóra*, vlády a diplomatického sboru, kteří byli povoláni pro budoucnost k vybraným rolím. Téměř hromadné nasazení Židů v prezidentském režimu neumožňuje pochybovat o orientaci jeho politiky a jejich cílů.

Václavu Havlovi bylo kromě jiného uděleno 115 cen (23 z USA), 48 čestných doktorátů (*10 z USA*) a *28 řádů a vyznamenání*. Havel byl kromě jiných členství také členem *Římského Klubu* - globálního think tanku (založeném v roce 1968 zetěm ruského premiéra *Kosygina Džermenem Gvishiamim*, kterého otec *Michail*, generál *NKVD* byl jedním z *Beriových* mužů, který v roce 1944 řídil deportaci celého čečenského národa na Sibiř). Odtud vyplývají Havlovy porevoluční postoje jako europeismus podpora Lisabonské smlouvy, klima-alarmismus, podpora Zelených atd., odtud měl své mezinárodní kontakty. Díky svému členství v tomto klubu mohl též vytvořit *Fórum 2000*, každoroční setkání intelektuálů z celého světa v Praze.

Skutečný obraz Václava Havla je naprosto odlišný od toho, jak jej vykreslují globalisty ovládaná média a samozvaní kulturní elitáři. Václav Havel je dokonalý symbol falešné a pokřivené morálky naší společnosti. Na úpadku morálky a národního cítění se Václav Havel podepsal ještě více než celý komunistický režim.

Svobodní zednáři sice navenek usilují o mravnost, o uskutečnění lidskosti ve svobodě, o život podle etických zásad humanity, tolerance, svobody a bratrství, ale kvůli informačnímu embargu dokáže nezasvěcenec jen stěží odlišit fakta od spekulací a i sami zasvěcenci nižších zednářských stupňů sotva vědí, komu a čemu vlastně slouží. *Prof. Carroll Quigley* z Harwardu, Princetonu a Georgetownu, zabývající se cíli tajných lóží udává: „Svoboda individua a svoboda rozhodování se při velmi nepatrné osobní volnosti kontroluje pomocí toho, že se člověk od narození čísluje a prochází jako číslo vzděláním, požadovanou vojenskou nebo veřejnou službou, daňovým účtem, zdravotní a lékařskou péčí, odchodem do důchodu a pomocí na úmrtním loži.“ Knihy popisující skutečné působení tajných lóží jsou zakazovány pod záminkou pobuřování národa.

Původ i název Svobodných zednářů je odvozován od cechu zedníků a stavitelů středověkých katedrál. Svobodné zednářství je též představováno jako pocházející z Atlantidy a pokračující v tajných sdruženích Židů ještě v babylonském zajetí. Zednářství v moderní podobě se objevilo až v roce 1717. Při svém rozhodujícím sionistickém pozadí je provázáno s nejrůznějšími tajnými bratrstvími. V roce 1782 uzavřelo spolek s bavorským **Řádem iluminátů**, založeným, respektive restaurovaným roku 1776 filozofem, spisovatelem a advokátem *Johannem Adamem Weishauptem*, synem židovského rabína. Členství mezi Ilumináty nevyžadovalo na rozdíl od členství mezi Svobodnými zednáři víru v Nejvyšší Bytost. Pojmenování iluminátů, osvícenců bylo odvozeno z luciferského učení a znamená *Nositelé světla* (*Satan*, coby anděl, byl znám jako *Lucifer* neboli *Světloňoš*). Ilumináti podle některých znalců spolupracují s mimozemšťany. Ilumináti jsou natolik tajná společnost, že většina lidí ani nevěří, že existují. Weishauptovi pohrobci dokázali proniknout do lóží zednářů, a infikovat je. Snaží se doslova naplnit heslo známé z každé dolarové bankovky *Novus ordo seculorum* (*Nové uspořádání světa*), na které je kromě třinácti okultních symbolů vlády i římský letopočet *MDCCLXXVI* (1776), tedy rok založení řádu iluminátů. Weishaupt studoval tajné a okultní nauky. Fascinoval ho především Sumer a starobylý Egypt. Zmiňoval se o úkonech „jimiž lze dosáhnout jinak nedosažitelných cílů“. Weishaupt vyžadoval naprostou poslušnost členů řádu v jezuitském duchu „Účel světí prostředky“.

Členy Svobodných zednářů jsou nejbohatší bankéři a nejvlivnější politici. Hlavní proud má u nich řadu dalších odnoží, v čele se spolkem *Skul & Bones* (*lebka a hnáty*). Všichni původní zakladatelé a většina amerických presidentů byli nebo jsou zednáři. Členem zednářského *Řádu zlaté centurie v Lóži 99* byl též *Adolf Hitler*. Zednáři stáli i u zrodu *Společnosti národů*, dnes *Organizace Spojených národů OSN*, což je soukromé sdružení založené *Johnem Davisonem Rockefellerem*, který pro její budovu daroval sedmihektarový pozemek na newyorském předměstí. Podobně *Socha svobody* (z francouzského *La liberté éclairant le monde* čili *Svoboda přinášející světlo světu* - hlavní iluminátské božstvo v Babylonu *královna Semiramis*, známá i jako *Ištar* nebo *Aštar*) na ostrůvku Liberty Island před New Yorkem (socha ženy z mědi o váze 205 tun, se zlatým plamenem pochodně ve vztyčené ruce, mající hermetické a mýtické znaky) byla darem francouzských zednářských lóží americkým a její stavbu doprovázely zednářské rituály. Zednářsko-iluminátský symbol *Vševědoucího oka a moudrosti* v trojúhelníku, kterým se člověk může spojit se satanovým vědomím, se však nenachází pouze na dolarové bankovce a na státní pečeti USA, ale používají ho i katolíci, jezuité. Také věže *Světového obchodního centra* (*World Trade Center WTC*) v New Yorku byly vlastně zednářským symbolem (představovaly sloupy vchodu Šalomounova chrámu *Boaz*, hebrejsky *síla* a *Jachim*, hebrejsky *On učíní*; vlastní chrám byl původně obrazem světové banky) a ovlivňovaly energetické pole okolí, podobně jako četné světové obelisky, jimž vévodí *Washingtonův monument*, pokládaný za největší pomník svobodnému zednářství (vycházejícího podobně jako původně héliopolský obelisk na *Svatopetrském náměstí* v Římě ze starého *Bálova* slunečního kultu a částečně symbolizující Baálův penis co by pokrevní linii). Ten, kdo postavil „sloupy“ WTC si prostřednictvím peněz nárokoval moc nad hmotou, nad New Yorkem, nad celým světem. Zednářská finanční moc pod elitami NWO s několika nejvyššími představiteli americké vlády při zapojení CIA a izraelské zpravodajské služby *Mossad* pravděpodobně rozhodly, že „dvojčata“ mohou či mají být stržena, neboť peníze a moc se přesouvají do Asie, do věží *Petronas Twin Towers* v hlavním městě Malajsie Kuala Lumpur. (Dnes již existuje rozsáhlá textová i obrazová publicistika prokazující, že oficiální verze události z 11. září 2001, kterým je právem přisuzováno americké autorství stejně jako u *Pearl Harbor 1941*, je čirý nesmysl, ale většina zejména českých „seriózních“ médií se pochybnostem kolem toho ostentativně nevěnuje. Jako by nebylo atraktivní třeba jen to, že tři měsíce před „útokem“ Rockefeller „věže“ prodal a aby nakupovatel nebyl škodný, byly mu na stejnou miliardovou „nákupní cenu“ současně pojištěny „proti teroristickému útoku“. Povšimněme si, že všechny americké zahraniční intervence a mise, které 11. září odstartovalo, skončily katastrofou.)

Zednářství uchovává velké pravdy a tajemství celého lidstva. Zednářský učeň při přijetí skládá přísahu věrnosti a mlčenlivosti, slibuje bezpodmínečnou poslušnost a zaklíná se

nadpřirozenými silami. Prísaha věrnosti bratrstvu vždy zahrnuje to, že ostatní přísahy činí neplatnými, I když je člen zvolen za prezidenta státu, je přesto v první řadě zavázán cílům své lóže. Způsob svého usmrcení v případě zrady musí ve svých přísahách vyslovit sám. Rozhodující roli v „klasickém zednářství“ hrají Židé, židovská mystika a Tóra; všechno se točí okolo židovského boha *Jehovy*, „pána světa a hmoty“. Jistý zednářský mistr uvedl: „Neustále v lóžích pozoruji, že při pouhém náznaku zpochybnění židovské nauky, anebo když se má o židovství diskutovat, ihned se přihlásí strach.“

Jeden z nejlepších bankéřů Itálie z římské banky *Ambrosiano* a člen významné zednářské lóže *Propaganda Due* (P2) *Robert Calvi*, přezývaný kvůli svým bezprostředním kontaktům s Vatikánem *Bankéř boží*, byl v roce 1982 nalezen na londýnském mostě Blackfriars oběšený, s nohama svázanýma do pravého úhlu. V kapsách měl nacpané cihly a zhruba čtvrt milionu korun v různých měnách. Bylo a je očividné, že šlo o zednářskou popravu, ale policie zločin vyšetřovala jako sebevraždu a verdikt soudu osvobodil všechny podezřelé pro „nedostatek důkazů“. Nelze se divit. Mezi členy P2 totiž patří vojáci, policisté, soudci či politici, například magnát a dvojnásobný italský premiér *Silvio Berlusconi*. Spolek P2 stál pravděpodobně i za vraždou papeže Jana Pavla I. po jeho setrvání v úřadě pouhých 33 dní (významné zednářské číslo), protože soukromě přikázal propuštění všech svobodných zednářů z řad vatikánského duchovenstva a zaměstnanců kvůli jejich napojení na P2.

Nesvědčí téměř všeobecný, neurčitý, snad instinktivní strach či obava z Židů silněji než cokoli jiného o tom, že to skutečně oni, pod nemilosrdnou vládou svých utajených „mudrců“ řídí světové dění? Nebo snad jen spoluřídí?

Kdo či co je hlavou Tajné světovlády? A které konkrétní osoby či bytnosti jsou ti nejvyšší globální mocnáři? V nastávající kulminaci všeobecného chaosu bude prý jejich dalším krokem postavit před nás charismatickou židovskou vůdčí osobnost, nejlépe takovou, jež bude představena jako přímý potomek *Ježíše Nazaretského* a *Máří Magdalény*. Tuto smysly vnímatelnou živou bytost by mohly mnohé zoufalé národy a posléze celé smíchané lidstvo s úlevou uznat za svého společného panovníka. Vždyť ukřižovaný křesťanský *Ježíš-Spasitel* byl podle nápisu na dřevě nad svou hlavou posledním židovským králem. V *Protokolu sionských mudrců 17* je psáno: „Král židovský bude pravým papežem světa, patriarchou mezinárodní víry“ a v *Protokolu 24* stojí: „Opora lidstva v osobě všesvětového vладыky od svatého plemene Davidova...“

Když pomyslím na jednu z mých rozkošnic, židovskou lékařku, která spokojeně předla, že jsem jako francouzský Žid, když pomyslím na moji krásnou maminku, na její ve stáří židovský vzhled, na její dívčí židovské kamarádky, když pomyslím na mého židovského přítele z mládí, který se ucházel o moji rodnou sestru a v jehož rodině jsem býval vítaným hostem, když pomyslím na moji oblibu na ředitelství rozvětveného, vpravdě židovského státního podniku, kde jsem pečoval o základní fondy a kde mě nazývali *Jóchor* (z port. *Joker*, *úspěšný*), když pomyslím na svůj obdivný zájem o židovskou literaturu a kulturu, anebo na své bibliofilsky vydávané básně proti holokaustu, uchovávané v Židovském muzeu v Praze a v muzeích vyhlazovacích koncentračních táborů, zdává se mi, že mám nějakého židovského předka. A zmocňuje se mě jakýsi prazvláštní smutek.

Nedávno, jako bych v noci odněkud zaslechl děsivý zvuk: dlouhé, ječivé a řezavé zatroubení na židovský šofar, beraní roh. Jednou budu všechno vědět. Nepotrvá to už dlouho. Uvidím své předky. Bude mezi nimi Judejec? Nebo Chazar? Bude mezi nimi třeba i Cikán?

Zdá se, že prostý občan je vůči bankám, vůči nadnárodním společnostem, vůči paktu peněžní šlechty, vůči tajné světovládě bezmocný. Rozumět penězům je však základní předpoklad k možné účinné obraně. Není pravda, že samotný jednotlivec nemůže ničeho dosáhnout! Každý člověk je součástí celku lidí, takže svou částí může celek pozměnit.

Mahátma (Velká duše) *Gándhí* řekl: „Nejprve tě ignorují, pak se ti smějí, poté s tebou bojují a potom vyhraješ... Pokud stát opustí půdu práva, je občanská neposlušnost svatou povinností... Bud' sám onou proměnou, kterou si přeješ pro tento svět.“ Nevzdávejme se a nemlme! Prolamujme organizované mlčení! A naučme se říkat NE!

Toto je odkaz arménsko-řeckého mystika a filozofa *Georgije Ivanoviče Gurdžijeva*: „Sto probuzených může určovat běh světa.“

Uvědoměním si toho, co se děje a jaké jsou metody manipulace, spouští se proces odpojování od *Matrixového světa*. A to tím, že se podvědomé zvědomní a skryté zviditelní. Psychoanalytik *Carl Jung* řekl: „Dokud nezměníte nevědomé na vědomé, bude to řídit váš život a budete to nazývat osudem.“

Britský filozof *Edmund Burke* tvrdil, že k triumfu zla stačí jedna jediná věc: když dobří lidé nedělají nic.

Jistý *Ben Morgenstern* věrohodně popsal, že všechny vlády - bez ohledu na to, jak se určitý systém nazývá - slouží jen k tomu, aby všemožnými způsoby lidi obtěžovaly, zaměstnávaly a udržovaly ve víře, že mohou o něčem rozhodovat, ale ve skutečnosti nemohou nic.

Umění zotročovat nespočívá třeba jen ve stavbě věznic, nýbrž v tom, jak zprostředkovat otrokům pocit, že jsou svobodní. Není to *Satan*, onen z nebe přiletěvší cherub, kdo po ztroskotání komunismu v podobě reálného socialismu, našeptává lidem pohádky o humánní kapitalistické demokracii, o svobodě, volnosti, rovnosti, spravedlnosti, bratrství, o konečném vítězství pravdy v nastávajícím Novém světovém řádu? Nebylo zlo spolu s inteligencí přimícháno do dědičné podstaty našich opičích předků z genů starozákonných *Anákovců* (*Anaqim/Elohim*), totožných s vyspělou civilizací planety *Nibiru*, kterou předbibličtí *Sumeřané* na svých hlíněných tabulkách nazvali *Anunnakové* (*Ti, kteří z nebe přišli na Zem*)? Zakladatel analytické psychologie *Carl Gustav Jung* tvrdí: „Nečiníme dobře ani přírodě jako takové, ani své lidské povaze, když popíráme nezměnnost zla a utrpení a odvracíme zrak od krutého aspektu stvoření. Zlo by mělo být rozpoznáno a jeho existenci bychom neměli připisovat lidské hříšnosti.“

Americký psycholog *Philippe Zimbardo* na základě svých otřesných pokusů se studenty prohlásil, že hranice mezi dobrem a zlem není nepropustná, že zlo si dokáže pomalu podrobit každého. Zprvu třeba jen jeho toleranci. Většinu lidí lze podle něj v závislosti na situaci přimět či donutit jak k dobrým, tak k těm nejkrutějším věcem: „Jen menšina lidí, něco mezi deseti a třiceti procenty, má sílu odolat mocným silám zla. Nejsou to jiné osobnosti, jen mají jinou sociální zdatnost.“ Pokud k nim nepatříme, pokusme se k nim přidružit! Zlo ve velké míře produkuje psychopaty. Ve společnosti se vyskytuje 1% psychopatů, kdežto mezi bankéři, politiky, manažery a vězni je jich ale 15-21%.

Alespoň kdykoli to bude trochu možné, používejme jen peníze v hotovosti, vzdejme se plastových karet, nenechme se zlákat či přinutit k založení bankovního účtu, ale mějme peníze raději tam, kde nám budou kdykoliv k mání. Neukládejme je ani do cenných papírů nebo do státních dluhopisů, ale opatřeme si nejlépe zlato. Uvědomme si, že neefektivnější cesta, jak lze oslabit či ovlivnit moc bank, je to, že od nás přestanou dostávat peníze. Získávejme potřebné věci anebo služby také výměnou. Pokud jen možno, nezadlužujme se u bank a nenakupujme na spotřebitelské úvěry. Člověk by se měl v rámci svých možností pokusit stát se tak soběstačným jak je to jen možné.

Je ale dobře vědět, že lehce uschovatelné, přenosné a k výměnám nejvhodnější zlato může být i méně jisté než třeba pole. V úvaze *K Vánocům 2014* jsem napsal: „... když se lidé v USA chytli rozumu a začali mít v rukách raději zlato než katastrofálně znehodnocené peníze, tak prezident *Franklin Delano Roosevelt* dne 5.4.1933 v novém Zákoně o soukromém vlastnictví jednoduše zlato zakázal. Držení většího množství drahého kovu v hodnotě vyšší než 100

amerických dolarů se stalo ilegálním a občané ho byli nuceni odprodávat za rázem nízkou cenu americké soukromé centrální bance FED. *Roosevelt* absurdně prohlásil: „Dokud budou občané Spojených států privátně hromadit zlato a stříbro, je to vážným ohrožením míru, spravedlnosti a blahobytu Spojených států.“ Následovalo prohledávání domácností, konfiskace nezákonného zlata a stříbra a někdy i věznění jejich majitelů.“

Koupíme-li opravdové fyzické ryzí zlato nebo stříbro od renomovaných světových výrobců, například v prodejně vsetínské firmy *Zlaté mince - Numismatika* v Praze 1, U Prašné brány 2 (nikoli tedy nereálné virtuální zlato v podobě papírových certifikátů, ale třeba jedny z nejžádanějších evropských investičních mincí ze zlata s nejvyšší ryzostí 999,9/1000 *Weiner Philharmoniker* z vídeňské mincovny MÜNZE Österreich AG, raženou tradičně v hmotnostech 1, 1/2, 1/4 a 1/10 unce a po roce 2002 s nominální hodnotou eura. Zlaté mince jsou obvykle nositeli nominálních hodnot, které ale neodpovídají jejich skutečným hodnotám, které bývají mnohonásobně vyšší. Nominální hodnoty jsou přiřazené, jmenovité hodnoty, aby zlaté mince splňovaly charakter investičního zlata.), měli bychom počítat s tím, že se ocitneme na *seznamu* majitelů zlata. Registrování jsme i jako *možní* majitelé zlata, třeba když se budeme o podmínkách jeho koupě informovat. Což samozřejmě není doporučení k nejistému nakupování nějakého „zlatého šrotu“ anebo i v plastu zalitých a někdy falšovaných švýcarských slitků *Agror Heraeus* či *Pamp*, kde zlato může být nahrazeno třeba lacinějším wolframem, ale upozornění, že podle takových seznamů můžeme být o své zlato oloupeni podobně jako občané Ameriky nebo že s těmi seznamy automaticky spadneme do databáze potenciálně nebezpečných a podezřelých individuí.

Zlato představuje v odborné mluvě *finanční aktiva*, která mohou být zcela soukromá, nemusí být součástí finančního systému, kdežto například nemovitost vyžaduje finanční systém, aby mohl být převeden nárok. Zlato nebo stříbro mohou být zcela vašim vlastnictvím, kdežto nemovitost nikdy úplně nevlastníte, neboť musíte platit daň z nemovitosti. Každá unce zlata má stejnou hodnotu, naproti tomu třeba diamanty se od sebe liší a vyžadují určení hodnoty. Fyzické zlato nebo stříbro jsou samy o sobě penězi a jsou osvědčené *nejlepší investicí*.

Většina investičních odborníků nedoporučuje útěk od státních *fiat měn* ke *kryptoměnám*, jakými jsou *Bitcoin*, *Dash*, *Ethereum* a několik tisíc dalších, kterým je záměrně dán určitý prostor k odlákání občanů od zabezpečovacích nákupů zlata. (*Kryptoměny* jsou elektronické peníze. Je to digitální měna, kterou namísto států zajišťuje matematika, konkrétně *asymetrická kryptografie*, tj. šifrování s veřejným klíčem).

Jeden z nejuznávanějších odborníků investic do zlata a stříbra *Michael Maloney*, jenž svým posluchačům řekl: „Věřím, že nejlepší investicí vašeho života, kterou budete ve vašem životě někdy dělat, je vaše finanční vzdělávání“, neprozřetelně přiznal, že doma nejraději skrytě ukládá jednouncové zlaté a stříbrné americké orly, které jsou oproti tyčím nebo cihlám výhodnější, protože představují jednouncové přírůstky a protože je v obchodech s hotovostními limity lze postupně prodávat za hotové a že doma v soukromí ví, že to, co má ve svém vlastnictví je skutečné, neboť se toho kdykoli může dotknout.

Jak je ovšem známo, stát si zavádí opatření, jaké se mu zrovna hodí. V ČR může například upravit *Zákon č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty*, hlavně jeho § 92 *se zvláštním režimem pro investiční zlato*, vydat zákon o majetkovém přiznání fyzických osob u majetku ve formě zlata, jehož hodnota přesahuje dejme tomu 10.000,- Kč a s jistým odstupem zákon zakazující vlastnění zlata nad tuto hodnotu. A to s podobnými ustanoveními a pod sankcemi pokut, zabavení nezákonného zlata nebo věznění jako v USA, atd.

Když si uvědomíme, že nikdo nesmí spatřit zlato schraňované v bankách, že nikdo nesmí uvidět zlato soustředěvané ve skladech bankovního zlata, jakým je opevněné skladiště ve sklepích budovy *United States Bullion Depository* ve *Fort Knoxu* a že v peněžnictví osvědčený zlatý standard je zrušený, nabízí se otázka, zda takové Fort Knoxy nejsou jen pouhá úložiště, zda v nich zlato ještě vůbec je, zda na Zemi nejsme jen proto, abychom tu zlato jen dobývali a pod židovskou správou hromadili třeba k odběru „božskými“ *Anunnaky* (mimozemská civilizace v mýtech domorodců celého světa, na sumerských hlíněných tabulkách anebo v Bibli a

kteřou se zabývá *Erich von Däniken*, *Hartvig Hausdorf* anebo na základě původních hebrejských textů *Mauro Biglino*. Anunnakům se v mnohých publikacích převratně věnoval mnohostranný orientalista *Zecharia Sitchin* a roku 2014, etnopsycholožka na Princetonské univerzitě *Chris H. Hardyová*, která ve své knize „*DNA bohů - Jak Anunnakové stvořili člověka*“ Sitchinovy důkazy významně rozšířila.).

Nejde samozřejmě o nyní utopickou likvidaci finančních institucí. Bez peněz, bez bankéřů a jejich bank se zatím neobejdeme a nic dokonalejšího zatím nedokážeme vymyslet a zavést. Avšak „*Islandská revoluce*“, na rozdíl od tzv. „*Havlovy sametové revoluce*“ na chvíli prokázala opravdovou „*moc bezmocných*“. (Pojmenování *Sametová revoluce* - „revoluce bez jediného rozbitého okna“ krátce užívala již nacistická propaganda v roce 1932, když byl do funkce říšského kancléře prosazován německý politik I. poloviny 20. století *Adolf Hitler*.)

Zatím nejde o nějakou převratnou světovou změnu, ale o potlačování diktatury peněz, o snahy k umravňování nenasytných bankéřů a jiných bohatců, politiků a vlád. ***V podstatě jde o poctivé peníze a poctivé nakládání s nimi: aby banky vydávaly jen plně kryté peníze, aby vkladatelům platily z uživatelského zisku spravedlivý díl, aby za půjčování peněz požadovaly pouze nepřemrštěnou odměnu*** a aby neplatilo ironické napomenutí, jehož autorem je římský básník a filosof *Quintus Horatius Flaccus*: „Občané, občané, nejdříve si musíte nahrabat peníze - ctnost až po nich.“

Sir Josiah Stamp, prezident banky *The Rothschild Bank of England*, při proslovu na univerzitě v Texasu roku 1927 řekl: „Pokud chcete být i nadále otroci bankéřů a platit si náklady svého vlastního otroctví, nechte bankéře pokračovat ve vytváření peněz a ovládání úvěru.“ *Henry Kissinger* roku 1993 v Berlíně prohlásil: „Máme-li kontrolu nad potravinami, máme také kontrolu nad lidmi. Máme-li kontrolu nad ropou, máme také kontrolu nad národy. Máme-li kontrolu nad penězi, máme také kontrolu nad světem.“ a jinde řekl: „Globalizace je pouze jiným slovem pro americkou nadvládu.“ Globalizace není asi nic jiného než pokračování britského impéria na jiném místě - a s několika dodatečnými hráči.

Noreena Hertzová, anglická ekonomka a bankovní specialista ve své knize *Plíživý převrat – globální kapitalismus a smrt demokracie* vyzývá: „Musíme být konečně občany, kteří dokážou dát vládě jasně najevo, že dokud se politikové nezačnou zabývat kromě byznysu i lidmi, dokud neukončí své milostné pletky s mamutími korporacemi a dokud nám s jistotnými zárukami nenabídnou program, který bude řešit naše problémy, tak budeme zastupitelskou demokracií opovrhovat a raději budeme protestovat a bojkotovat než chodit k volbám. Nestojíme o stát, který nestojí o nás.“

Americký filozof *Henry David Thoreau* obhajující občanskou neposlušnost jako legitimní prostředek k vyjádření nesouhlasu napsal: „Jediná povinnost, k níž mám právo se zavázat je dělat vždy to, co považuji za správné... Každý člověk uznává právo na revoluci; tj. právo odříci věrnost a postavit se na odpor vládě, jestliže se její tyranie a neúčinnost stanou značnými a neúnosnými... Nezáleží na tom, jak malý může se jevit začátek: to co se jednou dobře udělá, je udělané navždy...“ s verši anglického dramatika *Cyrila Tourneura*

„Děvka stát, cuchta oděná ve stříbře,
vlečku nechá si nést a duši vláčí ve špíně.“

Americký filozof *Noam Chomsky* objasňuje, že soustředování majetku jde zcela automaticky ruku v ruce se soustředováním politické moci, což se promítá do legislativy, která přirozeně nahrává těm, kteří zákony zavádějí, a to ještě prohlubuje začarovaný kruh, jenž vede k rozhořčenosti, naštvanosti a znechucení, k rozpadu společnosti. Hovoří o strukturálním násilí, sociálním tlaku namířeném na ty, které nazývá „*prekariát*“, na ty, kdo se ocitají v *prekérní*, tedy choulostivé situaci a žijí na okraji společnosti: senioři, chudí, rasové menšiny. V období nezvratného úpadku roste nejistota pracujících, že se stanou prekariátem. Chudí tvoří „hmotu státu.“ Pojetí proletariátu se stává pohyblivou kategorií; například ti nejchudší dnes nejsou ti, kteří pracují, ale ti bez práce. Označení dělnická třída je tabu; má se říkat

„střední vrstva“, protože to pomáhá zmírňovat dojem, že panuje třídní boj. Kdokoli usiluje o nějakou význačnou pozici, musí si ji koupit. Vládní princip „too big fail“ (příliš důležitý na to, aby padl.) Pojetí proletariátu se stává pohyblivou kategorií; například ti nejchudší dnes nejsou ti, kteří pracují, ale ti bez práce. Když ukradnete sto tisíc dolarů, jste ještě zloděj; když ukradnete miliardy, banky a stát vám pomohou.

Politika jako proces a metoda rozhodování určité skupiny lidí s mnohými zájmy a názory už pradávno není službou lidem. Jde v ní o její mediální obraz, vytvářený placenými specialisty. Když se díváme na setkávání představitelů znepřátelených států, rozpoznáváme, že se k sobě nechovají nepřátelsky. Zdraví se jako přátelé a jednají spolu přátelsky a srdečně. Ve skutečnosti se totiž jedná o kartelových územích, o ekonomických zájmech a maximalizaci zisku. O nic jiného nejde (největší ratingové agentury hodnotí na kartelových územích nejen lokální firmy, ale i firmy, které se nazývají státy. Například spravování Ruska jako firmy potvrdil ve filmovém dokumentu *Olivera Stonea „The Putin Interviews“* i sám prezident Putin). Nad všemi druhy politiky stále stojí globální politika bankovní a měnová.

Digitální korporáty typu GOOGLE nebo FACE BOOK mají větší moc a vliv než většina demokratických vlád světa.

Je-li v politice něco, co by se dalo nazvat uměním, či přinejmenším dovedností, je to technika stírání rozdílů mezi pravdou a lží. Americký novinář *Walter Lippmann* napsal: „Společnost, která nemá žádnou metodu na odhalování lží, nemůže být svobodná.“

V politice se dá vysvětlit všechno. Kreslený vtip *Miroslava Kemela* na téma *prezidentské volby 2018* zobrazuje dvě ovečky naslouchající vlkovi (myšleno prezidentu Zemanovi), z nichž jedna říká: „Jo, je to vynikající řečník. Ale stejně mám pocit, že nás chce jen ukecat, abychom se daly sežrat.“

Účelem a každopádně výsledkem korporatistického stylu vládního řízení – je dotlačit občana do stavu nezájmu o politiku, ignorance a neinformovanosti a nahradit souvislé politické vědomí a přemýšlení nesouvislým proudem trivialit osvobozujících občana od námahy a odpovědnosti samostatného myšlení a rozhodování.

Demokracie (ze starověkého řeckého *demós*, lidé a *kratos*, ovládnout), vláda lidu, je ve skutečnosti téměř vždy i nadprávní a nadústavní prosazování diktátu pod zástěrkou svobodné volby.

Bývají to hlavně bankéři, kdo financuje kandidáty nejsilnějších politických stran, aby pak měli prezidenta, který jim bude zavázán a bez větších problémů bude rozhodovat podle jejich vůle.

Slovinský filozof a kulturní teoretik *Slavoj Žižek* říká, že kapitalismus vstupuje do stavu, ve kterém bude formálně chápán jako demokracie, ale ve skutečnosti je to jen rituál, kde aktuální autoritářská moc bude fungovat lépe. Nejbližší východisko vidí v transparentní demokracii. Stát funguje jen potud, pokud je uznáván jako fungující: Když mladí lidé ve Slovinsku dostali povolávací rozkaz a zahodili ho, stát čelil problému zatknout 40 000 lidí a svůj ústup zamaskoval jako změnu zákona - pouhé ignorování a absence strachu z autorit u mnoha lidí je velká moc. Gándhí postupoval velmi mírumilovně, ale svým způsobem to bylo mimořádně násilné, bylo to *pozitivní násilí*, které funguje, když oponent dodržuje alespoň určitou etiku. Existuje *symbolické násilí* jako v Turecku, kde ustalo mučení, když Kurdové řekli stranou jednomu ze strážců: „Víme, že mučíte naše lidi k smrti. Ale my víme, kdo jste a kde bydlíte. Jestli budete pokračovat v mučení, zabijeme vaše ženy a děti.“

Britský spisovatel *Norman Douglas* napsal: „Nedůvěra k vládě musí být první občanskou povinností.“

Český spisovatel, dramatik a publicista *Benjamin Kuras* (původně *Miroslav Kuras*) tvrdí: „Žádný systém lidského jednání, žádná pravidla, žádné nápady, ideje, plány či programy lidského pokroku nemají nejmenší naději na úspěch, dokud na nich nějací padouši nemohou něco vydělat“ a podle starého českého přísloví „Padouch padouchu oka nevykline“ ujišťuje:

„Padouch s padouchem se vždycky domluví. Padouch komunistický se vždy líp domlouval s padouchem kapitalistickým než s hodným naivním komunistou.“

Americký protestantský teolog a politický filosof *Karl Paul Reinhold Niebuhr* míní: „Lidská schopnost jednat spravedlivě dělá demokracii možnou, ale lidská schopnost jednat nespravedlivě dělá demokracii nutnou.“

Winston Churchill prohlásil: „Demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou ostatních, které jsme vyzkoušeli.“

Český politolog *Václav Bělohradský* v knize *Společnost nevolnosti* píše: „Politické strany v demokracii zredukované na volební mechanismy nemohou nic změnit, naše stále brutálnější ohrožované pozemské zde a nyní nezachrán. Změna musí být v demokratické společnosti sdíleným cílem většiny občanů, ale kde se má taková většina zformovat, když veřejný prostor je vyprázdněn mocným bavičským průmyslem a cenzurován kapitálem? Řešením není změna volebního systému, řešením je volba systému, který umožňuje změnu... Všechny etablované strany systému jsou v epoše globalizované ekonomiky pravicové, všechny prosazují právo na co nejvyšší míru bezohlednosti finančních oligarchií, jejichž zájmy chrání... *Povinnost rebelovat* proti nemorálním zákonům, rozkazům a institucím plyne ostatně i z naší ústavy, v níž je zakotveno právo bojovat proti zločinnému politickému systému. Poznáme jej podle tří znaků: za prvé rozpor s morální tradicí země, za druhé neexistence legální cesty ke změně zákonů a za třetí monopol moci v rukou vlády, na kterou se platnost zákonů (ani jejich vlastních) nevztahuje.“ Jedinou cestou ke skutečné demokracii je tedy revoluce? Když například francouzský básník *Jean Cocteau*, poučen historií prohlásil, že „Čistota revoluce vydrží nanejvýš dva týdny“?

K uchování zdání demokracie stačí zdání, že existují alespoň dvě strany, které se od sebe zdánlivě liší v názoru na to, jak nejlépe postupovat, aby se nic nezměnilo, kromě toho, aby se politici měli líp.

Neukojitelná skupina stoupenců Václava Havla si dělá morální právo rozhodovat o tom, co je a co není správné a zřetelnosti české současnosti zahluje do mystického hávu neomylnosti demokratického rozhodování. Cožpak mohl mít Havel rád *Karla Kryla*, barda českého lidu zpívajícího pravdu?

V médiích osočované a zatracované *sociální hnutí Svoboda a přímá demokracie SPD* neustále slibuje vlastenecky plnit oprávněné přání občanů na zásadní změnu politického systému ČR, a to například: omezením imunity poslanců a senátorů//, přímou volbou a odvolatelností všech politiků a jejich trestní a zpětně i plnou hmotnou odpovědností//, časově omezeným mandátem soudců a jejich plnou hmotnou odpovědností//, zákonem o zpětném prokázání původu majetku//, zákonem o obecném referendu, týkajícím se i mezinárodních otázek, jako je třeba členství v EU nebo v NATO//, ukončením zahraničních „misí“ megalomanií českých profesionálních vojáků (kromě služného je všem vyplácen lákavý příspěvek v rozpětí 3.600 až 5.200 korun za den podle nebezpečnosti)// anebo omezením imigrace a zamezením imigrace nelegální... No, není to utopie? Možnost plnit takový či podobný program nebude dopřán asi nikomu. Neboť téměř všechny vlády se svými elitními klany jsou nesmířitelné například proti vskutku *jasnému jednoznačnému demokratickému* obecnému referendu (alespoň bez jednostranné kampaně vládnoucího systému), kteréžto lze přes internet provést rychle, lacino a třeba obden. Vždyť co kdyby občané rozhodli jinak, než je pro politiky žádoucí? Čas od času se objeví „nové“ strany, ale systém je brzy pohltnut a ony se stanou pouhou kopií těch, které původně chtěly nahradit.

Stále víc nezaujatých světových politologů je přesvědčených o tom, že pojem demokracie má v sobě něco iluzorního. Že je to jenom konstrukt, který nám říká, že se musíme přizpůsobit a že můžeme volit. Že se ale nemůžeme rozvíjet tak, jak bychom chtěli. Americký komik *Bill Hicks* co by pohlavár do obecnstva pronesl: „Můžete dělat, co chcete. Z toho, co vám

řekneme.“ Systém neslouží nám, ale my sloužíme systému. Svět je přitom záměrně vytvářen tak, že otrok jednoho člověka je pánem druhého, ovce jednoho člověka je pastýřem jiného. Neboť systém ovládání může fungovat jedině tehdy, pokud otroci zotročují otroky.

Uvažovat o příčinách *eroze demokracie* se dnes rovná nebezpečí upálení na mediálních hranicích. Média a politika jsou spojitě nádoby. Není daleko doba, kdy bude jakékoli nezávislé myšlení kriminalizováno jako "popíračství".

Žurnalisté v legislativní roli formulují a svým vlivem prosazují vytváření nových zákonů či úpravu stávajících. Jsou žalobci a soudci zároveň. Policisté a státní zástupci podle jejich not vyšetřují a obviňují vybrané osoby či firmy, soudy vynášejí médii požadované rozsudky.

Média nám diktují stále sugestivněji, barevněji a technicky dokonaleji co si máme myslet, co jíst, co pít, co dýchat. Zůstala sice nominálně svobodná, nepokryteckou otevřenou vnější cenzuru však nahradila autocenzura, respektive cenzura „politické korektnosti“. Lze bez nadsázky konstatovat, že zahájení hlasitého boje za „lidská práva“ se časově kryje s tichou destrukcí občanských svobod. Platí, že „největší hrozbou lidstva jsou lidé.“

Mediální obsahy jsou z 80-90 % mylné, chybné, zavádějící, tragicky zjednodušující, záměrně manipulující – prostě nepravdivé. Média lžou. Médiím se říkalo Sedmá velmoc; v postdemokratickém světě je z nich velmoc jediná.

Egypt'an Sinuhet, hlavní postava stejnojmenného historického románu finského spisovatele *Mika Waltariho* uvažuje: „...všichni vládcové jsou koneckonců stejní a všechny národy koneckonců stejné - a nezáleží na tom, kdo vládne a který národ koho potlačuje, poněvadž je to vždy chudý lid, jenž koneckonců trpí.“

Málokdo se odváží odhalit například daňový fenomén *DPH* tak, jako *Benjamin Kuras*: „Výše zdanění? Vše, co poddaný nepotřebuje k holému přežití a střeše nad hlavou... Dinosauři byrokracie Evropského společenství si vymyslela vládní okrádání všech, zvané *daň z přidané hodnoty*. Než se vám třeba obyčejné triko dostane do nákupní tašky, je zdaněné sedmkrát: Dovozece připočítává daň odběrateli surového bavlněného vlákna. Ten po upletení bavlněné látky připočítá další daň krejčovské výrobně triček. Ta připočítává další daň velkoobchodnímu skladu. Ten připočítává další daň za rozvoz. Distributor připočítává další daň maloobchodní prodejně. A ta připočítává poslední daň vám. V to ještě nepočítáme daň, kterou každému z nich připočítává účetní, auditor, právník, reklamní a inzertní firma, telekom, elektrické podniky, dodavatel strojů, opravná strojař a kdoví kdo ještě... Vybrané daně z přidané hodnoty se vydávají na udržování krkolomně štedře placených vyžírů, zvaných europoslanci, které se obtěžovalo volit nanejvýš patnáct procent voličů, eurokomisařů či euročinitelů, které nevolil nikdo a armády statisíců nic nevyrábějících úředníků... Nejméně 75 % všech daňových tržeb evropských poplatníků - všech daní, ne jen daně z příjmu - se vydává na vyplácení lidí zaměstnaných přímo vybíráním, propočítáváním a přerozdělováním daní. Teprve ta zbývající čtvrtina jde na subvence něčeho veřejnosti prospěšného.“

Francouzský generál období revoluce a konzulátu *Jean-Victor-Marie Moreau* prohlásil: „Být svobodný znamená moci si zvolit, či chceš být otrok.“

Praktická podoba dnešní domnělé svobody je navozený zábavný svět iluzí z drog, nepřirozených sexuálních praktik, okultismu, virtuálního či skutečného násilí...

Většina nespokojenců náchylných k silovému řešení neví, že podobně jako USA, také EU má prostředky na likvidaci jakéhokoli vážnějšího odporu ve svých provinciích. Je to hlavně její utajovaná složka *Evropský četnický sbor* (European Gendarmerie Force - EUROGENDFOR - EGF), speciální nejmoderněji ozbrojené a vycvičené psychopatické mezinárodní vojsko se sídlem a s většinou kasáren v italském městě *Vincenze*. Sbor může být kdykoliv libovolně přímo podřízen velení *EU, OSN, NATO, OBSE* aj. Kdo je jeho velitelem v rámci EU není

Smlouvou o EGF výslovně upraveno, ale pravděpodobně je jím osobně předseda *Evropské komise*. Podle *Klauzule solidarity* má být EGF nasazována všude tam, kde by mohli vzniknout nepokoje proti politice EU „aby se předešlo tomu, že vlastní armáda snad odmítne střít do vlastních občanů“, například i kdyby se třeba, jak stojí v *Úmluvě z Velsen*, některá národní banka postavila na odpor bruselskému centrálnímu řízení. *Evropský parlament* právě uvažuje o nasazení těchto svých žoldáků do Maďarska, protože premiér *Viktor Orbán* odmítá přijímat imigranty podle vnucovaných kvót, čím prý vážně ohrožuje unijní hodnoty (*Pavel Telička*, *Jiří Pospíšil* a dalších šest českých europoslanců hlasovali pro potrestání Maďarska). V ČR je nyní ke styku s EGF pověřen náčelník *Vojenské policie* VP brigádní generál *Pavel Kříž*. Nasazení jednotek EGF může znamenat více než vyhlášení výjimečného stavu, tedy zákonného zmocnění konfiskovat občanům věci, peníze, nemovitosti, vozidla či zbraně, právo omezit jim svobodu pohybu a komunikaci, přinutit je k nuceným pracím, smí je dokonce věznit bez obvinění a bez uvedení důvodů – ba dokonce je za určitých podmínek může legálně i zabít. Nebude asi daleko od pravdy zpráva, že EU připravuje rozšíření pravomocí EGF podle vzoru americké *Federální agentury pro zvládnutí krize* (Federal Emergency Management Agency FEMA), která vybudovala několik stovek koncentračních táborů po celém území USA. Tábory *FEMA* disponují nejmodernější výbavou, jsou přísně střežené a připojené na novou železniční síť s připravenými vězeňskými vagony vybavenými pouty. Tyto tábory by mohly ihned pojmout desetitisíce internovaných. „Občané USA jsou již několik let v armádních počítačích rozdělení do tří kategorií pro případ občanské války: *Green flagget people*, *red flagget people* a *black flagget people* (zeleně, červeně a černě označované osoby). Zeleně označovaní jsou pokládáni za příznivce, jsou „čisti“, stojí na straně vojáků a nic se jim nestane - z jejich strany nehrozí žádné nebezpečí. Červeně označovaní představují nebezpečí, a proto musí být ihned dopraveny do některého z připravených transportních vlaků, které je dovezou do nejbližšího tábora FEMA, kde budou mít šanci prokázat, že jsou neškodní, případně budou podrobeni převýchově. Černě označovaní mají být vojáky neprodleně odstraněni - jejich veřejné popravy mají také posloužit ke zlomení vůle potenciálních odpůrců.“

Pokud snad některé zásadní nařízení, vedoucí ke globalizační *nivelizaci všech zemí světa* (příklad: hlupáci budou inteligentnější a inteligentní lidé budou o něco hloupější) nějaká vláda přímo odmítne, její hospodářství bude rozvráceno různými embargy anebo ničeno těžko prokazatelnými moderními zbraněmi, které jsou v současné době jedním z nejdůležitějších prostředků politického nátlaku, poněvadž s nimi lze například cíleně v celých oblastech vyvolávat zemětřesení, sucho, oteplení, tajfuny, záplavy nebo přílivové vlny a obyvatelstvo decimovat smrtícími viry, patogeny anebo radiologickými způsoby. Když se *Benjamin Fulford*, mluvčí *Společnosti Bílého Draka* (mezinárodní organizace, složené z různých sektorů společnosti s cílem uvolnit peníze, které si tajná vláda chazarských pokrevních linií zmonopolizovala pro své vlastní zájmy a využít je ve prospěch lidstva) zeptal japonského ministra financí *Heizo Takenakeho*: „Proč jste předali kontrolu nad japonským finančním systémem skupině amerických a evropských oligarchů?“, ministr odpověděl: „Poněvadž je Japonsko ohrožováno stroji na vyvolávání zemětřesení“ (*skalárními zbraněmi*, tj. *řízenými vlnami* neboli *gravitačními vlnami*, objevenými vynálezcem *Nikolou Teslou*). Při nechuti či odporu při zavádění mentální *uniformovanosti lidstva* platí zase i neustálá mediální masáž. (Humanitní sociologové říkají, že „Společnost stejných jen čeká na svou totalitu. A dřív nebo později se jí dočká“ a že „Lidé, kteří jsou jiní, jsou nebo mohou být v určité rozhodující chvíli jedinou účinnou obranou proti kolektivnímu zhroupení čili totalitě.“)

Německo-švýcarsko-americký židovský teoretický fyzik a nositel Nobelovy ceny za fyziku v roce 1921 *Albert Einstein* prohlásil: „Pokud má lidstvo přežít, měli bychom začít uvažovat značně rozdílným způsobem.“

K nápravě asi osmdesát procent nemilosrdných bankéřů a jejich politiků, tedy těch, kteří nejsou těžcí psychopaté, lze užít i mírnější a snad i účinnější způsoby než je například rebelování. Tak třeba víme, že pták pod naším pohledem zneklidní a odletí, že člověk obvykle

pocítí pohled jiného člověka a změní své chování, že naše zření účinkuje i na rostliny, ba i na základní částice hmoty, že jeden na druhého působíme už jen pomyslením, citem nebo prostým pochopením. Když odhalíme, co jsou peníze a jak to chodí v peněžnictví, v mnohém porozumíme i bankéřům. Jako bychom na ně přímo pohlédli. Vlastně je takto budeme vědomě pozorovat. A když si na jejich místě upřímně představíme sami sebe, bez nenávisti je začneme i chápat. V Božském zdroji, v prvotní inteligentní energetické síti spojující lidi, Zemi a vše v živém vesmíru, již pouhé jedno jediné naše objevené a pozorné chápání bude mít u nich jistou odezvu: malinko je znepokojí, krapet je vychýlí k lepšímu konání. A při překročení prahového počtu jednotlivých pochopení snad může dojít k průlomu v našem společném vědomí a k žádoucí změně v chování všech bankéřů a jejich politických sluhů.

Toto z velké části kompilační, laické a široce náhledové pojednání je v podstatě jen jakýmsi orientačním viděním a vlastně samizdatem. Psal jsem ho především kvůli sobě a s předsevzetím nezaujatosti, abych porozuměl penězům, abych přišel na to, do jaké míry peníze a peněžní politika přispívají hospodářským obtížím, abych poodhalil podstatu démonické moci peněžníků. Podnět, nové rozhledy, mnohé údaje, potvrzení mých vlastních myšlenek a povzbuzení jsem našel i v knihách *Petra Bakaláře*, *Richarda Bartletta*, *Gregga Bradena*, *Jo Conrada*, *Roberta Edwarda Coxe*, *Duane Elgina*, *Viktora Farkase*, *Anasthasia Ferna*, *Stevena Greera*, *Petra Hájka*, *Jana van Helsinga*, *Davidy Ickeho*, *Michia Kaku*, *Roberta T. Kiyosakiho*, *Františka Koukolíka*, *Benamina Kurase*, *Drunvala Melchizedeka*, *Michaela Morrise*, *Amose Oz*, *Fanie Oz-Salzbergové*, *Miloše Pojara*, *Leo Rostena*, *Šlomo Sanda*, *Kurta Schuberta*, *Zecharia Sitchina*, *Iva Wiesnera* a mnoha jiných. Z některých publikací jsem čerpal i bez uvedení jmen autorů.

Letmé studium finančnictví, spolu s jiným věděním, s mým vnitřním poznáním, vnitřním viděním, s jistým stupněm intuitivního chápání, intuitivní zkušenosti a se sebezpytováním mě vedou k názoru, že lidstvo ve své nynější podobě, tj. při své nátuře, povaze neboli přirozenosti, dospělo k zániku. Neznamená náš stále rychlejší vývoj také náš stále rychleji blížící se konec? Není při tom velevýznamné, že naše technologie daleko předběhly, potlačily i záporně ovlivnily náš duchovní a sociální postup? Sumerové, první civilizace, kterou známe, se objevila náhle a jakoby odnikud někdy před 6.000 lety, ta naše už podle všeho končí jako poslední, kdežto například mravenci se vyvinuli již před 100 miliony let a budou tu asi dál. Mravenci či jiný hmyz, v porovnání s lidmi, jsou na Zemi tak neuvěřitelně dlouho snad také proto, že se už po věky téměř nijak dál nevyvíjejí a tedy se téměř ani nepřibližují ke svému přirozenému konci.

My dobře víme, jak můžeme lépe existovat dál, my bychom to uměli, my můžeme, často i chceme, ale nejsme toho schopni. Spasit nás mohou snad jen nějakí mimozemšťané anebo sám skutečný Bůh. Nejsme však jen jako hlína a nebude Bůh jako starozákonný hrnčír, kterého navštívil Jeremiáš?: „Sestoupil jsem tedy do hrnčívova domu, právě když pracoval na hrnčírském kruhu. Ale nádoba, kterou vlastní rukou z hlíny zhotovoval, se nepovedla. Začal znovu a udělal z ní nádobu jinou; dělal, co se mu zdálo být správné.“ (Jr.18, 3.4).

Ale co když námi produkovaný mix nových zařízení, chemikálií, umělín, strachu či stresu nebude mít na život *pouze* chorobné, degenerativní a zhoubné účinky? Co když probudí „nevyužité“ části našeho mozku (95%) a našeho „odpadního, zbytkového“ genomu (95%), které jsou pravděpodobně ve shodě s „temnou energií či temnou hmotou“ vesmíru (95%)? Možná, že to bude procitnutí našich schopností či způsobilostí a vůle k bytí podle řádu lásky, kdy ozdravíme sebe i Zemi a otevřeme brány do jiných světů.

Praha 2015 (*korekce a doplňování 2016-2018*)

JUGOSLÁVSKÁ GOLGOTA

Jugoslávie (za a) byla největší a nejlidnatější balkánskou zemí uprostřed balkánského poloostrova na Jaderském břehu, lokální „velmocí“ dřívější Jugoslávie, evropským státem existujícím v letech 1918-2003 s hlavním městem *Bělehradem*. Jednalo se o *stát Jižních Slovanů*, tj. *Srbska, Černé Hory, Kosova, Bosny a Hercegoviny, Chorvatska, Slovinska a Makedonie*, o stát s bouřlivým vývojem, který vznikl po I. světové válce v r. 1918. Vystřídalo se tu několik forem uspořádání s častou změnou rozlohy i obyvatelstva. Vystřídali se tu králové i prezidenti, předsedové nebo vůdci.

(Na prahu nového století každá velmoc sledovala na Balkáně vlastní prospěchy, žádná neměla zájem uvolnit napětí v tamních konfliktech. Pruský ministerský předseda *Otto von Bismarck* to bezohledně přiznal: „Kdyby se nám podařilo udržet orientální vřed otevřený, byl by to triumf státnického umění.“ Stav rozjitřenosti, vyvolávaný velmocenskou rivalitou měl i určitý podíl na vznik obou světových válek.

- V představách *německé* expanzivní politiky byl Balkán jednak zdrojem potřebných surovin, jednak nástupištem útoku směrem na východ i do středomoří. Hitler nejvíce potřeboval naplno pro Německo pracující doly a ropná pole, bohatou úrodu, bezpečně fungující strategicky důležité železnice, spojující Říši s východní a africkou frontou, a takový klid a pořádek, který by poutal v této oblasti co nejméně příslušníků wehrmachtu, od léta 1941 plně zaměstnaného na východní frontě. Tento klid měly zajistit satelitní a loutkové vlády místních quislingů a okupační vojska italská, bulharská a maďarská. V oblasti *Trepča* nedaleko Kosovské Mitrovice šlo nacistům o doly na olovo a zinek u hory *Ljubotenu*, o zinkové doly anebo o *chorvatská* ropná pole a naleziště chromu.

- Pro *Velkou Británii* byl Balkán prostorem, o který se enormně zajímala z důvodů vojenských, politických i prestižních. Britské divize se měly vrátit do Soluně a odtud zahájit vítězné tažení na sever, do střední Evropy a samotného Německa, aby nastolily *Pax britannica*, a tak současně odřízly od střední a jihovýchodní Evropy sovětská vojska. Dne 9. října 1944 proběhla v Moskvě britsko-sovětská jednání, kde *Churchill* mj. předložil *Stalinovi* tzv. *procentovou dohodu* na poměr sovětského vlivu v jednotlivých balkánských zemích, kterou Stalin akceptoval a obě strany ji respektovaly. Nejkomplikovanější byl vztah britské vlády k Jugoslávii a Řecku.

- Balkánská politika *Spojených států* za druhé světové války sledovala spíše krátkodobé cíle a v mnohém se kryla s politikou Velké Británie. Americké zpravodajské a diverzní organizace sice rovněž na Balkáně působily, jejich činnost však zůstávala za aktivitami britskými, protože Spojené státy byly angažovány v Tichomoří a západní Evropě.

- Politika *SSSR* vůči balkánským zemím se v průběhu války řídila statusem těchto zemí vytvořeným v letech 1940-1941. K Jugoslávii a Řecku vystupovala jako ke spojeneckým zemím. K Rumunsku a Bulharsku postupovala jako vůči státům, které se přímo či nepřímo zúčastnily války na straně fašistické *Osy* (Berlín-Řím-Tokio). Vztahy a spolupráci s Jugoslávii komplikovaly velkosrbské a antikomunistické názory většiny jugoslávských ministrů a zejména spory v domácím odboji. Sověti se na teheránské konferenci (Stalin, Roosevelt, Churchill 28. 11. 1943) zasadili o všestrannou pomoc Titovým partyzánům a dohodu na obnovu Jugoslávie v předválečných hranicích a podpořili vytvoření prozatímní vlády v čele s *Titem*.

- O vliv na Balkáně *Francie* soupeřila s Ruskem. Měla význam na vývin vztahů mezi mimořádně etnicky a jazykově blízkými Srby a Chorvaty.

Jiným rivalem Francie ve snaze přeměnit Balkán na svou sféru vlivu byla Itálie. Ta považovala východní pobřeží Jadranu za své historické dědictví.

- *Itálie* měla zájem o ropná pole v Albánii a dohled nad albánskou armádou. Její fašistický politik, premiér a diktátor *Benito Mussolini* dosáhl dohody se *Spojeným královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců* a připojil k Itálii město *Fiume* (Rjeka). Prohlásil, že všechny evropské země by se měly otáčet na ose Řím-Berlín.)

Srbsko

Srbsko je balkánský stát jihoslovanského národa Srbů, žijících převážně v Srbsku a v Bosně a Hercegovině – většinou v *Republice Srbské, Černé Hoře a Chorvatsku*.

Rozloha: 88 361 kilometrů čtverečních; **počet obyvatel** (bez Kosova a Makedonie): 7 365 500; **obyvatelé:** *Srbové* 82,9 %, *Maďaři* 3,9 %, *Bosňáci a Muslimové* 2,1 %, *Cikáni* 1,4 % *Jugoslávci* 1,1 %, *Češi* 0,03 % (2 300); **náboženství:** pravoslavní 85 %, *katolíci* 5,5 %, *muslimové* 3,2 %, *protestanti* 1,0 % a *ostatní* 5,3 % (*Pravoslavnou* víru vyznávají především Srbové

a Rumuni, početnou skupinu *muslimů* tvoří Albánci a *katolická* víra je nejvíce zastoupena mezi menšinou Maďarů); **úřední jazyk:** *srbština, resp. srbochorvatština; politický systém: *prezident, vláda, jednokomorový parlament* (*Národní shromáždění* - 250 členů); **státní zřízení:** *republika; název:* *Srbská republika; metropole:* *Bělehrad* (1,6 milionů obyvatel); **měna:** *srbský dinár - RSD*.*

Vzhledem k nejrychleji se rozvíjejícímu se hospodářství v tomto regionu se Srbsku přezdívalo Balkánský tygr. Vztah k ČR určuje vzájemná geografická i lidská blízkost.

Předkové Srbů začali přicházet na Balkán od 6. století a postupně si podmanili místní romanizované *ilyrské a thrácké* kmeny, které obývaly Balkánský poloostrov.

(Původním ilyrským kmenem jsou *Albánci*. Kolem 5. st.př.n.l. se začali mísit s Kelty a Thráky, kteří tu byli již usedlí.

Ve 3. stol. př.n.l. vznikl v jižní části prostoru samostatný *Ilyrský stát* se střediskem v *Scodře*, (dnešním *Skadaru*). Největšího rozkvětu dosáhla Ilýrie za krále *Arogona*, po němž od roku 230 vládla jeho manželka *Teuta*. Protože pirátství Ilyrů vážně ohrožovalo římské obchodování, Římané vedli proti Ilyrům v letech 229-228 válku, ve které Ilyry na hlavu porazili a ovládli.

V 6. a 7. stol. sem zprvu jako součást avarských tlup přitáhly slovanské kmeny. S nimi se pořímsnění Ilyrové smísili a měly rozhodující vliv na ty slovanské kmeny, které se usadili na dnešním chorvatském území Jadranu.)

Zlomem v dějinách Srbska byla bitva na *Kosově poli* v roce 1389, po níž se Srbsko postupně dostávalo pod nadvládu *Osmanské říše* mnozí Srbové (stejně jako Chorvati) hledali útočiště v jiných bezpečnějších oblastech, později známých jako *Krajina* či *Republika Srbská v Bosně*. Srbské obyvatelstvo v původních místech naopak doplňovali zástupci jiných porobených národů. Následkem toho vznikly dva fakticky oddělené srbské celky - *východní samotné Srbsko* a *západní teritorium*, kde se Srbové stali menšinou, obklopenou katolickým či muslimským prostředím. Mnozí Srbové, hlavně v Bosně, konvertovali k islámu a aktivně se integrovali do struktur Osmanské říše (mnozí byli například aktivní v tehdejší elitní jednotce tzv. *Janičářů*.)

V 19. století vypukla v Srbsku *dvě povstání*, jejichž výsledkem bylo *vytvoření srbské autonomní entity v rámci Osmanské říše*, která byla v zahraničí uznána jako samostatný a suverénní stát.

Teprve až konflikt v letech 1912-1913 nazývaný *malé balkánské války*, kdy Bulharsko se Srbskem bojovaly proti Turecku, při nichž Srbsko získalo většinu Kosova a část Makedonie a na něj navazující *I. světová válka* vyvolaná zavražděním nástupce rakousko-uherského trůnu *Františka Ferdinanda d' Este a jeho choti* v Sarajevu dne 28. června 1914 srbským radikálním studentem *Gavrilem Principem*, vedla nakonec ke sjednocení Srbů a v *Stát Srbů, Chorvatů a Slovinců*. (Srbové sice byli po vyhlášení války ve spojení s Černohorci úspěšní, podařilo se jim obsadit Sarajevo, avšak v roce 1915 bylo Srbsko postupně obsazováno, takže Srbové se stáhli do albánských hor a část z nich byla francouzskými loděmi přepravena na ostrov Korf. Vrátili se v roce 1918 a obsadili Bělehrad.) Ale i v tomto státě počaly národnostní třenice. Vzhledem k tomu, že srbský národ byl zde největší etnickou skupinou, stal se *Bělehrad* metropolí celé Jugoslávie a srbský král rovněž i hlavou státu. Dlouhá existence jednotného státu vedla k rozšíření srbského národa také například do Slovinska. Nová srbská vláda též pokračovala v politice zájmu o Makedonii, kde zaznamenala první větší úspěchy v přesvědčování dosud národně nerozhodnutých slovanských obyvatel země, že jsou Srbové, a nikoli Bulhaři nebo Řekové.

V roce 1929 vzniklo *Království Jugoslávie*, tj. království Srbů, Chorvatů a Slovinců pod vládou srbské královské dynastie Karadordevičů.

V roce 1941 se odtrhlo Chorvatsko a přidalo se k Němcům. Chorvatští *Ustašovci*, příslušníci chorvatského ke katolictví se hlásícího ultra-nacionálního a fašistického hnutí protěžujícího bosenské muslimy, měli za cíl vytvoření samostatného chorvatského státu a prováděli etnické čistky namířené proti Srbům. (Moci se chopili v dubnu 1941, kdy celou Jugoslávii okupovalo Německo

a Itálie. Ustašovec *Ante Pavelić* vytvořil jeden z nejkrvavějších režimů druhé světové války. Například koncentrační tábor v *Jasenovci* byl i některými nacistickými důstojníky považován za hrůzné místo. Slovo *ustaša* je odvozeno od chorvatského slovesa *ustati*, tj. povstat, vzbouřit se, rebelovat.) Italové připojili území Kosova k tzv. Velké Albánii a i tady byli Srbové utlačováni. Stali se partyzány a zapojovali se do odboje.

Neklid mezi jednotlivými národy eskaloval během II. světové války, kdy došlo k dočasnému rozpadu státu. Vztahy se vyostřily na konci 80. let a na počátku devadesátých s nástupem radikálních politických názorů a snah o redefinici jugoslávských republikových hranic. Mnoho Srbů se tehdy přidalo k nacionalistickým idejím tehdejších předáků, což později vedlo k válce a rozpadu státu. Během této války došlo k dalším změnám v územním rozšíření Srbů. Jejich počet v Krajině a v Kosovu po válce výrazně poklesl (došlo k vysídlováním v Bosně a Hercegovině kvůli *Daytonské smlouvě*, uzavřené v listopadu 1995 na letecké základně *Wright-Patterson* u Daytonu v Ohio, k vysídlováním za přítomnosti západních mocností a představitelů Chorvatska, Srbska a Bosny a Hercegoviny při dohledu jednotek SFOR.)

Prvním prezidentem Svazové republiky Jugoslávie v letech 1992-1996 byl Srb z Černé Hory *Radovan Karadžić*, bosenskoserbský politik, básník a psychiatr, politický vůdce bosenských Srbů během občanské války v Jugoslávii. *Spolu s Radkem Mladičem* je považován za hlavního podněcovatele a viníka válečných zločinů, kterých se srbská strana za války v Bosně dopustila. Byli stíháni *Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii* kvůli iniciování a organizování řady válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, včetně genocidy. Karadžić se skrýval pod falešnou identitou lékaře *Dragana Dabiče*, pracujícího na soukromé klinice v Bělehradě. Po třinácti letech byl 21. července 2008 dopaden a zatčen srbskou policií a vydán *Mezinárodnímu tribunálu v Haagu*. Byl obžalován z genocidy a zločinů proti lidskosti. Šlo zejména o jeho údajnou odpovědnost za masakr ve *Srebrenici*, při němž Srbové dne 20. března 2016 povraždili přes 8000 muslimských mužů a chlapců. Karadžić vypověděl, že o masakru se dověděl až ze sdělovacích prostředků a že se nijak neprokázalo a neprokazuje jeho údajné organizátorství válečných krutostí. Jeho obhájce soudu důrazně připomenul, že ani jeden z přísedících dotazovaných svědků nevypověděl, že by Radovan Karadžić plánoval, nařídil nebo věděl o popravách zajatců v Srebrenici. Karadžić při veřejném přelíčení uznal, že jako politický vůdce v době války „nese morální odpovědnost za zločiny spáchané občany a silami Republiky srbské“, avšak trestní odpovědnost odmítl. Vyslovil též přesvědčení, že celý proces je zpolitizovaný, zinscenovaný s cílem jeho i srbský národ demonizovat a že soudci již předem rozhodli o jeho vině. „Je to satanský tribunál“ prohlásil. Dne 20. března 2019 byl Radovan Karadžić definitivně odsouzen k doživotnímu uvěznění.

Během konfliktů v bývalé Jugoslávii je za hlavního představitele Srbů považován srbský politik *Slobodan Milošević*, Srb černohorského původu, který byl v letech 1991-1997 prezidentem Srbska a v letech 1997-2000 prezidentem Svazové republiky Jugoslávie. Proti opozici postupoval Milošević rázně. Když se například v březnu 1991 uskutečnila v Bělehradě rozsáhlá *opoziční demonstrace*, zastavil ji za pomoci tanků Jugoslávské armády, znemožňoval šíření informací o jejím průběhu vypnutím *rádiové stanice B 92* a *televize Student* na 36 hodin, zpřisnil jugoslávský trestní zákon, který zavedl sankce za hanobení symbolů Jugoslávie, nebo některé z jejích republik a politických představitelů. V průběhu bombardování Jugoslávie letadly NATO, obvinil žalobce *Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii* Miloševiče ze zločinů proti lidskosti, kterých se měla dopustit Jugoslávská armáda, rázně v Kosovu postupující proti kosovsko-albánským ozbrojencům, ale také i proti civilnímu obyvatelstvu. Dne 1. dubna 2001 byl v souladu s *mezinárodním zatykačem* vydaným během bombardování zatčen a rozhodnutím jugoslávské vlády vydán *Mezinárodnímu tribunálu v Haagu*. Soudní proces začal v únoru 2002 pro obvinění z genocidy, válečných zločinů a zločinů proti lidskosti. Praxe soudu byla často kritizována pro

jeho podjatost, a to již i kvůli tomu, že naprostou většinu odsouzených tvořili Srbové. Dne 11. března 2006 byl Milošević nalezen ve své cele mrtv. Dle oficiální zprávy Haagu byl příčinou jeho smrti infarkt myokardu. Ve vězení zahynul bez rozsudku a bez zdůvodnění soudu za tak záhadných okolností, že vyvolávají trvalý a neodstranitelný dojem vraždy.

Černá Hora (Montenegro)

Černá Hora je jihoevropský stát na Balkáně u pobřeží Jaderského moře, jehož dějiny jsou propojeny hlavně s dějinami srbskými.

Rozloha: 13 812 km čtverečních; **počet obyvatel:** 666 000; **obyvatelé:** Černohorci 45 %, Srbové 28,7 %, Bosňáci 8,6 %, Albánci 4,9 %, Muslimové 3,3 %, k ostatním patří hlavně Chorvati a Cikáni; **náboženství:** srbská pravoslavná církev 72 %, sunnitští muslimové 19,11 %, římská katolici 3,44 %, dalších je méně než 5 %; **úřední jazyk:** Srbochorvatština označovaná jako srbština; **politický systém:** prezident, vláda, jednokomorový parlament (81 členů); **státní zřízení:** republika; **název:** Republika Černá Hora; **metropole:** Podgorica (173 000 obyvatel); **členství:** Severoatlantická aliance; **měna:** euro (EUR).

Prvními obyvateli oblasti nyní zvané Černá Hora byli *Ilyrové*. *Slovanské a Řecké kolonie* tu byly založeny během 6. a 7. stol. př.n.l. *Keltové* se zde usídlili ve 4. stol. př.n.l. Během 3. stol. př.n.l. zde vzniklo původní *Ilyrské království* s hlavním městem *Skadar*. Římané vypravili proti místním pirátům několik trestných výprav a roku 9 n.l. toto království porazili a přeměnili na *provincii Ilyria*.

V 10. století po misích *Cyrila a Metoděje* bylo obyvatelstvo obráceno na křesťanství a smíšené slovansko-ilyrské kmeny se zorganizovaly do polonezávislého vévodství *Duklja*. Za vlády *Stefana Dobroslava I. Vojislava* byl lid osvobozen od nadvlády *Východořímské říše*, ale po svém neúspěšném povstání opět spadl pod byzantskou nadvládu.

V 60. letech 12. století srbský vévoda *Stefan Nemanja* násilím zavedl *Srbské ortodoxní náboženství* pro většinu obyvatelstva.

V roce 1360 se ustanovilo nezávislé *knížectví Zeta* (pojmenované po řece *Zeta*. Samotné slovo *Zeta* znamenalo „žito“ nebo „obilí“, popřípadě „sklizeň“). Zemi vládli pevnou rukou *Balšičové* (1356-1435) a *Crnojeviči* (1435-1498) a ačkoliv Osmané ovládali okolní území, nikdy se jim nepoddali.

Za knížete *Danila I.* vzniklo v roce 1852 první *Černohorské knížectví*. Po zavraždění knížete v roce 1860 Černohorci prohlásili jeho nástupcem *Nikolu I.*

28 srpna 1910. bylo jako *konstituční monarchie* vyhlášeno *Černohorské království*, které trvalo do 28. listopadu 1918.

V první světové válce, a to během první invaze rakousko-uherských jednotek do Srbského království, Černá Hora jako spojenec Srbska vyhlásila *Rakousko-Uhersku* válku, ale s počátkem třetí rakouské invaze musela před početnějším soupeřem ustoupit a po zbytek války zůstala okupována *Centrálními mocnostmi*.

Král *Nikola I. Petrovič-Njegoš* musel odejít do exilu v Itálii a následně do Francie a vláda se přesunula do *Bordeaux*. Nakonec spojenci Černou Horu osvobodili. *Podgorická skupština* obvinila krále z pokusu o uzavření separátního míru s nepřitelem, zakázala královské rodině návrat do země a 1. prosince 1918 se spolu se Srbskem stala součástí Království Srbů, Chorvatů a Slovenců.

Kosovo a Metochie

Kosovo a Metohie je sporné území a částečně uznaný vnitrozemský stát v centru Balkánského poloostrova. Srbsko považuje tuto republiku za své území a stále na ni vznáší nárok jako na svou vlastní *Autonomní provincii Kosovo a Metochie*. K listopadu 2019 uznalo samostatnost Kosovské republiky 93 členů OSN z celkových 193.

Rozloha: 10 905 km čtverečních; **počet obyvatel:** 1 800 000; **obyvatelé:** Albánci 88 %, Srbové 7 %, Turci 3 %, dále Bosňáci, Chorvati, Goranci, Makedonci, Cikáni, Aškali/Egyptané; **náboženství:** sunnitský islám 90 %, pravoslaví 7 %, katolictví 3 %; **úřední jazyk:** albánština, srbština; **politický systém:** republika; **název:** Republika Kosovo a Metochie; **metropole:** Priština (476 obyvatel); **měna:** euro (EUR).

Ve starověku se území dnešního Kosova na Balkáně nacházelo na rozhraní tří indoevropských skupin *Illyrů*, *Thráků* a *Řeků*. Dostalo se pod vliv *Makedonského království* a od 1. stol. n.l. bylo začleněno do *Římské říše*, jako součást provincií *Macedonia* a *Moesia*. Část obyvatelstva se romanizovala (pozdější Rumuni). Po rozpadu Římské říše toto území náleželo k východořímské provincii *Dacie*.

V 6-7. století přišli do této oblasti *Slované*, tj. pozdější *Srbové*, kteří se stali dominujícím etnikem a vytlačili původní obyvatele a tato oblast se stala základnou jejich nájездů na *Byzantskou říši* i k budování jejich vlastního státu.

V roce 1389 se zde odehrála jedna z nejvýznamnějších bitev Srbů proti osmanským Turkům, bitva na *Kosově poli*. Tato krvavá bitva skončila nepřilíš výrazným vítězstvím Turků, avšak pro Srby měla tragické následky. Zlikvidovala totiž výkvět srbské šlechty, která mohla klást odpor postupujícím Osmanům. Pod nadvládu Turecké říše se tak postupně dostala srbská knížectví i celé Bulharsko, definitivně však až v roce 1459. V oblasti vznikalo od 11. století mnoho klášterů. Kosovo a sousední Metohiji považují Srbové za svůj Jeruzalém. Z kosovského města *Prizen* ovládal král *Dušan Veliký* (vrstevník českého krále *Karla IV.*) velkou část Balkánu a aspiroval na byzantského císaře.

Mezi roky 1459 a 1912 bylo dnešní Kosovo částí Osmanské říše a *Albánci*, podobně jako část *Srbů* a *Chorvatů* v Bosně (dnešní *Bosňáci*), aby se vyhnuli perzekucím a velkým odvodům daní, v převážném množství konvertovali k tehdejší státní islámské víře. Po roce 1690, po několika krvavě potlačených povstáních, začali Srbové houfně prchat na sever, do Habsburské monarchie do oblasti dnešní *Vojvodiny* (1. a 2. velké stěhování Srbů), a na vylidněných územích se usazovali příslušníci ostatních národů Osmanské říše, například *Egyptané*.

V roce 1913 se Albánci pokusili vyhlásit národní stát, ale Kosovo neobhájili a tento stav potvrdily i vítězné mocnosti po konci první světové války. V roce 1918 se Kosovo a Metohije staly součástí nově vzniklého království – ze začátku *unitárního království* Srbů, Chorvatů a Slovinců, později *království Jugoslávie*.

Po roce 1939 většinu Kosova zabrala Itálie a připojila ji ke svému loutkovému *Albánskému království*. V Kosovu začala *etnická čistka*, v jejímž průběhu Albánci zničili asi 10 000 srbských a černohorských domů, jejichž vlastníci byli buď zabiti, nebo donuceni k útěku. Cílem bylo odstranit srbský prvek kompletně.

3. září 1945 schválilo *Lidové shromáždění Jugoslávie* ústavní zákon, na základě něhož se v rámci *Lidové republiky Srbsko* zřídila *autonomní oblast Kosovo a Metohija*. Srbové sice Albánce perzekvovali, avšak *Titův* komunistický režim zas bral v rámci kolektivizace půdu srbským sedlákům, které označil za kulaky, a půdu přiděloval albánským ekonomickým přistěhovalcům. Krátce po osvobození na počátku roku 1945 došlo v Kosovu k nepokojům a nově vznikající partyzánská moc vyhlásila v oblasti mimořádný stav.

Úřady ve snaze omezit převahu Albánců připojily v roce 1958 ke Kosovu území téměř ryze srbská.

V roce 1974 získalo Kosovo *status* prakticky rovnocenný k ostatním republikám, Albánci se v mohutných demonstracích snažili o dosažení oficiálního *republikového* postavení v rámci Jugoslávie. Vraždnění Srbů a vypalování jejich domů již bylo zcela běžné, takže Srbové z rozšířeného Kosova utíkali houfněji než dříve. Jugoslávská policie se proti zvůli Albánců bála zasahovat, potlačovala pouze demonstrace Srbů.

V srbské republikové odnoži komunistů převzal vedení *Slobodan Milošević*. Ten v dubnu 1987 navštívil Kosovo a podle svědectví jednoho z účastníků setkání o bezpečnostní situaci Srbů prohlásil, že „Tady vás nikdo bít nesmí“. K jeho oblíbě přispělo i jeho tažení, známé jako *protibyrokratická revoluce*, která vedla k postupnému odbourání toho, co bylo považováno za největší neštěstí pro Srbsko - ústavy z roku 1974, a fakticky zastavila působnost většinové albánské samosprávy. Autonomie Kosova byla zrušena a kosovská oblast byla centrálně spravována z *Bělehradu*. Milošević se očividně ztotožnil s široce rozšířenou myšlenkou, že Kosovo je kolébka srbského národa a státu a tím získal na svoji stranu nemalý počet srbských nacionalistů.

Dne 2. července roku 1990 parlament Kosova v *Prištině* vyhlásil nezávislost na Jugoslávii, ale za několika dnů byl nahrazen novou regionální vládou s jediným albánským členem. Toho samého měsíce byl autonomní status Kosova zrušen definitivně, načež 7. září 1990 Albánci prohlásili Kosovo za *sedmou republiku Jugoslávské federace* s novou ústavou, ve které je oblast Kosova a Metohija pouhým administrativním útvarom bez jakékoliv autonomie. Poslanci rozpuštěného albánského parlamentu účinkujícím v ilegality, vyhlásili dne 22. září 1991 Kosovo za nezávislý stát. V následujícím referendu 99,7 % hlasujících potvrdilo, že Kosovo je z vůle lidu nezávislé. To však uznala pouze Albánie.

V květnu 1992 vyhlásila albánská *Demokratická liga Kosova* (LDK) pod vedením intelektuálního Albánce *Ibrahima Rugova* parlamentní a prezidentské volby, v nichž vyhrála, a Rugov se stal prezidentem. Vzhledem k vyostřujícímu se vývoji došlo v průběhu 90. let k řadě jednání na mezinárodní úrovni. V lednu 1993 ministr zahraničí USA *Warren Christopher* potvrdil závazek své vlády ze dne 25 prosince 1992, že Spojené státy jsou v případě nutnosti připraveny zasáhnout.

Během let 1993 až 1995 nastala bezkompromisní vyčkávací taktika. V roce 1996 vznikla ozbrojená organizace *Kosovská osvobozenecká armáda* (UCK), která postupně zahájila ozbrojený odpor. Její financování probíhalo zejména prostřednictvím organizovaného zločinu v evropských zemích, zejména obchodu s drogami a „bílým masem“.

Drobné potyčky přerostly postupně v otevřenou válku mezi UCK a jugoslávskou policií, a poté i s armádou a když velvyslanec USA pro Balkán *Robert Gebard* označil UCK za „*nepochybně teroristickou organizaci*“, prezident *Slobodan Milošević* zahájil rozhodnější vojenské akce.

V mezinárodním měřítku se kosovským problémem začala zabývat tzv. *Kontaktní skupina* (*Spojené státy, Spojené království, Francie, Itálie, Německo, Rusko*). 24. června 1998 došlo k tajné schůzce *USA a UCK* v západokosovské obci *Juniku*, což se neutajilo a odůvodněně to podkopalo důvěru Svazové republiky Jugoslávie (SRJ) v americkou zahraniční politiku.

Velmi důležitou roli hrála tzv. „*Dohoda*“ z *Rambouillet* (zámku u Paříže), kterou za prezidenta USA *Billa Clintona* připravila hlavně velvyslankyně USA při OSN *Madeleine Allbrightová* (narozená v Praze, národnosti Židovské a Českoamerické). Jednalo se o zločinnou „*dohodu*“, podobnou té Mnichovské pro Československo.

Živadin Jovanović, ministr zahraničních věcí Svazové republiky Jugoslávie (SRJ) v letech 1999- 2000 napsal, že srbsko-jugoslávská delegace byla do *Rambouillet* pozvána proto, aby jednáním s delegací Albánců z Kosova a Metochie dosáhla mírového, kompromisního řešení pro status Kosovo a Metochie. Ale k *přímým* jednáním dvou delegací nedošlo, i když se

srbsko-jugoslávská delegace několikrát obrátila, ústně i písemně na zprostředkovatele, a požadovala přímá jednání obou delegací. Na všechny tyto požadavky americký zprostředkovatel *Christopher Hill* odpověděl, že albánská strana si přímá jednání nepřaje. Už tehdy bylo jasné, že Američanům se přímý dialog nehodí a že toto je skutečným důvodem, proč k němu nedošlo. Srbsko-jugoslávská delegace přijala politické části textu, nepřijala však dodatky, kterými se předpokládala vojenská okupace celého území Srbska s autonomními oblastmi a Černé Hory. V dodatcích například šlo o to, že cizí (NATO) vojenské oddíly mohou volně a bezplatně využívat pozemní, plavební a vzdušný prostor a zařízení; mohou nosit zbraně i v civilním oblečení; mohou si kdykoliv vzít k dispozici veškeré elektronické spektrum v SRJ, což znamená televizní, rádiové, policejní frekvence, pohotovostní frekvence, frekvence civilní ochrany a další bez ohlášení a úhrady, mohou kdykoliv zatknout kteroukoli osobu (občana SRJ) na území SRJ bez rozhodnutí a souhlasu soudu, nebo jakéhokoli státního orgánu. V Rambouillet nedošlo ani k „pokusu“ o dohodu, vyjednávání či úmluvu. Americký představitel Christopher Hill chtěl po srbsko-jugoslávské delegaci jediné, aby podepsala předem připravený text obsahující vojenskou okupaci celého státu a který servíroval dle principu „vem, nebo nech být“.

Dne 24. března 1999 začala pod názvem *Operace Spojenecká síla (Allied Force)* jedenáctidenní ozbrojená agrese, raketové odstřelování a bombardování SRJ bez usnesení *Rady bezpečnosti OSN*, při porušení *Charty OSN*, *Závěrečného aktu OBSE z Helsinek* a *základních zásad mezinárodních vztahů*. Dle vlastního vyjádření USA byl tehdy zaveden *precedens*, který se bude využívat, kdykoliv bude třeba.“

Daily Telegraph 27. června 1999 přiznal slova bývalého amerického ministra zahraničních věcí *Henry Kissinger*a: „Text z Rambouillet, kterým se požaduje situování vojenských oddílů NATO na celém území Jugoslávie, byl provokací. Byla to výmluva pro započetí bombardování.“ Dokument z Rambouillet byl viděn po pravdě takovým, že by ho žádný Srb nepřijal a že nikdy neměl být předložen.“

Za 78 dní „humanitárního bombardování“ NATO uprchlo ze Svazové republiky Jugoslávie 800 tisíc Albánců a 100 tisíc Srbů. Počet obětí bombardování v srbské části Svazové republiky Jugoslávie je oficiálně odhadován na 3 500. Někteří příslušníci srbské armády a policie se při operacích v Kosovu dopustili několika excesů. V roce 2009 srbský soud odsoudil 4 bývalé srbské policisty za vraždu 50 albánských civilistů ve městě *Suva Reka*.

I když měla v té době UCK 100 000 mužů a disponovala materiální a leteckou pomocí NATO, nedokázala srbskou armádu porazit.

Milošević, který byl se třemi dalšími jugoslávskými představiteli obviněn z válečných zločinů, přistoupil po nátlakových diplomatických jednáních na *dohodu*, takže 3. června 1999 začalo stahování vojsk z Kosova a 10. června NATO ukončilo bombardování Jugoslávie.

Vzápětí byla schválena *rezoluce RB OSN*, která umožnila vstup vojsk OSN na území Kosova. Přítomnost NATO sice přiměla UCK k demobilizaci, ale pouze a jen naoko, ta byla přejmenována na *Kosovský ochranný sbor (TKM)*. Část výzbroje byla sice předána vojskům NATO, ale mezi Albánci zůstalo ještě stále dost zbraní na to, aby se mohly uskutečnit odvetné akce etnických Albánců vůči Srbům. V Kosovu došlo k etnické čistce nejen Srbů, ale i Černohorců, Chorvatů, Bosenců a dalších Nealbánců. Lidé z těchto skupin byli pod pohrůžkami vyháněni ze svých domů, někteří byli zavražděni, uneseni, jiní uprchli. Podle vícero zdrojů byli někteří Srbové unášeni za účelem nelegálního obchodu s lidskými orgány.

Namísto srbské vlády podle rezoluce č. 1244 RB OSN spravuje Kosovo *mise OSN (UNMIK)* a na bezpečnost srbské menšiny dohlíží jednotky NATO pod označením *KFOR (Kosovo Force)*. TKM však začala stále více vytlačovat demokratické síly z rozhodování o Kosovu a posílila svůj vliv na obchodu s drogami, „bílým masem“, zbraněmi a kradenými auty. Fyzicky

likvidovala nejen nepohodlné albánské novináře a politické oponenty, ale začala provádět čistky i ve vlastních řadách, kdy byli vražděni i někteří nepohodlní velitelé UCK. Docházelo též k mafiánské válce mezi jednotlivými klany navzájem. Represe ze strany UCK, spojené s organizovaným zločinem se dotkly i soudního systému a drtivá většina albánských soudců se bála soudit trestné činy Albánců, kteří byli označeni za „zrádce“. Také docházelo k dalšímu vypalování srbských pravoslavných kostelů a středověkých monastýrů. TKM též začala podněcovat, vyzbrojovat albánské separatisty v sousedním Srbsku a Makedonii a posílala tam své ostřílené velitele. KFOR se dostala do podřadné role neúspěšných „hlídačů“, kteří měli od sebe oddělovat Albánce od živořících nealbánských menšin.

Po pádu vlády Miloševiče v Jugoslávii byl zpracován plán stabilizace, který byl schválen jak novou jugoslávskou vládou, tak i Evropskou unií, Washingtonem i Moskvou a vládu v Kosovu fakticky převzali politici, kteří jsou úzce spjatí s bývalou UCK a mezinárodním organizovaným zločinem.

Parlament autonomní oblasti vyhlásil dne 17. února 2008 nezávislost na Srbsku a prohlásil Kosovo za demokratický, světský a multietnický stát. Oficiální orgány a představitelé Srbska však nezávislost Kosova neuznávají a považují oblast nadále za součást Srbska. Postoj ostatních států zde není jednotný.

Nezávislost Kosova uznalo 109 zemí a většina členů EU včetně Spojeného království, Francie a Itálie. Slovy ministryně zahraničí Riceové uznaly samostatnost Kosova i Spojené státy. S nimi také Turecko. V říjnu 2008 nezávislost Kosova uznaly Černá Hora a Makedonie, dosavadní spojenci Srbska. Proti uznání samostatného státu Kosovo vystupují zejména Srbsko, Rusko, dále například Řecko, Španělsko, Kypr, Rumunsko, Slovensko.

Vláda ČR uznala nezávislost Kosova dne 21. května 2008 a dva dny nato prezident Václav Klaus přijal srbského velvyslance a ujistil ho, že „na vztazích Čechů k Srbům se nic nemění“.

Bosna a Hercegovina

Jde o hornatou zemi v jihovýchodní Evropě na Balkánském poloostrově na břehu Jaderského moře.

Rozloha: 51 209 km čtverečních; **počet obyvatel:** 3 791 622; **obyvatelé:** 51 % Bosňáků, 30,8 % Srbů, 15,4 % Chorvatů; **náboženství:** islám 51 %, srbské pravoslaví 31 %, římsko-katolické 15 %; **jazyk:** bosenština, srbsština, chorvatština; **politický systém:** de facto konfederativní republika; **metropole:** Sarajevo (počet obyvatel 297 416); **měna:** konvertibilní marka (BAM).

V této oblasti lze sledovat lidské osazení až do *neolitu*. V průběhu staletí bývala obývána *Ilyry, Kelty, Góty* a nakonec *Slovany*. Místní Slované byli součástí *Východořímské (Byzantské) říše, chorvatského* či rašského království nebo *Uher*.

V roce 1353 vzniklo první nezávislé bosenské království.

Od roku 1463 n.l. se země dostala pod nadvládu *Osmanské říše*. Mnoho bosenských křesťanů přešlo na islám, čímž později došlo ke vzniku specifického etnika bosenských muslimů. Muslimové byli upřednostňováni. Pouze oni mohli například žít ve městech.

Od roku 1878 až do I. světové války připadla země *Rakousko-Uhersku* a stala se na základě smluv jeho *protektorátem*. Mandát byl však pouze dočasný a formálně zůstala suverénita nad zemí tureckému sultánovi. Sarajevský atentát na následníka rakousko-uherského trůnu v roce 1914 Františka Ferdinanda d'Este přerostl v první světovou válku.

Po čtyři roky trvající válce se *Bosna* spolu se *Srbskem, Chorvatskem a Slovinskem* stala součástí nově vytvořeného *Státu SHS* (srba, hrvata, slovenaca), později *Království SHS* a ještě později *Království Jugoslávie*.

Po II. světové válce byl zemi udělen *statut suverénní republiky* v nově vytvořené jugoslávské federaci.

Po rozpuštění *Socialistické federativní republiky Jugoslávie* země v roce 1992 vyhlásila *nezávislost*, která byla následována ničivou bosenskou válkou (1992- 1995), kdy proti sobě stáli Srbové, Chorvati a Bosňáci.

Na základě vyjednávání *Franjo Tudmana*, *Alija Izetbekoviče* a *Slobodana Miloševiče* o budoucí podobě země a jejím poválečném uspořádání v americkém *Daytonu*, podepsali dne 14. prosince 1995 mírovou dohodu zástupci všech znesvářených stran. Ve 21. století došlo k uznání *Chorvatů* a *Bosňáků* jako *konstitutivního národa* v *Republice Srbské* a *Srbů* ve federaci *Bosny a Hercegoviny*.

Chorvatsko

Chorvatsko leží v jihovýchodní Evropě na Balkánském poloostrově na břehu Jaderského moře a na více než tisíci ostrovech.

Rozloha: 56 594 km čtverečních; **počet obyvatel:** 4 171 954; **obyvatelé:** Chorvati 90 %; **náboženství:** římskokatolické 90 %; **jazyk:** chorvatština; **politický systém:** Unitární stát a parlamentní republika; **metropole:** Záhřeb (790 000 obyvatel); **měna:** kuna (100 lipa) (HRK).

V dobách př.n.l. žily v dnešním Chorvatsku *ilyrské kmeny*, které se později stáhly na území dnešní Albánie.

Během 1-2. století př.n.l. vytvořili *Římané* na Balkáně rozsáhlou provincii *Illirycum*, která zahrnovala také dnešní chorvatské území.

Od 7. stol. se zde začali usazovat Slované, kteří později tvořili chorvatský stát.

Roku 1102 bylo chorvatské království spojeno personální unií s *uherským státem*; někteří historici se však domnívají, že šlo spíše o anexi.

Za vlády *Habsburků* a za dob *Rakouska-Uherska* byla země *pod uherskou nadvládou* a byla jediným přístupem Uherska k moři. V té době také čelila výbojům z Osmanské říše. Proti turecké hrozbě byla vytvořena vojenská hranice.

Od roku 1918 bylo Chorvatsko spolu se Srby a Slovinci královstvím (SHS), které se přejmenovalo na Království Jugoslávie.

Roku 1939 získalo jistou *autonomii* vytvořením chorvatské bánoviny.

Po faktické likvidaci Jugoslávie nacistickým Německem roku 1941 vyhlásili chorvatští fašisté, tzv. *ustašovci* *Nezávislý stát Chorvatsko*, zahrnující větší část chorvatských zemí a rovněž Bosnu a Hercegovinu. Ustašovský režim *Ante Paveliče* povraždil v srpnu 1941 na 335 000 příslušníků srbské menšiny, mnohé z nich v koncentračním táboře *Jasenovac*.

V poválečném období bylo Chorvatsko *lidovou republikou (1945-1963) resp. socialistickou republikou (1963-1990)* v rámci Federativní lidové, resp. Socialistické federativní republiky Jugoslávie.

V roce 1991 vyhlásilo Chorvatsko spolu se Slovinskem *nezávislost*, uznanou roku 1992 Evropským společenstvím, což rozpoutalo *válečný konflikt*, vleklou se do roku 1995. Jugoslávská federace však samostatnost neuznala. Chorvatský generál *Ante Gotovina* byl *Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii* obviněn z válečných zločinů během *Operace Bouře* v r. 1995, při které muselo 200 000 Srbů opustit své domovy. Gotovina a další chorvatští generálové byli však *tribunálem v Haagu* zproštěni viny. To bylo kritizováno především Srbskem jako politické rozhodnutí.

Slovinsko

Slovinsko je středoevropský stát sousedící s Itálií, Rakouskem, Maďarskem, Chorvatskem a malou částí s Jaderským mořem (Terstský záliv).

Rozloha: 20 273 km čtverečních; **počet obyvatel:** 2 061 085; **obyvatelé:** Slovinci 83,06 %, Srbové 1,98 %, Chorvati 1,81 %, Bosňáci 1,10 %; **náboženství:** katolíci 57,8 %, ateisté 10,1 %, ostatní neuváděni; **jazyk:** Slovinština, italština, maďarština; **politický systém:** parlamentní republika; **metropole:** Lublaň (284 355 obyvatel); **měna:** euro (EUR).

Oblast dnešního Slovinska byla osídlena již v období starší doby kamenné, v období 2. tisíciletí př.n.l. *Ilyry*. Právě od názvů některých jejich kmenů vznikla pojmenování některých jadranských oblastí – *Dalmácie* (kmen Dalmátů) či *Istrie* (kmen Histri).

Kolem roku 1000 př.l. na území dnešního Slovinska založili své osady *Řekové*.

V době železné osídlili oblast *Keltové*. Jejich kmen Norikové tam založili *Království Norické*.

V období let 15 až 10 př.n.l. se Norického království zmocnili *Římané* a ustavili zde svoji provincii *Noricum*.

V polovině 6. století sem přišli Germáni *Langobardi*.

Roku 550 přišli ze severu *alpští Slované* a později *Slované z jihovýchodu*. Současné Slovince pokládáme za potomky alpských Slovanů.

Až do 11. stol. si podstatná část slovanského obyvatelstva do značné míry udržela slobodné postavení a řídila se vlastními zákony. Všechny vyšší sociální skupiny byly však později tvořeny příslušníky nového německého etnika *Eppensteinů*, *Spankeimů* a *Celjských*.

Konkurenty *Habsburků* byl rod hrabat *Celjských* (jejich rodový znak – modrý štít se třemi šesticípými zlatými hvězdami byl převzat do současného státního znaku Slovinska).

Habsburkové definitivně ovládli slovinské etnické území a v roce 1526 již ovládali všechny slovinské země. Obyvatelé byli zubožováni tureckými vpády a zvýšenými daněmi. Proto v letech 1473, 1478 a 1515 docházelo k *rolnickým povstáním*, které byly vojensky krvavě potlačeny. Postavení Slovinců zlepšily až reformy *Marie Terezie* a *Josefa II.*

V období let 1364-1918 existovalo na území Slovinska *Kraňské království*, které bylo v letech 1815-1918 *korunní zemí* Rakouského císařství resp. Rakouska-Uherska s hlavním městem Lublaň.

V první světové válce byli perzekvováni Slovinci nuceni dokazovat věrnost císaři a své rakousko-uherské vlasti i na válečných bojištích. Od května 1915 bylo desetitisíce slovinských vojáků nasazováno společně s vojáky všech ostatních národů habsburské monarchie na 600 kilometrů dlouhou jihozápadní frontu neboli italskou frontu, kde po stovkách a tisících hynuli.

Rozchod s habsburskou monarchií se datuje 11. říjnem 1918, kdy slovinská reprezentace odmítla možnost podílet se na vídeňské vládě.

29. října 1918 se území Slovinska stalo součástí *Státu Srbů, Chorvatů a Slovinců*.

1. prosince 1918 se Stát Srbů, Chorvatů a Slovinců spojuje se Srbským Královstvím - vzniká *Království Srbů, Chorvatů a Slovinců*, které se od října 1929 včleňuje do *Království Jugoslávie*.

Po okupaci Jugoslávie v dubnu 1941 bylo území Slovinska *rozděleno* mezi Německo, Itálii a Maďarsko.

Dne 19. února 1944 se *Slovinský národně osvobozený výbor* přejmenoval na *Slovinskou národně osvobozenou radu* a současně se prohlásil za *nejvyšší zákonodárný a zastupitelský orgán* ve Slovinsku a v následujícím roce bylo Slovinsko poprvé v historii uznáváno za *státní útvar*.

Na konci druhé světové války v květnu 1945 osvobodily oddíly jugoslávské armády prakticky celé slovinské etnické teritorium. Přesto ještě i po ukončení bojů došlo k velkým lidským tragédiím. Britové vydali *Titovi* na jeho žádost zajaté chorvatské ustašovce, slovinské domobranci a další jugoslávské kolaboranty, prchající před komunisty do Korutan, neboť Tito byl stále jejich spojenec. A tak 35 000 příslušníků bývalých kolaborantských jednotek,

mezi nimi i 8000 slovinských domobranců bylo u korutanského města *Bleiburg* postříleno kulomety. Celkově se odhaduje, že Titovi vojáci krátce po ukončení války fyzicky zlikvidovali okolo 13 600 příslušníků slovinských protipartyzánských jednotek, resp. s nimi sympatizujících civilistů. Oběti komunistické odplaty skončily v téměř 500 masových hrobech, mj. v krasových propastech, důlních šachtách nebo protitankových okopech po celém slovinském teritoriu.

Slovinsko v rámci jugoslávské federace bylo nejprve lidovou republikou a od roku 1963 socialistickou.

25. června 1991, o den dříve než se očekávalo - s cílem předejít případnému zákroku federálních orgánů - vyhlásil slovinský parlament formou *Deklarace o nezávislosti úplnou samostatnost Republiky Slovinsko*. Důležité bylo, že státní samostatnost vyhlásilo ve stejný den také Chorvatsko. Federální vláda označila jejich postup za nelegální a neplatný a 27. června začala jugoslávská lidová armáda (JLA) obsazovat hraniční přechody s Rakouskem a Itálií a řadu důležitých bodů. Slovinský prezident *Milan Kučan* vyzval slovinské obyvatelstvo k obraně republiky. Od 28. června bylo proti Slovinsku nasazeno také federální letectvo. Letadla JLA bombardovala slovinské letiště, dopravní spoje a telekomunikační objekty. Milošević a jeho mocenská skupina ukončili válku po deseti dnech, protože byli již fakticky dříve odhodláni „cizorodé a nezkrotné“ Slovinsko z jugoslávského svazku propustit.

Dne 15. ledna 1992 uznaly nezávislost Slovinska země EU a krátce poté další evropské i mimoevropské země včetně Ruska a USA. Hraniční spory však stále nejsou definitivně vyřešeny.

Makedonie

Republika Severní Makedonie je evropský vnitrozemský stát na Balkánském poloostrově, sousedící se Srbskem, Kosovem, Bulharskem, Řeckem a Albánií. Makedonie představovala po určitou dobu nejmocnější stát starověkého světa a proto se někdy užívá také termín Makedonská říše.

Rozloha: 25 713 km čtverečních; **počet obyvatel:** 2 091 719; **obyvatelé:** Makedonci 64,18 %, Albánci 25,17 %, Turci 3,85 %, Cikáni 2,66 %, Srbové 1,78 %, Bosňáci 0,84; **náboženství:** pravoslavi 65 %, islám 33,3 %; **jazyk:** makedonština; **metropole:** Skopje (více než 60 000 obyvatel); **politický systém:** parlamentní republika; **měna:** makedonský dinár (MDK).

Sčítání lidu zahájené 1. října 2011 makedonská vláda předčasně ukončila, protože vyvolávalo etnické napětí mezi albánskou menšinou a lokální náboženské nepokoje.

Prakticky všechny země sousedící s Republikou Makedonií vznášely v nedávné minulosti teritoriální nároky na Makedonii, a proto jsou nezřídka označovány jako „čtyři vlci“. Kosovo se z perspektivy Makedonců stává „pátým vlkem“.

Území Makedonie bylo osídleno lidmi již od eneolitu. S místními kmeny se v období 2000-1200 let př.n.l. smísily přicházející kmeny *indoevropské*. Do oblasti přišli také předchůdci *antických Makedonců*. Dále tu žili *Ilyrové*, *Thrákové*, *Pajonové*, *Edomové* aj. S nimi se rychle vypořádal *Filip II* (vládl v letech 359-336 př.n.l.). Jeho cíl si osvojil jeho mladý syn *Alexandr*, zvaný také *Veliký* (vládl v letech 336-323). Po jeho smrti se makedonská veleříše začala rychle rozpadat. Řecká města se proti nadvládě Makedonců vzbouřila a žádný z dalších panovníků nebyl schopen zajistit Makedonii dlouhodobou rovnováhu. Politická a hospodářská stabilita nastala až v období vlády *Antigona II. Gonatase* (vládl v letech 227-239 př.n.l.).

Ve 3. *římsko-makedonské* válce (171-168 př.n.l.) byla makedonská armáda tvrdě poražena, makedonský král *Perseus* zajat a velké množství makedonských obyvatel bylo prodáno do otroctví. Pod římskou nadvládou se Makedonie v roce 148 stala *římskou provincií*.

V 9. století se země dostala pod *říši Bulharskou* a v 11. století se stala centrem Bulharska. Mezi 14. a 20. stoletím tu vládli *Turci*. Poté byla země *rozdělena* Mezi Srbsko, Bulharsko a Albánii.

Roku 1929 se území dnešní Makedonie stalo součástí *Vardarské bánoviny*.

Během první světové války (1915-1918) zde vládlo *Bulharské carství*.

Během druhé světové války (1941-1944) byla země opět ovládána Bulharskem.

Mezi válkami se Makedonské území dostalo opět pod *srbskou* vládu jako součást nově vzniklého Království Srbů, Chorvatů a Slovinců. *Vnitromakedonská revoluční organizace* (VMRO) byla napojena především na *Mussoliniho* i na chorvatské nacionalisty. O makedonskou otázku a VMRO měla zájem *Komintern*a, která deklarovala, že národně osvobozenecý boj lidu v Makedonii a Thrákii považuje za nejdůležitější předpoklad úspěchu revoluce na Balkáně. V rámci *Titovy* Jugoslávie se Makedonci zcela nepochybně považovali za příslušníky samostatného makedonského národa. Nejdůležitějším pilířem při budování makedonské státnosti se stala *Komunistická strana Makedonie*.

Po skončení druhé světové války bylo území Makedonie 30. dubna 1945 přejmenováno na *Lidovou republiku Makedonii* (LRM).

V roce 1945 byla LRM včleněna do *Socialistické federativní republiky Jugoslávie* (SFRJ) a v roce 1963 byla přejmenována na *Socialistickou republiku Makedonii* (SRM). Její stabilitu ohrožoval nacionalismus její albánské menšiny, který se inspiroval emancipačními aktivitami kosovských Albánců. Demonstrující makedonští Albánci požadovali připojení albánských oblastí v Makedonii k sousednímu Kosovu. Koncem roku 1990 na jednom z předvolebních mítinků albánské *Strany demokratické prosperity* (PDP) v *Tetovu*, zpívalo na 40 000 příznivců nacionalistické a separatistické písně a část z nich skandovala v ulicích různá nepřátelská hesla, a to včetně jednoznačného: „Tady je Albánie!“

V červnu 1991 Makedonský parlament přijal *Deklaraci o svrchovanosti Makedonie* i *Usnesení o uskutečnění referenda*. V tomto referendu se 95 % všech hlasujících ze 72 % oprávněných voličů vyslovilo pro nezávislost země a krátce poté parlament přijal deklaraci *Prohlášení nezávislosti*.

Po rozpadu Jugoslávie roku 1991 vyhlásila Makedonie *nezávislost*. Jugoslávie pod vedením *Slobodana Miloševiče* zprvu uznávala makedonský národ, ale nikoli už stát. Přelomem v makedonsko-jugoslávských vztazích bylo r. 1996 vzájemné uznání. Diplomatically uznaly makedonský stát jako první Bulharsko (již začátkem roku 1922) i Albánie a další státy. V polovině roku 1997 měla Makedonie navázané diplomatické vztahy s 84 státy světa. Prezident Makedonie *Boris Trajkovsky* (1999-2004) platil za vyzrálého politika, schopného reprezentovat zemi v zahraničí i za vhodného arbitra při řešení etnických i vládních krizí. Přes všechna opatření docházelo k ostrým ozbrojeným střetům etnických Albánců a makedonské policie. Albánci například navzdory rozhodnutí Ústavního soudu střelbou bránili odstranění albánských vlajek z radnic *Gostivaru* a *Tetova*, kdy oběti byli 3 mrtví a bezmála 200 raněných včetně policistů, anebo když si útoky albánských extrémistů a *Národní osvobozenecé armády* (NLA) na policejní stanice a vládní budovy vyžádaly mnoho zraněných a zastřelených. Přitom NLA vedla neoficiální rozhovory s NATO.

V letech 2000-2001 zuřil *ozbrojený spor* mezi makedonskou vládou a albánskými povstalci z *NLA*, který se dostal až na hranu občanské války. Odsunutá jugoslávská vojska „nahradilo“ 800 příslušníků bílých příleb *Ochranných sil OSN* (UNPOFOR) a 360 amerických vojáků pod záštitou OSN. V září 2001, těsně po podepsání *Rámcové dohody* proběhla pod názvem *Nezbytná sklizeň* fakticky neúčinná třicetidenní první operace NATO se 3 500 vojáky, mající odzbrojit etnické albánské obyvatele a zničit jejich zbraně. Další mise proběhly pod názvy *Jantarová liška*, *Spojenecký soulad*, *Concordia*, *OBSE* anebo též policejní mise EU *Proxima*.

Komise *Evropského společenství* (ES) prohlásila, že Makedonie splňuje všechna kritéria pro uznání nových států východní a střední Evropy a že „země ES jsou ochotné uznat tento stát jako suverénní a nezávislý v rámci existujících hranic a pod jménem, které bude přijatelné pro všechny zúčastněné strany. Pro makedonskou politickou reprezentaci byl ovšem jakýkoli jiný název než Republika Makedonie nepřijatelný.

V roce 2012 v Makedonii znovu vypukly *etnické nepokoje* mezi Albánci a Makedonci a k dalšímu konfliktu došlo v květnu 2015.

K oficiálnímu přejmenování Makedonie došlo v únoru 2019. Její nejnovější název je *Republika Severní Makedonie*.

Jugoslávie (za b) Po rozpadu *Rakouska-Uherska* vzniklo v jižní části Balkánu obývané Jihoslovany *Království Slovinců, Chorvatů a Srbů* (SHS). Prvním panovníkem SHS byl srbský král *Petr I. Karadjordjevič*. Po něm se za pomoci vojenských kruhů chopil moci jeho nejstarší syn, král *Alexandr I. Karadordjevič* a po jeho zavraždění se jeho nástupcem stal jedenáctiletý syn *Petr II. Karadordjevič*, za něhož do jeho plnoletosti (1914) vládla regentská rada, vedená jeho strýcem *Pavlem Karadordjevičem*.

Království SHS bylo vyhlášeno dne 29. října 1918 králem *Alexandrem I.* Karadodjevičem. Jeho součástí se staly kromě dvou samostatných království *Srbska a Černé Hory* ještě *Chorvatsko a Slavonie, Kraňsko, Jižní Štýrsko, část Korutan a Dalmácie*.

Dne 1. prosince 1918 došlo ke sjednocení Království SHS se Srbským královstvím a k vyhlášení *Království Srbů, Chorvatů a Slovanů* jako společného státu všech *Jihoslovánů* s hlavním městem *Bělehradem*. Vztahy mezi novými mocenskými orgány a obyvatelstvem i mezi národnostními skupinami navzájem byly napjaté a komplikované, často násilné a krvavé, vyvolávající nestabilitu. Nebýt srbské armády, policie a podpory západních mocností, brzo by se asi království rozpadlo.

Srbští socialisté pod vlivem III. internacionály přijali *Leninův* maximalistický program a 19. dubna 1919 založili *Socialistickou dělnickou stranu* s komunistickou většinou. Této straně se postavila *Demokratická strana* prosazující agrární reformu.

28. června 1921 vznikla *ústava*, poukazující na hluboký rozkol, který zel v Království SHS jako následek dávného konfliktu mezi západní a východní církví i staleté vzájemné nenávisti mezi habsburskou a osmanskou říší.

Boj o *státní hranici* probíhal především v Paříži. Itálie měla odmítavý postoj. Francie a Itálie prosazovaly vznik velkého Srbska.

Alexandr, chtěje zachovat celistvost království dal mu nový název *Jugoslávie* a 3. října 1929 ho rozdělil do 10. *bánovin*, tj. územních jednotek, kde všichni jejich představitelé byli komunisté.

V roce 1921 byla *Komunistická strana* postavena mimo zákon, protože chtěla zničit Království Srbů, Chorvatů a Slovinců (SHS) kvůli jejím důsledným antisovětským postojům, aby tak na Balkánu mohly vzniknout nezávislé, ve federaci spojené sovětské republiky.

Vláda Jugoslávie k vyřizování účtů se svými odpůrci často používala *placené zabijáky*, což vyvolalo velké pobouření evropské veřejnosti a přimělo tak významné osobnosti, jakými byli *Albert Einstein* a *Heinrich Mann* aby protestovali u *Mezinárodního sdružení pro ochranu lidských práv*. Parlament byl prohlašován za policejní a otevřeně zazněla otázka na adresu srbského generála *Petara Živkoviče*: „Jak je to možné, že ve státě se 14. miliony obyvatel je nejvhodnějším kandidátem na funkci ministerského předsedy cikánský zabiják?“

Dne 9. října 1934 v *Marseille* byl *Alexandr* zastřelen. Stopy k organizátorům atentátu vedou všemi směry: do Říma, Budapešti, Vídne, Moskvy, dokonce i do Londýna. Hlavním podezřelým zůstává italský diktátor a spolutvůrce a průkopník fašismu *Benito Mussolini*,

a to údajně kvůli jugoslávským anekčním choutkám, a aby zajistil Itálii na Balkáně hegemónní postavení.

Dne 6. dubna 1941, bez jakéhokoli ultimáta či vyhlášení války *napadlo* království Karadjordjevičů *Německo*, a to spolu s *italskými, maďarskými* a *bulharskými* jednotkami. O vládu nad okupovaným územím jugoslávského státu i Slovinska se rozdělilo Německo, Itálie a Maďarsko.

Chorvatsko získalo formální samostatnost, kterou si připisovalo ultranacionální, ke katolictví se hlásící a fašistické *Chorvatské revoluční hnutí – Ustašovci*. Ti zahájili „*rasovou revoluci*“, namířenou především proti Srbům. Holokaust proti Srbům dosáhl nejméně 30 000 obětí, při čem vražd a násilností se dopouštěli i maďarští a bulharští okupanti a kosovští Albánci.

Kurz pevně organizované Komunistické strany Jugoslávie (KSJ) určovala Moskva, která si na uskutečňování svých plánů vybrala Chorvata *Josipa Brodže Tita*, agenta kominterny, který se stal generálním tajemníkem KSJ a který se především zbavil nepohodlných intelektuálů. Jádrem politického sváru Tita se *Stalinem* bylo v tom, že Stalin zdůrazňoval, že současně nemá jít o socialistickou revoluci, ale jen o osvobození od fašistického útlaču, což Tito a jeho spolupracovníci ignorovali. Tito rozhodl, že odboj bude decentralizován a řízen partyzány. Žil na hradě, obklopil se vybranou skupinou jemu oddaných intelektuálů, souhlasil s kultem vlastní osobnosti, který se nelišil od Stalinova a uměl užívat darů života.

Britové dobře viděli, že bez ohledu na společné neštěstí je mezi Srby a Chorvaty obrovská nenávisť. Chtěli podporovat gerilovou válku, jejich agenti měli vyvolávat na obsazených balkánských územích neklid, který by postačoval k tomu, aby v nich mohly setrvat silnější vojenské posádky a takto bylo možné dále působit na prostředky a komunikace Osy (Berlín-Řím-Tokio).

Záslouhou anglického diplomata a armádního generála *Fitzroye Macleana* byla k Titovi vyslána oficiální mise. *Winston Churchill* byl přesvědčen, že partyzáni jsou jedinou gerilovou skupinou, schopnou úspěšně „zabít“ Němce. Choulostivá hra mezi Jihoslovany, Brity a Rusy, jejímž cílem bylo získání politického vlivu na Balkáně, probíhala se společným vědomím, že nejprve je nutno zvítězit nad Němci.

Dne 7. března 1945 vyhlásil maršál Tito první dočasnou vládu *Demokratické federativní Jugoslávie*. Rudá armáda s jugoslávskými vojáky osvobodila Bělehrad.

KSJ vládla „železnou“ rukou za použití všech prostředků, včetně teroru. Pokračoval hon na jednotky ustašovců, četníků a domobrany, byl znárodňován velký kapitál, bez náhrady byla vyvlastňována půda o větších rozlohách. K pravoslavné církvi, muslimům a katolíkům se komunisté chovali přezíravě. Jistý prelát řekl Titovi, když ho chtěl přesvědčit, že ve školách nemá rušit výuku náboženství, že "Strach před bohem je pro vaše občany to nejlepší. Budou-li se bát boha, budou se bát také Vás“.

Terstská oblast (hranice s Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců a příslušnost k italskému království vyřešila r. 1920 Rapalská smlouva) se stala jedním z nejožehavějších bodů rodícího se konfliktu mezi východem a západem. O problematický severojadranský přístav Terst se zajímala jak Moskva, tak Washington a Londýn a Tito byl přesvědčen o plné podpoře SSSR. Avšak od Stalina mu přišel příkaz: „Do čtyřiařiceti hodin musíte stáhnout své jednotky z Terstu, nechceme se kvůli tomu zaplést do třetí světové války“. Tito vystoupil s projevem, v němž se zmínil o slovinských územních požadavcích a dodal, že velmocí nebudou o Jugoslávii smlouvat jako o pár drobných. Stalin prostřednictvím svého velvyslance v Bělehradě jugoslávské vládě oznámil, že Titovy výroky považuje za nepřátelský čin a že při jejich pokračování musí počítat s otevřenou sovětskou reakcí. Nastalo usmíření, načež americká letadla začala systematicky opět narušovat vzdušný prostor „Titolandu“ a po sestřelení amerického letadla a smrti dvou pilotů se začalo psát o možné atomové odplatě.

Tito začal uplatňovat politiku, která by se dala považovat za pokus učinit z Bělehradu centrum lidově demokratických států a ideologického protivníka Moskvy. Stalin obvinil KSJ z odmítání politického ideologického prvenství SSSR a vyřkl také smrtelnou hrozbu: pokud Tito a jeho lidé neustoupí, stihne je osud *Trockého*.

Americká vláda přijala rozhodnutí, že Jugoslávii v případě Stalinova útoku poskytne zbraně. Churchill roku 1954 tvrdil: „Pokud bude náš spojenec Jugoslávie napaden, budeme bojovat a umírat s vámi.“ Tito se nadále domníval, že Jugoslávie by se neměla příliš vázat na NATO. O socialismu v Jugoslávii prohlásil, že „musí to být socialismus s lidskou tváří“ a při decentralizaci stranického aparátu nechal změnit dokonce samotný název své strany: KSJ se přejmenovala na *Svaz komunistů Jugoslávie* (SKJ).

Komise pro zahraniční záležitosti Nejvyššího sovětu dospěla v roce 1954 k závěru, že Jugoslávii nelze považovat za kapitalistický stát, i když spolupracuje se západními zeměmi. Nikita Sergejevič Chruščov jménem ÚVKSS odeslal SKJ dopis s návrhem urovnání starých sporů, což bylo Jugoslávii zpočátku respektováno. Kolísání ve vztazích s SSSR i se západem však pokračovalo. Navzdory přetahování amerických a ruských půjček Tito označil *NATO* a *Varšavskou smlouvu* za „dvojí zlo“. Anglický velvyslanec v Bělehradě tvrdil: „Pokud Tita necháme jednat podle svého, bude pravděpodobně škodit sovětsko-čínským zájmům v Asii víc, než bychom dokázali my politickými prostředky“.

Už v září 1966 KSJ přiznala, že se v posledním desetiletí v Kosovu vůči *Albáncům* postupovalo nezákonně a že byli *diskriminováni*. (Policejní teror vrcholil v letech 1955-56, kdy byly Albáncům zabavovány tradičně uchovávané zbraně. Akce si vyžádala stovky lidských životů). Srbochorvatština byla ve veřejných projevech upřednostňována před slovinštinou. Při tom Chorvati pociťovali ponižující jazykovou a všeobecnou podřízenost a vyžadovali vlastní jazyk a vlastní republiku.

Jugoslávské vedení se rozhodlo prohlásit muslimy v Bosně a Hercegovině za samostatné etnikum.

V Chorvatsku se začala uskutečňovat „etnická rovnováha“ zejména v bezpečnostních službách, kde byli Srbové obzvláště silně zastoupeni. Srby tam označili za menšinu s tím, že pokud nejsou spokojeni, můžou odejít.

Situace na Balkáně zůstávala „sudem střelného prachu“. Jugoslávský velvyslanec v Moskvě *Veljko Mičunović* napsal: „Sovětský svaz je zde přítomen prostřednictvím Bulharska, Spojené státy americké prostřednictvím Řecka, Čína prostřednictvím Albánie a mezi těmito státy stojí Jugoslávie jako hlavní činitel politiky nezáúčastnosti. Stále častěji se hovořilo o nejisté budoucnosti Jugoslávie.“

Při sčítání obyvatelstva roku 1971 se ukázalo, že „muslimský národ“ v Bosně má relativní většinu a že ho v celé Jugoslávii předčí pouze Srbové a Chorvati, že díky rozdílnému stupni demografického vývoje se poprvé v moderních dějinách Srbové stali početně slabšími než jejich sousedé Muslimové, Albánci a Makedonci a že srbská vláda ztratila kontrolu nad autonomními oblastmi Vojvodiny a Kosova.

Jednou z nejvýznamnějších jugoslávských osobností se stala *Jovanka Budisavljević*, s velkou pravděpodobností agentka bývalého spolupracovníka NKVD *Ivana Krajačiče*, šéfa jugoslávské tajné služby udržujícího podezřelé styky s Moskvou. Krajačič ji představil maršálovi *Josipu Brozovi Titovi* a krásná partyzánska Jovanka se stala *Jovankou Broz*. (Krajačič byl Titův důvěrník, choval se k němu jako k sobě rovnému a na „dvoře“ vystupoval jako šedá eminence.)

Prezident Tito zemřel 4. května 1980 a v Jugoslávii se vytvořilo jakési direktorium odpovědné za řízení státu v těžkých dobách. V tomto roce kvůli kritickému postoji k vládě bylo policejně stíháno 600 osob.

Začaly nepokoje v *Kosovu*. Možnost dialogu mezi Srby a Albánci, které nerozdělovaly pouze dějiny, ale také náboženství a různý stupeň civilizačního vývoje se zhoršily. K *protestům* trvajícím od 11. března 1981 do prvních dubnových dnů se nechalo strhnout přibližně 15 000 převážně mladých lidí. Přidali se i Albánci, osídlené oblasti Makedonie a Černé Hory a propuklo skutečné lidové povstání. Vyžadovalo Kosovskou republiku, neboť Albánci se stali po Srbech, Chorvatech a Muslimech, společně se Slovinci čtvrtým nejpočetnějším etnikem ve federaci. V celé oblasti byl vyhlášen mimořádný stav a proti vzbouřencům zakročovala svazová policie a přibližně čtvrtina ozbrojených sil. Kosovské události přiměly strnulou pravoslavnou církev k akci na obranu srbského národa.

V létě 1982 se hospodářská situace přiblížila k úplné *katastrofě*. Zvyšovala se inflace. Úroky z poskytnutých úvěrů činily 5 milionů dolarů. Znovu přispěchala na „pomoc“ americká vláda společně s Mezinárodním měnovým fondem MMF se zapojením 583 bank. Nastal ještě větší diktát zahraničního kapitálu – zaprodávali nejvzácnější dědictví po Titovi: státní nezávislost.

Srbové protestovali proti fyzickému a psychickému násilí, jímž údajně chtěla kosovská albánská většina slovanskou menšinu přinutit k vystěhování. V tomto období naprostého úpadku jednala každá republika podle svých vlastních zájmů. Mezi mladými bouřliváky se prosadil i *Slobodan Milošević*.

Slovinci si začali uvědomovat, že by mohli žít i bez Srbské ochrany s představou občanské společnosti moderního světa a poukazovali na možnost využití svého práva na sebeurčení.

Srbský národ rozptýlený v sedmi republikách a oblastech byl ekonomicky podřízen Slovinsku a Chorvatsku a ani v užším Srbsku neměl záruku naprostého bezpečí. V republikách a oblastech, kde byl v menšině, byl ve vážném ohrožení, tj. především v Kosovu, ale také v Chorvatsku. V memorandu byli Srbové vydáváni za oběť Jugoslávie.

Spor mezi Slovinci a Srby propukl v plné síle na podzim r. 1986 v podobě konfliktu mezi svazy spisovatelů obou národů. Na západě byla vydána zpráva o porušování lidských práv v Jugoslávii. Objevila se teze, že pro západ by bylo výhodné podpořit v Jugoslávii státní převrat.

Slobodan Milošević, srbský „charismatický vůdce, a současně člověk bez vlastností“ zavedl v republice variantu „četnicko-stalinského režimu“. Vyzvedl myšlenku „o Srbsku, které bude velké, nebo nebude vůbec“. V tomto nacionalistickém opojení zaujímala otázka Kosova nejdůležitější místo. Milošević usiloval o naprostou podřízenost Kosova při podpoře příslušníků policie a armády. Srbští předáci žádali zrušení autonomie Kosova a neskrývali, že za největší nepřátele považují Slovinci a Albánci.

Milošević prosazoval návrat k státnímu *centralismu*. V Kosovu se v r. 1989 při nepokojích zatýkalo. V atmosféře teroru a rasizmu byl v oblasti zřízen stanný soud.

V květnu 1989 byl Milošević zvolen *prezidentem* Srbska.

Už na podzim 1990 CIA předpovídala, že v příštích 18 měsících „pravděpodobně“ dojde k rozpadu Jugoslávie a vzplanutí občanské války. Jeden z vysokých úředníků amerického ministerstva zahraničí prohlásil, že „jugokomunismus koneckonců zachránil 22 milionů lidí“ – zřejmě před sovětskou diktaturou.

V červnu 1991 v prostoru před parlamentem Slovinci odstranili jugoslávskou vlajku a nahradili ji bílo-modro-červenou, co by symbolem osvobozenického boje. JLA nařídila přesun tankových jednotek, ty překročily slovinsko-chorvatské hranice, avšak Slovincům se podařilo útok odrazit. Vojáci JLA se po stovkách vzdávali a dezertovali.

Celistvost Jugoslávie nejrozhodněji *prosazovaly* státy Francie, Španělsko, Velká Británie a Itálie; USA celistvost *podporovaly*.

Bezmocnost Ruska přiměla Srby obracet se na Západ. USA prohlásilo, že za žádnou cenu neuznají nezávislost Slovinska a Chorvatska.

Srbové vojensky dosáhli v Chorvatsku svých cílů. Znesnadňovali práci mezinárodních pozorovatelů vyslaných EHS do Slovinska a Chorvatska, ale vzápětí se obrátili na OSN s žádostí o vyslání modrých přileb na válečná území s jasným záměrem, aby tam hájily jejich územní zisky.

Západní diplomacie nepřišla včas s jasnou politickou koncepcí a s rozhodnutím, který z jihoslovanských národů útočil a který byl napaden, kdo je katem a kdo obětí.

V druhé polovině roku 1991 a v letech následujících, kdy se „etnické čistky“ rozšířily do Bosny a Hercegoviny, na to 200 000 lidí doplatilo životem a další 3 miliony Chorvatů, Srbů a Muslimů nuceným odchodem ze své vlasti.

Dne 15. ledna 1999 provedly srbské policejní jednotky v kosovské vesnici *Račaku* bojovou operaci. Následujícího dne zde byla nalezena těla 45 mužů v civilních šatech, načež Kosovští Albánci obvinili Srby z vraždění civilistů. Následně se ukázalo, že nešlo o civilisty, nýbrž o bojovníky kosovsko-albánské teroristické organizace UCK, kteří padli v boji a posmrtně byli převlečeni do civilních šatů.

Masakr v Račaku posloužil jako *záminka* k nevyhlášené, z aspektu mezinárodního práva nelegitimní a tedy protiprávní bombardovací válce vůči *Svazové republice Jugoslávie* (SRJ), nařízené dne 23. března 1999 velitelem NATO *Javierem Solanou* a započaté dne 24. března 1999. Politice Ameriky se poprvé podařilo využít NATO k vlastním účelům bez mandátu OSN. Během desetitýdenního „humanitárního bombardování“ Jugoslávie odstartovala letadla NATO celkem k 37 000 bojovým akcím.

Americká armáda v Kosovu provozuje druhou největší evropskou vojenskou základnu *Camp Bondsteel* poblíž města *Uroševac*, z níž může kontrolovat celou východní Evropu až k ropným zemím Středního východu. Více než 400 hektarů velký prostor poblíž hranic s Makedonií obsadili Američané již v roce 1999. Tuto základnu vybudoval jeden z největších podniků služeb v ropném oboru, americká firma *Halliburton*, jejímž předsedou představenstva byl tehdy *Dick Cheney*, jenž se o dva roky později stal americkým viceprezidentem. V současnosti je na základně stále umístěno 7 000 amerických vojáků. V roce 2005 vyšlo najevo, že se na této základně nachází tajné vězení CIA pro osoby podezřelé z terorizmu. V září 2002 evropský komisař pro lidská práva nazval Bondsteel „evropským Guantanámem“. Místní obyvatelé ho i kvůli zhoubnému působení gigantických antén obcházejí zdaleka. „Proklaté místo“ říkají.

V USA je napadení Kosova známo pod názvem *Operace Noble Anvil* (Operace milosrdná kovářina), v Evropě se však tato zločinná válka prodává pod názvem *Milosrdný anděl*. Vyžádala si 2 500 mrtvých a 5000 zraněných. Výše ekonomických škod činila kolem 30 miliard dolarů.

NATO používalo v kosovské válce i municí s obohaceným *uranem*. Použití uranem (depleted uranium) obohacené munice je oblíbeným americkým způsobem, jak se zbavit jaderného odpadu. Přibližně 300 tun této munice Američané použili v Iráku, Kuvajtu a Saudské Arábii. Lékaři z těchto oblastí hovoří o mimořádně vysokém počtu znetvořených dětí, o leukémii, anémiích či různých rakovinách. Více než 130 000 amerických veteránů trpí takzvaným *Syndromem Perského zálivu*. Mají rakovinu, rodí se jim znetvořené děti nebo jsou neplodní. Pentagon však popírá jakoukoliv souvislost mezi použitím jaderné munice a neobvykle vysokou koncentrací závažných onemocnění u lidí, kteří s touto municí přišli do styku.

Střely s obohaceným uranem jsou těžší než olovo, jsou velmi tvrdé a mají vysokou průraznost. Používají se jako protitankové střely. Navíc je levnější vystřelit jaderný odpad v cizích zemích, než aby byl řádně uložen doma. Během operace *Milosrdný anděl* byly v roce 1999 v Kosovu použity kromě zastaralých klasických bomb (kterých neškodná likvidace je velmi drahá), raketových střel a kazetových bomb, též grafitové bomby a nejméně 31 000 střel s obohaceným *uranem*. Voda, půda, rostlinstvo i zvířata jsou tu z velké části zamořené.

V roce 2013 zemřelo v Kosovu na rakovinu patnáctkrát víc lidí než v roce 1999 a počet znetvořených dětí vzrostl dvacetkrát.

Uranem obohacená munice je zbraň hromadného ničení. Berlínský vědec *prof.dr. Albrecht Schott* označil zbraně s uranem za „vyhlazovací zbraně“. Jejich použití je *válečným zločinem* a porušením *Ženevské konvence*. Ve skutečnosti však nebyl nikdo ze zodpovědných osob obviněn.

Tehdejší český prezident *Václav Havel* a většina jeho vlády o přípravách tohoto válečného zločinu věděli. Havel již v roce 1993 u příležitosti otevření Muzea holokaustu ve Washingtonu vyjádřil svou podporu myšlence bombardovat za pomoci letadel NATO vybrané pozice Srbů.

Ve zprávě ČTK převzaté do článku z 29 března 1999 zpravodajským serverem iDNES.cz je uvedena tato odpověď premiéra *Miloše Zemana* na otázku, zda vláda o útocích NATO na Jugoslávii hlasovala: „*Vláda nálety podepsala již během probíhající Operace Spojená Síla. Vzhledem k tomu, že celá záležitost byla operativní a že vyžadovala rozhodnutí v intervalu dvaceti až třiceti minut, po konzultaci s ministrem zahraničí jsem se rozhodl tak, jak jsem se rozhodl, a to v sobotu 20. března odpoledne s tím, že jde o útoky na ryze vojenské, nikoli civilní cíle, a že se jedná o ty vojenské akce, které mají zabránit humanitní katastrofě.*“

Havel a jeho lidé byli hlouzí k připomínkám, že v roce 1938 se 50 000 Srbů přihlásilo na konzulátu v Bělehradě s tím, že budou dobrovolně bránit Československo.

Dne 29. dubna 1999 uvedl prezident Václav Havel pro francouzský deník *Le Monde* toto: „*Domnívám se, že během zásahu NATO na Kosovu existuje jeden činitel, který nikdo nemůže popřít: nálety, bomby, ty nebyly vyvolány ze zistných zájmů. Jejich povaha je výlučně humanitární...*“

Svémi výroky Havel s vinětou světoznámého humanisty pomáhal zpracovávat světové veřejné mínění, aby lépe spolklo bombardovací kampaň NATO. Po 78 dnech „humanitárního bombardování“ se jako první hlava státu vznášel v obrněné helikoptěře americké armády nad „osvobozeným“ Kosovem, kde „bojovníci za svobodu a demokracii“ z řad UCK právě vypalovali 58 000 domů Srbů a dalších Nealbánců. Mlčel, když v březnu 2004 v Kosovu albánští teroristé zorganizovali pogrom na zbytek nealbánské populace – kosovskou Křišťálovou noc. Obklopen poradci a lidmi jako je *Jiří Pehe* anebo *Karel Schwarzenberg* neprotestoval proti vyhlášení a uznání „nezávislého Kosova“, které bylo výsměchem mezinárodnímu právu, protože nebyla brána v potaz ani *Rezoluce Rady bezpečnosti OSN o územní nedělitelnosti svazové Jugoslávie č. 1244*. Kosovo 1999 jsou srbské Sudety 1938. Václav Havel i dalšími svými činy a postoji pravdu a lásku jako pojmy vyprázdnil sám.

Ačkoli Havel ostře odmítl, že by byl autorem termínu „*humanitární bombardování*“, podstata a význam jeho novinového vyjádření jsou s tímto termínem prakticky totožné a stalo se všeobecně užívaným.

I když třeba Havlův kancléř a český politik *Karel Schwarzenberg* namítl, že o bombardování rozhodla nikým nevolená komise, nelze popřít, že Havel nálety přinejmenším významně podpořil.

Havlův poradce *Alexandr Vondra*, český pravicový politik a atlantista se zřejmě uřekl svým prohlášením, že české politické kruhy jsou servilní, takže i ČR se chovala jako poskok.

Bývalý český ministr zahraničí *Josef Zieleniec* se odvážil označit český postoj v průběhu kosovské krize za „hanebný“.

Usnesení vlády ČR ze dne 2. dubna 1999, podepsané vlastní rukou předsedou vlády *Ing. Milošem Zemanem* zní: „*Vláda souhlasí s přelety vojenských letadel států Severoatlantické smlouvy (NATO) přes území České republiky v souvislosti s operacemi NATO v prostoru bývalé Jugoslávie.*“

Obě komory českého parlamentu souhlasily nejen s přelety vojenských letadel NATO, ale i s jejich přistáváním na území ČR, s přesuny jednotek NATO přes území ČR a s používáním armády ČR, která potom v zahraniční misi v zemích bývalé Jugoslávie vystřídala zhruba 18 000 svých vojáků.

Významnou úlohu při řešení kosovské otázky a budoucnosti její srbské provincie plnila ministryně zahraničí USA v letech 1997-2001 židovská Čechoameričanka *Madeleine Albrightová*, přezvaná na „řeznici z Kosova“ anebo „krvavou Madlu“, která v rozmezí let 1998-2000 jednala nejdříve tajně s úzce spřáteleným velitelem *Osvobozené armády Kosova* (KLA) *Hashimem Thacim* a v té souvislosti cynicky prohlásila, že by „... Srbové potřebovali trochu zbombardovat“. Madeleine Albrightová ve spojení s finančním spekulantem a multimiliardářem *George Sorosem* vytýčila prezidentovi USA *Billovi Clintonovi* plán agrese vůči Kosovu. Albrightová vlastní firmu *ASG* (*Albright Stonebridge Group*) s širokospektrým globálním strategickým dosahem. Po skončení války získala kromě mnoha jiného rozhodující podíl v kosovském mobilním operátoru *Ipko*. Později tento podíl prodala slovinskému *Telecomu* a tak osobně vydělala na privatizaci kosovských telekomunikací. Firma ASG se pravděpodobně nepřímo zapojila do osamostatňování Kosova i kvůli jednomu z největších nalezišť chromových rud. Pozornosti této firmy neuniká ani česká lithiová surovina. Albrightová byla kamarádkou a poradkyní Václava Havla. (Například v USA ho v únoru 1990 připravovala na dny, které ho čekaly a předala mu patřičné materiály, včetně seznamu možných otázek a odpovědí pro tisk. Onen předlouhý, okázalý a zavazující potlesk ve stoje v Kongresu dne 21. února, propuknul dřív, než vůbec promluvil. Projev Byl Havlovým tiskovým mluvčím *Michaelem Žantovským* překládané monotónní čtení z papírů, oživené při kratší konečné ovaci zednářským prstovým věčkem a filutářským úsměvem.) V roce 1997 jí Havel udělil *Řád Bílého lva I. stupně* a spekulovalo se o ní jako o možné jeho nástupkyni v prezidentské funkci.

Slobodan Milošević, který v roce 1987 pomocí intrik a médií sesadil prezidenta *Ivana Stamboliče* z prezidentského křesla, odsoudil celou Jugoslávii k zániku. Všechny jugoslávské republiky podaly do 23. prosince 1991 žádost o uznání své suverenity a ze společného státu *Socialistická federativní republika Jugoslávie* (SFRJ) se téměř všechny odtrhly. Zbytková Jugoslávie, zahrnující *Černou Horu* a *Srbsko s Kosovem a Vojvodinou* se 27. dubna 1992 přejmenovala na *Jugoslávskou svazovou republiku JSR*.

(*SFRJ* vznikla a prohlášena byla jako *Demokratická federativní Jugoslávie*, která od roku 1946 nesla jméno *Federativní lidová republika Jugoslávie* a od roku 1963 *Socialistická federativní republika Jugoslávie*.)

Dne 27. ledna 2002 srbský parlament odhlasoval *dohodu* o přeměně Jugoslávie ve volnější svazek i prováděcí zákon. Totéž schválil černohorský parlament 29. ledna 2002.

Dne 14. března 2002 představitelé nynější JSR, Srbska, Černé Hory a Evropské unie podepsali v Bělehradě dohodu o vzniku nového federativního soustátí či dvoustátí *Srbsko a Černá Hora*, oficiálně *Státní společenství Srbsko a Černá Hora*. To zaniklo 3. června 2006, a to po černohorském referendu 21. května 2006 o vyhlášení nezávislosti, kdy na jeho území vznikly dva samostatné státy *Černá Hora* a *Srbsko*... Je to pouhé další zastavení na křížové cestě?

Objektivní pohled a zhodnocení jugoslávské otázky je obtížný. K tomu přispívá i zjednodušený anebo zkreslovaný mediální obraz a předsudky, že za všechno co se stalo, mohou „zlí“ Srbové. Navíc je otázka konfliktů mezi etniky stále otevřená a to se týká hlavně oblasti Kosova. Uzavřít kosovskou otázku a najít řešení je rozporuplné.

Písemnictví:

Girgle Patrik „*Kosovo*“, Hladký Ladislav „*Slovinsko*“, Lovrenovič Ivan „*Bosna a Hercegovina*“, Pelikán Jan „*Dějiny Srbska*“, Pirjevec Jože „*Dějiny Jugoslávie 1918-1992*“, Pitrová Pavlína „*Rozpad Jugoslávie*“, Rosůlek Přemysl „*Makedonie*“, Rychlík Jan „*Dějiny Chorvatska*“, Šístek František „*Černá Hora*“, Tejchman Miroslav „*Balkán ve 20. století*“.

Seznam zkratek:

ASG	Albright Stonebridge Group (Kamenný most - firma Madeleine Albrightové)
CIA	Ústřední zpravodajská služba USA
ČR	Česká republika
ČTK	Česká tisková kancelář
ES	Evropské společenství
EU	Evropská unie
JLA	Jugoslávská lidová armáda
JSR	Jugoslávská svazová republika
KFOR	Kosovo Force (mezinárodní mírová operace NATO v Kosovu)
KLA	Osvobozená armáda Kosova
KSJ	Komunistická strana Jugoslávie
LDK	Demokratická liga Kosova
LRM	Lidová Republika Makedonie
MMF	Mezinárodní měnový fond
NATO	Severoatlantická aliance (doslovně Organizace Severoatlantické smlouvy)
NKVD	Lidový komisariát vnitřních záležitostí v SSSR
NLA	Národní osvobozená armáda Albánie
OBSE	Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě
OSN	Organizace spojených národů
RB OSN	Rada bezpečnosti OSN
SFOR	Stabilisation Force (mezinárodní mírová vojenská mise NATO)
SFRJ	Socialistická federativní republika Jugoslávie
SHS	Království Srbů, Chorvatů a Slovinců
SKJ	Svaz komunistů Jugoslávie
SRJ	Svazová republika Jugoslávie
SRM	Socialistická republika Makedonie
SSSR	Sovětský svaz (oficiálně Svaz sovětských socialistických republik)
TKM	Kosovský ochranný sbor
UCK	Kosovská osvobozená armáda
UNMIK	United Nations Mission in Kosovo (Prozatímní mise OSN v Kosovu)
UNPROFOR	United Nations Protection Forces (operace OSN ve válce v Jugoslávii)
VMRO	Vnitřní makedonská revoluční organizace

NEBLAHÁ PALESTINA

Starověká Palestina, arabsky *Filastín*, hebrejsky *Erec Jisrael* se rozkládala mezi Středozemním mořem, Sýrií a Egyptem. Jde o pobřežní pás hornaté páteře a hlubokou trhlinu údolí řeky Jordánu a Mrtvého moře, přičemž se všechny tyto oblasti táhnou od severu na jih (na východě je už jen poušť). V bibli je tato oblast označována jako *Země izraelská* a používá se také název *Svatá země* nebo *Země zaslíbená*. (Filištinský neboli pelištejský pojem *Palestina* se prosadil teprve v římském období, kdy měl ponížit poražené Židy). Historicky je Palestina jižní součástí rozsáhlejšího území této oblasti, osídlené semitskými *Kenanejci* a nazývaného *Kenaán*. (Dle bible je praotcem Kenanejců *Kenaan*, nejmladší syn *Noema*. Faraónské označení Kenaán se objevuje v 57 verších Genesis.)

Posloupnost dění

Kenanejci byli 200 000 let př.n.l. prvními obyvateli Palestiny jako lovci anebo sběrači divoce rostoucích plodů. Později se živilí pastevectvím a primitivním zemědělstvím. Uspořádání Kenaanu se měnilo v důsledku stěhování kočovných a polokočovných semitských *Amorejců* ze Sumeru, mezi kterými byli též putující praotcové Židů. Již v době, kdy v Egyptě žil *Josef* si thébští panovníci *Amenhotep I.*, *Thutmose I.* a *Thutmose II.* občasnými nájezdy a vojenskými výpravami udržovali nad zemí jistou míru nadvlády. Je velmi pravděpodobné, že při vpádu Izraelitů do Kenaánu vedl *Jozue* jejich hlavní kmen - rod Josefův. Kenanejci budovali ohrazené vesnické osady. Lovili ryby a získávali sůl, síru a asphalt k obchodování. Ve čtvrtém tisíciletí př.n.l. zbudovali první města *Ugarit* a *Byblos*. Do 10. stol.př.n.l. založili městské státy *Jericho*, *Jerusalem*, *Meggido*, *Samaria*, *Kadeš*, *Aj*, *Akko*, *Afek*, *Lachiš*, *Dor*, *Chasór* a další. Některá města, zejména přístavní *Byblos* se stala významnými středisky obchodu se dřevem, olejem, stříbrem, bronzem i s otroky. Až do 12. století př.n.l. byla země pod silnou kontrolou Egypta, o čem svědčí i velká egyptská pevnost v městě *Bét-šeánu*, kde sídlil egyptský správce. V *Meggidu* působili egyptští hodnostáři jako diplomaté či obchodníci. (Na střepích obřadně rozbitých proklínacích misek a figurek se proti egyptským vládčům *Šekemu*, *Bét-Šemeše*, *Akka* a *Týru* zachovaly magické kletby či zatracení.) Původ jména země Kenanejců je spojen s purpurovým barvivem, získávaným z mořských měkkýšů, kterým se barvily látky.

V první polovině 13.stol.př.n.l. počalo obsazování Palestiny nomádskými semitskými kmeny *Habirů* či **Hebrejů** z okrajových území arabské pouště a z oblastí aramského Dvojříčí v Mezopotámii, trvajícím celá dvě staletí. Původní venkovští obyvatelé z Kenaánu uprchli, a ti, kteří nestačili utéci, byli zčásti buď vyhubeni, nebo podrobeni, a nakonec, i díky blízkosti jazyků s Hebrejci splynuli v jednu semitskou národnost. (Název *Semit*, pochází ze jména *Šém*. Šém byl podle bible jeden ze tří synů *Noemových*, který se stal praotcem *Semitů*. Vlastní dějiny *Hebrejců* začínají podle *Bible* přistěhováním *Abrahama* a jeho rodiny ze sumerského města *Ur Chaldejský*. Z Abrahamovy rodiny pocházejí také ty národy, které se staly sousedy a nepřáteli Izraele. Jde třeba o Abrahamova nejstaršího syna *Ismaela*, který podle islámské tradice spolu s Abrahamem vystavěl v Mekce *Kaabu*, „kostku“, velesvatyni považovanou muslimy za *Bayt Alláh*, „dům boha“, střed světa pod nebeskou bránou, v jejíž stěně je ve stříbrném plátu umístěna nejposvátnější památka připomínající ženské genitálie, zvaná *Hadžar al-aswad*, „černý kámen“, údajně část rozbitého, oslnivě bílého nebeského balvanu svrženého Bohem Adamovi a Evě do ráje, aby místem dopadu ukázal, kde mají postavit první oltář – úlomek, který dotekem hříšníků zčernal.)

Krátce po usazení Hebrejů v Kanaánu začaly na toto území útočit „*Mořské národy*“, mezi něž patřili *Pelištejci* (v bibli *Filištíni*, řecky *palaistínoi*, podle nichž byla oblast Palestiny pojmenována), kteří se usazovali u mořského pobřeží. Kolem roku 1020 se hebrejské kmeny spojily a založily království známé jako ***Izrael***. (Jméno *Izrael*, „*Kníže Boží*“, bylo poprvé dáno patriarchovi *Jákovovi*. Pro označení židovského lidu, jakožto potomků patriarchy Jákoba se později používá také název „synové Izraele“, „lid dětí Izraele“. Podle zbylého kmene *Juda* můžeme Izraelity nazývat židovským národem, neboť jméno Žid označuje v první řadě člena kmene Juda, pojmenovaného podle *Judy*, hebr. *Jehudy*, přel. „Patřící Hospodinu“, čtvrtého Jákovova syna.)

V boji s Pelištejci se vyznamenal vojevůdce ***Saul*** (doslova „Vyžádaný“), kralující v letech 1050-1013, zvaný též *nagid* (velitel) a stal se tak *melechem*, prvním hebrejským králem. Nakonec mu Pelištejci po jeho prohrané bitvě a sebevraždě pod pohořím *Gilboa* uťali hlavu a ukazovali ji ve svých městech. Jeho tělo i s mrtvolami tří jeho synů přibili na hradby města Bét-šeánu.

Druhým králem se stal druhý vítěz nad Pelištejci *pastýř David* (znamenající *davidu*, „náčelník“), vládnoucí v letech 1013-973, který poté co v usmrtil pelištejského obra Goliáše nastoupil po nepomazaném Saulovu synovi *Išbošetovi*. Za své hlavní město zvolil Jeruzalém, které předtím dobyl na Jebusejcích. Sjednotil zemi a podmanil si okolní království *Edom*, *Moab*, *Ammón* a *Aram*. Dopustil se cizoložství s *Bat-šebou*, a úkladné vraždy jejího muže *Uriáše*, svého chetejského vojáka.

Moc království ještě více upevnil třetí král, Davidův syn ***Šalomoun*** (*šalóm*=pokoje), označovaný za „krále pokoje“, vládnoucí v letech 971-931, syn Davida a Bat-šeby. Jeho nejvýznamnější manželkou byla dcera faraóna *Siamona*. Vyhnal nebo povraždil všechny, kdo ohrožovali jeho trůn, ale jinak udržoval a využíval mír. Prováděl přeměnu říše v jedno velké centrum východu. Za sedm let nechal Šalomoun vybudovat v Jeruzalémě *Chrám*, zasvěcený jedinému bohu Jahvemu. Když mu došly peníze, ať už jako platidlo používal cokoli, a neměl čím platit králi *Chirámovi z Týru* za stavební materiál, postoupil Foiničanům část izraelského pobřeží poblíž města Akko, která zahrnovala kolem dvaceti galilejských měst. (Zdá se, že se nikdo neptal Izraelitů, kteří v této oblasti žili, jak se dívají na to, že se náhle stali poddanými Foiníkie. Nikde v Bibli není Šalomoun kárán za to, že se kvůli Chrámu zbavil části Zaslíbené země.)

Po Šalomounově smrti se království Hebrejců rozdělilo:

Jižní části Judsku (trvajcí 933-587) vládl v letech 932-915 král ***Rechabeám***, prvorozený syn krále Šalomouna a amónské princezny *Naamy*. V pátém roce jeho vlády zaútočil na Judsko faraón *Šešonk I.*, který vyplenil Jeruzalém včetně Chrámu. Zanechával za sebou i další vydrancovaná města. Odvezl s sebou posvátné chrámové poklady, poklady domu královského a jiné bohatství Judska. Zabránil též zahájení války za sjednocení země. Poté Rechabeám nechal opevnit města na hranicích s Egyptem a s Pelištejci.

Roku 722 odolalo Judsko asyrskému vpádu. Hlavní město *Samaří* bylo však po třiletém obléhání dobyto a jeho obyvatelé byli vysídleni do Asyrie. Judsko se stalo asyrskou provincií s vládou generálů.

Roku 587/6 vojska babylónského krále *Nabúchadnesara* vládnoucího v letech 605-562 obsadila Jeruzalém, zmocnila se celé země a až na chudinu a rolníky odvěkla obyvatele do Babylónie. Důkladná deportace proběhla ve třech skupinách. Přitom část obyvatelstva uprchla do Egypta. Úbytek populace nahradili přistěhovalci z jiných, Asyřany dobytých území. Vysídlení Hebrejové si v Babylónii mohli stavět domy, obdělávat půdu, obchodovat, shromažďovat se. Někteří postupně získali vlivné postavení a začali zasahovat i do poměrů v zemi svých otců.

Severní části Izraeli (trvajcí 932-722) vládl v letech 931-910 král ***Jeroboám***, který dříve působil u Šalomounova dvora jako správce řemeslníků. Po své vzpouře utekl do Egypta

k faraónovi *Šešonkovi I.* a po smrti Šalomouna se vrátil a vzbouřil se i proti Rechabeámovi. Jeho *království zaniklo roku 722*, kdy město Samaří dobyli *Asyřané* a ovládli celé izraelské království. Mnohé severní kmeny byly deportovány a usídleny v Asýrii, asimilovali se s okolím a zanikly. Také Izrael, stejně jako po čase Judsko se stal asyrskou provincií pod panováním generálů. Jejich postavení ve srovnání s judskými generály bylo o to nesnadnější, že na svém území měli větší počet starých kanaánských měst, ve kterých převládali ctitelé boha Baala.

Po zániku severního království Izrael, si Judsko přivlastnilo jeho tradice i sebepojetí a s celým územím, které se původně jmenovalo Kenaán se prohlásilo za *Izrael*.

S prozatímní další existencí jižního království Judska se současně vžil hebrejský pojem *Jehudim* a Judští příslušníci se později stali známými jako Židé. (Z lat. *iudaeus* vzniklo německé *Judäer*, *Jude* a hláskovým vývojem též české *Žid*, přičemž oba pojmy hebrejský i latinský postupně splynuly. Kromě toho se vyskytuje rovněž biblický pojem *Hebrejec*, podle něhož se nazývá také jazyk národa Hebrejců *hebrejščina*.)

Zemědělci měli na tehdejší dobu dosti dokonalé zemědělské nářadí – pluh a krátký a ještě dosti nepohodlný železný srp. Ale chudé rolnictvo stále obdělávalo, jako až dosud, a také mnohem později, půdu motykou.

Jednotlivé aramejské kmeny sice mluvily každý svým nářečím, ale navzájem si rozuměly. (Umožňuje to povaha semitských jazyků, pro něž je příznačné, že význam slova je dán souhláskami. Samohlásky jej pouze obměňují, ale nemění. V písmu se tento rys projevuje tím, že semitské abecedy nemají znaky pro samohlásky, takže se týž text dá číst s různou výslovností. Například kdybychom napsali jen souhlásky *b-l*, četl by je Čech *byl*, Slovák *bol*, Hanák *bel*, Chod *bul*. Není tedy divu, že *aramejština*, byť roztržštěná do množství místních nářečí nakonec mohla vytvořit jazyk společný všem kmenům. O hebrejštině se tedy hovoří jako o společné protosemitsčině nebo protokeneanštině. Moderní hebrejščina, kterou se dnes hovoří ve státě Izrael se nazývá ivrit.)

V roce 539 dobyl perský král **Kýros** (žil 590-530) Babylón. **Judsko** se stalo součástí ohromné perské satrapie. Jeho politikou byla repatriace různých skupin exulantů do jejich vlasti. První skupina židovských vyhnanců se do Palestiny vrátila roku 537 a další skupiny až po mnoha letech; některé o celých sedmdesát či osmdesát let později. Navrátilci z exilu se začali nazývat *Židé* nebo *Judejci*, nikoli již Izraelité (pojem „Židé“ nebo „Judejci“ nevyjadřoval pouze příslušnost k etnické skupině v rámci svého území, nýbrž nyní označoval také všechny tehdy roztroušené – od Babylónie až po Egypt – žijící stoupence určitého kultu, židovského náboženství). Pravou izraelskou pospolitost tvořili pouze ti, kdo prošli vyhnanstvím. Kýros vydal výnos, kterým nechal vyhnancům z Judska obnovit jeruzalémský Chrám. (Podle jeho rozhodnutí byly nejen navráceny chrámové kultovní předměty, ale byl zaveden i zákon o obřízce, jako znaku příslušnosti ke svazku s jediným židovským Bohem a oddělení od mnoha okolních etnik, především od Pelištejců). Místo králů v nezávislém státu se nyní, pod cizí politickou nadvládou stali rozhodující silou společnosti kněží.

V tomto období se v Jeruzalémě razily první stříbrné judské mince. Zlaté mince směl razit jen perský král. Judské mince měly aramejské označení *jehúd* – Judsko.

V roce 330 př.n.l. basileus, král řeckého království Makedonie **Alexandr Veliký Makedonský** (žil 356-326), dobyl **Judsko**, které se brzy nato mělo nazývat Judea, což v řečtině znamenalo židovský národ. Jeruzalém se změnil na mezinárodní město a získal povolení dál razit vlastní mince. Oddanost Tóře hlásali lidové vůdci nazývaní *chasidé* („zbožní“). Alexandr do záležitostí židovské komunity, soustředěné kolem Jeruzaléma prostřednictvím několika střídajících se satrapů bezprostředně nezasahoval. Když ale moc laické helénské aristokracie stoupla natolik, že prosazovala své velekněze a snažila se o počtení židovské společnosti, když *Matatjáš*,

starý kněz z velmi váženého rodu Hasmoneovců zabil Žida který chtěl splnit příkaz královského úředníka a obětovat bohu Diovi a když se helenisté opovážili sáhnout dokonce po chámovém pokladu, sporadické a náhodné útoky zbožných se změnilly v masovou vzpouru. Ta byla potlačena a židovské náboženství bylo zakázáno. Povstání však aktivizovalo poměrně pasivní široké nižší vrstvy obyvatelstva, a když Matatjáš zemřel, vedení povstaleckých sil převzal jeho syn *Juda*, zvaný *Makabejský* (od slova *makabi*, v překladu „kladivo“), podle něhož se vedoucí povstalců jmenovali *Makabejští*. Vítězné Makabejské povstání probíhalo v letech 167-160. V letech 142-135 Židé zásluhou velekněze *Šimona Makabejského* dospěli k řadě svých vlastních králů-velekněží a požívali jisté míry nezávislosti. V této době se začaly utvářet základní formy tří skupin či sekt, jejichž vznik lze datovat polovinou 2. století př.n.l.: *farizeové* (perušim, „oddělení“), *saduceové* (podle kněžské rodiny Sádoků) a *esejci* (kumránská sekta).

Roku 63 př.n.l. římský vojevůdce *Gnaeus Pompeius Magnus* vtáhl s vojskem do Palestiny a Judea se dostala pod přímou **místodržitelskou římskou vládu** římského vazala, Idumejce **Heroda Velikého** (vládl 40 př.n.l. – 3 n.l.). Judským králem byl oficiálně jmenován římským senátem. Za jeho vlády byl židovský stát z milosti Říma. Herodes nesměl provádět vlastní zahraniční politiku, ale ve vnitřních záležitostech byl neomezenou autoritou. Ve vnitřních záležitostech Palestiny mu byla svěřena absolutní pravomoc a on se zemí zacházel jako s vlastním majetkem. Tóru jako základ práva nahradil právním systémem římským. On sám židovskou víru nikdy neporušil a bral ohled na *farizeje* a respektoval *esejce*. Popravami nejvýznamnějších představitelů hasmoneovské aristokracie, včetně své manželky *Mariamne* si Herodes vytvořil prostor k upevnění své vnitropolitické moci. Byl Žid (pro protivníky pouhý proselyta, který teprve nedávno konvertoval k židovství), ale svou podstatou a svými sklony především helénista. Obnovil jeruzalémský chrám, postavil nové chrámy či jeruzalémské divadlo a amfiteátr. Sanhedrin a úřad velekněze využíval jako nástroje vlastní moci. Lid ho nenáviděl. Za jeho vlády se v Betlémě narodil *Ježíš*, zvaný *Kristus*. Doba jeho panování byla posledním delším obdobím omezené židovské samostatnosti. Po jeho smrti byla země rozdělena v souladu s jeho poslední vůlí mezi jeho tři syny. Židovská delegace marně předstoupila před císaře Augusta s žádostí, aby zbavil zemi nenáviděné Herodovy rodiny. Herodovi potomci a příbuzní vládli v Judsku až do poloviny prvního století n.l.

Roku 6 n.l. se židovská země stala **římskou provincií**, spravovanou **římskými prokurátory** a roku 44 n.l. se pod římskou správu dostala *celá Palestina*. Římané jí dali jméno *Judea*, protože Židé tvořili většinu jejich obyvatel. (Název Palestina byl oficiálně přijat až za panování císaře Hadriána ve 2. století.) Římané chovali úctu k bohům porobených národů - obřadní místa bývala často hlídána legionáři. Panoval poměrně dlouhý mír.

V letech 26-36 zastával úřad prokurátora *Pilát Pontský*. Posledním prokurátorem Judeje byl v letech 64-66 *Gessius Florus*, patřící k nejzkorumpovanějším. Mezi Židy a Římany přibývalo srážek a země se ocitla na pokraji chaosu. Roku 66 vypuklo *povstání židovských zélótů* (horlivců) a roku 67 *galilejská válka* proti římské nadvládě. Obojí skončilo v letech 70-74. Čtyři *Titovy* legie tehdy po tři léta obléhaly hradby Jeruzaléma, až obránce vyhladověly. Chrám hořel, město bylo srovnáno se zemí. Přeživší jeruzalémští obyvatelé se stali otroky nebo rozšířili řady obětí nachystaných pro hry. Roku 73 padla největší pevnost *Masada*. (Její obránci, bezmála tisícovka mužů, žen a dětí se nakonec všichni raději zasebevražili než by se nechali zajmout.) Židé zajatí ve válce byli po triumfálním průvodu v Římě předhozeni šelmám v cirkus anebo uvřzeni do otroctví. Jeruzalém zůstal v troskách, mnohé judské osady se vylidnily, část Židů odešla ze země a obyvatelstvo značně zchudlo.

Vůdčí osobností ortodoxních Židů byl tehdy rabbi *Jochanan ben Zakaj*, kterému Řím povolil založit malou náboženskou školu v bezvýznamném městečku *Javne* s nejvyšším židovským

soudním dvorem *sanhedrinem*, odkud se rozšířil další směr judaismu – *rabínský judaismus*, v jehož centru stála *Tóra* a *Talmud*. Dokud Židé zachovávali politickou poslušnost, přijímali Římané Javne jako nemilou, ale nezbytnou skutečnost a nevnímali je jako posvátné centrum moci.

Nový úbytek a odliv židovských obyvatel byl stvrzen druhým rozdrčeným protiřímským povstáním či *Druhou židovskou válkou*, vedenou *Šimonem Bar Kochbou* v letech 132-135, které začalo kvůli nařízení císaře *Hadriána* z roku 131, kterým zakázal obřízku, pod trestem smrti veřejně předčítat z Tóry, dodržovat šabat a židovské svátky a vysvěcovat rabíny. Římané pokořili 50 pevností, se zemí srovnali 985 vesnic a v bitkách a bojích usmrtili 580 tisíc Židů. Mnozí uprchlí Židé se usídlili ve Španělsku, pradávném *Sefaradu*. (Jméno Bar Kochba, („*syn hvězdy*“), mu bylo dáno na základě výroku rabbiho *Akivy*, jenž jeho povstání dodal duchovní podporu. Jeho vzpouru, která si vyžádala životy půl milionu Židů – nepočítaje ty, kteří byli prodáni do otroctví či zemřeli hladem – udusili Římané až po třech letech, s nasazením téměř dvanácti legií a mnoha pomocných sil včetně námořnictva. Ztráty Římanů byly tak těžké – celá jedna legie včetně pomocných sborů byla naprosto zničena – že tehdy určený správce Judeje a nastávající císař Hadrián ve své zprávě senátu vynechal obvyklou větu „Jsem zdrav a vojsko je v pořádku“.)

Rabínský judaismus *Jochanana ben Zakaje* odmítl křesťanství a malé společenství původních *Ježíšových* následovníků zaniklo. (Protože Ježíš zpochybňoval autoritu Tóry, dostával se stále víc do střetu s farizeji i chrámovou aristokracií, která ho nakonec vydala římskému prokurátorovi Pilátu Pontskému k ukřižování. Křesťanství se stalo vládnoucí silou teprve ve 4. stol.n.l., kdy je císař Konstantin zprvu v roce 313 povolil a o něco později je pak dokonce prohlásil za náboženství státní a Židé se stali občany druhé kategorie.)

Ve 3. století nastala velká hospodářská krize. Hladomor a epidemie decimovaly obyvatelstvo. Bohatí vlastníci půdy odcházeli do zahraničí a své polnosti nechávali ležet ladem. Docházelo k zabírání půdy „zadržiteli půdy“.

V letech 330-634 se Palestina stala *provincií byzantské říše*.

Římský císař **Konstantin Veliký** (vládnoucí 306-337) učinil z křesťanství oficiální náboženství. Zavedl neděli jako povinný den odpočinku. Církev rozbořila pohanské chrámy a pohanské oslavy přeměnila v křesťanské svátky. Křesťané zničili mnohé cenné výdobytky rabínského vokalizačního úsilí. Žádná starozákonní kniha se nedochovala v originále, ba ani ne v jeho bezprostředním opisu. Konstantin na místě staré řecké osady *Byzantion* založil nové hlavní město *Konstantinopol*. Také za Konstantina se Židé pokusili o povstání a císař jim dal za trest uřezat uši. Byzantští císaři zacházeli s Židy v Palestině i jinde různě. Roku 335 vydal Konstantin zákon, zakazující obřezávat křesťanské otroky a který otroka, navzdory tomuto zákonu obřezaného prohlašuje za svobodného. Císařovna *Eudokia* naproti tomu odvolala nařízení, které zakazovalo Židům modlit se na místě bývalého chrámu. Říše se roku 395 oficiálně rozdělila na dvě poloviny a té východní polovině se začalo říkat říše byzantská.

Císař *Justinián* (vládnoucí 527-565) převzal zákony týkající se Židů od svých předchůdců a zpřísnil je. Organizoval pokusy o násilné obrácení Židů na křesťanství a od té doby se zacházení byzantské říše s Židy zhoršilo.

Roku 614 napadli byzantskou říši Peršané a obsadili Sýrii, Palestinu a Egypt. Dobyli Jeruzalém, město zpusťovali, zničili mnoho kostelů, na křesťanském obyvatelstvu se dopustili velkého krveprolití a jako válečnou kořist odnesli i relikvii Svatého kříže. Potom předali město Židům a ti začali s obnovou židovské samosprávy.

V roce 622 císař *Hérakleios* (vládnoucí 610-641) zahájil proti Peršanům úspěšný protiútok, roku 629 vtáhl do Jeruzaléma, přinesl relikvii Svatého kříže a předal ji patriarchovi *Zachariášovi* k uložení zpět do Chrámu Božího hrobu.

Roku 632 začali Palestinu obsazovat **muslimští Arabové** pod vládou druhého voleného chalífy ***Umara ibn al-Chattába***. Roku 634, dva roky po smrti proroka *Muhammada* napadla Palestinu arabská vojska a dobyla *Jeruzalém*. *Arabové a seldžudští Turkové* ovládli celou Palestinu. Umar povolil usazení 200 židovských rodin ze Španělska, biblického Sefaradu v Jeruzalémě. (Tehdejší španělské zákony pohlížely na Židy jako na otroky. Hebrejské slovo Sefarad pochází patrně z 20. verše jediné kapitoly knihy proroka Abdijáše: „...a přesídlenci z Jeruzaléma, kteří jsou v Sefaradu...“)

Od roku 661 Palestinu spravovali ***Umajjovci*** – arabská dynastie, která vládla z Damašku a od roku 750 ***Abbásovci***, potomci Muhammadova strýce *Abbása*, summitská dynastie muslimského impéria sídlící v Bagdádu. Jejich vláda skončila roku 1027 ve Španělsku.

Roku 1609 byla většina muslimských obyvatelů Španělska odsunuta ze země. Půlměsíce nahradily kříže.

Arabští muslimové přišli do Palestiny sice jako dobyvatelé, ale nepokoušeli se nikoho vyhánět ani obracet na islám. Mezi 7-13 stoletím žilo téměř 90 % všech Židů na islámských územích. Židé byli nyní pod nadvládou islámu sjednoceni a přijali arabštinu jako kulturní jazyk. Rabínské autority se „standartizací“ židovství souhlasili. (V roce 570 tvořili v arabských městech významnou část obyvatelstva. Mluvíli arabštinou, měli arabská jména a podíleli se na tamní kultuře.) Muslimové si uvědomovali, že židovství a islám se definují jako náboženství daná zákonem, že *halacha* (pův. význ. „chodit“, „kráčet“) je celkový souhrn židovského náboženského práva, včetně biblického práva obsahujícího 613 přikázání a pozdějšího talmudského a rabínského práva, jakož i zvyků a tradic a že *šarija* (pův. význ. „cesta k napajedlu“, „přítomnost Boží vůle“) je islámské právo plynoucí z *Koránu*, *Sunny* - Prorokovy tradice, *Idžmá* - souhlasného názoru autorit a *Qijás* – analogie, takže sdílejí řadu podobností. Ty se týkají rovněž každodenního života, v němž existují například podobná pojetí stravování, ale také speciální porážky zvířat. Tváří v tvář těmto shodám se tedy nelze divit, že mnozí Židé vítali muslimské dobyvatele dříve křesťanských oblastí římské říše jako osvoboditele. Židé a křesťané nebyli ani bezprávní, ani nestáli mimo zákon. Platil zde *Umarův pakt*, podle něhož takzvaní *dhimmi* („lid knihy“), k nimž patřili stoupenci „knížních náboženství“ jako židé a křesťané, směli praktikovat svá náboženství, ale že přijímají některá omezení, jako zákaz stavění svých nových chrámů, nošení zbraní, jízdy na koni, zastávání funkcí ve státních úřadech anebo příkaz nošení zvláštního oblečení, placení daně k zaručení jejich bezpečnosti, atd. Celkově to představovalo zlepšení jejich statusu. Židovští obchodníci a směnáři nebyli ničím výjimečným. Arabština se rychle stávala nejrozšířenějším živým jazykem v oblasti a stala se také literárním jazykem řady židovských učenců. Židé postupně začali konvertovat k islámu, protože to byla též cesta ke společenskému postupu anebo protože v 10. st. došlo i k jejich pronásledování a vyhánění. Uprchnuvší Židé našli tehdy útočiště v *Serepě* či *Sefaradě* na Iberském poloostrově - odkud je jejich název *Sefardové*.

Od roku 1096 byla Palestina pod vládou ***křížáků a mamlúků***. Křížáci (křesťanští rytíři ze západní Evropy) dobyli *Jeruzalém* a vyvraždili všechny jeho obyvatele - Židy i muslimy. Židy, kteří se uchýlili do synagogy upálili. Jeruzalém zůstal takřka sto let bez Židů. Křížáci založili v Palestině království, jehož centrem byl Jeruzalém,

Roku 1187 byli křížáci poraženi a z Jeruzaléma vytlačeni kurdským muslimem a vojenským velitelem *Saladinem* („zbožným“). I když si v této době nějaká území ještě udrželi, byli nakonec v roce 1291 z Palestiny vyhnáni úplně. Tehdy byla znovu dobyta muslimy jejich poslední bašta, přístav *Ako*. Od té doby byla Palestina pod muslimskou správou. Ovládaly ji různé dynastie *mamlúků* (členů vojenské kasty převážně tureckého původu).

V letech 1517-1918 ovládali Palestinu, Zemi izraelskou ***osmanští Turci***. (Země izraelská je název Izraele, který označuje území, jež podle Židů Bůh přislíbil izraelskému národu. Nekopíruje současné politické hranice Státu Izrael, ale označuje celou biblickou zem.)

Zpočátku existovalo v různých částech Palestiny přibližně 30 židovských obcí, kterých centrem byl *Safed*. Židé museli platit velmi vysoké daně.

V roce 1880 byl celkový počet obyvatel Palestiny přibližně 480 000. Z toho bylo Židů dohromady kolem 24 000, tj. přibližně 5 %. Následkem imigračních přílivů, v drtivé většině aškenázských Židů, kteří založili nové židovské kolonie (zejména během první světové války), žilo zde v roce 1914 celkem 60 000 Židů, (tj. původních palestinských semitských Židů + přistěhovaných Židů), což je zhruba 9 % z celkové populace.

Turci se obávali sílící židovské přítomnosti a další přistěhovalectví do Palestiny zakázali.

31. října 1917 Palestinu napadli ***Britové***. Maršál *Edmund Allenby* přivedl britskou armádu do Jeruzaléma a zbožní Židé v něm viděli mesiáše.

Turci byli během první světové války poraženi a v roce 1918 vyhnáni z Palestiny spojeným úsilím Britů, Francouzů a Arabů.

Agonie

Při dělení kořisti po první světové válce a pádu Osmanské říše, světila *Společnost národů* na Pařížské mírové konferenci ve Versailles roku 1919 ***Mandát pro Palestinu*** (plnou moc ke spravování Palestiny) ***Velké Británii***. Palestina za mandátu trvala v letech 1920-1948. Podmínky mandátu byly následující: „*Mandatář zodpovídá za přivedení země do takové politické, správní a ekonomické situace, jakož i bezpečné založení židovské národní domoviny; jak je stanoveno v preambuli za rozvoj samosprávných institucí a také za ochranu občanských a náboženských práv všech obyvatel Palestiny; a to bez ohledu na rasu a náboženství.*“

Po rozdělení Palestiny roku 1947 na ***Stát Palestina*** a ***Stát Izrael*** je za území Státu Palestina považováno *Pásmo Gazy* a *Západní břeh*, včetně *Východního Jeruzaléma*, v hranicích z roku 1967, tedy neúrodná menší část mandátní Palestiny. To je stálým předmětem sporů a těžkých násilných střetů, neboť Židé se pro svůj stát zmocnili větší části palestinského území ilegálním přistěhovalectvím a násilnou okupací.

Ilegální přistěhovalectví Židů do Palestiny jakožto násilná okupace probíhalo v několika hlavních vlnách, v hebrejštině zvaných ***alija*** („cesta vzhůru“, „výstup“):

První alija (r. 1881) - 35.000 Židů po protizidovských pogromech ve Východní Evropě;

Druhá alija (r. 1904-1914) - 40.000 Židů, po potlačení Ruské revoluce v roce 1905 a řadě pogromů provázejících zmatky po této revoluci;

Třetí alija (r 1919-1923) - 350.000 Židů, kdy se Palestina stává britským mandátním územím a kdy tzv. Balfourova deklarace zaručovala, že se Palestina stane židovskou domovinou. Symbolem počátku této alije bylo připlutí lodi *Roselan* do přístavu v Jaffě s 650 židovskými imigranty na její palubě;

Čtvrtá alija (r. 1924-1928) - 80.000 Židů, prchajících před diskriminačními zákony;

Pátá alija (r. 1929-1939) - 250.000 Židů následkem vzestupu nacizmu v Evropě.

Dále následovaly *menší alije*: ***Bet***, ***Marocká***, ***Egyptská*** a ***Tuniská***.

Přistěhovalectví Židů do Palestiny podporovaly zejména *Mossad alija bet* (Organizace pro ilegální přistěhovalectví), *Keren Hajessod* (kolonizační fond k vybavování židovské Palestiny) anebo *Keren Kaymeth* (fond pro nákup palestinské půdy) a nadace založené britským židovským bankéřem a politikem *Lionelem Waltrem Rothschildem*, *druhým baronem Rothschildem*, které v Palestině nakupovaly půdu od bohatých efendiů, kteří na nich nežili. Jiný Rothschild, francouzsko-židovský podnikatel baron *Edmond James de Rotschild*, jenž vykoupil 500 kilometrů čtverečních palestinské půdy a sám na ní založil 30 židovských osad, neuvažoval o židovském státu v Palestině. (Ohledně svých palestinských vesnic řekl: „Toto jsou moje kolonie a podniknu s nimi, co uznám za vhodné.“)

Nezákonně přicházející Židé na této půdě budovali první osady typu ***nachal*** (ve *vádí*, vyschlých korytech řek), kombinující vojenskou službu a zakládání zemědělských sídel zvaných ***kibucy***. Zpočátku tedy obsazovali méně obydlené neúrodné kraje a později úrodnější a neúrodnější oblasti. Zmocňovali se jedné pomerančovníkové, citroníkové, fíkovníkové či morušovníkové plantáže po druhé, vytlačovali, vyháněli palestinské felláhy z obilných kukuřičných, bavlníkových či sezamových polí do písečných pouští, do krajiny, kde malá kamenitá políčka dávala jen bídou sklizeň. Platilo, že „další dunam, další koza“. (Jeden dunam = tisíc metrů čtverečních.) První kibuc byl založen v roce 1910 v *Deganji* na břehu Genezaretského jezera (deset mužů a dvě ženy). Do roku 1947 bylo založeno 291 prosperujících židovských osad. Bohatí Židé však do Palestiny většinou neemigrovali. V listopadu 1947 kdy OSN oficiálně schválila plán na rozdělení Palestiny, bylo v židovském vlastnictví pouze 11 % veškeré půdy v zemi.

Palestiniští starousedlíci považovali za absurdní, že podle plánu OSN mělo 400 tisíc Arabů, přibližně jedna třetina arabského obyvatelstva Palestiny, i se svými pozemky zůstat v židovském státě. V průběhu roku 1948 čerstvě okupovaná území po podpisu dohody o příměří mladý izraelský stát nevrátil, ale okamžitě anektoval. 700 tisíc Palestinců sice uprchlo či bylo vyhnáno, avšak 100 tisíc jiných zázrakem zůstalo po celou dobu války na místě a přibližně 40 tisíc dalších se dokázalo do svých domovů vrátit. Tito „šťastní“ Arabové se stali menšinou ve své zemi, sice obdrželi izraelské občanství, ale jsou nejruzněji těžce diskriminováni. Izrael zakládal osady vně jim vymezených hranic – k srpnu 1949 jich bylo 133. Do roku 1964 bylo založeno 432 nových osad včetně 180 ***kibucim***, osad Židů *Mizrachim* podél demarkačních linií, aby bránily návratu arabských uprchlíků, v izraelském žargonu „infiltrátorů“. V roce 1967 nařídila izraelská vláda státnímu kartografickému ústavu, aby do map vyznačujících hranice státu přestal zakreslovat hranice vyjednané v rámci dohod o příměří z roku 1949 – takzvanou „zelenou linii“ a v září 1967 zveřejnila *Manifest za celistvou zemi izraelskou*. Ve sto padesáti osadách měst a vesnic Západního břehu žilo v roce 2012 přes půl milionu Izraelců. Místnímu obyvatelstvu byl vnucen osadnický stát. V době války v roce 1948 a dokonce i po ní bylo z povrchu Země izraelské vymazáno více než 400 vesnic. V průběhu *nakby* (dne katastrofy) přišlo během palestinské války v roce 1948 o střechu nad hlavou přibližně 700 tisíc a dnes již několik milionů palestinských Arabů, kteří žijí se svými potomky v uprchlických táborech Jordánska, Západního břehu Jordánu a pásma Gazy.

Třebaže se kolonizace prezentovala lákavě mobilizujícím heslem „spása země“, v praxi nebyla ničím víc než opatrným, vykalkulovaným a kaskádovitým projektem. Podobně jako jiné klíčové pojmy sionistického étosu – jako například „Země izraelská“, na kterou může Žid jedině „vystoupat“ (oleh), nikdy se však do ní nemůže jednoduše „přestěhovat“ – se i nákupu a zúrodnění půdy dostalo mytologizovaného a religiozního označení „spása“. Spása byla nedílně spojena s prací jednak přistěhovaců a jednak sezónní nežidovské pracovní síly. Tajemství úspěchu Židů je možno hledat v závěru, že „spásy“ s využitím arabské práce dosáhnout nelze. Avšak ukázalo se, že i první ***mošavoty*** (kolonie) rychle byly donuceny

spoléhat se na místní obyvatele. Až vlny nových přistěhovalců s sebou přinášely přesvědčení, že „spásu země“ je třeba zkombinovat s „dobytím práce“ a tak vznikaly čisté kolonie – *kibucy* – „koruna“ spásy země. Jejich hegemonní postavení se nemělo měnit (ani po vzniku Státu Izrael), neboť kibuc byl tím nejdynamičtějším spasitelem země a jeho pozici posilovalo i to, že plnil nezanedbatelnou bezpečnostní funkci: v pohraničních oblastech sloužil jako předsunutá vojenská pevnost. Arab se členem kibucu nemohl stát za žádných okolností. A i když někdy později příležitostně došlo k tomu, že se nějaká členka kibucu rozhodla žít s izraelským Palestincem, byla obvykle přinucena osadnickým společenstvím osadnickou komunitu opustit. I ostatní typy osad – zemědělské i městské – byly určeny výhradně Židům. Rozhořela se intenzivní politicko-ideologická kampaň pod heslem „hebrejská práce“ (avoda ivrit). Zaměstnavatelé se dostávali pod enormní tlaky, aby za žádných okolností nenajímali na práci Arabů.

Na obranu zbudovaných a zakládaných kibuců vytvořili Židé ilegální čistě vojenské jednotky *Hagana* („Obrana“), ze kterých vzešly teroristické skupiny. Z nich nejagresivnější byla *Irgun* („Organizace“). V autochtonním obyvatelstvu začali sionisté rozpoznávat pouze jakési podnájemníky či dočasné obyvatele, žijící v zemi, která jím nepatří. *Karaité* neboli „truchlíci po Siónu“ byli přesvědčeni, že zemi nelze považovat za posvátnou, když v ní nežijí jen ti, co v ní věří. Mezi Židy a Palestinci docházelo k neustálým ozbrojeným střetům a velkým ztrátám. Je zamlčováno, že například 8. dubna 1948 došlo k hromadné vraždě arabských Palestinců ve vesnici *Dair Jasín*, ležící 4 km západně od Jeruzaléma. Vesnice měla asi 2.000 obyvatel a muži toho dne pracovali na poli. Teroristi z Irgunu pod vedením ministerského předsedy Státu Izrael *Menachima Begina* vesnici přepadli, povraždili 250 starců, žen a dětí a naházeli je do studní. A později, jakoby podle vzoru Lidic, byla vesnice srovnána se zemí a její název byl vymazán z mapy. Když vesniční muži přiběhli z pole a uviděli, co se stalo tak utekli. 13. dubna 1948 jako odvetu za *Dair Jasín* přepadli Arabové konvoj mířící k nemocnici *Chadaša* v severovýchodním Jeruzalémě a zabili 77 židovských doktorů, zdravotních sester, univerzitních pedagogů a studentů. Zanedlouho Begin prohlásil, že „bez Deir Jasinu by nebylo Státu Izrael“, protože jeho následkem byl útěk 650.000 Arabů dohnaných k panice. Nato řada pobouřených světových osobností, včetně židovského vědce a humanisty *Alberta Einsteina* označila organizaci Irgun za fašistickou.

Počet židovských zemědělských vesnic rostl. Statistiky uvádí, že **v roce 1899** bylo v celé Palestině 22 židovských vesnic s 5.000 obyvateli, **v roce 1914** to bylo 43 židovských vesnic s 12.000 obyvateli, **v roce 1922** pak 73 vesnic s 15.712 židovskými obyvateli, **roku 1930** již 107 obcí s 45.000 obyvateli, **v roce 1934** pak 140 obcí s 64.000 obyvateli, **v roce 1940** již 280 židovských obcí.

K rozdělení Palestiny došlo 29. listopadu 1947 vznikem Státu Izrael na základě Balfourovy deklarace, tj. listu britského ministra zahraničí *Arthura Balfoura* z 2. listopadu 1917 zástupci židovských obcí lordu *Lionelovi Waltrovi Rothschildovi*:

Drahý lorde Rotschilde, s velkou radostí Vám jménem vlády Jeho Veličenstva zasilám následující prohlášení sympatií s židovskými sionistickými aspiracemi, které bylo předloženo a schváleno Kabinetem.

„Vláda Jeho Veličenstva pohlíží příznivě na zřízení národní domoviny židovského lidu v Palestině a vynasnaží se, aby tohoto cíle bylo dosaženo, přičemž se jasně rozumí, že nebude učiněno nic, co by mohlo poškodit občanská a náboženská práva existujících nežidovských společenství v Palestině nebo práva a politické postavení Židů v jakékoliv jiné zemi.“

Byl bych vděčen, kdybyste mohl předat toto prohlášení na vědomí sionistické federaci. Upřímně Váš Arthur James Balfour.

(Finální znění Balfourovy deklarace schválil kabinet 31. října 1917 na svém klíčovém zasedání. Stát Izrael byl potom založen v Palestině, patřící k asijským koloniím britského impéria jako britský *Mandát pro Palestinu* na základě *Plánu OSN na rozdělení Palestiny* (Rezoluce valného shromáždění OSN č.181), přijatého 29. listopadu 1947, a to *Deklarací nezávislosti státu Izrael*. Balfour a Lloid George na setkání s *Winstonem Churchillem* a *Chaimem Weizmannem* v roce 1922 přiznali, že Balfourova deklarace „znamenala vždy židovský stát“).

Balfourova deklarace je více než sporná, neboť byla utvořena evropskou mocností nad mimoevropským územím, neboť jeden národ zde sliboval jinému národu zemi třetího národa a protože jejím autorem byl anglický cizinec, nemajícím vlastnické právo na Palestinu pro cizího Žida, který na ni neměl právo. Deklarace netvoří jasný a ucelený text, neboť byla zkombinována nejednoznačností, neprůhledností a dokonce i vnitřní rozporuplností textu. Největší protiklad deklarace leží v její jakkoliv vágní podpoře práva na národní sebeurčení menšiny obyvatel Palestiny, zatímco toto právo implicitně odepírá většinovému obyvatelstvu. (V době, kdy válečný kabinet projednával navrhované prohlášení, čítala populace v Palestině přibližně 670 000 obyvatel. Z toho nějakých 60 000 tvořili Židé. Arabové tudíž tvořili zhruba 91 % obyvatelstva, zatímco Židé tvořili 9 % celkové populace). Součástí vysvětlení podivné frazeologie deklarace bylo, že většina ministrů neuznala Palestince za národ s legitimními národnostními aspiracemi.

Balfourova deklarace otevřela cestu nejen ke spiknutí téměř všech zástupců států v OSN k *obětování Palestiny*, ale stala se svůdností, vedoucí například i ke zrádcovskému podepsání *Mnichovského diktátu* Německa, Francie, Velké Británie a Itálie, koordinovaného Polskem společně s Německem (na základě polské doktríny maršála *Józefa Klemense Pilsudského*, tedy projektu Trojmohří, neboli tzv. Velkopolska), podepsaného 30. září 1938 o postoupení pohraničních území ČSR Německu (Polsko požadovalo podíl na kořisti, tj. aby mu byla předána určitá část ČSR, respektive část tzv. Rakouského Slezska, konkrétně Opavsko, Krnovsko a polskou armádou 2. října 1938 obsazené Těšínsko). Polský ministr zahraničí *Józef Beck* napřed ubezpečil německého ministra zahraničí *Joachima von Ribbentropa* a francouzského premiéra *Édouarda Daladiera*, že pokud by Rudá armáda po podpisu Mnichovského protokolu přicházela ze Sovětského svazu České republice na pomoc, Poláci ji přes svoje území nepustí a že pokud Sověti poskytnou ČSR leteckou pomoc, budou na sovětská letadla střílet (kromě toho polský velvyslanec chtěl Hitlerovi ve Varšavě postavit monument za to, že deportuje Židy z celé Evropy do Afriky). Pokud by však imperiální spojenci naopak stáli při ČSR, Německo by do války v roce 1938 proti poměrně mimořádně silně vyzbrojenému, připravenému a občansky plně odhodlanému Československu s největší pravděpodobností nešlo a tak by ani nedošlo ke druhé světové válce. Vždyť během tribunálu v Norimberku, obžalovaný německý polní maršál *Wilhelm Keitel* uvedl: „Kdyby v roce 1938 v Mnichově spojenci podrželi ČSR, Německo by nezaútočilo, protože z vojenského hlediska nebylo vojensky připraveno na vedení bojů s Francií a Velkou Británií“. O tom, že Polsko organizovalo spolu s Hitlerem rozbití Československa, svědčí 75 let staré šokující trofejní dokumenty ukořistěné Rudou armádou ve Varšavě a Berlíně uložené v sovětských archivech a nyní veřejně odtajněné prezidentem *Vladimírem V. Putinem*. Kdyby se plně mobilizovaná Česko-slovenská Republika začala úspěšně bránit, spojenci by se k ní téměř jistě připojili a společně Německo porazili. Československo by se nemuselo dostat do područí SSSR a i jako vnitrozemský stát bez vlastní ropy by se svým rozvinutým průmyslem, spolu s tradiční mnohostrannou šikovností a vynalézavostí svých občanů mohlo dosáhnout ekonomické úrovně severských evropských států.

Izraelský židovský historik a spisovatel *Šlomo Sand* publikoval: „Kmeny vzešlé z Noemových synů Sema, Chama a Jafeta se usadily na různých územích, která se stala jejich vlastmi – přirozenými místy jejich reprodukce. Kmeny, jejichž vlastní byl Kenaán pocházely z Chama. Přesto Bůh slíbil tuto zemi potomkovi Sema Abrahamovi. Země obsazená Kenaánskými zřejmě tedy není zemí jako ostatní: v jádru není přirozeným místem žádného lidu.“

Ben Cion Dinur – emeritní profesor Hebrejské university, rabin, izraelský historik a politik, ač sionistický aktivista seriózně napsal: „Okupace nezakládá vlastnické právo. Okupantovo vlastnické právo na zemi, jíž dobyl, nabývá platnosti jen tehdy, když vlastník země není přítomen a proti krádeži dlouhodobě nic nenamítá. Je-li však vlastník ve své zemi přítomen a po stovky let zatlačován do kouta, pak se jeho práva nezeslabují, spíše jsou posilována.“

Hlavním smyslem Balfourova dopisu bylo vlastně podkopání dohody, kterou Británie podepsala s Francií. Dne 16. května 1916 se poté, kdy se obě koloniální mocnosti rozhodly izolovat skomírající Osmanskou říši, sešel zástupce britského ministerstva zahraničí sir *Mark Sykes* se svým francouzským protějškem *Francoisem Georgesem Picotem* a tajně se rámcově dohodli na rozdělení územní kořisti. V praktické rovině Britové chtěli chystaným dobytím Palestiny rozšířit vojenskou bezpečnostní zónu obklopující Suezský kanál. Balfourův dopis v teorii i praxi zneplatnil *Sykes-Picotovu* dohodu, jelikož Britům prostřednictvím jejich benevolentního daru „židovskému lidu“ otevíral cestu k hegemonii v této oblasti. Britští státníci byli přesvědčeni, že Británie získá návratem Židů do Palestiny bezpečnou imperiální základnu.

Po propuknutí *Arabského povstání* v roce 1936 jmenovala britská vláda královskou komisi vedenou lordem *Earlem Peelem*, aby prošetřila příčiny nepokojů a doporučila řešení. V závěrečné zprávě komise navrhla vytvoření velmi malého židovského státu o rozloze zhruba pět tisíc kilometrů čtverečních, velkého arabského státu a vytvoření odděleného území mezi Jeruzalémem a Jaffou pod stálým britským mandátem. Arabská strana na čele s Velkým muftím *Hadžim Aminem Husajním* to ihned razantně odmítla, při čemž trvala na plné nezávislosti Palestiny a na zákazu další židovské imigrace, masivního skupování palestinské půdy a zakládání židovských osad. Židovská strana vedená *Chajimem Weismannem* byla odměřenější - chytrácky podpořila dělení země a vytvoření židovského státu byť jen na části území Palestiny. (Weismann vehementně prosazoval plán rozdělení především proto, že tato varianta zahrnovala vytvoření židovského státu vůbec. „Židé by byli hloupí, kdyby to neakceptovali,“ tvrdil, „i když se jedná jen o rozměry ubrusu. Království Davidovo bylo menší a za Šalamouna se stalo říší.“)

V únoru 1947 vyhlásila britská labouristická vláda, že se hodlá vzdát mandátu nad Palestinou a že má v úmyslu postoupit celou palestinskou otázku Organizaci spojených národů (nástupkyni Společnosti národů). Židé vlastnili 6 % půdy a tvořili kolem 30 % populace. Zvláštní komise OSN vypracovala v roce 1947 podrobná doporučení pro vytvoření dvou států takto:

Židovský stát, jenž by se rozkládal na 55 % území, by obývalo 509 780 Arabů a 490 020 Židů (tj. více Arabů nežli Židů) a Arabský stát, jenž by zahrnoval zbývajících 45 % území, které by obývalo 749 101 Arabů a 9 520 Židů a mezinárodní zónu Jeruzalém a jeho okolí.

Valné shromáždění OSN tento plán schválilo dvoutřetinovou většinou. Veškeré pokusy o nalezení řešení smířit neslučitelné požadavky Arabů a Židů na Palestinu mírovou cestou však selhaly. Británie opustila Palestinu, aniž by řádně předala moc legitimní vládě.

Po 29. listopadu 1947, tj. po rozdělení mandátní Palestiny na dva nezávislé státy arabský a židovský, *palestínští Arabové*, *arabské státy* a *Liga arabských států* odmítli toto rozdělení jako neoprávněné, nemorální, neproveditelné, v podstatě jako agresivní expanzionistické hnutí, usilující o vytlačení původního obyvatelstva z jeho půdy. Z tohoto pohledu je Palestina dědictvím Palestinců a reálnou příčinou konfliktu je vyhnání a rozptýlení původního obyvatelstva Státem Izrael. Kdežto sionistické vyprávění se opírá o pofiderní právo všech Židů vybudovat nezávislý stát v jejich prý původní vlasti - Palestině. Například *Prof. Jochanan Aharoni* z university v Tel Avivu patří k prvním signatářům petice *Erec Jisrael šlema* (za úplnou Zemi Izrael), vyzývající všechny budoucí izraelské vlády, aby se nikdy nevzdaly ani pídě údajně starobylé vlasti podle jeho *Atlasu období bible*, kde nebyly

zakresleny původní stísněné hranice, ale jen ty, které vymezovaly mocná království králů *Davidu a Šalamouna*, jakož i trasy bojových přesunů ostatních biblických izraelských hrdinů. (*Liga arabských států* či *Arabská liga* je regionální organizace arabských států, která vznikla 22. března 1945 v Káhiře podepsáním Arabské ligy sedmi arabskými státy: *Egyptem, Irákem, Jemenem, Jordánskem, Libanonem, Saudskou Arábií, Sýrií*. V současné době má Liga 22 plnohodnotných členů.)

Přijetí rezoluce OSN o rozdělení mandátní Palestiny se stalo signálem k vypuknutí kruté občanské války mezi dvěma společenstvími v Palestině a k *arabskoizraelským válkám*, které arabská Palestina s Ligou arabských států prohrála: *První* (r.1948-1949), kterou Židé nazývají *Válkou za nezávislost*, zatímco Arabové ji označují *al-Nakba*, neboli katastrofa, *Sinajská* (r. 1956), *Šestidenní* (r. 1967), *Opoťřebovací* (r. 1967-1970) a *Jomkipurská* (r. 1973). Stát Izrael v nich uchytil daleko větší území, než mu bylo dáno kartografií OSN. 700.000 Palestinců, zhruba polovina původní arabské populace se stalo uprchlíky.

K ozbrojenému osvobození celé Palestiny vytvořila *Liga arabských států* 2. června 1964, na kongresu v jordánském sektoru Jeruzaléma *Organizaci pro osvobození Palestiny - OOP*, seskupující několik palestinských ozbrojených skupin. OOP je závislá na jednotlivých arabských státech, jejich penězích, zbraních, výcviku a především na základnách, odkud byly vedeny útoky proti budování četných židovských osad mimo hranice Izraele. Původním cílem OOP bylo osvobození celé Palestiny a zřízení palestinského státu na území celého Izraele. Cílem podle původního ustavujícího prohlášení je „dosáhnout zničení Izraele“. Od roku 1974 se OOP pokládá za „jedinou legitimní reprezentaci palestinského lidu“. V letech 1969-2004 byl jejím předsedou *Jásir Arafat*. Předseda a vůdce hnutí *Fatáh Mahmúd Abbás* v roce 2015 odstoupil. V současnosti je sídlo OOP v *Ramalláhu* na západním břehu *Jordánu*.

(*Fatáh*, doslova „dobyti“, *Palestinské národně osvobozené hnutí*, bylo založené v roce 1959 členy palestinské diaspory a je hlavní palestinskou politickou stranou a největší a nejdůležitější frakcí OOP.)

První intifáda („setřást ze sebe“, „zbavit se“; volně též „procitnutí“, „lidové povstání“ anebo „válka kamenů“) vypukla 9. prosince 1987 v *palestinské Gaze* jako ozbrojený konflikt mezi Izraelem a palestinskými Araby. Spontánně a rychle se rozšířila na Západní břeh. Zasáhla všechny sociální vrstvy a skupiny. Byla projevem nesouhlasu Palestinců na okupovaných územích s dvacet let trvající izraelskou okupací. Výraznou moc fakticky získala palestinská militantní islamistická skupina *Hamás* („nadšení“). Palestinské akce zahrnovaly porušování veřejného pořádku, demonstrace, generální stávky, bojkoty, barikády, zapalování pneumatik, házení kamenů a občas i zápalných granátů. Ministr obrany nařídil izraelské armádě bití demonstrantů, používání slzného plynu, střelbu kaučukovými a plastovými kulkami i ostrým střelivem. Celkem zahynulo 100 izraelských civilistů, z nichž 47 byli osadníci a 60 příslušníků bezpečnostních složek. Dále bylo zabito 1087 Palestinců izraelskou armádou a bezpečnostními složkami a 75 dalších zabito izraelskými civilisty. Nepokoje byly ukončeny až podepsáním dohody z *Osly*.

Stát Palestina je neúplně uznaný stát, vzniknuvší jednostranným vyhlášením *Deklarace nezávislosti* dne 15. listopadu 1988 *Palestinskou národní radou PNC*, která je zákonodárným orgánem *Organizace pro osvobození Palestiny OOP* a v podstatě alžírským exilovým parlamentem všech Palestinců. Dnem 22. listopadu 1974 získalo OOP *pozorovatelský status „nestátní entity“ v OSN*, díky čemuž měla možnost vystupovat před Valným shromážděním OSN, ale nemohla hlasovat. Na základě mírových dohod z Osly vznikla na Západním břehu Jordánu a v pásnu Gazy *Palestinská autonomie*, kterou ekonomicky i vojensky kontroluje

Izrael. Tuto autonomii Valné shromáždění OSN dne 29. listopadu 2012 uznalo za *nečlenský pozorovatelský stát* a 27. září 2013 částečně (134 ze 193 členských států OSN) za *Stát Palestinu*.

Dohoda z Osla (trvající devět měsíců tajných jednání zprostředkovaných norskou vládou, které vyvrcholilo vzájemným uznáním mezi vládou Izraele a OOP a deklarací principů přechodné samosprávy) byla podepsána a stvrzena „slavným“ potřesením rukou generála, představitele strany *Likud* a šestého a jedenáctého izraelského premiéra *Jicchaka Rabina* s předsedou OOP *Jásirem Arafatem* na trávníku před Bílým domem dne **13. září 1993**. Podepsáním dohody Izrael uznal OOP za nástupce palestinského lidu, OOP odmítla násilí a obě strany se zavázaly k řešení vzájemných zásadních sporů mírovou cestou. Všechny skutečně zásadní záležitosti – status Jeruzaléma, práva uprchlíků, hranice Palestiny, problematika židovských osad na Západním břehu a v pásmu Gazy – byly ponechány coby „setrvalý stav“ k dalšímu jednání. (Všechna tato témata byla bezvýsledně diskutována 11. července 2000 v *Camp Davidu*.)

Profesor komparativní literatury na Kolumbijské univerzitě *Edward Said* o Dohodě z Osla prohlásil: „Přehlídka sprostoty etikety Bílého domu, ponižující podívaná na to, jak Jásir Arafat všem děkoval za pozastavení většiny práv vlastního lidu. Nesmyslná obřadnost *Billa Clintona*, který jak římský císař dvacátého století provázal dva vazalské krále skrze rituály smíření a úcty. To vše pouze dočasně zastínilo naprosto udivující proporce palestinské kapitulace.“

Dohoda z Osla nebyla výsledkem jednání mezi sobě rovnými. Izrael vnutil OOP svou vůli. Nebyla zde žádná zmínka o palestinském právu na sebeurčení, ani o zamezení rozšiřování židovských osad. Vláda *Ariela Šarona* (Šaron, hebr. „zvuk“) opakovaně odmítala jednání o konečném statusu okupovaných území. Namísto toho nelítostně jednala o rozšiřování židovských osad, demolicích palestinských domů, výstavbě „bezpečnostní bariéry“ napříč Západním břehem, o podkopávání palestinské samosprávy a rozdrobení Západního břehu do soustavy enkláv bez vzájemného územního kontaktu. Izraelští vojáci nepřestali kontrolovat a omezovat přístup do *Gazy*, a to jak na moři, tak ve vzduchu i z pevniny. Z Gazy se stalo vězení; izraelské letectvo se těšilo neomezené svobodě shazovat bomby a při svých nízkých letech vytvářet akustické třesky. Nynější ministerský předseda Izraele a předseda strany *Likud Benjamin Netanjahu* 17. dubna 2016 prohlásil, že Golanské výšiny, které Izrael obsadil v roce 1967 a anektoval, „budou vždy v izraelských rukách“, že „Izrael je nikdy neopustí“, a slíbil, že v případě svého vítězství v opakovaných předčasných volbách, ohlašováných na 17. září 2019, rozšíří izraelskou svrchovanost na okupovaném Západním břehu Jordánu a anexi nelegálně postavených osad... - skomírání palestinského státu s úplnou ztrátou odvěké domoviny poarabštěných semitských Židů je před koncem.

Druhá intifáda al-Aksá, pojmenovaná po mešitě *Al-Aksá* začala **28. září 2000**, když šéf opozice, tehdy generál *Ariel Šaron Haram al-Šaríf* vykonal extrémně provokativní návštěvu muslimského posvátného místa, *Skalniho dómu* na jeruzalémské *Chrámové hoře*. Za doprovodu 1000 policistů zde prohlásil, že bude usilovat o to, aby se Izrael nikdy nevzdal svých nároků na Chrámovou horu. Palestinci vyšli do ulic, kde se konaly protesty, které se stávaly měsíc od měsíce stále násilnějšími. Došlo k řadě sebevražedných bombových útoků, které způsobily smrt mnoha izraelských civilistů. Extremisté z řad *Hamásu* podnikali teroristické útoky na židovské osady. Izrael pokračoval v nátlaku na Palestince omezením jejich pohybu, bouráním domů, uzavřením izraelských hranic Palestincům pracujícím v Izraeli, vojenskými výpady do oblastí kontrolovaných palestinskou samosprávou a atentátů na Palestince, kteří mohli být zapojeni do terorizmu. Celkový počet palestinských mrtvých byl během prvních čtyř let intifády 3.747 a celkový počet mrtvých Izraelců byl 973. Izraelci zničili 7.440 palestinských domů, vyvrátili 1.116 913 stromů, zkonfiskovali 224 415 dunamů půdy a zničili dalších 72 951 dunamů. (1 dunam = 1000 m čtverečních.)

Je dlužno šířeji podotknout, že část lidstva považující se za Židy a pojmenovávaných Židé zamlčuje svůj skutečný původ anebo pravdu o něm většinou ani nezná. Jde zhruba o 95 % z celkového počtu Židů zvaných **Aškenázové**, kteří se pojmenovali podle biblického názvu *Aškenáz* (Genesis 10, 3), označujícího zemi a národy sousedící s horním tokem Eufratu a Arménií. (První zmínku, která ukazuje Aškenaz jako svéráznou kulturní identitu pochází od *Ašera ben Jechiela*, žijícího v letech 1250-1327, patřícího k největším rabínským autoritám aškenázského i sefardského židovstva, jenž o svých předcích hovoří jako o „učencích Aškenazu, kteří měli přijmout Tóru a tradice přímo od učenců z Erec Jisrael.“) **Skutečné, nejpřímější potomky Hebrejů tvoří přibližně 4,5 % Sefardů a 0,5 % Mizrachim**. (Aškenázové si přisvojili nárokování některých dnešních Semitů na Palestinu jako na zemi svých praotců, které by mohli uplatňovat spíše Sefardové a Mizrachim.)

Aškenázové vzešli z **Chazarů**, spolku silných turkických a huno-bulharských klanů smísených se Skythy, žijících hlavně z nájezdů a z poplatků od okolitých kmenů. Jejich říše vznikla v letech 661-678 jako *chanát* a zabírala území *mezi Kaspickým a Černým mořem*. Snad již za krále Šalamouna sem přišli z Palestiny Hebrejové. V chanátu tvořili malé atraktivní společenství, které se stalo elitním. Z něho byli ustanovováni nejvyšší úředníci. Svatým jazykem a jazykem písemného styku se tu stala hebrejšтина, znakem říše byla šesticípá hvězda a někteří chazarští králové si dokonce dali hebrejská jména. Chazarská říše kolem roku 740 čelila silicimu tlaku ortodoxní Byzantské říše a abbásovského muslimského chalífátu. Chazarský král dal na rady svých hebrejských rádců a kvůli zachování nezávislosti vydal rozhodnutí, podle kterého všichni Chazaři svolně přijali judaismus. Stali se tak největším a nejživotoschopnějším nehebrejským etnikem, které hromadně přijalo židovské vyznání. Pozdější bratrovražedné války, vpád Mongolů, ruské a byzantské útoky, spolu se zpusťšením zavlažovacích kanálů vyvolaly jejich velkou migraci, hlavně do západních částí Ukrajiny, do Ruska, na polské, litevské a maďarské území a dál. Mezi lety 1880-1910 se z východní Evropy vystěhovala asi třetina těchto požidovštěných Chazarů neboli chazarských Židů neboli Aškenázů do Spojených států. Při své vysoké inteligenci, dravosti a soudržnosti, všude kam přišli, zmocňovali se rozhodujících společenských postů.

Sionistické nároky aškenázských Židů na Palestinu jsou lživou drzostí, Balfourova deklarace hanebnou mazamostí a rozhodnutí OSN o rozdělení Palestiny vědomou, zločinnou a neodpustitelnou nespravedlností. Neboť, jak uvedeno výše, skutečnými potomky starověkých Hebrejů nejsou Aškenázové, tito požidovštělí Chazaři, kteří nikdy území Palestiny neobývali a nikdy na její území ani nevstoupili, ale bezpochyby *judské obyvatelstvo*, které tam od nepaměti obdělávalo půdu a zůstalo většinou ke své zemi připoutáno, takže jeho krev dodnes koluje v žilách palestinských Arabů (*Judejci* pod vítěznými muslimskými Araby nemuseli například v případě konverze k islámu platit daň za ochranu, takže většině stálo za to, aby vyměnili svého Boha za Alláha). Dokonce i rabín a americko-židovský historik na Kolumbijské universitě *Salo Wittmayer Baron*, považovaný za židovského velekněze, ohledně Chazarska neváhal použít slov „matka diaspory“. Za jádro venkovského lidu v Palestině pokládají někteří pisatelé potomky předizraelských prabydlitelů země, kdežto za čisté Semity považují polokočovné Beduiny, žijící ve stanech, zabývající se vedle chovu dobytka i poněkud orbou a pěstováním plodin. V samotném Státě Izrael jsou jak palestinští Arabové, kteří zde zůstali, tak Židé *sefardští* a *mizrachim* obyvatelstvem nerovnoprávným. Stát stranicky založený OSN a nespravedlivě rozlišující své obyvatele není ve skutečnosti legitimní.

Prvotní a největší hřích tu však pravděpodobně spáchali sami sionističtí Židé: S hrůzou lze usoudit, že za rozhodnutím o Palestině stála již dávno před ním všesvětová rodová a mocenská židovská elita, která od dvacátých let minulého století napřed spiklenecky směřovala vlády států k odmítání prchajících Židů a potom prokazatelně zavrhovala neochotné avšak upřímně činěné nabídky k jejich přijetí. Takto nejspíše obětovala miliony

Židů do pecí nacistických koncentračních táborů, do holokaustu a tak prosadila založení Státu Izrael. A nyní bezostyšně využívá holokaust za účelem udělit Izraeli morální imunitu proti jeho kritice. Nelze se ani divit, že mnozí lidé nepovažují *Protokoly sionských mudrců*, neustále vydávané v četných zemích a v různých jazycích za konspirační teorii.

Přestože pravlastí semitských Židů, tj. *Sefarditů* a *Mizrachim*, tvořících spolu zhruba 5 % židovstva je bezpochyby Palestina, začala ve druhé polovině 19. století ve světě roztroušená židovská elita, tato faktická představitelka *Aškenázů*, pocházejících jak již uvedeno z Chazarů na jihu Ruska uvažovat právě o Palestině jako o trvalém území všech Židů.

Málo se ví, že malá, snad hlouběji a logičtěji uvažující část americké židovské elity plánovala vytvořit Izrael v ruské provincii *Tavridě*, na území dnešní *Jižní Ukrajiny* a *Krymu*, přibližně tedy v oblasti své aškenázské otčiny. V roce 1922 byl v Simferopolu založen *Agro-Joint* jako struktura židovské charitativní organizace *American Jewish Joint Distribution Committee*, zkráceně *JDC* či *Joint* (Amerického židovského spojeného distribučního výboru). Rok poté její představitel *Joseph A. Rosen* zdárně navrhl sovětskému vedení *vytvoření židovské autonomie* na území Sovětského svazu – Krymu kvůli podpoře židovské národní entity, jež měla mít vlastní republiku v rámci SSSR (nikdy nepřekročila status autonomní oblasti). *J.V. Stalin* byl proti, neboť od roku 1921 již na území Krymu existovala *Krymská tatarská autonomní republika* a plánované přemístění Židů by tam mohlo způsobit velké mezietnické napětí. Na rozpracování tohoto projektu Agro-Jointu dohlížel *Světový Židovský kongres WCJ* (The World Jewish) s hlavním sídlem v New Yorku. Agro-Joint prostřednictvím Sovětské vlády financoval židovské přistěhovance ze zahraničí, zejména ze Severní a Jižní Ameriky, umísťoval je na Krymu, kam již přemísťoval Židy ze západních oblastí Ukrajiny a Běloruska a pomáhal tam všem vytvářet židovské kolektivní farmy. Polovina vynaložených peněz byla údajně předaná nenávratně a druhá polovina byla prý ve 30. letech vyrovnána Sovětskou Republikou. Kvůli existenci *Krymské tatarské autonomní republiky* toto přemísťování Židů skutečně vzbudilo etnické nepokoje. Stalin proto nechal v roce 1937 zřídit *Židovskou autonomní oblast* na Dálném východě s administrativním centrem v městě *Birobidžan* na jižní Sibíři.

Víra v příběh o odchodu z Egypta do zaslíbené země, o záboru země za *Jozua* a o mohutném sjednocení království za *Davida* vykrystalizovala u Židů v mýtus o minulém „zlatém věku“, k němuž se lze jednou navrátit. Jestliže Bible zpravidla činí legitimními dědici mladší syny *Abrahama*, zrcadlí to možná vlastní situaci Izraelitů, kteří se často stávali objektem hry mezi mocnými Asyřany, Babyloňany a Egyptany. *Izák* přichází po starším nevlastním bratru *Ismaelovi*, *Jákob* po svém dvojčeti *Ezauovi*, Jákobův syn *Josef* se narodil jako jedenáctý a *David* byl nejmladším z osmi bratrů. Nejdůležitějším protagonistou celého biblického vyprávění však není žádný z těchto hrdinů. Není jím ani *Mojžíš*, který vysvobodil svůj národ z egyptské poroby, ani žádný z proroků, kteří jako *Izajáš* patří nepochybně k nejmocnějším hlasům Bible. O hlavním akérovi se první zmínka objevuje při Jákobově zápase s andělem božím. *Jákob* se v tomto zápase stane *Izraelem*, „Božím vítězem“. Na rozdíl od *Ježíše* v Novém zákoně a od *Mohameda* v Koránu stojí v centru biblického vyprávění kolektiv, *národ Izrael*. To, co je dnes nazýváno „náboženstvím“ respektive „národem“ je zde již od počátku neoddelitelně propojeno. Zaslíbení boží, toto „národní“ vyvolení nemá znamenat v pozdější sebeidentifikaci Židů žádné morální povyšování nad ostatními národy, nýbrž představuje především mimořádné povinnosti zformulované v nábožensko-právní části Tóry. Země Izrael je sice v Bibli Abrahamovi a jeho potomkům zaslíbena, ale toto zaslíbení se nenaplnuje, ba dnes je smrtelně ohroženo.

Dominance cizorodých aškenázských Židů ve Státě Izrael, a to již přímo v zákonech, kdy například do manželství mohou vstoupit pouze příslušníci stejného náboženského společenství, omezení ve veřejné dopravě v sobotu, kdy je židovský svátek *šabat* - den odpočinku,

atd., všechn hluboký rozkol izraelské společnosti, kdy jsou semitští Židé Sefardové a Mizrachim a především pradávno zde usedlí palestínští Arabové po mnoha stránkách diskriminovanými občany, zanechává stopy také mezi Židy v diaspoře. Jen málokdo se přitom stal tak radikálním kritikem Státu Izrael jako americký židovský lingvista, společenský kritik a aktivista *Noam Chomsky*, nositel Orwellovy ceny (1987), jenž je obviňován z antisemitismu (v ČR například politikem *Alexandrem Vondrou* anebo psychiatrem *Cyrilem Höschlem*).

Na počátku 21. století tvoří 18 milionů všech Židů jen nepatrný, ale velevýznamný podíl obyvatelstva celé planety Země, čítajícího 6,5 miliardy lidí. Jestliže v roce 1948 žilo v židovském státě jen asi 5 % Židů, o šedesát let později tam Židů bylo již více než 40 %.

Na otázku kdo je Žid je dnes zcela nemožné dát obecně platnou odpověď. Počítá se jen židovská matka, nebo také židovský otec? Platí pouze to, že se někdo k židovství hlásí, nebo je rozhodující jeho původ? Jaký druh přestupu je legitimní? V náboženské oblasti se přitom křesťanství a islám neustále musejí vyrovnávat se svými židovskými kořeny. Zatím co Žid v prvním významu se vymezuje tím, co dělá nebo má dělat (tj. dodržovat *micvot*), Žid ve druhém významu se vymezuje tím, kým je podle svého původu.

Judofobové a sionisté zastávají lživý nebo mylný názor, že většina Židů, tj. Aškenazů náleží ke starověkému lidu-rase který dočasně nalezl příbytek mezi jinými lidy, aby se v osudovém momentu dějin, kdy ho hostitelské společnosti zavrhly, začal vracet do země svých předků. Je prokázáno, že „židovský lid“ nebyl po zničení chrámu násilím vypuzen ze své vlasti, jak se o tom píše v izraelské *Deklaraci nezávislosti*. V hebrejských vydáních cizojazyčných knih je slovo „Palestina“ systematicky nahrazováno pojmem *Erec Jisrael* (Země izraelská) ačkoli v žádném textu či archeologickém nálezu se nesetkáme s tím, že by „Země izraelská“ byla používána jako označení jasně vymezeného geografického prostoru. (V judaismu název „Země izraelská“ zakoreněn po zničení chrámu. Kolonialistický sionismus si jej vypůjčil částečně proto, aby jím nahradil slovo „Palestina“.) Samotný zakladatel Státu Izrael *David Ben Gurion* si byl dobře vědom, že k exilu nedošlo, a proto považoval většinu místních zemědělců v oblasti za autentické potomky starověkých Hebrejců.

Politici podporující Stát Izrael a jejich média záměrně nemluví o tom a umlčují to, že v případě rozdělení Palestiny má být spravedlivým a rozhodujícím faktorem původ či příslušnost k etnickému judskému národu většiny palestinských Arabů a původ či příslušnost k etnickému chazarskému národu většiny Židů, okupujících větší část jejího území. U původu či příslušnosti je zde klíčové rozlišování na základě přirozeného práva krve *Jus sanguinis* (lat. v překladu „právo krve“) i podle práva územního *Jus solis* (lat. v překladu „přímo z půdy“). Izraelský židovský historik a spisovatel *Šlomo Sand* připouští, že palestínští Arabové mají svým původem ke starověkému Hebrejci blíže než většina těch, kteří se považují za Židy a rabín a americko-židovský historik na Kolumbijské univerzitě *Salo Wittmayer Baron* ohledně Chazarska neváhal použít slov „*matka diaspory*“. Příslušnost k těm či oněm Židům lze nejobjektivněji determinovat geneticky. (Například roku 1976 maďarsko-britský židovský spisovatel *Arthur Koestler*, na základě studie DNA genetika *Erana Elhaika* ze školy veřejného zdravotnictví na *John Hopkins University* v americkém Baltimoru zveřejnil, že většina Židů jsou etničti Chazaři; *prof. Martin B. Richards* z britského *Institutu integrativní a komparativní biologie v Leedsu*, vedl studii o genetickém původu Aškenázů; vědci z institutu *Wellcome Trust Sanger* u Cambridge, dokonce prozkoumali sekvence genomu čtyři tisíce let starých ostatků Kenaánců, potřebné ke zjištění, kam se títo přemístili, atd.)

Židé i nežidé dnes běžně přijímají domněnku, kterou zdánlivě podporuje řada biblických veršů, že země Kenaán byla dána „semenu Izraele“ až do konce dnů. Uniká jim, že Bůh sice dětem Izraele Kenaán zaslíbil, jenže žádnou majetkovou smlouvu o předání dotyčného teritoria s nimi neučinil. Zem tedy podle Bible nepatřila ani Kenaáncům, ani hebrejským kmenům, ale Bohu: „Má je celá země“ (Exodus 19, 5), „Země nesmí být prodávána bez práva

na zpětnou koupi, neboť země je má. Vy jste u mne jen hosté a přistěhovalci.“ (Leviticus 25, 23) Sám Bůh, původně známý jako *elo*, z čehož později vzniklo *elohim* - hebrejské jméno pro Boha, které je v Bibli používáno nejčastěji, je dílem kenaánské tradice.

Ačkoliv terénní výzkum prokazuje, že k exodu z Egypta nikdy nedošlo a že zemi Kenaán v čase o kterém mluví Bible, nikdo nedobyl, biblická legenda praví, že fyzická likvidace lokálního obyvatelstva začala ihned poté, co kmeny Izraele překročily řeku Jordán, že po dobytí Jericha začal masakr a ten že se opakoval po pádu každého dalšího města: „Všechnu kořist z těch měst, i dobytek si Izraelci nechali jako lup. Zato každého člověka zabili ostřím nože, až všechny vyhladili. Neponechali nic, co dýchalo.“ (Jozue 11, 14), „Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápně.“ (Jozue 1, 3-4) V izraelských školách se dnes o vojenských kampaních popsaných v knize *Jozue* učí devíti či desítilété děti. Výsledky výzkumu, který v roce 1963 provedl *Georges R. Tamarin*, přednášející na katedře psychologie Telavivské univerzity, jak této knize izraelští školáci rozumějí, jsou doslova otřesné: vedou je k extrémizmu a ovlivňují je k fanatickému surovému zabíjení palestinských Arabů. Byť se návodná výuka této „historie“ ukázala být eticky i pedagogicky destruktivní, izraelský vzdělávací systém tyto odporné popisy vyhlazování nadále odmítá vyřadit z učebních osnov.

Ve všech knihách bible země Kenaán nikdy vlastí „dětí Izraele“ nebyla a to je jedním z důvodů proč o ní *autoři hebrejské bible* nikdy nepiší jako o „Zemi izraelské“.

Jeden z prvních osvícenců, který se v 18. století v evropském židovstvu objevil v souvislosti s očekávaným návratem do Palestiny *Moses Mendelssohn* napsal: „jen přehorlivý nadšenec nemiluje půdu, na níž se má dobře, a ten, kdo má odlišné religiózní názory, si je ponechává pro kostel a modlitbu.“ Vlast je místo narození a společenství, vlast je domovina či původ rodiny. Dle reformního étosu měl Žid jen jednu vlast: a sice zemi, ve které žil. Žid byl především Němcem, Nizozemcem, Břitem, Francouzem, Čechem či Američanem vyznávajícím Mojžíšovu víru.

Také význačný německo-židovský filosof a překladatel Bible *Franz Rosenzweig* odmítl považovat Svatou zemi za národní vlast, a ideu židovského státu ve Svaté zemi hodnotil jako špatnou a škodlivou. V tomto smyslu se jeho názor nelišil od tradičního rabinátu.

Reformní a tradiční judaismus se v jednom zásadním bodě shodovali: vytrvale odmítaly považovat Palestinu za národní majetek, za cíl židovské imigrace či za národní vlast. A tak když se zakladatel sionismu *Theodor Herzl* pokusil pozvat *Všeobecný svaz rabinů* v Německu na zahájení prvního sionistického kongresu v roce 1897, dočkal se jen hlasitého odmítnutí.

Palestina jako cílová destinace ani u samého Herzla nebyla zpočátku zcela zásadní. Rozhodující pro jeho vizi byla naléhavá potřeba nalézt kolektivně-národní útočiště pro bezmocné a pronásledované Židy. Vysvětloval, že židovskou otázku není možno vyřešit asimilací, neboť Židé netouží zmizet z tohoto světa a nežidé nechtějí být jejich hostiteli. V úvahu že tedy přichází jen politické řešení: založit někde mimo Palestinu nezávislý židovský stát. Osmanská říše mu v roce 1902 namísto izraelské země nabídla *Mezopotámii* a Britové *Ugandu*, bývalou britskou Východní Afriku.

Před nástupem sionismu na konci 19. století se jen nevelký počet Židů domníval, že Svatá země kdysi byla či by se mohla stát národním teritoriem celosvětového židovstva. Většina evropských Židů dodnes dává přednost integraci do většinových národů zemí, v nichž se narodili.

Lubavický rebe ostře kritizoval sionisty ze selektivního čtení bible, kdy části které se jim nehodily, jednoduše přeskakovali a v praxi i teorii vytvářeli novou víru, *nacionalizovanou Tóru*, která s Mojžíšovou neměla nic společného.

Podle *rabiho Meisela* z Lodže „sionisté nehledají Sión“, oděli se však v tento verbální plášť, aby oklamali bezelstně Židy.

Velcí rabíni po jistý čas nedovolovali sionistickým aktivistům vstupovat do synagogy či na místa, kde byla studována předělaná Tóra, zakazovali číst sionistické texty a přísně zapovídali jakkoli se sionisty spolupracovat.

Nástup politického Sionismu Židy znepokojoval. Sionismus nakonec s hrůzoplým přispěním dějin judaismus porazil a po druhé světové válce velká část židovstva, včetně mnoha přeživších Židů akceptovala princip ideologického vítěze, akceptovala židovský stát ve Svaté zemi, v „židovské národní vlasti“.

Jiná je migrace Abrahama a jeho rodiny z jeho rodiště v Mezopotámii do země Kenaán, jeho pravnuka Josefa a jeho bratří do Egypta, Mojžíše vedoucího hebrejské otroky zpátky do jejich zaslíbené vlasti, té země, která dostane jméno Abrahamova vnuka Jákoba, a jiná je migrace požidovštěných nájezdných Chazarů z jejich chazarského Chanátu do Evropy, Ameriky, do většiny světa a jejich okupační přistěhovalectví do Palestiny.

V Palestině jde o nemilosrdný střet v podstatě dvou fanatických entit: *palestinských Arabů*, tj. poarabštěných semitských Židů s Židy *aškenázskými*, tj. s Chazary, kteří k judaismu pouze konvertovali a kteří se sami Židy nazvali. Tento zlověstný boj na život a na smrt, ve kterém nespravedlivě vítězí a zřejmě i zvítězí početnější, silnější, inteligentnější, pokročilejší, pružnější a většinou světově nejrůzněji podporovaní Aškenázové nad zaostalými Palestinci, tento nerovný a nečestný boj připravila a uzákonila naše takzvaná „humánní“ civilizace. Jedním z argumentů darwinovských zastánců násilného vzniku Státu Izrael je, že nad současnými i budoucími právy stojí biologická danost, znamenající přirozený výběr, přirozené právo na život těch nejsilnějších a současně nejprizpůsobivějších - lidově řečeno zákon džungle.

Profesor MUDr. *Josef Charvát*, patřící mezi nejvýznamnější osobnosti české medicíny 20. století vidí zdárnější budoucnost lidstva ve společenských vědách. Napsal, že jejich podcenění či dokonce výluka je hrubým omylem, že hlavně tyto vědy a nikoli technika mohou pomoci vyřešit poměr lidí k lidem.

Zdali má pravdu vrchní český rabin *Karol Sidon*, když o budoucnosti naší civilizace prohlásil, že pokud bude člověk ponechán sám sobě, vlastními silami se žádného rozumného přístupu k sobě, k přírodě a k životu vůbec není schopen dobrat, že zlo, které pácháme sami na sobě i na planetě, nás konec konců jednoho dne musí přesvědčit, že záchrana nepřijde od nás, ale musí přijít odjinud?

Legalizovaný zločin páchaný na Palestině by neměl být promlčen ani zlehčován naším odporem k invazi muslimských Arabů do Evropy anebo třeba tím, co nedávno řekl izraelský poradce premiérů *Dr. Dan Schenefan*: „Celý Blízký východ se bohužel skládá z nefunkčních entit... jediný rozdíl mezi arabskými státy je rozdíl mezi těmi, které již zkolabovaly a těmi, které se toho obávají... i ty národy, co jsou zde relativně stabilní, nemají strukturu, která by jim umožnila vyrovnat se s 21. stoletím... sledujete-li různé rebelské skupiny, nevidíte nikoho, kdo by měl vůli vybudovat společnost. Bohužel nevidím žádnou naději do budoucna v Iráku, Sýrii, Jemenu, Libyi, a to se rozšiřuje na Blízkém východě.“

-**Izraelský historik *Benny Morris*** napsal: „Palestinci, ať se na to díváme z jakéhokoliv úhlu, mohou být viděni pouze jako oběti, zatímco Izrael je agresivní a dominující vojenská velmoc.“

-**Palestinsko-americký představitel kulturních studií**, v nichž rozvíjí „postkoloniální teorie“, spisovatel *Edward Said* označil Palestince jako *oběti obětí*.

-**Rabín Schwartz** v *New York Times* z 30.9.1997 inzeroval: „Celá země musí být vrácena Palestincům a další obsazená území musí být navrácena Sýrii a Libanonu.“

-Izraelský historik a spisovatel *Šlomo Sand* zastává názor, že „Sionismus nemůže své cíle naplňovat pokojnou cestou. Místní palestinské obyvatelstvo se bude i nadále násilným způsobem stavět proti sionistické imigraci... jsem se vědom i toho, že zrození a konsolidace lidu, mezi nímž jako příslušník žiji, se odehrály na účet druhých a domnívám se, že dokud to moji krajané neuznají, nebudou se moci vytvořit podmínky pro opravdový historický kompromis mezi Izraelci a Palestinci. I dítě, které je plodem znásilnění, má doajista právo žít, a tak je tomu i v případě Státu Izrael. Ale jestliže dítě vyrostlo a samo se stalo násilníkem, je třeba je přísně a bez ústupků soudit... řady židovských osadníků nejsou potomky dětí Izraele, což může mít za následek obecnější zpochybnění práva Státu Izrael na existenci... Jsem přesvědčen, že jakýkoli, byť třeba i upřímný pokus uspořádat svět tak, jak vypadal před staletími či tisíciletími, nutně do systému mezinárodních vztahů vnáší notnou porci násilí a šílenství.“

-Velký myslitel naší současnosti, haličský Žid *Martin Buber* neúnavně hlásá vztah já – ty, vztah člověka a Boha nebo lidí navzájem, vztah stálého dialogu, ne ve smyslu pouhého mluvení, nýbrž především konání, jako odlesk odvěkého dialogu mezi nebem a zemí, jímž je naplněn celý Starý zákon. Buber je nezvratně přesvědčen o jedinečném poslání Izraele. Právě proto se však vždycky plnou vahou své osobnosti zasazoval o koexistenci Židů a Arabů ve společném státě a stejně otevřený byl vždy i pro rozhovory s křesťany. Buber vycházel z víry v osobního a přitom transcendentního Boha a dovedl ji naplnit teplem chasidské mystiky, kterou zprostředkoval západnímu světu.

Valné shromáždění OSN přijalo dne 10. listopadu 1975 rozhodnutí: „Valné shromáždění vyhláší, že sionismus je forma rasismu a rasové diskriminace.“ Žel, tato proklamace nezabraňuje představitelům agresivního sionismu dál plnit svůj plán - za každou cenu rozšířit Stát Izrael na celou historickou Palestinu. Je pozoruhodné, že české akademické prostředí s částí intelektuální veřejnosti je v kritice Izraele méně přístupné než izraelské a americké akademické obce.

Toto z části kompilační a laické pojednání jsem psal s předsevzetím nezaujatosti a především kvůli sobě, abych získal na dějiny Palestiny, které jsou necelostvě podávány stále znovu a pokaždé jinak přehlednější a jasnější pohled. Z některých pramenů jsem do svého textu čerpal i bez uvedení jmen autorů.

Praha 27. ledna 2019

Písemnictví:

Akademie věd SSSR „Dějiny světa“, Bič Miloš „*Při řekách babylónských*“, „*Ze světa Starého zákona*“, Brenner Michael „*Malé dějiny Židů*“, Dorling Kindersley Limited „*Obrazový atlas starých civilizací*“, Chapman Collin „*Či je země zaslíbená?*“, Charvát Josef „*Člověk a jeho svět*“, Jepsen Alfred „*Královská tažení ve starém orientu*“, Johnson Paul „*Dějiny civilizací Svaté země*“, Potok Chaim „*Putování – Dějiny Židů*“, Richter Hanuš „*Anglo-židovský teror v Palestině*“, Sand Šlomo „*Jak byl vynalezen židovský národ*“, „*Jak byla vynalezena Země izraelská – Od Svaté země k vlasti*“, Schäfer Peter „*Dějiny Židů v Antice*“, Slouka Igor „*Peníze a nejen peníze*“, Šlaim Avi „*Izrael a Palestina: přehodnocení, revize, vyvracení*“, Potok Chaim „*Putování – Dějiny Židů*“, Židovské muzeum v Praze „*Židé – dějiny a kultura*“.

Sedmdesáté výročí vyhlazení Lidic

Proslov na farním shromáždění v Pecce 15. listopadu 2012

Kde se vzalo jméno Lidice? Možná, že někdy před sedmi stoletími takto svoji osadu nazvali příselci podle sebe, podle člověčenstva, podle pojmenování *l'ud, liud, lid*. Anebo ji tak nazvali ještě dávnější okolití usedlíci?

Jak ale nazvat německé okupanty, kteří před sedmdesáti lety proti božím a lidským zákonům, jako hrůzní necitelní roboti vraždili jejich pokojné potomky, bořili jim domy a plenili hroby? Jak je pojmenovat, když oni sami se nepokládali za lidi, ale za rasově čisté árijské pány, za všemu nadřazené *Übermensch*, nadlidi? Jak je patřičně nazvat? Opačně? *Unmenschlich*, podlidi? A v člověčí vývojové řadě potom *Subhuman*, podčlověk? Nebo *Homo malignus*, člověk zrůdný? Anebo *Homo diabolicus*, člověk ďábelský?

Vyhlazení Lidic bylo promyšlenou, monstrózně zstrašující odplatou Němců za atentát na pohlavára SS a zastupujícího říšského protektora Čech a Moravy *Reinharda Tristana Eugena Heydricha*, odplatou fakticky nesmyslnou, protože nikdo z Lidic neměl se smrtelným útokem na toho nacistického katana nic společného.

Krátce před tím, než *Adolf Hitler* poslal Heydricha, tohoto svého pravděpodobného nástupce s „téměř rybíma očima a tváře, z níž šel chlad“ a „s nemůžně širokými boky a zadkem“ do Čech, byl ten jmenován prvním komturem esoterického řádu Černých rytířů SS. Jeho tajným úkolem v Čechách bylo, aby ihned po vyřešení židovské otázky vyřešil otázku českou, tj. vyvezení starobylého českého národa do nehostinné Patagonie a nalezení božského *Schwarzensteinu*, mystického černého kamene, který měl umožňovat nabytí neomezené moci nad vědomím lidí.

Němci v červnu roku 1942 popravili v Lidicích kvůli atentátu na Heydricha 173 tamějších mužů. Do koncentračních táborů odtransportovali 203 lidických žen. V plynových nákladních autech usmrtili 82 lidických dětí. Celou vesnici s kostelem sv. Martina vypálili, rozbořili a srovnali se zemí. Sutinami zavezli obecní rybník. Změnili i koryto potoka. Pokáceli stromy, vytrhali keře. Na hřbitově vykopali a rozbíjeli rakve; mrtvolám strhávali medailonky a vylamovali zlaté zuby. Na pozůstatky močili. S lebkami hráli fotbal. Pomníky a náhrobní kameny odvezli na stavbu kasáren. Potom celé to své satanské dílo zahrnuli zeminou a oseli žitem. Uprostřed ožebračené nivy zela najednou pustá pláň.

Důkladnost Němců zde přece jen poněkud selhala. Jediným nepopraveným mužem z Lidic na území protektorátu totiž zůstal vězněný lidický hutník. Druhým zachráněným mohl být tříasedmdesátiletý lidický farář *Josef Štemberka*. Tomu nabídli volný odchod z obce. Důstojný pán ale zůstal a k popravě sehnané muže posměloval. Zdál se mi sen, kde jsem ho slyšel: „Amen, Amen, pravím vám! Bůh mi vnuknul, abych k němu spolu s vámi prošel smrtí! Ve jménu Ježíše, bratři, obrácím se k vám. Jste lid statečný, muži nebojácní. Nebáli jste se zdaleka přijít sem a zde žít a nebudete se příliš bát i umřít zde! Bůh nás přijme ve svou náruč a budeme jak zárodky v matkách našich.“ Potom se postavil se k mužům před hlavně pušek. U norimberského soudu jeden z těch nacistických vrahounů vypověděl: „Lidičtí muži šli volně, zpřímá a statečně. Nedošlo k žádným slabošským scénám.“

Němci nabídli farářům možnost záchranu spíš ze záchvěvu přece jen jakési bázně před Bohem či pro zpestření chvíle, než z nějaké blahovůle. Přitom pravděpodobně věřili, že farář se rozhodne odejít. To by pro ně mohlo znamenat jakési jejich uznání. Mohli by si to vysvětlovat i jako náznak božího souhlasu s jejich konáním či božího ústupu před jejich mocí, anebo

dokonce jako naplnění předpovědi německého filosofa *Friedricha Nietzscheho*, že Bůh je mrtev a že jeho dědicem se stane nadčlověk. Ovlivňovala je asi i domněnka, že Vatikán je na jejich straně, protože *papež Pius XII.* mezi prvními poslal Hitlerovi telegram, v němž mu blahopřeje k záchraně před *bürgerbräukellerovským* atentátem, anebo jiný telegram, kde mu gratuluje k padesátinám a protože holocaust výslovně neodsuzoval. Ve skutečnosti to údajně měly být projevy, kryjící jeho protinacistické smýšlení a činnost. Po jeho smrti prý izraelská ministryně zahraničí *Golda Meierová* řekla, že statisíce Židů určených na smrt vděčí za své přežití přímým nebo nepřímým zásahům tohoto papeže. Je však pozoruhodné, že když tento papež po válce exkomunikoval komunisty, že z církve nevyobcoval také Hitlera s řadou jeho předních nacistů.

V modlitbě Páně odříkáváme: „A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim.“ Ano, upřímně a účinně kajícím se Němcům lze zločiny jejich soukmenovců po čase odpustit. Avšak zapomenout na ně nemáme a nesmíme. Fasády národních povah lze různě upravovat a přemalovávat, ale jejich základy zůstávají neměnné. Velký německý básník a politik *Johann Wolfgang Goethe* napsal: „Často jsem pocítil hořký zármutek při pomýšlení na německý národ, který je, co do jednotlivců, tak znamenitý, a tak ubohý jako celek... Je tento národ skutečně probuzen?“ A co český národ? 10. června 1945 na celonárodní tryzně nad společným hrobem lidických mužů československý prezident *Dr. Edvard Beneš* prorokoval: „Nebude však trvat dlouho a budeme slyšet různé všelijak formulované a v systémy vypracované omluvy, výmluvy a omývání všeho toho, čeho se Němci v této válce tak neslýchaně nelidsky dopouštěli.“ Jeho tehdy neuvěřitelná předpověď se bohužel naplnila. S nelogickým, nepatřičným až velezrádným omlouváním za odsun etnických Němců v roce 1945, začal český prezident *Václav Havel*, následovaný předsedou vlády *Petrem Nečasem* a kancléřem *Karlem Schwarzenbergem*. A i když bylo mnohokrát pobouřeně řečeno, že jsou to přinejmenším zavržení hodné projevy opatrnictví, zbabělosti, podlézavosti, zrád, prodejnosti, či zaprodanectví, toto omlouvání od části českých politiků pokračuje dodnes. Je neoddiskutovatelné, že samo vysídlení, odsun či vyhnání přibližně dvou milionů Sudetoněmců z ČSR bylo součástí *válečného práva* jako důsledek jejich předcházející masivní vlastizrady a probíhalo na základě Benešova *Ústavního dekretu* o úpravě československého státního občanství. A je pochopitelné, že v těsně poválečném stavu nebyla vždy možná jejich důsledná ochrana před oprávněným hněvem českých občanů anebo počínáním kriminálních živlů.

O hlavních skutečnostech nuceného odsunu tzv. sudetských Němců se záměrně nehovoří. Je zamlčováno, že základní myšlenku odsunu vznesl premiér Spojeného království *Neville Chamberlain*, že britská vláda vyjednala s vládami USA a SSSR pro všechny závazný *Protokol Postupimské Konference z 2. srpna 1945*, že samotný odsun byl uskutečněn podle přesného plánu a pod dozorem *Mezispojenecké Komise* a že Německo je doposud vázáno *Smlouvou* mezi ním a spojenci z 26. května 1952, podle níž Německo nemůže už nikdy uplatnit námitky proti spojeneckým státům ani jednotlivcům, že jakékoliv nároky ohledně odsunu mají Němci předložit a uplatňovat tehdejšími vítěznými mocnostmi, tj. USA, Velké Británii a Rusku a že *veškerý majetek* německé vlády a jednotlivých Němců na území ČSR přešel do plného vlastnictví ČSR a jeho občanů jako malá část povinné reparační splátky za Němci způsobené válečné škody.

Dr. Edvard Beneš ve svém odkazu v květnu 1947 píše: „Hitlerové odchází, avšak snaha o ovládnutí Evropy Německem zůstává. Mohou se najít vlastizrádci, kteří budou opět usilovat i o odtržení Slovenska od České republiky. Bylo by to pošlapání odkazu našeho prvního prezidenta Československé republiky *T.G. Masaryka* a jeho spoluzakladatele *M.R. Štefánika*. Vedlo by to k zániku obou našich národů. Nezapomeňte, že mé *dekrety se týkaly i potrestání*

vlastizrádců, že mají trvalou platnost a potrestejte všechny případné vlastizrádce, ať je to kdokoli a v kterékoliv době.“

Smíření en bloc je asi nemožné, i když, ano, upřímně a účinně kajícím se Němcům, lze viny jejich soukmenovců po čase odpustit. Jak ale odpouštět, když nedošlo ani k náhradě škod a v Německu se mezi jiným opakovaně vydávají různé tiskoviny, zjemňující, vylepšující a dokonce i oslavující německé válečné zločince? Například memoáry *Liny Heydrichové*, osobní účastnice okázalé slavnosti, kde oddíl Říšské pracovní služby, který bořil Lidice, obdržel po jejím manželovi název Reinharda Heydricha, Němky, jež před třiceti lety prohlásila: „Jsem ještě dnes toho mínění, že úloha, kterou měl tenkrát můj muž, byla čistě pozitivní.“, Němky, jenž v těchto memoárech jako přiměřenou odplatu za pražský atentát považuje holocaust Čechů: „Zavraždění mého muže se pokládalo za něco vyloučeného. Komu mohlo jeho odstranění prospět? Nebezpečí, které by tím hrozilo obyvatelstvu okupovaného území, bylo nasnadě. Zavraždění představitele německé říše museli přece všichni považovat za sebevraždu celé země.“, Němky, jež ze svých starých zápisků o Čechách citovala: „Uprostřed světa války a zmaru existuje země, kde otcové ani synové ve válce nehynou. Jediné čeho se mohou nadát, je, že budou odveleni do německých zbrojních závodů, v nichž vydělají víc peněz, než dostávají němečtí vojáci na frontě, kteří nasazují krk konečkonců i pro tuto zemi.“ Je příznačné, že kniha těchto vzpomínek s líbivými svatebními a rodinnými fotografiemi Reinharda a Liny Heydrichových má vyjít v překladu do češtiny i u nás.

Zpupné Německo bylo dvakrát na hlavu poraženo, ale přesto se stalo hospodářským gigantem. Díky společné měně Evropské unie - euru dosáhlo mocenského postavení, o něž marně v minulém století usilovalo světovými válkami. Dvakrát přesvědčilo Evropu a svět, že je pro ostatní smrtelným nebezpečím. Ačkoli bylo demilitarizováno, znovu vyrábí zbraně a obchoduje s nimi, znovu má početnou armádu cvičenou v tzv. misích a vlastní už snad i zbraně atomové. A nezdá se, že bude ve svých ambicích zdrženlivé.

Trneme údivem nad lhostejností vedoucích nacistů při prokazování jejich odpovědnosti za hromadné vraždění. Spisovatelé *Jacques Bergier* a *Louis Pauwels* napsali, že uvedli v pochybnost rozum a nahradili ho magií. Říšský vůdce SS a šéf gestapa *Heinrich Himmler* byl pověřen, aby zorganizoval SS nikoli jako policejní oddíly, ale jako skutečný náboženský řád, hierarchizovaný od laických bratří až k představeným. Zasvěcenci skupiny *Černého slunce Thule*, „studijní skupina germánského starověku“, nazývaná též „Svatyně svatyň“, izolovaní od světa v *Černém řádu* a stojící ve svých vlastních očích mimo dobro a zlo se zavazovali, že budou konat lidské oběti. Hubení *Cikánů* (750.000 mrtvých), mělo tu i magické důvody. Podle představ hlavních odpovědných šlo, podobně jako u *Mayů*, o upoutání příznivé pozornosti *Mocností* lidskými oběťmi. Cikáni, negři a Židé nejsou podle nacistických teorií lidmi v pravém slova smyslu. *Adolf Hitler* prohlásil: „Jsou nám tak vzdáleni jako zvířecí druhy od lidského druhu. Ne že bych Žida nazýval zvířetem,“ upřesnil, „neboť je to bytost cizí přírodnímu řádu.“ Thule bylo ve spojení se zahraničními tajnými lóžemi, např. *Golden Dawn*. Přeměnu zasvěcence v nadčlověka měla umožňovat tajemná síla *Vril* podle anglického spisovatele a politika *Edwarda Bulwera-Lyttona* v jeho knize *The Coming Race (Přicházející rasa)*. Duchovní společenství pěti žen, rovněž pojmenované *Vril (Vrilgesellschaft)*, zabývající se studiem a výzkumem telepatických kontaktů s mimozemšťany, stalo se nejvnitřnějším jádrem společenství *Thule*. V něm prý *Adolf Hitler* získal podstatnou část svého vůdcovského charisma. Thule založila pod Himmlerovou patronací oslnivá dlouhohlavá blondýna mimořádných půvabů, vědma a nejzáhadnější žena Třetí říše, Chorvatka *Maria Orsič*. Ta oznámila světu, že mimozemšťané z Aldebaranu, „bytosti světla“, byli duchovně Árijci. Silou *Vril* byla podle ní všeprostupující energie, již lze využívat jako mentálně

ovládaný zdroj. Na základě dat Marie Orsič bylo postaveno několik typů létajících talířů. Marie, ač nacistka, prohlásila, že je frustrovaná, protože jí zjevené technologie slouží jen jako stroje na zabíjení lidí. Výzkumný ústav SS *Ahnenerbe* (*Dědictví předků, Světelná lóže*) měl doložit nacistické rasistické teorie původu a nadřazenosti *Árijců* a mezi nimi vůdčí úlohu tzv. *nordické rasy*. Na své výzkumy utratil tento ústav víc peněz než Amerika na výrobu první atomové bomby. Himmler v něm vytvořil zvláštní sekci, zpravodajskou službu, jež se starala o „oblast nadpřirozena“. Esesáci průměrného typu byli však vychováváni spíš jenom na stroje bez duše.

V norimberském procesu proti hlavním představitelům nacistického Německa se na lavicích obžalovaných měli v prvních řadách ocitnout nejdůležitější němečtí ale i neněmečtí *skuteční původci* válečných zločinů, jimiž v podstatě jsou ti, kteří na válce nejvíce bohatli, to jest především zbrojaři, bankéři a hlavně rodina Rockefellerů, k níž nakonec plynou zisky ze všeho. Je charakteristické, že například stíhání bylo zastaveno proti *Gustavu Kruppovi*, šéfovi ocelářského gigantu *Friedrich Krupp AG*, který díky tajné spolupráci se zahraničními zbrojařskými firmami byl fakticky hlavním Hitlerovým dodavatelem zbraní, anebo že byl osvobozen finančník Hitlerových zbrojních projektů, prezident říšské banky a ministr hospodářství *Hjalmar Schacht*, jenž v r. 1931 prohlásil: „Nacisté neumějí vládnout, ale já mohu vládnout jejich prostřednictvím.“ Bankovní domy Schachtovy skupiny poskytl na vybudování a vyzbrojení *Wehrmachtu*, *Luftwaffe* a *Kriegsmarine* zhruba 30 milionů dolarů.

Norimberský proces byl ve skutečnosti jen světovým loutkovým představením. Členy jeho mezinárodního tribunálu, kde hlavní slovo měli Američané v osobách hlavního soudce, jeho zástupce a generálního žalobce, mocně totiž ovládali konspirátoři, to jest především *Rothschildův a Rockefellerův klan*. Všichni v tom tribunálu například jistě věděli, že Hitler a nacistické hnutí obdrželi od *Wall Streetu* přibližně dvacet pět milionů dolarů ve zlatě na financování voleb a zřizování stranických ozbrojených složek SA a SS.

Nebyli obžalováni ani nejdůležitější nacističtí vědci, konstruktéři, inženýři a pracovníci nacistických tajných služeb, protože především Američané si je zamluvili ke svým vojenským a globalizačním účelům, s cílem převzetí moci nad veškerým lidstvem, a to skrze tzv. *Nový světový řád* (*NWO*). Americkými tajnými službami byli během roku 1946 zajati a se svými rodinami převezeni do USA, kde byli rychle naturalizováni a včleněni do systému amerických státních mocenských a vědeckovýzkumných armádních složek. Podle dostupných údajů bylo do USA odvezeno asi 3000 těchto odborníků, z nichž 300 představovalo špičky špiónážní organizace generála *Reinharda Gehlena* a tajných služeb říšského ministra vnitra *Heinricha L. Himmlera*. A norimberský tribunál jistě věděl, že z pozadí tuto operaci řídil sekretář kancléře Adolfa Hitlera *Martin Bormann*. Takže se nelze divit, že řada oponentů americké politiky a investigativní novináři hovoří o tvrdé germanizaci významné části amerického politického a správního systému a o vlastizradě na americkém lidu.

Kdyby šlo svého času americké vládě skutečně o odstranění fašismu, musela by, podle mínění novináře *Viktora Farkase*, vyhlásit Třetí říši politickou, diplomatickou a také ekonomickou válku. Je skandální, že 30. července 1938 dostal *Henry Ford* přímo od *Hermannu Göringa* „Velkokříž německé orlice“ a že roku 1940 dostal kříž I. třídy téhož řádu viceprezident General Motors *James D. Mooney*. Tato vyznamenání vymyslel *Adolf Hitler* speciálně pro cizince, kteří se zasloužili o Německou říši. Od roku 1922 na Fordův příkaz jeho německé závody posílaly na Hitlerův soukromý účet 50.000 říšských marek jako dar k narozeninám. A je skandální, že ačkoli byla tehdy americká vláda i americká veřejnost dobře informována o nacistické politice vražd a bezpráví a o pronásledování a vyvlastňování židovských občanů, že ještě ve vydání z 2. ledna 1939 titulní obrázek amerického *Time Magazine* uvedl Adolfa Hitlera jako „muže roku“ a Heinrich Himmler shlížel z obálky dokonce dvakrát: 24. dubna 1939 a 11. října 1943. Je málo známé, že dvacetiletý budoucí

americký prezident *John Fitzgerald Kennedy*, podléhající německé propagandě a názorům svého antisemitského otce, jenž byl v letech 1938–1940 velvyslancem USA v Londýně, si v roce 1937 do deníku zapsal: „Dospěl jsem k závěru, že fašismus je pro Německo a Itálii správný.“

Norimberský tribunál, nazývaný také „žvýkači žvýkačky“ nebo „píjáci vodky“, rovněž věděl, že americká *Pattonova armáda* ukořistila v roce 1944 velkou část zlatého pokladu Říšské banky, který Němci ukradli ze zlatých rezerv centrálních bank okupovaných států v tehdejší hodnotě sto miliard dolarů, kterážto velká část „záhadně zmizela“.

Zotročující nadvládní klany globalizátorů, nad nimiž někteří lidé tuší nejtemnější mimozemské síly, skrze norimberské loutkové představení svou měrou přispěly ke kodifikaci mezinárodního trestního práva a k vytvoření samostatného *Mezinárodního trestního soudu* v nizozemském Haagu, obojí samozřejmě v duchu honosného norimberského divadla. USA činnost tohoto soudu zpochybňují například kvůli vyšetřování a stíhání svých zločinných vojáků anebo kvůli vyšetřování zločinů Izraele a rozhodly se tomu vyhnout pomocí sankcí.

O teoriích snažících se tato a podobná fakta vysvětlit se lze přit, ale o faktech samotných nikoli. A byl to americký prezident *Franklin Delano Roosevelt*, který řekl: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak také bylo naplánováno.“ Závažné pravdy však jen málokdy vycházejí najevo, těžko jsou přijímány a jen výjimečně bývají oficiálně přiznávány. Vojenský odborník, systémový analytik a spisovatel *ing. Ivo Wiesner* tvrdí: „Vždyť jak lépe kamuflovat realitu spiknutí, než jeho soustavným zesměšňováním, které se časem přetváří v tabu vůči všem snahám spiknutí analyzovat, identifikovat a neutralizovat?“

Když německým nacistům říkám prostě Němci, je to především proto, že tomu tak je, a proto, že Hitlerova vláda, i když se jednalo o diktaturu, byla legitimní, to jest založená na zákonném oprávnění, že byla legální, tj. jsoucí ve shodě s právním řádem a státní mocí a že byla vysoce úspěšná. Němečtí občané, přestože většinou věděli co se děje, tuto vládu, čest výjimkám, nadšeně uznávali. Alespoň dokud jejich armáda vítězila. Švýcarský psychiatr, psycholog a psychoterapeut *Carl Gustav Jung* prohlásil: „Nebylo snadné přihlížet, jak si celé Německo vydechlo, když Hitler, tento psychopat stížený velikášstvím řekl ‚Já přebírám odpovědnost.‘“

Ale Jung také napsal, že podle evangelia nikdo není tak ohrožen jako ten, kdo s vědomím vlastní nevinoty druhého soudí a odsuzuje. Napsal, že to, že se příslušník evropské kulturní rodiny mohl dostat až tam, kde jsou koncentrační tábory, vrhá povážlivé světlo na všechny ostatní. A ptal se: „Vždyť kdo nakonec jsme, abychom si mohli namlouvat, že u nás by něco podobného bylo vyloučeno?... S hrůzou jsme zaznamenali, čeho všeho je člověk schopen, a co bychom tedy i my dovedli, a od té doby nás hryže strašná pochybnost o lidstvu, do něhož jsme také zahrnuti.“

Vidíme, že Jungovy obavy se více než naplňují. Rostoucí negace lidskosti a morálky překonává všechny jeho strašné představy. Kolik míst jako Lidice je pouhým stiskem tlačítka během několika vteřin smetáno z povrchu země? Účastní se toho i někteří *členové Evropské unie*. Bohužel, také Český stát bez přímého vypovězení války nasazuje své profesionální vojáky například do Afghánistánu, Iráku či Kosova. Tito čeští vojáci jsou doslova žoldáci, protože sledují vlastní peněžní zisk bez ohledu na oprávněnost konfliktu. Přesto však nové vhledy z nedávné doby naznačují, že spirituální srdce a duchovní centrum příštích lidí bude na území nynějších Čech. K zániku těch nynějších lidí podstatně přispěl „otec atomové bomby“, americký fyzik *Robert Oppenheimer*. Když sledoval první atomový výbuch v *Alamogordu*

v Novém Mexiku, začal si pro sebe odříkávat slova z hinduistického náboženského eposu Bhagavadgita: „Stávám se smrtí, ničitelem světů“.

Protiválečný spisovatel *Erich Maria Remarque*, jehož nacisté zbavili německého občanství, říká, že si způsobujeme tolik obludných násilností, že náš soucit je většinou už dávno vyčerpán. Můžeme se tedy divit, že stále více lneme spíš ke svým psům a kočkám než jeden ke druhému? V jeho románu *Cesta zpátky* německému studentu učitelství, jenž byl v roce 1914 vzat ze školských lavic přímo na frontu a který po demobilizaci zcela vykořeněn poprvé stanul před svými žáčky, prolétlo hlavou: „Čemu vás mám proboha učit? Mám vám povědět, že veškeré vzdělání, veškerá kultura nejsou nic než příšerný výsměch pokud lidé spolu pořád ještě válčí?“

Je zřejmé, že zde nestačí sebeokázalejší soudy, sebeslavnostnější úmluvy, sebelepší záruky, sebedokonalejší pakty či zákony, že bohužel nestačí ani památník s růžovým sadem a dojemným bronzovým sousoším osmdesáti dvou zavražděných lidických dětí v životní velikosti, ani sebevarovnější vzpomínání, jakým chce být i toto.

Zdá se, že náprava někdy vzhází už jen od nejméně zmanipulovaných lidí, jejichž vědomí je probuzeno, jako třeba od jednotlivců, kteří odpírali povinnou vojenskou službu, kdy následkem této revolty byla vazba, výslechy s bitím a opakované věznění anebo mučivé držení v blázcincích, neboť napomáhali k tomu, že tato zločinná služba byla u nás před osmi lety u nás zrušena. Od některých takových odpíračů, ke kterým sám patřím, vím, jak je posilovalo pomyšlení na oběť posledního lidického faráře *Josefa Štemberky*, rodáka z Pecky, hrdiny zasluhujícího svatořečení, a to mnohem víc než kanonizace polského kněze *Maximilána Kolbeho*, který ve vyhlazovacím koncentračním táboře Auschwitz-Birkenau dal svůj život za přežití spoluvězně.

CIKÁNI, CIKÁNSKO

Cikáni jsou výlučným plemenem *Indů* tmavší pleti, kteří jako *Gohuriové* (dnes *Banjariové* nebo *Lombadiové*) patřili již v mohendžodárské civilizaci (4000-1500 př.n.l.) mezi nejpodřadnější vrstvy obyvatelstva. Sestupným vývojem se ocitli v opovrhované a bezprávné kastě *páriů* a v ní nejnižší jako *dalitové* - *nedotknutelní*. Je uváděno, že jejich odchody z Indie započaly již v letech 224-642. V Persii tvořili skupiny zvané *Domové* (hindské slovo *dom* původně znamenalo „člověk“). V 15. století se tlupy *Domů* objevily v Evropě. V jejich názvu se tu prý souhláska *d* začala vyslovovat jako *r*, takže se jim zpočátku říkalo *Romové*. Označení *Cikán* - *kočovník* (v němčině znamenající „vandrovat sem a tam“) vytvořilo jejich evropské okolí a je jedním z jejich obecných jmen (údajně odvozených též od jejich řeckého pojmenování *Atsinganoi* v 10. století, což je pravděpodobně zkromelené jméno kacířské sekty *Athinganoi*, jež měla podobně zlou pověst jako Cikáni). Zůstává skutečností, že v středověké latině mají Cikáni pojmenování *Cinganus*, v němčině a holandštině *Zigeuner*, v staré francouzštině *Cingan*, v nynější francouzštině *Tzigane*, v angličtině *Gypsy*, v španělštině *Gitano*, v italštině *Zingaro*, v ruštině a polštině *Cigan*, v ukrajinštině a běloruštině *Cyhán*, v slovenštině *Cigán*, v bulharštině *Cigan*, v srbsštině *Ciganin*, v maďarštině *Czigány*, v rumunštině *Tsigan*, v turečtině *Cingene*. V Evropě Cikáni kvůli své špatné pověsti upřednostňují pro příslušníky své rasy zpatlané perské označení *Rom* či *Roma*, doslovně znamenající „muž“ nebo „manžel“, při čem zas *róm* značí muže a *romí* ženu. Neromům říkají Cikáni *gadžové* (muž je *gadžo*, žena *gadži*). Slovo *gadžo*, mající stejný kořen jako *gav* vesnice, znamená v cikánštině původně „vlastník domu“ a dnes už pohrdavě nebo nadávkově označuje každého bělocha. *Mgr.Marta Miklušáková* z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky UNHCR prohlásila, že „na vzájemný vztah Romů a majoritní společnosti nemá vliv to, zda je budeme oslovovat Romové nebo Cikáni“.

Ve své indické pravlasti bývali Cikáni potulnými hudebníky, komedianty, akrobaty, břichomlupci, loutkáři, zaklínači hadů, zaříkavači, hvězdopravci, věštcí, čaroději, koželuhy, košíkáři, kramáři, kotláři, cínaři či dráteníky. Hlavním způsobem jejich obživy bylo však zlodějství, podvody a loupeže. Překotným růstem jejich počtu, neúměrným vůči ostatním vrstvám obyvatel se přesprávil zvyšoval i počet jejich konkurujících si tlup. Ale ani přinucováním nebyli Cikáni schopni usadit se a živit se jako rolníci anebo nějakým jiným běžným poctivým a soustavným způsobem. Jejich stálý územní pohyb se zrychloval, jejich zločinnost rostla, úřední moc nestačila zjednávat pořádek a sebeobrana obyvatelstva byla většinou bezúspěšná. Ani indický císař *Ašóka* (273-232 př.n.l.), jeden z největších vládců dějin si s Cikány ani po dobrém nedokázal poradit (zřídil třeba zvláštní úřad pro ochranu mravnosti; ve svém dvanáctém skalním nápise varoval příslušníky všech škol a sekt před „zhoubným úskalím nesnášenlivosti, která nikomu neprospívá a všem vždy jen uškodí“; jednou z hlavních povinností jeho politických úředníků bylo působit jako smířovatelé či mírotvůrci a pěstovat dobrou vůli mezi rasami, sektami a stranami atd.) a neúnosný cikánský problém nakonec začal řešit i pomocí odsunu Cikánů: například spolu s šířiteli buddhismu je začal odesílat z Indie daleko do cizích zemí. Kromě toho je známo, že spojení mezi Indií a Řeckem obstarávali cikánští kotláři, kteří byli v kovářství za studena a v kotlářství na celém světě nepředstižitelní.

Od třetího století Cikáni sami hromadně odcházeli z Indie na západ a po roce 1400 táhli střední Evropou v poměrně velkých tlupách, vedených stařešiny. Je doloženo putování cikánské skupiny „krále“ *Sindela* s vajdy (vojvody) *Panuelem*, *Michalem* a *Ondřejem*. Ti podvodně získali dva ochranné listy od německého císaře a českého krále *Zikmunda* a v roce 1422 i list papeže *Martina V.*, jímž bylo vajdovi Ondřejovi uloženo, aby on a jeho lidé sedm let jako kajícníci putovali evropskými zeměmi, z čehož jim plynul nárok na ochranu, pomoc a

almužny. Řím tehdy uvěřil jejich vyprávění, že přišli z Afriky, že jsou egyptským kmenem, který se provinil tím, že neposkytl pomoc *Josefovi s Marií* a malým *Ježíškem*, prchajícími před ukrutností krále *Herodesa Antipase*, či proto, že odpadl od křesťanské víry a který touží dosáhnout odpuštění (pojmenování Cikánů Gipsy v angličtině anebo Gitano v španělštině mohlo být odvozeno od slova Egyptan).

Zpočátku Evropané přijímali Cikány s vlídným údivem a poskytovali jim přístřeší, potravu anebo peněžité dary. V Čechách se pojem „cikán“ začal používat poměrně často s jistým pozitivním nádechem, ať už jako přezdívka či rodné jméno. Objevuje se např. jako jméno měšťanů nebo i vlivných osob. Jméno *Cikán* se dokonce stalo součástí rodového jména několika šlechtických rodů: Cikáni z *Čemrné*, Cikáni z *Libína*, Cikáni z *Rabštejna*, Cikáni ze *Slupska* (Cikáni z Čemrné užívali i erbovní znamení, a to v červeném štítu snědou hlavu vousatého cikánského muže se stříbrnými náušnicemi. Později měli tuto heraldickou figuru i v klenotu.).

Cikáni byli však příliš cizorodým a obtížným živlem. Jejich způsob života se nijak neshodoval s domácími pravidly, předpisy a zvyky. Katolictvo odhalilo jejich falešnost a v roce 1427 je pařížský arcibiskup vyobcoval z církve. Lidé záhy seznali, že to jsou většinou lháři, zloději a lotři („zástupy vagabundů, násilných žebráků a silných, leč líných povalečů“), nabyli přesvědčení, že nejsou schopni nápravy či přizpůsobení a pojmenování *Cikán* se naplno začalo užívat jako urážky. *Slovník jazyka českého* (Váša-Trávníček z r. 1941) pod slovem Cikán uvádějí: „příslušník potulného národa; symbol lživosti, zlodějskosti, toulavosti; přeneseně lhář, podvodník, tulák“.

Cikáni žili v opuštěných a nepřístupných lesích a pustinách, v zemičkách v rámci zemí. Kočovali podél hranic království, tábořili na okrajích panství, měst a obcí. Jedli upytlačenou zvěř, ryby a ptactvo, nakradené polní nebo zahradní plodiny a domácí zvířectvo a často i psy, kočky a mršiny. Přiživovali se také, podobně jako v Indii muzicírováním, komediantstvím, většením osudu, vykládáním karet, šlejiřinou (ostřením nožů), zámečnictvím, kočebrováním či hauzírováním (podomním prodejem), handlováním s koňmi, překupnictvím, výrobou hřebíků, vepřovic a sítí, kartáčnictvím, pálením cihel nebo korytářstvím. V kritických dobách šířili hrůzu i svými bezohlednými přepady a loupežemi. („Cikánské tlupy za první světové války i po ní využily situace, kdy četníci museli narukovat a terorizovali venkov. Přepadaly samoty, mlýny, rolnické usedlosti, znásilňovaly ženy. Velké loupežné výpravy dosáhly svého vrcholu v roce 1926. Jednotlivé četnické stanice byly bezbranné.“) Vykonyvali též příležitostné práce jako je stavění bran, kleštění stromů nebo sklízění polních plodin. Cikáni jsou dodnes pověstní podvodnými triky, jako je prodej mosazných prstenů, co by zlatých atd.

K prvním deportacím Cikánů z Evropy, například z Portugalska do jeho kolonií, došlo za vlády krále *Jana III. Portugalského* na základě jeho nařízení roku 1538, čím se vyřešilo jak naložit s nežádoucími lidmi, kteří se narodili na území Portugalska a proto nemohli být jednoduše vyhoštěni.

Ferdinand I. vydal r.1545 mandát, jimž přikazoval, aby Cikáni byli vypovězeni ze země.

Leopold I. r.1688 Cikány ze svého území vypověděl, r.1697 je prohlásil za psance (mohli být kýmoli beztrestně zastřeleni a pokud byli zadrženi, čekal je trest smrti) a r.1706 nařídil aby podél hranic byly rozmístěny tabule s varovnými nápisy a s vyobrazením Cikánů, kteří neuposlechnou zákazu a hranici přestoupí - oběšení muži, mrskané ženy a děti.

Císař *Karel IV.* nařídil nejen tvrdé stíhání a trestání Cikánů, ale i tresty pro ty, kteří by jim poskytovali jakoukoli pomoc.

Český zákon o potulce vyšel r.1885. Mezi červnem 1928 a srpnem 1929, za asistence českého četnictva a policie došlo k prvnímu soupisu Cikánů. Téměř 40.000 Cikánům starších 14. let byla následně vystaveny „cikánské legitimace“ a „kočovnické listy.

Na sklonku roku 1939 nařídilo protektorátní ministerstvo vnitra v Praze všem svým podřízeným úřadům, aby Cikány vyzvaly k okamžitému usazení, na což byla určena dvouměsíční lhůta. Ti z nich, kteří se nařízení nepodřídili, byli umísťováni do kárných pracovních táborů, zřízených v souladu s nařízením vlády z března a dubna téhož roku: Cikáni z Čech do tábora v *Letech u Písku*, Cikáni z Moravy pak do *Hodonína u Kunštátu*. V r.1942 byly oba tábory na základě nařízení o preventivním potírání zločinnosti po říšskoněmeckém vzoru oficiálně změněny na sběrné tábory a od 1.8.1942 na tábory cikánské. Vše se konalo při výjimečné ochotě české policie plnit příkaz německých okupantů a za souhlasného mlčení českého národa, vidícího možnost konečně se „svých“ Cikánů zbavit. Mezi dubnem 1942 a únorem 1944 bylo vypraveno do německých koncentračních táborů 14 transportů těchto „asociálů“.

V komunistické ČSSR se při nakládání s Cikány, přikočovavšími po druhé světové válce přes Rumunsko a Maďarsko z Balkánu a z velkých soustředění na Slovensku střídala blaho-sklonnost s netrpělivostí, ochranářstvím a bezohledností, se shovívavými podněty a pokusy s krajním řešením (například násilné přesuny a koncentrace Cikánů, sterilizace cikánských žen, aj.).

Cikáni v nynější ČR jsou s přechodem k tržní ekonomice většinou nekvalifikovaní, nezaměstnaní anebo nezaměstnatelní a zůstávají trpěni na okraji společnosti. Přitom jsou nejrůzněji podporováni. Jejich parazitismus je překrýván falešnou humanitou a pokřivenou demokracií. Fanfáry lidských práv přehlušují prostý rozum - politici ponižují vlastní národ. Příznačné pojmenování Cikán je označováno za rasistické, extremistické, nehumánní, nekorektní. Cikánům máme ohleduplněji (a zdrmoleně) říkat Romové. Vyhotovování seznamů Cikánů, podobně jako seznamů Židů je nepřipustné a stíhatelné.

Dějiny prokazují, že asimilace (přizpůsobování) či integrace (sclování, splývání) Cikánů s majoritami (většinami) obyvatel jsou jakýmkoliv způsobem neuskutečnitelné. Většinoví obyvatelé a sami Cikáni si to ve skutečnosti nepřejí (dokonce ani bělošští bezdomovci nechtějí mít s cikánskými nic společného a opačně).

I přes bojkot některých typů „nekorektních“ výzkumů psychologie Cikánů, i přes „korektní“ nezáměr téměř všech sociologů o hlubší rozbor cikánské problematiky, i přes „korektně“ podbarvené informační embargo na údaje týkající se asociálního jednání velké části Cikánů, kdy jsou zamlčovány, rušeny či zkreslovány statistiky, které by evidovaly vztahy etnicity a kriminality, porodnosti, sociálních podpor, atd. a i přes fakt, že většina Cikánů se oficiálně k Cikánům nehlásí, lze zhruba shrnout:

--Počet Cikánů v ČR se pohybuje kolem 250-300.000 (3 % z celkového počtu obyvatel). Ačkoli mají všichni Cikáni mnoho společného, neexistuje jeden homogenní cikánský národ se společnou kulturou. Mezi sebou mluví řečí související se severoindickými jazyky, hindštinou, paňdžábštinou i starobylým sanskrtem a se slovy převzatými z okolí, ve kterém se pohybovali a pohybují. V cikánštině se jen zřídka používají obecné pojmy jako ovoce, zelenina, nábytek; v některých případech ani neexistují a myšlení Cikánů je proto velmi konkrétní.

--42 % cikánských žen má další dítě během jednoho roku po porodu; přibližně každé desáté dítě narozené v ČR je Cikán („podle životních strategií organismů Cikáni patří k těm, jež se rychle rozmnožují a produkují hodně relativně méně kvalitního potomstva a mají tendenci se množit více, než umožňuje nosná kapacita prostředí.“). Cikánské matky odkládají své děti 26x častěji než matky z většinové společnosti. 54 % dětí v dětských domovech je cikánského původu a téměř polovina všech cikánských dětí je ve státní ústavní péči a rovněž v ústavech pro mentálně a tělesně postižené děti a cikánskou mládež. 80 % cikánských dětí by mělo navštěvovat anebo navštěvuje zvláštní školu, kde je jejich prospěch výrazně horší než prospěch necikánských dětí a kde jejich vzdělání obvykle končí, při čem se již předem počítá, že půjdou na sociální podporu. 3-5 cikánských dětí ve třídě obvykle natolik rozvrací vyučování, že bělošští

rodičové se své děti snaží umísťovat či přemísťovat do škol bez „cikáňat“. Cikánské děti jsou totiž většinou neposlušné a lhavé, žádné tresty ani konání po dobrém nemají vliv, jsou neovladatelné a nenapravitelné. Jsou spokojenější a lépe prospívají v samostatných třídách než ve smíšených, což platí i o necikánských dětech. Cikán považuje školu za lživé donucovací zařízení, které má jeho děti společensky a národnostně pohlit. Cikánští rodiče chtějí ve škole jen učitele a ne vychovatele.

--Intelligence Cikánů („IQ 80“) je nižší než u středoevropských bělochů („IQ 100“), má blíže k negroidní rase („IQ 85“). To vysvětluje, proč jsou Cikáni neúměrně tak společensky neúspěšní. Příčinou je i 37 % degenerativních pokrevních manželství, kde podstatnou část tvoří manželství mezi bratrancem a sestřenicí a kdy nezřídka otec žije s dcerou nebo tchyně se svým zetěm. Nelze se potom divit, že míšenci Cikánů a bělochů vykazují v průměru nižší inteligenci než běloši. A můžeme dát za pravdu literárnímu vědci *Václavu Černému*, který v roce 1939 napsal: „Lidské rasy, může-li jedna svým příměskem porušit druhou a způsobit její rozklad, nejsou tedy rovnocenné.“

--Mezi socializované Cikány patří cikánská elita (1 %) a neproblémoví Cikáni (40 %). Mezi nesocializované Cikány patří chronicky nezaměstnaní (40 %) a kriminálníci (15 %).

--Podíl Cikánů na trestné činnosti v ČR je v absolutním srovnání až osmkrát vyšší než jejich podíl v populaci. Vězení pro dospělé jsou více než z 60 % cikánská, a to i když je kriminalita Cikánů posuzována mnohem benevolentněji než kriminalita ostatních obyvatel. Pobyt ve vězení nebývá pro Cikána vždy hanbou - mladý muž, který ještě nebyl zavřen, je někdy považován za málo mužného. Cikáni jsou odvážní, pokud jsou ve skupině, jinak sám Cikán je obvykle zbabělý. Sklony k organizované zločinnosti mají především olašští Cikáni.

--Cikáni se zaměřují na práce a řemesla, která zaručují co největší volnost a nezávislost. Mají vrozenou nechuť k jednotvárné pravidelnosti, odmítají jakoukoli svazující moc a nařizující nadřazenost. I v zaměstnání jsou neposlušní a neukázněni (v současnosti nejčastěji bývají nádeníky v továrnách a ve stavebnictví, při nejrůznějších pomocných pracích, při výkopech, údržbě železničního svršku a cest, vykládce vagónů a rozvozu uhlí, jako metaři, popeláři a sběrači železa a jiných surovin. Ženy bývají hlavně uklízečky a pomocné síly ve veřejném stravování.). Pro Cikána je fakticky jen dnes. Život probíhá v tuto chvíli, zde a nyní. Moment přítomnosti umožňuje zapomínat a nepředvídat, přesunout se a zanechat za sebou všechny těžkosti.

--Cikán je až na zřídkavé výjimky neschopen plánovat. Je neschopen setrvat delší dobu na jednom pracovišti, soustavně pracovat každý pracovní den, dodržovat pracovní řád. Může být sezónním sběračem zemědělských plodin, ale nikdy nevypěstuje vlastní úrodu. Neuvědoměle vyhledává způsob práce, k němuž se chce přiblížit rozvíjející se kapitalistický směr, zvaný „*kvalita života*“ (jenž má zabezpečit nezávislou pracovní nebo uměleckou činnost na poloviční úvazek). Většině Cikánů by snad nejvíce vyhovovalo denní vyplácení mzdy po práci, tak, jak to podvakerát prikazuje Tóra v Knihách Mojžíšových: „...necht' nepřenocuje mzda nádeníka u tebe do rána.“, „Téhož dne mu dáš mzdu jeho, než zapadne slunce, neboť chudý jest a na to dychtivě čeká, aby nekřičel proti tobě, byl by to hřích.“ a na plnění tohoto příkazu klade takový důraz, že tvrdí: „Kdo zadrží pracovníku mzdu, bere mu život.“

--Typický Cikán má vše v sobě, jeho totožnost není vázána na majetek ani na místo. Jedno neměnné prostředí je mu nebezpečné. Jakmile ostatní mimo jeho rod vědí, kde ho najdou, je v ohrožení. Jsou jen krátké zastávky na nikdy nekončící cestě. Kočovník, jenž nemůže odejít, ztrácí smysl života. Pro kočovníka nepředstavuje bydlení v domě pokrok: je to jen výsledek chvilkového ústupku, který často představuje i úpadek.

--Cikáni nevytvořili a nevytvářejí stálejší hodnoty. Nemají svatyně, zříceniny, pomníky, nemají žádné mýty o založení cikánského národa, ani o zaslíbené vlasti, nemají své hrdiny, svůj stát, svoji hymnu. Mají však hudbu, zpěv a hraní v pradávné indické melodické škále *bhairavi*. Co píseň, to teskná touha po něčem vzdáleném, snad po domovině, která není, snad po zapomenutém Bohu. Co píseň, to i oslava té touhy. Co píseň, to úchvatná pobídka

k dalšímu putování. O historii Cikánů lze hovořit v souvislosti s hudbou spojenou s tancem. Přejímají různé styly, hrají na nástroje, na kterých se hraje v daném místě. Upravovali písně různých zemí, jimiž putovali a obohatili je o cikánské prvky - v nápěvech i ve verších: / „V písničky žaly své vynárikám, / protože zpěv, to je pláč. / V tanci radosti svoje rozplesám, / protože vlání je smích.“ (flamenco).

--Cikáni nemají větší potřebu poznávat cokoli z čeho není *aktuální* osobní zisk (i sportovně nadané cikánské děti odpadají pro neschopnost pravidelně a soustavně trénovat). Téměř polovina Cikánů neumí číst a psát, ale umí perfektně počítat peníze. Stěžují si, že jsou sevřeni v kruhu spleťtých zákazů a často protichůdných předpisů a nařízení („Žijeme v lese, kde stromy jsou právní paragrafy“), ale v svůj prospěch dokáží využít každé legislativní skulinky. Umí velmi bravurně dokázat své nároky. Oproti jiným sociálně slabším občanům jsou daleko vynalézavější a asertivnější, uvádění nepravdivých informací je běžné, ve znalosti svých práv jsou daleko informovanější - zdá se, že styk s úřady se stal neodmyslitelnou součástí jejich života. K dosažení cíle použijí všech výbav, které jim dala rodina - křičí, prudce gestikulují, nemají zábrany a ohled na ostatní klienty. Naprosto jim nezáleží na tom, jakým dojmem působí. Cikán nebo zvláště cikánská rodina není schopna žít bez příživnictví na státu (pro značnou část Cikánů je způsobem obživy sociální podpora). Znájí systémy sociální ochrany, umí je využívat a zcela účelově se ve vztahu k nim chovají - je to jedna z jejich nejdůležitějších sociálních dovedností. Psychiatr *Radkin Honzák* říká, že Cikáni vlastně opravdové řešení své problematiky nechtějí: „Zaujímají pasivně-agresivní postoj: Já budu pasivní a vy mě aktivně krmte, jinak si budu stěžovat v Bruselu.“ (Česká vláda financuje většinu z více nežli asi 60 cikánských organizací, které fungují jen minimálně, vyúčtování většinou neposkytují a sami Cikáni zaujímají k těmto nevládním organizacím velmi ambivalentní postoj. Oprávněně se obávají, že čistě cikánské sdružení využije finanční prostředky a vliv vzniklé organizace pouze pro zvýšení sociálně ekonomického postavení své rodiny či úzce lokální skupiny Cikánů a dávají přednost organizacím, které jsou vedeny Necikány.)

--Pro způsob výchovy v cikánských rodinách je charakteristický nedostatek řádu - jí a pije se, když je chuť nebo žízeň a na co je chuť nebo žízeň, jde se spát, když nastane ospalost a vstává se po probuzení, bez budíčku. Cikáni nebrzdí své city, ani pohlavní vášeň, neztišují hlas z ohledu na sousedy, nedusí v sobě vztek, ale dávají mu průchod, je jim cizí pokora před úředníky (ani obhroublé způsoby nemohou však zakrýt jejich schopnost a skrytou touhu po jemném citu). Negativními důsledky této výchovy je neschopnost podřídít se nepříjemné povinnosti, malá odolnost vůči stresu, neschopnost udržet pozornost ve škole, neschopnost odložit uspokojení na pozdější dobu, což vede k jejich neúspěšnosti a prostředím podmíněné sociálně chorobné utváření osobnosti. Finanční situace cikánské rodiny není podstatným činitelem pro úspěšnost cikánského dítěte. Cikánské děti, zvláště u nadřazených olašských Cikánů jsou od malička vedeny ke krádežím a postupně se tu dovednost krást stalo hodnotou samo o sobě. Olašští muži zcela samozřejmě nepracují, jsou mimořádně lstiví, mají obchodní talent a živí se často podvodným obchodem a lichvou - fyzická práce (tzv. *búti*) je pro ně ponižující. Budoucí olašský manžel zaplatí za nevěstu její rodině velké peníze a tu sumu pak manželka po svatbě odpracovává - obvykle jako zlodějka.

--K zásadnímu rozdílu mezi Cikánem a gadžem přispívá u Cikánů strach ze znečištění *marimé* nebo poskvrnění *magerdó* (znečištění představují např. i gadžovské byty, gadžovské jídlo anebo užší styk s gadži).

--Cikáni často nerozlišují fikci a realitu. Individualistické snahy, např. vyniknutí mimo rámec rodiny se mnohdy chápou jako projev odvrácení od cikánství; nemají potřebu naplňovat ryze osobní ambice např. profesním růstem: „Moje místo je tam, kde jsou moji lidé“. Přitom mezi Cikány existuje rasizmus, kdy se jednotlivé cikánské skupiny či rody mezi sebou nenávidí a nesnášejí (sami přiznávají, že vztahy mezi jejich skupinami jsou horší, než vztahy mezi Cikány a gadži). Zatímco většina Židů je na svoji příslušnost hrdá, velká část Cikánů prožívá komplexu méněcennosti. Za universálního viníka všech Cikánových osobních frustrací je považován „gádžo“, který je označován za nepřítele a veškeré, třeba i násilnické prostředky

k jeho zkáze jsou tedy uznávány. Cení se schopnost oklamat nebo napálit Necikána. Ke sklonu omlouvat protizákonné činy vůči majoritě nepochybně přispívá i obsah mnohých cikánských pohádek, kde se svět dělí na Cikány a gádže a kde Cikáni díky své chytrosti vítězí (motivem většinou je, jak Cikán „obalamutil, prekabátil gádže“). Kvůli neschopnosti čelit cikánskému chytáření Cikán bělochem pohrdá. Cikán pro bělochy používá nadávky jako bílá kůže, křída, sejr nebo i *parno balično* (bílé prase). Slovo *gadžovina* znamená nekvalitní věc nebo nechťný jev. Cikáni jednají s vědomím křivdy, jsou apriorně (nezávisle na zkušenosti) podezřívaví, výbušní, spontánní, společensky rezignovaní, zahořklí, negativní, nihilističtí, nepřátelští a odmítají jakékoli výběrové možnosti nápravy a sebepoznání. Téměř všeobecně, téměř zásadně nedodržují jakékoli domluvy a sliby.

Ačkoli se Cikáni po generace nedokáží a nechťejí sžít s většinou obyvatel anebo se alespoň přizpůsobit, vláda jim s nepochopitelnou benevolencí poskytuje zvláštní úlevy, ohledy, podpory..., pravému lidu přícíci se privilegia.

Četl jsem prohlášení předsedy hnutí Svoboda a přímá demokracie *Tomio Okamury*: „To, že pan ministr neodmítá teoretickou myšlenku na založení romského státu, ukazuje, že to není nic extrémistického (jde o kandidáta na prezidenta ČR knížete *Karla Schwarzenberga*, který se v pořadu ČT *Fakta Barbory Tachecí* 31.1.2012 nebránil „konečnému řešení cikánské otázky“ v tom smyslu, že „bylo by hezké, aby Romové mohli mít svůj vlastní stát“).

Karel Schwarzenberg k tomu řekl, že o něco podobného se už pokusili Američané. (Tito v Africe na Guinejském a Pepřovém pobřeží zakoupili roku 1821 kus území, aby tu usazovali svobodné černochoy. Třetí americký prezident a hlavní autor prohlášení o nezávislosti *Thomas Jefferson* tvrdil, že sama příroda utvořila dvě rozdílné rasy. Domníval se, že nová ústava Virginie by měla otroctví zrušit a že všichni propuštění otroci by měli být deportováni do jiné země nejen z Virginie, ale z celé Ameriky. Muselo by jim být poskytnuto vše, co jim zaručí přežití v nové vlasti, nástroje, potraviny, semena i dobytek, ale návrat do Americké vlasti jim má být navždy znemožněn. Takovýto pokus byl uskutečněn v roce 1822 za pátého prezidenta Spojených států *Jamese Monroea*. Pro propuštěné otroky byla v západní Africe založena *Libérie*. Ta adaptovala americký politický systém s kongresem a prezidentem. Propuštění otroci ihned založili společnost, která se podobala společností na americkém Jihu s jediným rozdílem, že oni teď byli v nové zemi nejvyšší aristokratickou vrstvou. Založili plantáže, na kterých muselo pracovat původní obyvatelstvo za podmínek, za jakých oni sami otročili v Americe. Společnost byla rozvrstvena na kasty a jen ta nejvyšší vrstva propuštěnců z Ameriky měla všechna privilegia včetně volebního práva. Tento stav trval až do osmdesátých let 20. století. Podobný úmysl jako Jefferson měl i 16. americký prezident *Abraham Lincoln*, který chtěl řešit rasové problémy na americkém kontinentu repatriací, tj. návratem černochů do Afriky.)

Rytíř Řádu zlatého rouna kníže Schwarzenberg si zřejmě neuvědomil, že černoši byli v Americe chtění a proto tam byli z Afriky násilně přivlékáni a jako otroci kupováni, že byli pro rychlý a snazší americký rozvoj nezbytní a že teprve po zrušení otroctví se stali obtížnými, kdežto nezvaní Cikáni se do Evropy vnutili a hlavně pro svůj parazitizmus jsou tu od počátku nežádoucí.

Několika českým politikům se Schwarzenbegův nápad natolik zalíbil, že navrhli „koupit od krachujícího Řecka jeden z jeho ostrovů a tam Cikánům dát možnost ukázat, že dokáží žít bez sociálních dávek“, poukazují, že „stejně tak se v první polovině 20.stol. vedly legitimní úvahy o založení židovského státu a ty se pak za přispění světových velmocí naplnily“ a že Cikáni sami emigrují z ČR do pohostinnějších cizích zemí, jako je Kanada nebo Británie.

Většina novodobých evropských politiků podporováním falešné či naivní humanity vůči Cikánům odsuzují své národy k trpnému ponižujícímu postavení. Například v ČR r.1999: Zbourání zdi v ústecké *Matiční ulici*, oddělující cikánské neplatiče nájemného v komunálně vyhrazených obecních domech od hluku a nepořádku jimi obtěžované a napadané starousedlé domkáře neměli na svědomí jen tzv. „ochránci lidských práv“, ale především tlaky české vlády, českého parlamentu a osobně prezidenta *Václava Havla*, expertů z *Rady Evropy* anebo evropského komisaře *Güntera Verheugena*. (Což asi mělo též nepřímě zamezit vypočítané hromadné

migraci Cikánů do hospodářsky vyspělejších států. Je pozoruhodné, že pseudohumanisté veřejně nekritizují *Švýcarskou konfederaci*. Nikdo v rámci Evropy nemluví o rasizmu ve Švýcarsku, když tam Cikáni podporu v nezaměstnanosti dostanou jen po souvislém odpracování souvisle 5 let bez delšího přerušení, když nedostanou žádnou podporu, jestliže odmítnou práci nebo ztratí zaměstnání z vlastní viny, např. při absenci, požití alkoholu na pracovišti, atd. anebo když za zničení obecního bytu a státního majetku musí zaplatit anebo jít do vězení a tam tvrdě pracovat na uhrazení škody.)

Myšlenka o deportaci kriminálních a nepřizpůsobivých Cikánů na izolované území *Cikánsko* mě v nejhrubších obrysech napadla v roce 2000: Někdo kompetentní (třeba snad ve spojení s *Cikánským výzkumným centrem* při *Univerzitě Reného Descarta* v Paříži, které úzce spolupracuje s EU) by pro tu přiměřeně velkou krajinu mohl *Evropské komisi* a *Radě Evropy* doporučit zakoupení ve vhodné zeměpisné oblasti, nejlépe v *Paňdžábu (Pětiríčí)*, odkud Cikáni původně pocházejí (pokud vůbec EU může svobodně rozhodovat). Před tím by bylo nutno upravit a sjednotit všechny patřičné zákony států EU i ostatních států Evropy. Lze předpokládat, že Indové či Pákistánci budou za patřičně exkluzivní odstupné souhlasit. Při tom by mělo dojít k dojednání o neprostopné hranici, výdajích na její střežení tamějším vojskem aj. (Mohlo by se navázat na kontakty mezi Indií a Evropou, o které se nejvíce zasloužil indický diplomat a jazykovědec z Paňdžábu *Weer Rajendra Rishi*. Ten ve státě Čandigarh založil *Ústav romských studií*, začal vydávat časopis *Roma* a za přítomnosti indické premiérky Indíry Gándhiové tam v letech 1976 a 1984 uspořádal festivaly evropských hudebníků.) Na zakoupené a ohraničené zemi by se stavěly obytné domy, školy, nemocnice, budovy institucí, banka, vězení, výroby, obchody, stáje, vodárny, elektrárny, rozvedla by se tam elektřina, voda, kanalizace, dodal by se také nábytek, počítače, cikánské peníze, stroje, přístroje a nářadí, dobytek, dopravní prostředky, atd. Současně by probíhal výběr nejschopnějších socializovaných Cikánů k dobře placenému zaučení na činnost správních úředníků, zdravotníků, učitelů, policajtů, soudců, agrotechniků, zootechniků, strojníků, dílenských mistrů aj. Byli by to odborně a psychologicky připravovaní dobrovolníci, vědomí si toho, že budou řídit a udržovat hospodaření staronové země svých kriminálních a nepřizpůsobivých spolubratrů a spolusester. A to s vědomím, že i oni sami budou v nové zemi střeženci bez možnosti návratu, vzdání se či úniku (Cikánsko by nemělo charakter nápravných vězeňských ústavů, ale povahu soběstačného enklávního státu deportovanců). Současně a i v budoucnu by tam za stejných podmínek mohli dobrovolně odcházet i všichni ostatní Cikáni. Evropsí komisaři při asistenci třeba *Evropského četnického sboru EGF* by jim pomáhali při záběhu, po nějaké době by se tam účastnili organizace a průběhu voleb do samosprávy a po několikaletém pomocném dozoru a po vyhlášení a mezinárodním uznání separátního cikánského státu by tam Cikány ponechali žít zcela samostatně.

Myslím, že k uskutečnění této myšlenky je vnitřně nakloněna většina duševně jakžtakž zdravých evropských politiků i evropské obyvatelstvo. Na obrovské výlohy by úměrně podle svých možností přistoupily pravděpodobně všechny evropské státy, neboť je zřejmé, že tyto výlohy by byly mnohem menší, než dosavadní marné utrácení a budoucí výdaje a škody. Pouhé vypracování podrobného plánu ke zřízení Cikánska vyžaduje čas mnoha let a jeho realizace dobu nejméně jedné generace. Již samo rozhodování by mohlo vést ke zlepšení a k opravdovější demokratizaci evropských státních zřízení a správní přišery EU.

Jedno z lidových přísloví říká: „Není přísloví bez pravdy“ a zde například platí: „Nebude ze psa slanina a z vlka beranina“ anebo též „Zlé býlí nejplemennější“. Cikánské normy nikdy nikde nebyly, nikde nejsou a s velkou pravděpodobností ani nebudou v souladu s normativním a hodnotovým systémem většinového obyvatelstva. Soužití bělochů a Cikánů nikdy nebylo, není a zřejmě ani nebude symbiotické (vzájemně prospěšné či trvalé a nezbytné). Cizopasná cikánská náture se zdá být dědičnou a vynucované soužití jako oboustranné znásilňování přirozenosti. Cikán bez ohledu na zanedbatelnou míru přizpůsobení zůstává Cikánem.

Jedinými, kdo začali „úspěšně“ řešit cikánskou otázku (podobně jako otázku židovskou) byli hitlerovští nacisté, a to hromadnou likvidací Cikánů, což je u lidstva, na rozdíl od mnohých jiných živočišných druhů zvrácený, odporný, nepřipustný a neodpustitelný jev.

Zároveň je potřebné vědět, že ačkoli je člověk v podstatě svým způsobem jen vyvinutější zvíře, zůstaly mu části jeho předlidského chování. Ve zvířecím světě většinou platí, že stejní sdružení jedinci se chovají *xenofobně*, tj. s instinktivním odporem, nepřátelstvím, nedůvěrou, nenávistným strachem ze všeho cizího, což je pro ně reakce prakticky životně nevyhnutelná. Odlišnost je znamením možného nebezpečí. Xenofobie směřuje k nějakému konečnému řešení, k trvalému odstranění cizího. Zvěř ve stádech a smečkách, ptáci a ryby v hejnech, včely, vosy a mravenci v hnízdech anebo též bakterie v koloniích nesnášejí odlišné soukmenovce, odhánějí nebo zabíjejí odlišné jedince. Víme, že například hejno černých vran vyštípe nebo uklová vránu bílou.

Zde je nutné si uvědomit, že nynější evropský běloch s potlačovanými zbytky instinktů nepocituje vůči Cikánovi *nenávistný* odpor, ba že s ním někdy lidsky soucítí, ale ze zkušeností jak svých předků, tak svých vlastních a z mnohých výše vzpomenutých současných příčin pocituje oprávněné obavy a potřebu oddělení. V nynější, stále vyhrocenější situaci se i nejmířlivější občané připojují k nacionalistům, k jejich rasistickým proticikánským demonstracím nabývajícím krvavé rozměry a lze předpokládat masakry a nastolení nacionální totality, která se s Cikány vyrovná hitlerovsky. V médiích bylo již opakováno: „Pokud se smíříme s nedotaženými pogromy, jednou přijdou i ty dotažené.“ Na řadu by přišli Židé, kvůli nimž asi jsou Cikáni tak úzkostlivě chráněni. (Vztah mezi Židy a Cikány je složitý: „Na jednu stranu zaujímají Židé a Cikáni naprosto opačné konce socioekonomického kontinua a životního stylu, na druhou stranu často sdílí společný osud, neboť intenzita proticikánských a protizidovských perzekucí byla v mnohých evropských zemích obdobná“).

Při působnosti globalistické protektorátní politiky EU se Češi nemají cítit *především* českým národem, evropské národy se nemají cítit *především* evropskými národy, běloši se nemají cítit *především* bělochy a přitom se máme smířit s parazitismem Cikánů a novodobých migrantů ze zemí Blízkého a Středního východu, subsaharské Afriky a západního Balkánu (podle některých sociologů prounijní multikulturní propaganda daleko převyšuje tu komunistickou). Evropské volby máme pokládat za důležitější než volby národní. Nemáme vnímat, že Spojené státy evropské vznikají podobně jako Spojené státy americké vyhlazením původního obyvatelstva. Nemáme brát na vědomí varování psychiatra *Honzáka*: „Dá se počítat, že za čtyři, pět generací bude žít v naší kotlině jiné většinové etnikum než Češi. Myslím, že to nebudou dnešní nepřizpůsobiví občané, neboť paraziti vymírají se svou kořistí, ale někdo, kdo se sem přivalí zdaleka.“ Máme zapomenout na výrok francouzského diplomata, antropologa a spisovatele *Arthura de Gobinea* (jehož názory na čistotu rasy a na převládající úlohu árijské rasy ve vývoji lidstva byly v knize *Mein Kampf* zneužity jejím psychopatickým pisatelem *Adolfem Hitlerem*, v knize *nenávistné, rasistické, která sloužila zločinecké ideologii tzv. Třetí říše*), na slova varující: „národ zajde definitivně a jeho vzdělanost s ním, toho dne, kdy prvotní etnický prvek se natolik rozštěpí a utone v přínosech ras cizích, že jeho schopnost působit nebude už nadále moci dostatečně dějstvovat.“

Nedělám si iluze, že by politicky hyperkorektní veřejná média věnovala této stati pozornost. Ale přesto: Shledávám, že ačkoliv jsme jako běloši nad Cikány nadřazeni a třebaže se cítíme nadřazeni právem a i když předpokládáme, že Cikáni, ponecháni sami sobě, byť s plnou počáteční výbavou a s podpůrným doprovodem zaniknou, nejsme nenávislní, nejsme rasisté. Pokud jsme nezavrhlí teorii, že tito lidé v podstatě ustrnuli na svém mohendžodárském vývojovém stupni, že někde přehluboko v sobě mají ty samé schopnosti jako my, nezavrhujeme ani možnost Cikánska, které může být naší velkorysou sebeobranou a Cikánům

jedinečným podnětem k vývoji a k důstojnějšímu bytí. Dokud nevymyslíme humánnější a účinnější řešení, bylo by předčasné usuzovat, že jde jen o utopii.

Praha, srpen 2013

Demokracie znamená jednoduše „vláda lidu“ - (z řečtiny *demos* „lid“, *kratos* „vláda“). V Ottově slovníku naučném je to „státní forma, jejíž podstata záleží v tom, že vládní moc drží celý národ sám, nikoli jednotlivce (jako v *monarchii*) nebo některá vynikající třída (jako v *aristokracii*). Demokracii dělíme opět na ryzí či *absolutní*, kde se národ osobně přímo zúčastňuje ve výkonu vlády, a na *nepřímou* neboli *reprezentativní*, ve které lid vykonává vládu zástupci, zvolenými ze svého středu. Při této ovšem velmi záleží na upravení volebního řádu, na jehož základě lze jediné posoudit, v jaké míře je v tom kterém státě proveden princip demokracie, poněvadž všeobecné hlasovací právo bez veškerých rozdílu stavu, majetku, pohlaví, stáří atd. i nejhorlivějším přívržencům demokracie vždy zůstane nedostižným ideálem.“

První formou demokracie byla *přímá demokracie* uplatňovaná v dávném městském státě *Athénách*. Při ní o jednotlivých otázkách rozhodovalo mínění většiny oprávněných občanů uplatňované hlasováním, které bylo ovlivňováno nejmajetnějšími a nejmocnějšími z nich: athénský tragik *Sofoklés* prohlásil, že „bohatství je schopno se vplížit ve svatyně i v úřady“. Athénská koncepce znamenala rovnoprávnost při spravování věcí veřejných, nikoli rovnost majetkovou, pohlavní či jinou. Oprávněnými občany byli pouze svobodní muži vlastníci půdy, zvaní „*zrození země*“, tedy lidé, u nichž bylo možno vysledovat po otci rodokmen k nepočtené skupině jedinců, kteří v obci žili v okamžicích jejího založení, nikoli však žen, otroků či cizinců. Oprávnění občané tu vládli neshovívavě a nesnášenlivě vůči novým názorům a nesmířlivě k projevům cizích přesvědčení. Státníci, kteří upadli v nemilost, byli trestáni vyhnanstvím, na kriticky smýšlející filozofy byl uvalován trest smrti a cenzura podléhalo všechno možné, od politických proslavů až po hudbu. Práva a povinnosti občana měly do budoucna náležet jen potomkům athénskému otce i athénské matce, nikoli cizincům. Základním principům antického demokratického úřadování bylo společné, že úřady byly čestné, za jejich výkon se občanům nic neplatilo (výjimečně dostávali od obce stravu). Funkční období athénských i římských republikánských úřadů bylo většinou jednoleté a jednorázové. Kumulovat funkce nebylo dovoleno. Úřady se většinou obsazovaly volbou, kdy volila celá obec a v Římě později senát, nebo se losovalo. Po skončení úředního období museli úředníci předložit účty, zvláště o hospodaření, a pokud pochybili, byli ihned souzeni. Zajímavou institucí byl střepeňový soud (ostrakismus), který měl chránit demokracii. Na mimořádném shromáždění, které se scházelo nejméně jednou za rok a přítomno muselo být nejméně šest tisíc občanů, se hlasovalo, není-li mezi občany někdo, kdo by byl nebezpečný athénské svobodě. Pokud byl výsledek hlasování kladný, bylo shromáždění svoláno znova, ale tentokrát se již určoval „konkrétní viník“. Každý hlasující občan ho napsal na střepeň z rozbitého hrnce (ostrakon). Ten, kdo dostal nejvíce hlasů, musel na deset let opustit Athény, aniž by ztratil občanská práva. Tento trest stihl i skutečné politické velikány athénských dějin. Jedním z nich *Aristeides*, jeden ze strategů bitvy u Marathónu. Neformálními vůdci lidu byli *demagogové* (řecky *demos* je lid a *agó* vedu). Divadlo nesloužilo primárně jako zábava, ale byla to součást státní politiky. Vstupné původně neexistovalo. Účast na divadelních představeních se považovala za občanskou povinnost, deklarovala občanskou solidaritu s daným městským státem a některé obce motivačně přispívaly na ušlý výdělek. Náklady na představení hradili bohatí patriciové i sám císař a ti často rozhodovali, co se bude hrát a na rozdíl od nynějšího moderního alternativního divadla bavit se měli diváci, nikoli sami herci.

V každé společenské skupině, ať je jí kmen, stát, obec, spolek nebo rodina, existovala vždy dělba rolí, jejichž prostřednictvím se přenáší odpovědnost a s ní spojená rozhodovací moc do rukou jednoho nebo několika členů skupiny.

Všechny pokusy násilně změnit podstatu lidské existence s jejími vrozenými instinkty a pudy vždycky zkrachovaly. Spisovatelé, kteří neopěvují hodnoty hlášané ideologi své doby, to často mají těžké. Někteří skončili v sibiřském gulagu, jindy v některém z mnoha evropských vězení nebo v blázcincích či před kteroukoli z amerických porot, trestajících „neamerické postoje“. Kdosi prohlásil: „Ptáš-li se, kdo ti vládne, ptej se, koho nesmíš kritizovat.“

Pro demokracii mají být typické tyto principy: politická moc je v rukou lidu, v pravidelných obdobích se konají volby, maximální délka volebního období je nezměnitelná, demokracie chrání jednotlivce i politické menšiny.

Sklon propašovat do pojmu demokracie všechno, co je nějak žádoucí, je nejzřetelnější u filozofů, kteří chtějí označení „demokracie“ zajišťovat pro vůbec nejspravedlivější režimy.

Vládnoucí systémy od pravěku až dodneška mají ve svých genech hluboko zakódovanou entropii, tedy tendenci automaticky se rozpínat. Takzvaná mírová politika v sobě skrývá potenciální tendenci agrese. Státy vždycky vyvíjeli nenápadný, ale stálý tlak na své sousedy, aby pro sebe získaly nějaký prospěch. Je naivní tvrdit, že se dnes Rusko, USA, Evropská unie nebo Čína chovají jinak. V minulosti byl tenhle mechanismus zřetelnější, protože měl jednodušší a tedy viditelnější formy. V dnešních demokraciích je pouze obratněji zahalen různými pakty, spojeneckými úmluvami, členstvím v mezinárodních organizacích, konáním nadnárodních konferencí a „pomocí“ silnějších států těm slabším. Dříve existovalo politické „výpalné“, tak jako ve středověku tzv. „poplatku za mír“ (tributum pacis). Toto výpalné existuje i dnes, např. souhlasem zřídít na svém území „mírovou vojenskou základnu“. Oblíbené je vnutit smlouvu o hospodářské spolupráci (jíž se za výhodných podmínek otevře trh vlastním firmám).

Představení, jimiž jsou vláda či zákonodárci, stanoví zákony, ale obyvatelé nebo členové skupiny mají svobodu ve všem, co není zákonem nařízeno nebo zakázáno, což se stále víc dodržuje těžko, protože nepřehledný systém rostoucích zákonů téměř vylučuje, aby si obyvatelé byli jisti, co doopravdy směji. To je *princip vůdcovství legálního*. Jiným typem vůdcovství je *vůdcovství charismatické*. Jeho název je odvozen z řeckého slova „charisma“, které označovalo zvláštní dar jistého předurčení, osvícení nebo vnuknutí. Charisma je ve výsledku často důležitější, než precizně sepsaný politický program. V politice je charisma nezbytné, ale v poslední době jako by mizelo v soukolí byrokracie.

V společnosti stále víc převládá typ, kdy má vůdce své pravomoci nikoli proto, že je silný, chytrý, charismatický a schopný a lidé ho respektují dobrovolně, ale proto, že mu jeho pravomoc, politický mandát nebo jmenovací dekret dává instituce, kterou respektuje, a lidé ho musí poslouchat, ať už si to svými skutečnými kvalitami zaslouží i nikoli.

Za *elity* se v obecném povědomí považují skupiny, které mají výsadní postavení, dané zvláštními privilegii, majetkem, vlivem či schopnostmi. Naopak jsou lidé, které okolí za elitu nepovažují, ale oni sami se chovají, jakoby k ní patřili. Pro takové jedince se vžil pojem *pseudoelity*.

Termín *elita* je odvozen z latinského slovesa „eligere“, které znamená vybrat. V starořímském prostředí to byli lidé zvolení do senátu či prefektur. Slovo elita neznamenal o urozenost nebo zámožnost, ale prosté konstatování faktu, že jde o Římany, kteří mají po dobu volebního období jako zvolení zástupci lidu určité postavení. Označení tedy nebylo chápáno jako výjimečnost, neboť se jí mohlo teoreticky dostat každému svobodnému občanovi. Termín elita v dnešním významu se poprvé objevil ve Francii koncem 18. stol., kde etymologie toho slova vyšla nejspíše z označení luxusního zboží. *Vilfredo Pareto* definoval elitu jako skupinu osob, které dosahují v určité oblasti nebo činnosti nejlepších výkonů.

Specifickým českým fenoménem je tu neukojená skupina stoupenců prezidenta *Václava Havla*. Ta si dělá morální právo rozhodovat co je správné, ale pokud to dělá druhá strana, je to hoax a dezinformace. Rozporuplný Havel vymyslel a spolu se svou čechoamerickou soukmenovkyní, ministryní zahraničí USA *Madeleine Albrightovou*, „řeznici z Kosova“, zastával svůj název „humanitní bombardování“. A jakoby přitom navazoval na *Popperovu* „otevřenou společnost“, v níž víru v Boha nahrazuje víra v sociální odpovědnost všech jedinců dané společnosti, či ještě lépe celého lidstva, pregnantně ji formuloval jako víru ve „vítězství lásky a pravdy nad lží a nenávistí“. Nůžky mezi tím, co je opravdová elita a co pouhá pseudoelita zkomplikoval ještě náš vstup do Evropské unie, díky jemuž se vnímání elit učinilo složitějším tlakem „bruselské vrchnosti“, podle níž je pro nás rozhodující beztvare evropanství místo struktur národních. Elitami jsou nyní v první řadě „noví evropští páni“. Zájem veřejnosti o účast ve volbách klesá, což vede k logickému závěru, že tento jev je u nás dán poklesem důvěry obyvatel v politické elity, a klesá i představa o neomylnosti demokratického rozhodování. Ruský učenec *K. P. Pobědonoscev* prohlásil: „Parlamenty slouží pouze osobnímu kariérismu poslanců, nikoliv státu“.

Většina středověkých panovníků hovořila dvěma, třemi i víc jazyky. Dnešní politici se na rozdíl od nich těžko mohou od nejtěšnějšího věku připravovat na dráhu poslance či ministra takže existují senátoři, poslanci a zastupitelé, jejichž názory nikdo vlastně ani nezná, na veřejnosti příliš nevystupují, nic moc nedělají a živí se zvedáním ruky podle pokynů svého politického klubu.

Za demokratického socialismu mohl být holič, pokud měl podporu soudruhů, ministrem hornictví. Proto se na Letné v listopadu 1989 cinkalo klíči i za „vládu odborníků“. Brzy poté jsme měli předsedou vlády elektromechanika. Dnes máme ministrem financí elektrotechnika, ministryní obrany pracovníci banky a - vycházejí z hodnocení lékaře *Jana Hnizdila* - „fanaticky bojechtivou mužatku, chlubicí se, že svým pistolím u pasu říká „miláčci“ atd. Po onom listopadu se sice zachovalo zdání fungování domácí správy, ale ve skutečnosti se vše opakovalo a o nás se začalo místo Vídně, Berlínu a Moskvy rozhodovat v Bruselu, fakticky řízeném Amerikou (aniž se ovšem omezila domácí byrokracie ČR).

Ve všech demokraciích panovníci a politici vždycky uměli a dnes ještě víc umí mistrovsky upravovat fakta, aby nemuseli splnit svůj slib, ale uměli to i obráceně: vždycky uměli najít nesporné důvody, aby dokázali, že nemohou něco udělat, i když by tak strašně chtěli. Přitom nikde nenajdete, že poslanec má povinnost vykonávat svůj mandát podle hlasování svého poslaneckého klubu, podle příkazu svého sekretariátu, podle přání svých voličů, bez ohledu na zájmy celé země. Nikde v ústavě se nepíše, že poslanec je povinen hlasovat pro implementování příkazů Evropské unie, pokud je návrh v rozporu se zájmy lidu, který zastupuje, nebo je v rozporu s jeho svědomím. Kolikrát už zazněly výmluvy našich politiků, že se jim nařízení nelíbí, ale musíme ho přijmout!

Politici velice ochotně pronášejí historické soudy podle toho, jak se to hodí jejich straně a voličům a vždycky existovali provládní kronikáři a historici, kteří pracovali v žoldu panovníků a politiků a líčili svět tak, jak si oni přáli. Stejně tak se chovají moderní spisovatelé. Oblíbeným žánrem tohoto ražení jsou hovory s mocnými, například i *Čapkovy* Hovory s TGM.

Stále více a častěji se ideologie povyšuje nad fakta. Boří se tisícileté tradice národních hodnot, negují se společenské představy o podobě rodiny, do toho přišla migrační krize a řada dalších drobnějších excesů sociálních, genderových, sexuálních a dalších, což dříve nebylo. Ideologové to vědí, ale nepříjemné pravdy nechťejí říkat. Proto hlásají nikoli vědecké závěry, ale ideologická dogmata což vede k tomu, že kdo mají jiný pohled na svět než ti „správní“ a „prověřeni“ je urážen a ostouzen neboť je prý zlomyslný nebo v žoldu Ruska, Číny, Ameriky,

Bruselu, islámu či *George Sorose*. Dnes totiž pro studium dějin a výklad společnosti spíše platí „musím poznávat tak, abych korektně věřil“.

Slovo *korektní* z lat. *corrigere* = „opravovat, napravovat“; v angl. *correct* = „správný, bezchybný“; v češtině *korektní* = „dbající zásad, správný, poctivý“. Ale *korektní* znamená v dnešní demokracii i „zbytečně úzkostný“. Podle *MUDr. Jana Jílka* tu jde o jakousi úzkost z korektnosti. Například: Říci někomu, že je černoch nebo negr, namísto občan černé pleti nebo jinému, že je Cikán, namísto Rom je urážlivé. Podobě tak u označení slepec (nevidomý, zrakově postižený), alkoholologie (adiktologie). Do Evropy z USA přišla *politická korektnost* je překládána jako společensky nezávadná mluva, způsob použití jazyka, jehož cílem je neutrální (citově nezabarvené) a nehanlivé vyjádření ve veřejném prostoru, kdy vlastně jde o cenzuru, o obelhávání, zamlčování či neříkání úplné pravdy. Tak třeba dřív byla na zádi strojů British Airways hrdě umístěná a zdaleka viditelná britská vlajka, ale dnes tam vidíme jen červeno-modro-bílý pruh - z důvodu, že muslimové by prý v britské vlajce mohli spatřovat kříž. A protože z Británie létá mnoho cestujících do hinduistické Indie, kde je hovězí dobytek posvátný, přestali u britské letecké linky servírovat hovězí maso. Evropský parlament na podporu rovnoprávnosti pohlaví schválil dohled nad reklamou a označováním, s cílem odstranit tradiční rozlišování rolí pohlaví i na piktogramech, u rozdílných cen za úpravu ženské či mužské hlavy u kadeřníků a holičů, jež se má lišit jen podle délky zástříhu vlasů a jiné korigující nesmysly.

Propagované západní hodnoty nejsou ve skutečnosti nic reálného. Jsou to představy, sny, ideologické modely, politická hesla a často bezuzdné mediální plácání. Ale oč je naše demokracie horší než ta západní, oč je naše touha po svobodě horší než ta západní, oč jsme my sami horší než ti, co žijí v Rýna a v zemi galského kohouta?

Lidé jsou dnes ovlivňováni prostřednictvím zjednodušených a někdy úmyslně zkreslených argumentů, které působí více na city a předsudky než na rozum. Těžko potom lze hledat hranici mezi demagogií a ideologií, kterou definoval *Karel Marx* jako tvrzení, které se tváří jako přirozeně pravdivé, ale přitom je sestaveno tak, aby podporovalo jen určité myšlenky. Každá politická proklamace je více či méně demagogická. Politika, ideologie a demagogie svým způsobem jedno jsou, ale ne vše co média a politici označí za demagogii, je pro zemi škodlivé. A ne vše, co média a politici označí za užitečné pro zemi, není ve skutečnosti pouhá demagogie. Spisovatel *Vlastimil Vondruška* napsal: „Dejte politikovi do misky brambor, udělá z ní tisíc placek, všechny budou sice nechutné, ale bude vás jimi krmit pořád a pořád“.

Oblíbenou politickou potravou se stalo *držení zbraní*. Vlastnit zbraň za socialismu byl od padesátých let trestný čin; údajně proto, aby se chránili pracující. Ve skutečnosti proto, aby nedošlo k povstání ozbrojených občanů. Nyní zas policie nezasahuje proti těm, kteří sice vlastní zbrojní průkaz ale na něž sousedé dlouhodobě poukazují, že se chovají psychopaticky a agresivně, protože lidská práva jsou nade všechno. Vlády USA od začátku chtějí zrušit Dodatek II. z roku 1791 v Listině práv Ústavy Spojených států amerických: „Dobře organizovaná milice je nezbytná v zájmu bezpečnosti státu; právo lidu držet a nosit zbraň nesmí být proto omezováno.“ Jeho zrušením by se oficiálně ocitaly ve válce proti vlastnímu lidu. Již *Sokrates* (470-399 př.n.l.) prohlásil: „Kdo vymění svobodu za bezpečnost, ten je právem otrokem.“ Zakladatel Ústavního shromáždění v roce 1787 *Mike Adams* jednou řekl: „Ptám se, pánové co je milice? Je to celý národ a odzbrojit národ je nejlepší a neúčinnější způsob jak ho zotročit.“ Každá totalita nejdřív odzbrojuje lidi: Návrh komise EU z roku 2017 chce zakázat i nože, anebo v roce 2020 se OSN v uplatňování agendy rozvojových cílů („rozvojové desetiletky“) zaměřuje na odzbrojení civilního obyvatelstva. Je pozoruhodné, že například ve Velké Británii míra násilných deliktů (vražd, přepadení) ilegálně drženými střelnými zbraněmi - poté co bylo obyvatelstvo v důsledku atentátu odzbrojeno - přímo explodovala (o 10 procent celostátně, o 100 procent v Londýně) a judikatura tu rozšířila vágní pojem „ofenzivní zbraně“ i na vycházkové hole, těžší svazky klíčů a baterky. To je velmi

praktické, neboť dnes je možno prohledat auta či domy jen při podezření na jejich držení. Přitom oběti zločinců, které se zbraní nebrání, bývají přibližně třikrát častěji zraněny, než ty, které jim kladou odpor se střelnou zbraní. Anebo že počet násilných činů je třeba v těch státech americké Unie, kde je naprostá svoboda držení zbraní, mnohem nižší než tam, kde je jejich držení omezené.

Aby byl lid vyveden do ulic a vládci svrženi, musí tu existovat nevelká skupinka lidí, kteří převrat ideově připravují, často nebezpečně a celé roky. Dnes se pro ně vžilo označení *disident*. Můžeme číst, že význam slova disident je bojovník proti komunismu. To samozřejmě není pravda; z jazykovědného hlediska je disident obecný pojem a znamená odštěpení se od státu, víry, hnutí. Disident je tedy každý, kdo se neztotožňuje s mainstreamem a staví se proti režimu. Dnes jsou disidenti lidé, kteří bojují proti Evropské unii. V „sametové revoluci“ byla během několika dnů „smetena“ vládnoucí komunistická elita, takže věrným bylo co věnovat: místa ministrů, poslanců, ředitelů státních institucí obsadili až na výjimky členové bývalého disentu, jejich příbuzní a přátelé a rovněž pár nejvýraznějších sympatizantů, jejichž tváře soustředěné v Občanském fóru vytvářely dojem, že jde o reprezentanty veškerého lidu. Jenže třídní nenávisť (ať již vůči aristokracii, buržoazii či komunistům) vystačí jako politický program jen chvíli. Takže Občanské fórum se rozpadlo, stoupenci koncepcí Václava Havla i Václava Klause se rozptýlili do různých politických stran a tyto jsou v představách současných elit demokratické kdežto ostatní politické subjekty, které jim konkurují, jsou nedemokratické. Čím více se jejich představy vzdalují realitě, tedy tomu, co považuje většina společnosti za relevantní, tím agresivnější a zlostnější pohrobci revoluce bývají a jsou: ten kdo nás nechápe je nacionalista, xenofob, Putinův agent, hlupák, který volil Zemana, zapracatělý Čecháček, dezolát, prostě idiot. Aktivistická hnutí, jejichž polem jsou záležitosti sociální, nacionální, genderové, ekologické, ochrana lidských práv a podpora migrace, jsou často zřizována proto, aby vládnoucí elitám pomáhala proti odpůrcům z řad politické opozice a části lidu. Ideje, které aktivisté šíří, jsou mnohdy podpůrným nástrojem politiky. Část dnešních politických aktivistů nebojuje proti mocným, ale naopak servilně jim slouží. A nedělají to nezištně, protože je to pro ně klasickým zaměstnáním (většinou placeným lépe, než kdyby museli normálně pracovat).

Ideologické bloky se ventilují veřejně a ovlivňují jak média, tak politiku. Vzniká tak bytostná nenávisť. Pregnantně to vyjádřila socioložka *Jiřina Šiklová*: „Budu se radši mýlit s USA, než mít pravdu s Ruskem“.

Dřívější panovníci se rozhodně nesnažili svou zemi „vytunelovat“, aby si nahrabali co nejvíce. Řídili ji s dlouhodobou perspektivou, protože chtěli vládnout až do své smrti a zem předat synovi v co nejlepší kondici. Politické vize dnešních vládců jsou proti tomu směšně kratinké, neboť za plnění svých slibů určitě nebudou odpovědní politici, kteří je vyhlásili. To už přece dávno nebudou u moci. Jejich akční horizont je ve skutečnosti čtyřletý a zabírá periodu jen od voleb do voleb. Současné politické plánování má několik fází. *První* je politický program, s nímž jdou kandidáti do voleb. *Druhou* je povolební zjištění, že není dostatek křesel, aby ho mohli prosadit sami a proto musí hledat koaliční partnery. Aby je získali, musí část svého programu vypustit či změnit. V *třetí* fázi se ustaví vláda a myšlenky politického programu se začnou přetavovat v realitu. Jenže se rychle zjistí, že některé jsou příliš dlouhodobé a nedají se během jednoho volebního období splnit. Odloží se tedy „na potom“ s prohlášením, že je splníme v příštím volebním období. Další myšlenky se nechají „vyšumět“, protože byly od počátku nereálné. Pár dalších myšlenek se začne prosazovat, ale narazí na nedostatek peněz, neochotu úředníků, odpor odborů, svazů, sdružení a aktivistických skupin a v neposlední řadě také na vlastní neschopnost. Dále musí opatrně našlapovat, aby si neznepřátelili zahraniční partnery (dříve Řím, Vídeň či Moskvu, dnes Brusel a USA), nepopudit sekretariáty svých stran v krajích (neboť na nich záleží jejich nominace do dalších voleb) a samozřejmě své sponzory. Z politického předvolebního

programu zbydou nakonec dvě či tři nepotřebné drobnosti, které se podaří realizovat. A tak to jde zhruba tři roky, než se začnou blížít nové volby a nastupuje *čtvrtá* fáze politického plánovacího cyklu. Politici se definitivně přestanou zabývat realizací vládních slibů, nechají za sebou netknuté pole, z něhož obdělali jen okraj a začnou připravovat nové volby, pak slibují, že budou v plnění svých programů pokračovat (pokud jsou to politici vládní), nebo že dosavadní vládní programy smetou ze stolu a nahradí je lepšími (pokud jsou opoziční). Cyklus je uzavřen. Přijdou další volby a vše začíná znovu.

O čem svědčí demokratický systém, když na ulicích jsou žebráci, nebo děti s kasičkami abychom přispěli na domovy dětí a mládeže, na handicapované děti, samoživitelky, starobince, zdravotně postižené, či na drahé léky, a vláda přitom utrácí peníze národa za zbraně, nejvýrazněji za stíhačky - jednu v ceně několika velkých nemocnic?

Politikové z řeckého *politikos* (občanský, státní, veřejný), a *polis* (město, obec, stát) zřejmě nejsou opravdoví státníci, ale stále víc jen zaprodaní „vyžírkové“, kteří se v nynější katastrofální ideologické a morální krizi zmožou jenom na neustálé opakování impotentních summitů. Evropa pod jejich vedením ztratila vitalitu, zatím co Čína nebo Indie stojí na jejím počátku a z vrcholu naopak sestupuje Amerika a možná i Rusko. Světoznámý rakouský ekonom a politolog *Josef Alois Schumpeter* tvrdí: „V normálních situacích se lidé chovají přirozeně a rozumně. Tuto vlastnost však automaticky ztrácejí vstupem do politiky, kde se propadají na nižší úroveň mentálního výkonu a stávají se primitivními“.

Univerzitní hodnosti byly od středověku vázány nejen na dosažené vzdělání, ale i na praxi a věk. Jakmile se začala budovat byrokracie, u vyšších postů byly zkušenosti alfou a omegou. Za první české republiky mohl být do Sněmovny zvolen poslanec starší 30 let a do Senátu starší 45 let. Dnes stačí pro zvolení do Poslanecké sněmovny věk 21 let a do Senátu 40 let. Jaké zkušenosti mohou mít chlapi a dívenky, sotva vyjdou ze školy, s hlavou plnou „správných“ teoretických pouček, co vystupují na televizních obrazovkách nebo plní internetové stránky (často placené z grantů) svými nekonečnými analýzami dění kolem nás a peskují starší odborníky objasňující na obrazovce nějaký společenský problém (rovnostářsky)?

V nynější demokracii propast mezi mladší a starší generací prohlubuje ekonomická nezávislost dětí a do značné míry i tlak médií. Důchody potlačily racionální vztah rodičů a dětí, kdy jakmile rodičové zestárli, předávali hospodářství synovi nebo dceři, ale za podmínky, že je budou do smrti žít. Naši předkové považovali za samozřejmé, že se děti postarají o své rodiče. A když starý člověk neměl děti, postarala se o něj obec. Na tom byl po tisíciletí postaven sociální systém lidstva.

Dnešní demokratičtí technologové moci se z hlediska svobody myšlení chovají stejně totalitně jako mnohé odpudivé režimy minulosti. Nenávisť se vůči politikům a médiím stala základním kritériem diskuzí o věcech veřejných. Čím více ztrácejí tito nohsledi současné evropskounijní a lidskoprávní ideologie půdu pod nohama, tím nenávisťnější jsou.

Křesťanský pojem *spása* byl a je stejně široký, jako je dnes chápání demokracie a evropanství. Víra v demokracii je stejnou vírou jako křesťanské náboženství. Právě tehdy se zrodila představa, že kromě rozumového vnímání světa existuje ještě jedno, vyšší, a tím je víra. Demokracie se tedy stala jedinou myslitelnou cestou a pouze její hodnoty vyjadřují správné postoje.

Dogmata náboženské víry mají stejnou hodnotu jako dogmata o genderové rovnosti, xenofobii, islamofobii, romofobii, rusofobii, cigaretofobii a o všem dalším, co je zakázáno. Smyslem dogma je totiž tvrzení, o němž se nediskutuje a nepochybuje, protože je z výše velikosti boží nebo Evropského parlamentu správné, neotřesitelné a pro myšlení prostého člověka tedy povinné. Argumenty jsou v dějinách stále stejné: nesouhlasíš, budeš potrestán. Diskuze se nevede a nepřipouští už proto, že dogma se nedá dokázat, jen vynutit silou. Slovo

je jedinou možností, jak realizovat myšlenky. Pokud spoutáme slovo, přestaneme myslet. Aby bylo možno dogmata hájit, potřebuje každá moc nohslady. Dnes máme síť úřadů, neziskových organizací, aktivistů a hujerovských komentátorů nebo expertů, kteří hlídají, aby se dodržovala správná linie (Evropské unie, korektnosti, mediální vyváženosti atd.) Každý ví, co dokáže inkvizice. Máme k ní už jen malý krůček. Přestali jsme přemýšlet, přestali jsme rozlišovat mezi realitou a demagogií, přestali jsme věřit selskému rozumu a slepě posloucháme dogmata. Zbývá už jen, aby ti, kteří udávají své sousedy, za odměnu získali část jejich majetku, jak tomu bývalo kdysi.

Středověká kronika není o nic objektivnější, než dnešní komentáře v novinách. Nebo lépe řečeno, ani u jednoho z těch zápisů si nemůžeme být jisti, zda je to pravda či není. S věrohodností historických pramenů a dnešních zpráv jsou potíže, i když jde jen o pouhá fakta. Divákům, posluchačům a čtenářům se dnes předkládají v první řadě informace, které zdůrazňují význam a hodnotu politiky Evropské unie, prostor dávají komentátorům, kteří ji obhajují a pokud se objeví kritik, je postaven na pranýř. Jsme zaslepováni demagogy a falešnými proroky. Dnes možná většina politiků vůbec netuší, co znamená slovo rétorika. Žvanění je svým způsobem umění. Politici vytvořili specifický způsob mluvy, která používá důležitě znějící obraty, ale ve skutečnosti nic neříkají. Pokud se mají k něčemu konkrétně vyjádřit, pak neodpovědí, ale dozvíme se, že je třeba to nejprve „vydiskutovat“, „prodebatovat“, případně „řešit“. Řeknou-li něco, co nemá hlavu ani patu, pak to doplní sdělením, že „vyslali signál“. Pokud politik nepochopí otázku, pak obvykle začíná slovy „já osobně si myslím, ale je to jen můj osobní názor, na poslaneckém klubu jsme o něm zatím nehovořili, že je třeba se tím zabývat, jak už jsem ostatně sám před lety upozorňoval.“ a dál pokračuje o něčem úplně jiném, než na co jste se ho ptali. Když hodlá popřít zjevnou skutečnost, tedy chce bezostyšně lhát, tak většinou „nemá relevantní informace, že by se to či ono stalo“. Nevědí-li si politici před kamerami nebo mikrofony s něčím rady, vyjadřují to celou škálou obrátů např. „nebyla dosažena koaliční shoda“, „budeme se tou věcí samozřejmě dál intenzivně zabývat“, „tenhle problém není zatím na pořadu dne“, „já osobně si myslím, že tím překračujeme rámec koaliční dohody“, „rádi bychom to udělali, ale zatím jsme nenašli shodu s koaličním partnerem, a opozice dělá obstrukce“ anebo „rádi bychom to udělali, ale ještě se k tomu musí vyjádřit Evropská komise“. Důvěru voličů se politici snaží získat širokým přátelským gestem, naznačujícím otevřenost, mírumilovnost a ochotu podrobit se. Je také třeba ukázat prázdné ruce, dlaně otevřené k divákům – gesto míru! Přitom nehledí na to, že znaky dobrého projevu jsou jazyková správnost, jasnost, přiměřenost či vytríbenost. Klasickými hesly kandidátů jsou: „Myslím na Čechy“, „Myslím na Česko“ anebo až „Myslím na Evropu“, „Společně to dokážeme“, „Jsem jedním z vás“ či „Pracujeme společně“, „Skončujeme s korupcí, hned po volbách se na to nekompromisně podíváme“. *N. S. Chruščov* řekl: „Politik je člověk, který slíbí, že postaví most i tam, kde není řeka“. Za pochvalu Ruska (je jedno, zda máte pravdu či nemáte) si můžete vysloužit nálepku „Putinův agent“, „zaprodanec KGB“, „proruská svině“, jindy zas přízvisko „dobroser“, „dobrotrus“, „kavárník, modropták“, „sluníčkář“.

Brusel si hýčká aktivisty mající stále víc moci. Čím hloupější příkazy a pokyny dává, tím věrnější a hlasitější musí být tito přísluhovači, kazatelé, experti a ideologové.

Evropou se plíživě šíří pomatenosti o tom, jak by měla rovná, nebílá, nepohlavní, nesexuální a beztrždní moderní společnost vypadat a agresivně rostou požadavky stoupenců falešné korektnosti, gender a dalších.

V demokracii Evropské unie musíme potírat představy národní svébytnosti a tradice a nahradit je multikulturalností, genderem a bezbřehými lidskými právy. *V. I. Lenin* svého času napsal: „Chceme-li zničit národ, musíme nejdřív zničit jeho morálku a padne nám do klína jako zralé ovoce“. Podle amerického politologa *H. D. Lassvella* média působí bezprostředně na veřejné mínění a to následně ovlivňuje sociální postoje a chování obyvatel, předkládají

ideje, s nimiž nemusí jednotlivci souhlasit, ale musí je akceptovat dobrovolně či nedobrovolně, propagandu dokonce prohlásil za synonymum pro demokracii a současně objasňuje manipulativní funkci médií jako jakýsi nástroj a pojistku demokracie.

Princip demokratického řízení není metoda racionální, ale iracionální, protože o fungování státu nerozhoduje efektivita, ale konsenzus politiků, kteří se málokdy shodnou. Proto je demokracie záležitostí nemastného a neslaného kompromisu, v němž je, stejně jako v jiném náboženství ideologie nadřazená pragmatickému a tedy „selskému“ rozumu.

Realitu se snaží dnešní vládcové a jejich nohsladi pojmenovat tak, aby vyhovovala jejich mocenským cílům. Bolesti dnešních diskuzí je absolutní absence racionality, faktů a logiky. Chytáme se slov, které nám vtoulkají do hlavy politici a média, a hádáme se o ně, jakoby šlo o život. Ale ve skutečnosti se hádáme o chiméry, o pseudoproblémy, stavíme proti sobě ideje, které jsou iluzorní, neboť pojmenovávají všechno jiné, jen ne podstatu věci. Za racionální argument se dnes považuje pouhé konstatování, že ten druhý je sluníčkář, komouš, Putinův agent atd.

„Lidská práva“ zjevně stojí nad zákonem. Pokud zákon zakazuje cokoli, co lidskoprávní aktivista prohlásí za lidská práva, pak je třeba okamžitě zákon změnit. O zákonech *Ch. L. Montesquie* prohlásil: „Zákony jsou pavučiny, skrze něž velké mouchy proletí, kdežto malé se do nich zapletou“. Ve středověku na rozdíl ode dneška soudce nesoudil, ale „nalézal spravedlnost“. *Mary Wollstonecraftová* řekla: „Svět potřebuje spravedlnost, nikoli dobročinnost“.

Deklarace lidských práv nabízí, že svoboda jedince nesmí být uzurpována státem či jinými lidmi (rozhodně ne aktivisty, ale ani levicovými či pravicovými bojůvkami), že stát má sloužit lidem, zajistit občanům bezpečnost a bezodkladnou spravedlnost, daně budou sloužit výhradně nám a ne pro fantasmagorické projekty vládnoucích elit a rozbujele byrokracie, každý by měl mít právo svobodně přemýšlet a své názory svobodně říkat a hájit. Princip svrchovanosti má tkvít v národě a nikoli v multikulturní Evropské unii.

Obor pojmenovaný *gender*, jež sám sebe definuje jako studium sociálních a kulturních rozdílů mezi muži a ženami, je v dnešní demokracii dalším prostředkem k postupné devastaci tradičních společenských norem a vztahů. A *gender* je nebezpečný více ženám, nikoli mužům a společnosti jako takové. Je to teorie třídní nenávisti v novém hávu. Kdysi jsme nenáviděli kapitalismus, teď fakticky muže, zvláště ty heterosexuální.

Lidská společnost je od nejstarších časů postavena na dualitě mužského a ženského pohlaví, přičemž ženy rodí děti. Starověký Řím se zhroutil hlavně proto, že rozmařilá a zlenivělá římská společnost přestala plnit své role dané pohlavím. Muži nechtěli válčit a ženy rodit děti, všichni si chtěli jen užívat. Naše demokratická společnost, místo aby podporovala skutečné matky, dělá pravý opak. Ženám dává iluzi, že mohou být matkami, ale současně je nutí pracovat stejně jako muži. Nespokojenost ženavinily z velké části genderové představy, protože na ženu naložily, dvojí břímě. Je hanebné vnucovat nespokojeným ženám představu, že jediné, co jim chybí, jsou lidská práva a rovnost. Je to dobrý byznys těch, kteří se genderem živí. Ženy podle všeho potřebují především lásku, ohledy a pomoc. Pomoc ovšem v tom, co je dělá ženami. Vyžaduje to skutečné chlapství a nikoli to deodorantové, kdy v marasmu jejich chlapství stále klesá síla a důvěryhodnost mužů. Ženy nechtějí být matkami a muži o otcovství nestojí, ba co je horší, nejsou ho schopni. Filozofie *gender* je škodlivá a dekadentní: vychovávat ženy jako muže, kdy i to –ová na konci jména se jim bere, aby se setřely všechny rozdíly. A přitom heterosexuální jedinci nesou na svých bedrech odpovědnost za budoucnost rodu. Proto je nutné podporovat ty, kteří mají děti a nikoli homosexuály. Přirozená reprodukce rodu je základním biologickým zákonem světa. Sex mezi jedinci stejného pohlaví byl, je a bude. Poskytněme homosexuálům právo žít v soukromí podle svého

a poskytněme jim základní míru majetkových a sociálních jistot, ale rozhodně je neoslavujeme. *Honoré de Balzac napsal: „Budoucnost národa je v rukou matek“.*

Podle církve za vším zlem stojí ďábel a dnes podle naturelu komentátorů Putin či Byden. Podezření padá ovšem i na různé sdružení finančníků a podnikatelských elit (v duchu tajného zednářství)) i když se vlivy zájmových skupin, politických velmocí nebo špičky židovských elit pominout nedají.

Prakticky nikde se neuvádí, že žijeme v kapitalismu. To slovo sice média a politici znají, ale jen zřídka ho užívají, téměř jakoby zavánělo jakousi nekorektností. O tom, na jakých principech u nás kapitalismus funguje, se nepíše. Politicky sice nežijeme v socialismu, ale ekonomicky a legislativně ani v kapitalismu a je otázkou v jakém ekonomickém systému se pohybujeme. *Winston Churchill* jednou prohlásil: "Kapitalismu je vlastní jedna vada: nerovnoměrné rozdělení bohatství. Socialismu je naproti tomu vlastní jedna ctnost: rovnoměrné rozdělení bídy" a také řekl: „Není nic, co by ti vláda mohla dát, aniž by ti to předtím nevzala.“

Demokracie mají svá pravidla v ústavách a své rozhodčí v soudech. Nejlépe však fungují a nejdéle vydrží v zemích, jejichž ústavy jsou posilovány dalšími, avšak nepsanými pravidly: zvyklostmi, vzájemnou snášenlivostí nebo institucionální zdrženlivostí.

Vládnoucí demokratické systémy nabízejí lidovým masám: „Dokud nás necháte o všem rozhodovat, budeme se tvářit, že vládnete vy“.

V ohrožení je každá demokracie, o kterou obyvatelé ztratí zájem.

Siláckým vůdcům se po vítězství ve volbách daří měnit vratké demokracie ve volené diktatury, podkopávat svobodu médií, odstraňovat nezávislé instituce a umlčovat opozice.

Korupční politikové jsou stále méně ochotni podvolit se mínění lidu a mění pravidla hry tak, aby bohatým umožnili ponechat si daleko větší objem příjmů pro sebe, takže někteří miliardáři platí reálně nižší daně než jejich sekretářky. Stále víc platí, že má-li mít jakákoli zločinecká organizace zajištěnou existenci a úspěch, je korupce v hospodářství, politice a státních orgánech nezbytná. Nelze se potom divit, že lid svým zastupitelům a demokratickým institucím nevěří a od demokracie se odvrací. Leckterého člověka zamrazí vždy, když uslyší slovo „reforma“. To se pro ně totiž stalo synonymem zhoršení situace, většinou spojeným s novým nadprávkem pro spekulanty. *Karel Marx* říkal, že je větším zločinem banku založit, než vyloupit. Demokraticky zvolení zástupci lidu už dávno nemají žádnou moc. Dnes dělají zákony lobbisté a poradci vládám rádi, jak občana uchlácholit, aby si dál nechal utahovat opasek či se dal rovnou svléknout – a jak to všechno co nejelegantněji realizovat. Až bezmála všechny státy de facto zbankrotují, budou jednotlivě plnit už jen roli pomocníků mezinárodního kapitálu, a to ještě ve větší míře, než je tomu dnes. Odborníci na lidskou povahu vědí docela přesně, jak přimět *Homo sapiens*, aby se smířil se zhoršováním situace: napřed nahnat strach a potom totální kontrola; to funguje. Kdo se pořád třese strachy, ten má jiné starosti než se ptát, jestli by to třeba nemohlo být i jinak. Židovský zakladatel pojetí *public relations* (vztahů s veřejností) *Edward Louis Bernays* napsal: „Vědomá a inteligentní manipulace organizovaných zvyklostí a názorů mas je důležitým prvkem demokratické společnosti.“

V USA, v této nejbohatší zemi planety v této kolébce demokracie, organizace *Koalice za vzdělání* po roce 1900 publikovala: „V roce 2000 by mohli být dva ze tří Američanů analfabeti. To je pravda. V roce 1998 nebude správně číst 75 milionů dospělých, tedy jeden Američan ze tří. V roce 2000 bude Amerika vykazovat míru vzdělanosti 30 procent, tak, jak to líčí U. S. News World Report.“ Ani v Evropě nedosahuje vzdělání někdejších kvalit. Osnovy jsou nivelizovány směrem dolů, respektive upravují se podle nejslabších žáků. Dokonce i mnozí mladiství z privilegiovaných buržoazních rodin nejsou stále častěji schopní porozumět čemukoli jinému než krátkému reklamnímu textu. Tato zmrzačená psychika už

dnes má podle rakouského novináře *Viktora Farkase* (v r. 2009) viditelné dopady na kulturu: „Nové formy filmu a hudby třístí obsah na krátké, čistě na senzaci zaměřené fragmenty. Texty písni se stále více drobí na neartikulované, neustále opakované věty, které netrvají déle než tři nebo čtyři sekundy. Ve filmech pro mladší publikum režiséři už brzy omezí jakoukoli sekvenci na nanejvýš pět sekund a tuto dobu budou ještě dále zkracovat. Při nynějším tempu zkracování, po kterou mladí dokážou věnovat čemukoli pozornost, nebude už mladá generace roku 2020 schopna pochopit jakékoli sdělení, které bude delší než jeden záběr ve filmu nebo reklamní spot... V tu dobu už bude jazyk připraven o poslední zbytky gramatických souvislostí, jež se opírají o schopnost věnovat od začátku do konce minimální pozornost jednoduché, zhruba tři a půl sekundy trvající výpovědi. A to vše bez trvale obnovovaného pravopisu.“

Ututláváná *občanská Islandská revoluce roku 2009-2011*, nad kterou Američané mající tam strategické vojenské letecké základny přimhouřili oči, ukázala, že je možno také nekrvavým způsobem alespoň načas svrhnout korupční vládu a smazat hrozné dluhy Británii a Holandsku.

Vládnoucí kamarilu nelze ve volbách sesadit, ale vždy je v moci lidu své vůdce nenásledovat a tak přispět k jejímu pádu. Lidé nemusí být ani občansky neposlušní, stačí, když si dávají načas nebo se chovají liknavě, otálejí, přísně a přesně dodržují často nesmyslné byrokratické zákony, vyhlášky či předpisy, jako jsou třeba pracovní-bezpečnostní, zdravotní a podobně. Židovský antropolog a filozof *Claude Lévi Strauss*, zastánce ohrožených etnických skupin a jejich kultur popsal dávný případ, kdy malý kmen pralesních domorodců dokonce opustil svého nehodného náčelníka.

Virtuální *agora* (shromaždiště lidu v ant. řec. městě) může dnes nahradit materiální agoru a umožnit všem občanům diskuzi a hlasování o zásadních i drobných návrzích. Jakmile však vlády nebo manažeři začnou určovat, kdo co může na digitálních sítích říct, přivodí to rychlou smrt svobody slova.

Demokracii ve skutečnosti ohrožují ti, kteří výsledky voleb odmítají respektovat. Po porážce komunismu u nás ohrožovali křehkou demokracii staré struktury, estébáci a agenti z Cibulkových seznamů. I dnes ji pořád někdo ohrožuje – ruští trolové, euroskeptici, nacionalisti a v poslední době někdy i vítězové voleb, někteří novináři, experti, umělci, aktivisté. Ti všichni bijí na poplach, protože je nedemokratické, aby lidé rozhodovali jinak, než oni považují za korektní a správné.

Vláda jednoho muže se podle formy označuje jako císařství, monarchie, knížectví, sultanát, diktatura, tyranie, totalita, zatímco vláda lidu se zmohla jenom na jedno chudinké označení: demokracie.

Ti, kdo páchají atentát na demokracii, využívají veškerých demokratických institucí - postupně, rafinovaně a dokonce legálně -, aby ji zabili. První prezident Československé republiky *Tomáš Garrigue Masaryk* varoval: „Pozor na rozmanité náhražky v pravé demokracii!“ Jeho slova se jeví prorockými: Při velkém jásetu demokraticky zvoleného *Václava Havla* za prezidenta, je dodnes třeba i písnička *Karla Kryla* „Demokracie rozkvétá, byť s kosmetickou vadou“, reprodukována jen potlačovaně na sociálních sítích.

„Demokracie je nesmyslný systém ve chvíli, kdy není občan. Demokracie pro poddané je na prd.“ (*Karel Kryl*)

„Tož demokracii bychom už měli, teď ještě nějaké ty demokraty.“ (*T. G. Masaryk*)

„Demokracie začíná oblečením saka a odchodem k volbám a končí vhozením lístku do urny.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie je vyhaslá duše.“ (*Eliška*)

„Demokracie je maska moci.“ (*anonym*)

„Nejméně špatná (z pokleslých forem vlády je demokracie, neboť pokřivení obce je tam nejmenší.“ (*Aristoteles*)

„Demokracie bez pravdivé veřejné informovanosti neexistuje a existovat nemůže.“
(*Michail Sergejevič Gorbačov*)

„Demokracie nesmí jít tak daleko, aby se v rodině hlasovalo, kdo je otec.“ (*Willy Brandt*)

„Demokracie je nejhorší způsob vlády, s výjimkou všech ostatních, které jsme vyzkoušeli.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie je, když dva vlci a jedno jehně hlasují, co bude k večeři.“ (*Benjamin Franklin*)

„Demokracie je všechno - s výjimkou zákonů na ochranu demokracie.“ (*Václav Bělohradský*)

„Nejlepším argumentem proti demokracii je pětiminutový rozhovor s průměrným voličem.“
(*Winston Churchill*)

„Demokracie? Nekonečná pohádka.“ (*Rogi Akuols*)

Je záhodno vědět, jak naši lidskou společnost posuzuje švýcarský psychiatr, analytický psycholog a psychoterapeut *Carl Gustav Jung* (1875-1961):

„U nemocného najdeme vždycky konflikt, který v určitém bodě souvisí s velkými problémy společnosti.“

„Proti davové sugesci je jednotlivec bezmocný.“

„Naši strašliví bohové pouze změnili jméno, rýmující se teď na *ismus*.“

„Veškeré trápení, jak známo, má svůj konec, jen když je co nejvíc lidí pohromadě. Ve stádu neexistují pochybnosti, a čím větší masa, tím větší pravda – ale i větší katastrofa.“

„Proměna může začít jen u jednotlivce; neboť je známo, že masy jsou slepá hovada.“

„Nikoli příroda, to ‚génus lidstva‘ si upletl osudovou oprátku, na které se může kdykoli oběsit“

„Zmasovění totiž nepřichází jen zvenčí, ale také zevnitř, z kolektivního nevědomí. Ochranu navenek zajišťovala ‚droits l’ homme‘, lidská práva, o něž v současné době většina Evropy přišla. A tam, kde se lidská práva ještě neztratila, vyvíjejí činnost právě tak mocně jako naivní politické strany, které své největší úsilí soustřeďují na to, aby věčná lidská práva podkopaly a eliminovaly je ve prospěch existence v ‚ergastulu‘, otrokářně a sociální zabezpečení přitom použily jako návnadu.“

„Teď zažíváme podivuhodnou hru, že státy si činí prastarý nárok teokracie, to jest nárok na totalitu.“

„Mocnosti podsvětí - abychom neříkali pekla - jež byly dříve v gigantickém duchovním systému drženy víceméně úspěšně na řetězu a nuceny sloužit, teď budují státní otrokářství a státní vězení nebo se o to alespoň pokoušejí.“

„Kázat o moudrosti a zdravém lidském rozumu je zajisté dobrá věc, ale co chcete dělat, máte-li oslovit blázeň, nebo kolektivně uchvácenou masu?“

„Nakupeniny lidí jsou vždy líhní psychických epidemií.“

„V ústavech pro duševně choré je dobře známá skutečnost, že pacienti trpící strachem jsou mnohem nebezpečnější, než ti, které žene zloba nebo nenávisť.“

„Velké společenství složené ze samých znamenitých lidí se ve své morálce a inteligenci podobá velkému, hloupému a násilnému zvířeti. Čím je totiž organizace větší, tím nevyhnutelnější je nakonec její nemorálnost a slepá hloupost.“

„Shromáždění stovky významných hlav dává dohromady jednu hlavu skopovou.“

„Ani ze součtu milionu nul jedničku neuděláš.“

„Rostou-li nároky kladené na stát, není to dobrý příznak; naznačuje totiž, že národ je na nejlepší cestě, aby se z něj stalo stádo ovcí, které stále čeká, až je ovčáci vyženou na dobrou pastvu. Z ovčácké hole se brzy stane železná metla a z ovčáků vlci.“

„Oloupili jsme všechny věci o jejich tajemství a o jejich posvátnost; nic nám už není svaté.“

„Stali jsme se bohatšími ve vědě, nikoli však v moudrosti.“

V přímé demokracii se rozhoduje často *referendem*, při kterém se obvykle nehlasuje o osobách, čím se liší od voleb. Všichni občané mají v něm mít možnost rozhodovat o zákonodárných nebo výkonných otázkách. Referendum je platné, když se ho zúčastní předem stanovené procento oprávněných hlasujících. Autoritářští vůdci států někdy využívají referenda k legitimizaci své moci, například schválení převratu, prodloužení funkčního období, rozdělení státu a podobně.

Populisté (pojem odvozený z latinského slova *populus*, tedy lid nebo národ) působí mnohdy v představách, že vůle lidu nepotřebuje žádné zprostředkování a že jakýkoli kompromis je druh korupce. Definice říká, že jde o oblibu u lidu, které se dosahuje „líbivou politikou“. Když se populisté dostávají k moci, pomáhají si zejména zdrcující kritikou stávajících poměrů. Jakmile ale sami moc získají, je kritika nových poměrů nepřijatelná a je považována nikoli za chybu vlády, ale za napadení národa a tak podvracejí proces, jehož prostřednictvím se dostali k moci.

Menšina by neměla mediálně masírovat většinu a urážet její představy. Dobrá vláda má hlasu lidu naslouchat a nikoli ho peskovat. A pokud má naslouchat a nikoli peskovat, pak nemá používat vylhané výzkumy veřejného mínění a statistické údaje, zatajovat fakta, anebo zakládat útvary, mající bojovat s tzv. dezinformacemi v kyberprostoru, prostě odsuzovat realitu namísto škodlivé vládní ideologie.

Při neúnosné míře rozvratu je vláda silné ruky jedinou možnou cestou ke stabilizaci; někdy také krvavé ruky, jakou měl třeba vůdce chilské vojenské chunty *Augusto Pinochet*.

Kvůli úpornému, zásadnímu, očividnému a i zamlžovanému zneužívání se mnozí lidé od přímé demokracie odvracejí se stále zřetelnější nevraživostí. Masa obyčejných lidí i podvědomě ví, co je dobré a co špatné.

V zastupitelské, či nepřímé demokracii občané volí své zástupce (poslance atd.), které zmocňuje k rozhodování o jednotlivých otázkách, jako jsou zákony, rozhodnutí, rozpočty a jiné. Zastupitelská demokracie má převádět mínění lidu ve správní politiku a přitom držet lid na uzdě. Čtvrtý prezident Spojených států amerických *James Madison* prohlásil: „Hlas veřejnosti vyjádřený zástupci lidu, bude odpovídat veřejnému blahu lépe, než kdyby byl vyjádřen lidem samým, shromážděným k tomuto účelu.“

Liberální demokracie (z latinského „liber“ - svobodný a „liberální“ - svobodomyslný, neza-
ujatý, velkorysý, umírněný, snášenlivý, smířlivý) je politický systém, který má v podstatné
míře účinně tlumočit názory lidu v řídicí postupy, zahrnující vzájemně značně svobodné a
spravedlivé volby. Někteří sociologové ji srovnávají s liberální výchovou u dětí, postavenou
na velké svobodě a shovívavosti rodičů, potlačující v dětech sociální zodpovědnost a smysl
pro povinnost. Nesmírnou moc a vliv si vydobyli kandidáti zcela porušující základní formy
liberální demokracie. Elita bývá zásadně odtržena od zbytku populace a veškeré sobectví je
účinně zahalováno *neoliberální ideologií* šířenou think-tanky nebo akademickými katedrami,
jež se těší finanční podpoře bohatých dárců. Americký prezident *Donald Trump* prohlásil:
„Naši zemi de facto řídí sponzoři, zájmové skupiny a lobbisté.“ Současnost působí dojmem,
že její odpůrci projevují při utváření našeho světa více odhodlání, než její zastánci.

Multietnická neboli mnohonárodnostní demokracie má vnímat příslušníky všech vyznání a
jakékoli barvy pleti jako plně rovnoprávné. Troskotá ale na přirozené rasové nesnášenli-
vosti, na vrozeném odporu ke všemu jinému, což se zatím nedaří potlačit ani násilným
včleňováním odlišných skupin obyvatelů do většinového obyvatelstva třeba do škol, ani jejich
idealizací například ve filmech, kde převážně vystupují ve vedoucích pozicích či jejich
vmícháváním do reklam, ani jejich přejmenováváním, například *negrů* na *černochoy*,
Afroameričany či *osoby jiné barvy pleti* anebo *Cikánů* na *Romy*, ani zamlčováním jejich
rasové příslušnosti, například v trestné činnosti.

Pokud chcete, aby něco vypadalo důvěryhodně a vznešeně, nazvěte to cizím slovem. Sice to
může být pitomost, ale když to zní učeně, nikdo se raději neptá. *Multikulturalismus* není
odborný název, není odborným vědeckým termínem pro studium vývoje společnosti, ale je to
kulturní ideologie nebo zdvořilejší myšlenkový a politický směr, něco, co chaoticky vytvářejí
politiky, ideologové a aktivisté. „Multikulturalismus je levicový pokus, jak ignorovat
skutečnost, že stále větší počet obyvatel se stále hůře integruje do společnosti. Koncept
multikulturalismu předpokládá, že si cizinci ponechají vlastní kulturu, a společnost si za to
koupí jejich loajalitu.“ V evropském pojetí se z multikulturalismu stala podivná ideologie,
která hlásá, že je možné a dokonce žádoucí soužití lidí, kteří jsou naprosto odlišní svým
jazykem, vírou, kulturou i vztahem ke společnosti a státu. A že vedle sebe mohou žít
v bratrské a sesterské lásce a porozumění, navzájem se budou respektovat a ruku v ruce
začnou budovat pestrý a nesmírně hodnotný svět rozmanitostí. Musíme se tvářit, že to je
vrchol slasti a kdo to netvrdí, je zaostalý xenofob. Evropské pojetí multikulturalismu nemá nic
společného s původní švýcarskou, kanadskou nebo československou koncepcí, ale co je
podstatné, nemá oporu v evropské historické tradici a ani v poctivých společenských vědách,
jako je kulturní antropologie, sociologie či etnografie, nikoli některé kulturologické obory,
které si svým slepým zbožněním ideologie poklonkování Bruselu v mnohém nezadají
s vědeckým komunismem. Dobyvatel nikdy nepáchal genocidu, aby domácí obyvatelstvo
vyhladil, protože sám nebyl většinou populačně tak silný, aby celé území beze zbytku obsadil,
ale snažil se o jistou formu soužití s porobeným etnikem.

Separace je, když jedinec či skupina cizinců vědomě odmítne normy většinového prostředí,
nepřizpůsobí se jim a striktně dodržuje své původní zvyky a normy.

Segregace je jev, kdy by se jedinec nebo skupina cizinců chtěli integrovat nebo asimilovat
(nikoli ovšem jen z důvodu pobírání sociálních dávek), ale většinová společnost jim k tomu
nechce dát příležitost a vědomě je vyřazuje ze svého středu.

Bruselští ideologové, aktivisté z thing-tanků či proevropská média nám neustále předhazují,
že nectíme evropské hodnoty a nemyslíme evropsky. Ale neexistuje definice jak evropsky
myslet (pokud se tím ovšem nemíní bezpodmínečný souhlas se vším, co dělá Brusel).
Panevropská unie, která měla být politickým a hospodářským svazkem evropských států a po

vzniku Evropské unie obhajovala princip vojenské jednoty Evropy, má pobočky v celé řadě
zemí včetně české. Její členové často významným způsobem ovlivňovali z pozadí směřování
do EU. Mladším hnutím je *Evropské hnutí* či *Hnutí za Evropu*, jejímž cílem je vytvoření
sjednocené federativní Evropy. Současná evropská krize, k níž přispěla nekontrolovatelná
migrace, vychází z panevropské koncepce, která v mnoha ohledech nerespektuje historickou,
společenskou a intelektuální realitu evropských národů. Brexit prokázal, že se mýlí kazatelé,
kteří bájí po odvěké touze Angličanů po sjednocené Evropě. A lhat budou i politické špičky
Bruselu, až budou konat nekonečné summity a budou občany evropských států přesvědčovat,
že jedinou cestou je prohloubení integrace. Panevropanství, pokud se nadřazuje nad přirozená
práva národů na sebeurčení, je chimérou. Evropská unie se nedá zachránit navzdory
nejmodernějším technikám politické manipulace.

Různé přechytralé mezinárodní organizace rády hodnotí celý svět. Jedna z nich nedávno
publikovala kritiku naší země, že Česko se k uprchlíkům a Cikánům neumí chovat. Odpověď
je zřejmá. Oněch půl milionu cizinců, uprchlíků a Cikánů se neumí chovat k Čechům. Chce-li
někdo na našem území žít, měl by se ke svým hostitelům chovat tak, aby je nepopuzoval, aby
jim vycházel vstříc a respektoval jejich životní normy a zákony. Povinná dobročinnost není
ovšem charita, ale násilí na slušných lidech. To není rasismus, to je tisíciletími prověřená
spravedlnost. Migranty můžeme chránit jen do té míry, dokud tím fatálně neohrozíme domácí
obyvatelstvo.

Někteří migranti, jako je druhá generace Vietnamců u nás prokazují vysokou míru
adaptability, mnozí přijímají zcela běžně za své naše životní a kulturní hodnoty na rozdíl od
drtivé většiny Cikánů a mnohých nových Ukrajinců. Někteří dřívější panovníci řešili
cikánskou problematiku vyhnáním. Pokud jde o pohyby velkých strukturovaných
sociálních celků, obvykle celých kmenů či národů jsou téměř vždy hybnou silou motivy
ekonomické a mocenské.

Už nejméně dvě generace se do západní Evropy infiltrují muslimští přistěhovalci. Jenže čím
více přicházelo do západoevropských měst migrantů, tím hůře nacházeli uplatnění z důvodů
kvalifikace a v tu chvíli se nedokázali „rozpustit“ ve většinové společnosti, nenaučili se
pořádně jazyk země, v níž měli žít, nesnažili se pochopit a přijmout nové zákony, normy a
životní styl. Začali vytvářet uzavřené komunity, v nichž žijí podle stejných vzorců jako ve své
rodné zemi. Jejich izolace či lépe separace znamená, že své náboženství, kulturní návyky a
společenské hodnoty nejen že neopouštějí, ale právě naopak na nich lpí s agresivním důrazem,
aby se odlišili, ba prosazují svoji domnělou nadřazenost, vytvářejí muslimské enklávy, kde
cílem se stalo vytvořit muslimský svět, v němž však budou mít výhody evropských obyvatel.
Naše představy o multikulturním sžívání rozhodně nikdy nepochopili, nerespektovali a nikdy
respektovat nebudou. Migrace či přesněji invaze třetí vlny je řízeně masová či nekontrolovaná
a probíhající často násilnými způsoby. Většina migrantů nenachází žádnou práci, která by se
mohla na domácím trhu uplatnit; chtějí se tu jen mít dobře. Pokud dostávají nízké dávky,
nehledají si u nás lépe placenou práci, ale utíkají do Německa, kde dostanou dávky vyšší.
Většina běženců naposledy přicházejících do Evropy nehledá práci, chce, abychom je živili.
Mladíci s mobily v rukách, bosá žena s dítětem v náručí, za níž jde manžel v exkluzivních
teniskách, který má představu, že by chtěl dělat inženýra či manažera, nereprezentují
potenciálně užitečné hospodářské migrace a my sami to ještě živíme pokryteckou politikou
evropských politických elit. V křesťanství, judaismu, islámu, komunismu nebo v demokracii
jde o šíření víry. Islám šíří *džihád*, což je zabijácká svatá válka proti *kéfirům* (nemuslimům) a
jeho účelem je nastolení práva *šaría*. Ve Švédsku je prosazováno zavedení práva *šaría*, podle
něhož mají například znásilněné ženy uvést čtyři nezávislé svědky, jinak unikne pachatel bez
trestu. Konečným cílem džihádu je aby se celý svět podřídil islámu. Teprve pak může skončit
a zavládne skutečný mír. Podle výkladu většiny imámů se povinnost účastnit se džihádu
vztahuje na všechny duševně a fyzicky zdravé muslimy, kteří dosáhli puberty.

Je jasné, že to, co dělají migranti je z jejich hlediska logické. Jsou chudí a my bohatí. A je jedno pod jakými hesly se stěhování národů děje, důvod se v bezbřehém oceánu lidských práv a nepřehledných mezinárodních závazků vždycky najde. To, co se dnes děje je z hlediska běžně známých historických modelů důsledek naší slabosti. Jsme bohatí, ale nedokážeme svůj majetek hájit. To logicky znamená, že se o něj buď rozdělíme, nebo nám ho vezmou. Naše současná slabost není způsobena nedostatkem mocenských nástrojů, jimiž bychom expanzi odrazili, ale degenerací našich vlastních myslí. Demokracie je rozhodně správná cesta, pokud se ovšem zachovává základní princip demokracie, tedy respektování názorů a rozumných potřeb většiny. Nad dikci ústavy a zákonů jsme však nadřadili naivní infikované představy o tom, že naprosto všichni mají právo na vše a že je hanba být příslušníkem většiny a dokonce většinové názory hlásat, takže se lze ptát, kde jsou hranice politické korektnosti, úmyslné dezinformace a vlastizrady. Je to víc než ostuda, a když dojde na lámání chleba a volby změní politické klima, když nástroje moci přijdou do jiných rukou, pak se může stát, že ti, které jsme sem zvali a vítali, budou násilím vyháněni a bude docházet k excesům. Oboustranně. Ostatně, už několik let k nim v určitých oblastech Evropy dochází, ale nesmíme o nich hovořit. Evropská Unie místo případnému zabránění migrace by měla jasně a rezolutně oznámit (a také jednat), že je prostě na území Evropy nepustíme. Místo toho však politické elity diskutují a rozhodují, jak je rozdělit, kam je přesunout, koho přijmeme a koho ne a komu zaplatíme, aby si někoho vzal zpět. Nad tím politikové zatím zavírají oči a neodvažují se říci, že v zemi musí být pořádek a řád, byť na úkor jejich voličů. Kanaďané a Australané si dříve velice dávali pozor na to, koho pustit do země. Přistěhovalci museli ovládat jazyk a mít vzdělání nebo povolání, která jsou v zemi žádaná. Museli být dost mladí, aby si vlastní práci vybudovali existenci, nebo přinést dost kapitálu k založení vlastního podniku. Ale v nynější době muslimové u kanadského města Toronto strhli křesťanský kostel a již od roku 2007 na jeho místě stojí první čistě muslimské město na americkém kontinentu, nazvané Peace Village (Město míru).

V *multikulturalismu*, prosazovaném politiky a ochránci lidských práv, při soužití více kultur nemohou pro občany platit různé zákony a normy podle jejich původu či náboženství. Už teď německé soudy ve svých judikátech ustupují zvykovým normám islámu. Hypoteticky tedy bude za několik generací v multikulturální Evropě povoleno mnohoženství, nikoli však mnoho mužství. Úctu bude požívat jen vdaná žena, která porodí děti. Vdávat se bude za toho, koho ji vybere rodina. A pokud bude pracovat, pak jí to musí povolit manžel. Bude muset na veřejnosti chodit zahalená. Ramadan se stane národním svátkem a nahradí tak Vánoce a Velikonoce. Ty sice zakázány nebudou, ale slavit je budou rodiny ve vyloučených lokalitách, kam budou odsouváni ti, kteří nepřijmou korán atd. Tak totiž vždycky multikulturální pomatení skončilo. Jak krásně multikulturálně dnes žijí Indiáni v Americe! A taky jen přijali pár ztroskotaných námořníků a zbědovaných kolonistů.

Slovem „*migrační krize*“ se politici snaží navodit dojem, že jde o proces, který se jaksi děje mimo nás a my se mu musíme podvolit (stejně jako se podvolujeme zemětřesením nebo krachu na burze). Takle událost však není krize, protože my ji řešit můžeme. Je to pustý nájezd hord, které nemají na našem území legitimně co dělat. I když existují i ohledy humanitární, ale ty se musí řešit vždycky v rámci zákonů dané země a při respektování suverenity jejich hranic. Cokoli jiného je zvučelo (a neohánějme se vnucenými mezinárodními pakty a úmluvami, jsou-li navíc v rozporu s naší ústavou). Příliv migrantů není krize, je to výsledek neschopnosti či úmyslu bruselských vládnoucích elit plnit povinnosti, které jako správci Evropy mají. Nikdo dneska skutečně nechrání hranice, vedou se jen nekonečně žvásty, že je to třeba udělat. Ať už německá kancléřka stoupence islámu pozvala či nikoli, nemají tu legitimně co dělat a překročení hranice je trestný čin. Přistěhovalec musí žádat o legalizaci, musí se nově zemi přizpůsobit, musí v ní pracovat a uživit sebe a svou rodinu. Nic z toho přicházející hordy neplní, nerespektují a nejsou toho ani potenciálně schopny. Nejde

o migrační krizi, ale o nájezd, o invazi muslimů či demografické ofenzivě, o níž v devadesátých letech minulého století izraelský vojenský historik a teoretik prof. *Martin van Cleveland* nezastřeně tvrdil, že přijde den, kdy budeme muset lodě s uprchlíky potápět: „Když některé čluny vyhodíme do vzduchu, ostatní si to pak rozmyslí.“ Stejně fatálně se dnes pracuje s pojmem „*nepřizpůsobivý*“, což je ten, který se rozhodne, že některé zákony a normy dodržovat nebude. A přitom každý, kdo tohle koná je přece v dikci zákona pachatel nebo zločinec. Stejně tak je podivné, aby se různé skupiny přejmenovávaly podle aktuální situace. Cikáni (historický název doložený již ve 14. století), svou nedůvěryhodnou firmu vyměnili za označení *Rom*. Neexistuje národ, který by se po staletích existence přejmenoval jen proto, že se mu jeho označení nezdá dostatečně důstojné. Neoznačujeme věci správnými termíny (viz „*sociálně potřebný*“), skrýváme nepříjemné skutečnosti za balast eufemismů.

Pojem *segregace* neboli obecně oddělování či vylučování se začal po roce 1989 opatrně používat i k hodnocení problémů mezi majoritní společností a Cikány a za 20 let se ze segregace stalo pouhé *vyloučení*. Hovoříme o vyloučených lokalitách, vyloučených rodinách a jejich počet v celé Evropě roste. Pro aktivisty a ochránce lidských práv je to vítaný zdroj obživy, pro politiky neřešitelný problém, pro bezpečnostní složky černá mūra a pro prostého člověka něco, čemu se slušný člověk raději vyhne. Nedejme se však mást naivními či granty podplacenými komentátory, kteří tvrdí, že chyba je v nás, v majoritní společnosti, protože vytváříme vyloučené lokality a ghetta. Ty vznikají spontánně. Stačí, aby se někde usídlila cikánská rodina, záhy se tam přistěhuje několik spřátelených cikánských rodin a za pár let tam jsou jen Cikáni. Necikánské rodiny samy rychle odcházejí. Nikoli kvůli rasizmu, ale protože cikánské zvyklosti a styl života prostě necikánským sousedům nevyhovuje. A stejné je to s vyloučenými *no-go zónami* v Německu, Francii a jiných státech, místy kontrolovanými skupinami, které používají hrubou sílu k zabránění vstupu ostatním lidem, propukající v ničivou občanskou válku. Tisíckrát mohou vznikat úřady pro integraci, můžeme platit mraky cikánských poradců, k ničemu to nepovede. Lidé stejných kulturních a životních návyků se budou vždycky stahovat na jedno místo. A tenhle problém tu bude, dokud oni nezmění své tradiční návyky, náboženství, postoj k práci, zákonům a hygieně. V první řadě je třeba, aby si společnost ujasnila, zda je multikulturalismus vůbec možný a v návaznosti pak stanovila pravidla pro obecné soužití, platné naprosto pro všechny bez výjimky. A hlavně musí vyžadovat plnění zákonů a pravidel i za cenu represe.

Xenofobie je původně odborný pojem z psychologie, který znamená strach z neznámého. Stala se synonymem pro nenávisť k migrantům. Avšak vztah k migrantům je logický strach ze zcela známého a konkrétního. A možná je to i strach ze zamlčovaného. Čím hůř se daří integrace migrantů a čím více se oni sami podílejí na různých problémech, tím méně se o tom smí hovořit a psát.

Po mnoha tisíciletích se u nás relativizuje význam *vlastenectví*. Existují u nás tací experti, kteří tvrdí, že vlastenectví je zaostalý, zatuchlý, vyčpělý a dokonce pokroku nepřátelský pocit. Horší je, že totéž hlásají politici, média a aktivisté, kteří jsou napojeni na zahraniční mocenské a ideologické elity a snaží se prosazovat jejich velmocenskou politiku. Vše co se staví proti zájmům Ameriky nebo jí podřízenému Bruselu je tudíž nekorektní a hanebné. Neblahým podhoubím této nekorektnosti je prý vlastenectví, které je vlastně totéž co nacionalismus, a ten se prakticky rovná fašismu a v pozadí je poklonkování Putinovi. Takhle nějak vypadají myšlenkové konstrukce těch, kteří denuncují vlastenectví. Proti němu staví jako zářný příklad evropanství. A tohle nové evropské vlastenectví ale nebude ctít naše hodnoty, ale hodnoty Německa a něco málo Francie do té míry, kolik jim Němci dovolí. Pokud nám různí evropsky naladěni chytrolíni spílají, pak ve skutečnosti nikoli proto, že jsme vlastenci, ale proto, že hájíme české, moravské a slezské tradiční životní hodnoty a naše politické a hospodářské zájmy proti německým, francouzským, americkým a konec konců i arabským a samozřejmě i ruským a čínským, jenže takhle se to říci nesmí.

Co se týká *korektnosti*, u ní má jít v představách ideologů o princip, že je třeba každou událost, která by nekorektností jen zaváněla analyzovat i z pohledu opačného, když už ji musíme odvyšlat, a navodit dojem, že nic není jen špatné, ale ve všem jsou i kladné pozitivní rysy. *Vyváženost*, jak si ji definovala veřejnoprávní média, je metoda, jak se tvářit objektivně, ale současně lidem nenápadně říkat, co si mají a nemají myslet.

Vymíráme, protože se moderní společnost zabývá vším možným, jen ne tím, aby přirozeně fungovala. A tak chtějí politici řešit tuto situaci také přijímáním migrantů. A přehlízejí, že většina přistěhovalců neumí a často ani nechce pracovat a nebude platit daně. Podstatné je pro ně budovat další úřady, všichni budou dostávat dávky, a to znamená vyšší obrát peněz v bankách a samozřejmě ti, kteří si jídlo a další zboží nenakradou, nebo nedostanou od bohatě dotovaných aktivistů, budou si ho kupovat. To vše si přistěhovalci pořídí za různé sociální podpory a příspěvky na asimilaci. Že se to bude hradit z našich daní, to žraloky politiky, bankovnictví a byznysu nezajímá. Je jedno, jak se naše peníze přestěhují do jejich kapes, hlavně, že to bude rychle. Že jde v případě migrace o parciální zájmy vládnoucích vrstev, dokládá kromě jiného to, že Ukrajinci, pokud u nás žádají o pracovní povolení, musejí čekat měsíce a někdy i déle než rok, neboť umějí a chtějí pracovat a dobře pracovat budou. Ale pokud jde o běžence, to je jiná. Pro ně se musí zaměstnat noví úředníci, aktivisté dostanou další tučné granty, proto se záležitosti vyřizují přednostně a s entuziasmem pro byrokracii nebývalým.

Nejohrovnější zbraní hromadného ničení, která je ve svých důsledcích strašnější než atomová bomba, i když to zní možná paradoxně, jsou „lidská práva. Proč s námi bojovat zbraněmi, stačí, aby se do Evropy odstěhovaly statisíce muslimských rodin. Vždyť proč se válčí? Hlavně aby se obsadila nepřátelská území. A my, namísto aby jsme odráželi invazi muslimů podobně jako Římané proti nájezdům Germánů, přestali jsme dělat to, co dělá každý fungující stát, a to je ochrana integrity a suverenity země a jejich občanů. Začali jsme válku za lidská práva a tu válku prohráváme, lépe řečeno už jsme prohráli. Učili nás, že vlastizradou je to, pokud by chtěl někdo vydat tuto zemi a její lid nepříteli a nově všechno to, co jsme milovali a v co věřili a to je prý dnes špatně. Zločinem vlastizrady je dnes vlastenectví. Dozvídáme se, že tato země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu a že o svém osudu nesmíme rozhodovat my, ale že za nás myslí OSN, NATO, EU, lidskoprávní organizace a mezinárodní soudy, že národy, které dobře hospodařily a žijí si díky úsilí generací předků dobře, mají se dobrovolně vzdávat svého bohatství ve prospěch tzv. potřebným národům. Od středověku k nám přicházeli cizinci a usazovali se tu. Existovaly jen tři podmínky: přijmout naši víru, ctít zákony českého krále a poctivě se žít. České království bylo pohostinnou zemí a ten kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán. Jak bychom si mohli poradit s muslimy, když si nedokážeme poradit s Cikány?

Xenofobie vyjadřující odpor, nepřátelství ke všemu cizímu, strach před ním, nedůvěra k němu je pozorována i u dalších živočichů. Je to forma strachu ze všeho neznámého, především z cizinců a všeho cizího (tedy z projevů odlišných kultur, zemí, náboženství apod.), respektive všeho co pochází z ciziny, případně co je (co pochází) mimo vlastní sociální útvar (skupinu, podnik, kmen, národ, stát apod.). Obavu z cizího můžeme u člověka pozorovat již na kojencích ve věku od tří měsíců. Xenofobie je ve své elementární podstatě pocitem vrozeným a v našem vztahu k Cikánům opodstatněným. Do Evropy přitáhli Cikáni po roce 1200 z Indie nezvaně a podvodně. Hlavním způsobem jejich obživy bylo zlodějství, podvod nebo loupeže a až na výjimky tu fakticky nevývratně a chráněně parazitují. Je například přehlíženo a zamlčováno, že děti olašských cikánů, jsou ve svých rodinách odmalička učeni, že pracovat jako gádžové (běloši) je hanba a že jsou úspěšně vedeny ke krádežím, takže umění krást se jim stalo hodnotou samo o sobě. Ačkoli nelze posuzovat všechny Cikány šmahem, přesto cítíme ve vztahu k nim jistou nedůvěru. Slovo *xenofob* vymysleli „odborníci na lidská práva“ pro ty, kteří nemají rádi Cikány. Šmahem všechny. Stejný pohled platí pro všechny cizince,

pokud k nám přicházejí nebo přijít chtějí. Je přirozené bát se těch, kteří nechtějí dodržovat zákony, kteří neznají a odmítají naše zvyky, nemají elementární hygienické návyky, ubližují ženám, nedorozumí se s námi, kradou a jen křičí a natahují ruce. Náš strach tu většinou pramení nikoli z neznámého, ale naopak z velmi dobře známého. Tohoto pocitu se nezbavíme tím, že nám budou politici spílat, aktivisti se nám budou posmívat, média blahovolně mentorovat a dětem na školách vymývat mozky. Místo komunistických dogmat, o kterých se nediskutovalo, nastoupil boj proti xenofobii, o níž se rovněž nediskutuje.

Už nejméně 25 let vysvětlují politici, novináři a experti (tedy ti správní, demokratičtí), že jen oni mají pravdu a jak odporní jsou estébáci, komunisté, nacionalisté, xenofobové, populisté, euroskeptici, rusofilové, čínanofilové a další osobnosti našeho veřejného života. Díky tomu, že lidé nevěří a nepodléhají prázdným frázím elit, je země rozdělená.

Pro většinové, původně *monoetnické* neboli jednonárodnostní obyvatelstvo je většinou nepřijatelné přisvojit si kulturní praktiky národnostních a náboženských menšin, jež byly historicky vzato také monoetnické a vzpírá se myšlenka, že by se kdy mohly stát skutečnými spoluobčany většin. Předseda vlády Spojeného království Velké Británie a Severního Irska sir *Winston Leonard Spencer Churchill* sice vyhlásil: „Udržme Británii bílou!“, ale nyní jeho premiérské křeslo získal multimilionář *Rishi Sunak*, hinduista indického původu. Také Japonci vytrvale odmítají otevírat dveře příchodům. A nejen oni. Účastník nedávné německé demonstrace proti přílivu přistěhovalců řekl: „Raději připustit pokles počtu obyvatelstva, než do země vpustit spoustu cizinců.“

Hlavním rysem systému mezinárodních smluv je očividná ztráta národní kontroly. Zavedení schengenského prostoru ztěžuje evropským národním státům kontrolu nad vlastními hranicemi a nad vlastním územím. Již roku 1977 se v sídle židovské *Nadace bratří Rockefellerů* v Pocantiku údajně jednalo také o přemísťování muslimů do budoucí Evropy. Spolu s *Davidem Rockefellerem*, *George Sörosem* a *Zbigniewem Brzezinskim* se tohoto uzavřeného velmocenského jednání zúčastnil i zastánce „humanitárního bombardování“ Srbska *Václav Havel*, který byl vybraný za českého prezidenta a který měl připravovat zapojení českého státu do tzv. schengenské spolupráce, znamenající faktické zrušení hranic evropských zemí. O Havlově vybranosti nepřímo svědčí například muzikolog a publicista *Zdeněk Mahler*, který zveřejnil: „Při akci na Havlovo propuštění z vězení, kdy bylo zajištěno, aby Havel mohl nastoupit v některém divadle na Broadway, ozval se tichý pokyn od spisovatele *Pavla Tigrida*, narozeného do židovské rodiny jako *Pavel Schönfeld*, že s Havlem jsou jiné plány, než aby se ztratil v exilové anonymitě.“

V multietnické demokracii jde také o řízené křížení ras podle plánu iniciátora vzniku EU hraběte *Mikuláše Coudenhove Kalergiho*, aby vznikl stejný, méně inteligentní, spokojenější a poslušnější lid. Tak třeba francouzský prezident *Emmanuel Macron* „formuloval hrdou koncepci francouzského národa, který přijímá odlišnosti jako své nejvlastnější jádro“, anebo když prohlásil: „Není žádná francouzská kultura, ale pouze různé kultury ve Francii.“

Demokratura je pojem složený ze slov demokracie (demos – lid, kratos – vládnout) a diktatura (z lat. dictator), který označuje diktaturu vydávající se za demokracii.

Spisovatel *Vilhem Moberg* jako demokraturu chápal režim, ve kterém jsou média využívána k manipulaci s veřejným míněním za účelem, aby si občané mysleli, že žijí v demokracii. Svoboda slova tu sice formálně funguje, ale politika i média jsou ovládány systémem, který umí zařídit, aby veřejně diskutované byly pouze určité názory. Nevhodné názory jsou z diskuze vylučovány anebo vytlačovány, takže občan je ovlivňován nepravdami. Tento stav má velmi blízko k tzv. *politické korektnosti*, kdy pravdy jsou buď překrucovány, nebo úplně zamlčeny. Do českého povědomí termín demokratura uvedl český písničkář *Karel Kryl* po návratu do vlasti, aby vyjádřil zklamání nad našim vývojem po „sametové revoluci“.

Meritokracie, vláda nadaných (z lat. *meritus* = *zasloužilý* nebo *meritorius* = *důležitý* a řec. *kratos* = vláda) je postavená na myšlence, že výkonové faktory (úsilí jednotlivce, jeho aktivity, schopnosti, vzdělanost, výkonnost, pile a zájem) hrají důležitější roli než faktory dané (pohlaví, věk, národnost, rasová příslušnost a sociální původ). Dle britského sociologa a politika *Michaela Younga* pouze inteligence a nadání mají rozhodovat o postavení člověka ve společnosti. Již podle čínského filosofa *Konfucia* v 6. stol. př. n. l. by ti, kteří mají vládnout, neměli být vybíráni na základě svého zděděného statusu, ale na základě svých schopností a zásluh.

Demokracie u Larry Romanoffa, kanadského spisovatele ruského původu, je nejnebezpečnějším náboženstvím. Především Američané jsou přesvědčeni, že určitá forma volebního systému s více stranami, kterou lze volně označit jako demokracii, je i přes občasné nedostatky správnou a jedinou cestou dle vůle Boha, protože je od narození učili, že všechny národy usilují o jejich nadřazenou a osvícenou formu vlády a že postupně budou přirozeně tihnout k tomu, co Američané považují za pravdivé – že demokracie, ať už je definována jakkoli, je „univerzální hodnotou“, neboť představuje vrchol civilizace. Demokracie je totiž velmi často prezentována jako odraz „tužeb celého lidstva“. Tyto názory, postoje a přesvědčení nebyly otevřeně nikdy zpochybněny nebo dokonce diskutovány a díky intenzivní a neustálé mnohogenerační propagandě získaly status zjevných náboženských pravd, které nelze zpochybnit, protože jsou ze své podstaty nezpochybnitelné. „Demokracie“ byla povýšena na náboženství tak svaté, že pouhé zpochybnění jejího významu je považované za vlastizrádné rouhání...

Když evropští bankéři chazarského původu, působící v londýnské City podnítli sérii evropských převratů, které nahradily panovníky, byla jedna z jejich hlavních motivací vytvořit takovou formu národní vlády, která by jim zabezpečila nadvládu. Aby toho bylo možné dosáhnout, bylo nutné nahradit monarchii vládou zcela ovládanou ze zákulisí. Výsledkem je systém boje o moc vícero stran, kdy politicky ambiciózní, ale nemajetný, neinteligentní, neinformovaný a z velké části neschopný člověk z ulice se dá mnohem lehčeji koupit, ovládat a zkorumpovat, než ten nejlepší a nejchytřejší...

Podstatou demokracie je, že několik „neviditelných lidí“ manipuluje zmatené občanské stádo, aby uvěřilo, že ovládá transparentní systém vlády, a to tak, že si vybere jednoho z dopředu vybraných kandidátů, kteří jsou již koupení a zaplacení stejnými neviditelnými lidmi...

V skutečném světě demokratické politiky jsou parlamentní debaty přetvářkou. Vládní politika v každé „demokracii“ je zcela špinavá záležitost a nikoli onen vznešený a nezištný systém, který se prezentuje v učebnicích. Žádný člen demokratického parlamentu ve skutečnosti „nesmí hlasovat jen podle svého svědomí“, s výjimkou těch nejbanálnějších záležitostí...

Opoziční strany neslouží žádnému užitečnému účelu a ničeho nedosahují. Opozice je zcela vykastrovaná, naprosto bezmocná. Může pouze zdržovat a nemůže ani zabránit žádnému zákonu nebo opatření vládnoucí strany. Situace není jiná, pokud vládní strana nemá většinu křesel v parlamentu a je nucena vytvořit koalici s některými menšími stranami. Dojde k určitému ústupku, ale v koaliční smlouvě bude uvedeno, že menšinová strana podpoří vládu při všech hlasováních v parlamentu, čímž si udrží většinu...

Falešnou propagandistickou kampaň, jejímž cílem bylo vštípit americké psychice teologii demokracie, zahájili na počátku 20. století Židé *Edward Luis Bernays*, psycholog a spisovatel literatury faktu a *Walter Lippmann*, novinář a politický komentátor. Řídili se pokyny Rothschildů a londýnské City. Své teorie a návody čerpali od těchto sionistů a ve skutečnosti je testovali ve Velké Británii, než je přenesli do USA...

Dnešní Čína je meritokracií s otevřenými dveřmi. Nejvyšším orgánem státní moci je tu *Národní lidový kongres NPC*. Skládá se ze zástupců, kteří jsou voleni z různých provincií, regionů a vládních orgánů v celé zemi. Každý kongres je volený na pět let. Volí a jmenuje členy do ústředních státních orgánů, včetně předsedy, místopředsedů, generálního tajemníka a dalších členů Stálého výboru NPC. NPC volí také presidenta a vicepresidenta Čínské lidové republiky. Je tu fakticky jediná komunistická strana, kde jsou všichni „na jedné lodi“ a hledají nejlepší dlouhodobé řešení pro celou republiku. Čínští vládní úředníci tedy nejsou „politici“, kteří soupeří na základě ideologie, ale spíše „úředníci vládního managementu“, kteří hledají řešení. Dochází i k dlouhým a dokonce i bouřlivým diskuzím, dokud se nepodaří všechny protichůdné názory uklidnit a sladit do jednomyslné dohody, ale přesto jsou všichni v „jednom týmu“ a hledají nepřijatelnější výsledek pro společnost jako celek. Na rozdíl od USA a Západu Číňané raději hystericky nevyvěšují špinavé prádlo na světlo světa. Rodinné hádky i drastická opatření se drží uvnitř domova, kam patří, a zahraničním sousedům se prezentují jednotnou tvář. NPC je příkladem toho, jak dospělí lidé rozhodují bez dětinského pozérství a hašteření, které se odehrává v západních politických systémech...

Také čínský systém má „opozici“, ale tento orgán má zásadní rozdíly oproti západním vládám: Nefunguje totiž jako „opozice“, ale spíše jako *poradní orgán*. Tento orgán má za úkol nejen *zvažovat směřování a politiku vlády, ale také navrhopvat alternativy* a předkládat doporučení. A vláda musí ze zákona všechny její konzultace zvážit a reagovat na ně, což také činí. Tuto spíše kritickou než opoziční skupinu tvoří marginalizovaní „*ztroskotanci*“ jako je tomu ve většině západních systémů, ale *druhá úroveň* mimořádně kompetentních lidí, kteří nebyli vybráni do nejvyšších vládních funkcí a která byla vytvořena proto, aby přispěla k rozvoji své země...

V Číně je rozhodujícím požadavkem k řídicí pozici *co nejdůkladnější vzdělání*. Například v *systému přijímacích zkoušek na vysoké školy Gaokao*, které každoročně skládá přibližně 10 milionů uchazečů je soubor zkoušek poměrně náročný a možná i drsný. Zahrnuje mnoho předmětů a zabere tři dny. Testy vyžadují široké znalosti, hluboké vědomosti a vysokou inteligenci, pokud má člověk uspět. Tyto zkoušky jsou založeny výhradně na znalostech a zvýhodňování je nemožné. Získání vysoké známky opravňuje studenta ke vstupu na jednu ze dvou nebo tří nejlepších univerzit, což mu po ukončení studia prakticky zaručí skvělou práci, vysoký plat a dobrý život...

Málokdo ze Západu ví, že v Číně existuje také zvláštní *systém advokátních zkoušek*, které musí složit každý absolvent právnické fakulty, aby mohl v Číně vykonávat právnickou praxi. Ze zhruba 250 000 absolventů právnických fakult, kteří se ke zkoušce přihlásí, jich jen asi 20 000 zkoušku složí a získá kvalifikaci pro skutečnou právní praxi...

Nejpřísnějšími zkouškami jsou v Číně *zkoušky do státní správy*, a to podle Císařských úřednických zkoušek, trvajících až 72 hodin, kdy zkoušku může složit téměř každý, i ten z nejméně vzdělané rodiny v nejchudším městě a pokud si vedl dostatečně dobře, může nastoupit do státní služby a případně se vyšvihnout na vyšší manažerskou pozici. Při setkání s někým, kdo nastoupil do státní služby, si můžete být jisti, že mluvíte s člověkem, který je nejen neobyčejně inteligentní, ale také mimořádně vzdělaný a znalý široké škály národních otázek, a navíc patří mezi 0,01 % nejlepších z 1,5 miliardy Číňanů...

Úspěšná zkouška do čínské státní správy je jen začátkem 30 až 40 let sbírání znalostí a zkušeností nutných k tomu, aby se člověk mohl stát členem čínské ústřední vlády. Nejlepší 1 % z této malé skupiny pak vytvoří politbyro a jeden z něho se stane čínským prezidentem... Lidé, kteří složili zkoušky do státní služby a stanou se vysokými úředníky a státními zaměstnanci v čínské národní vládě, vstoupili do celoživotní kariéry v ohromné meritokracii, kde povýšení a odpovědnost lze získat pouze na základě prokázaných schopností. Zde

bychom mohli vzít v úvahu i to, že Číňané údajně dosahují v standardních testech IQ asi o 10 % vyššího skóre než běloši ze Západu...

V Pekingu se skrývá instituce, která je téměř jistě nejlepší univerzitou na světě, která se nepodobá žádné jiné a jejíž kvality v koncepci a provedení zahanbují všechny západní univerzity. Tato univerzita, někdy nazývaná „nejtajemnější školou v Číně“, je Ústřední univerzitou, jejíž seznam studentů i vyučujících řádově převyšuje vysoké školy jako Cambridge, Sorbona nebo Harvard, kde třeba za 5 milionů dolarů do nadačního fondu získáte přijetí pro svého přítroblého potomka, kterého budou učit především tzv. adjunktní „profesoři“ na částečný úvazek. Cílem čínské Ústřední univerzity je dál vychovávat a vzdělávat osoby, které složily úřednické zkoušky a připravovat je jak na jejich karierní růst, tak na povinnosti spojené s řízením země. Ústřední univerzita je školícím pracovištěm pro budoucí vedoucí představitele Číny a jejím ředitelem je obvykle čínský prezident. Nejenže přijatí studenti jsou ti nejlepší a nejchytřejší z 0,01 % těch, kteří složili zkoušky do státní správy, ale profesori jsou světově unikátní, na hony vzdálení adjunktům na většině amerických univerzit. Mezi hostujícími přednášejícími jsou vysocí čínští úředníci a někdy také nejuznávanější světoví odborníci z jakékoli země na vše od ekonomie a mezinárodních financí až po sociální politiku, zahraniční politiku, průmyslovou politiku a dokonce i vojenské záležitosti. Základem vzdělávací politiky univerzity je, že *vše je na stole*. Neexistují žádná zakázaná témata, a dokonce i reakční, revoluční, nebo prostě jen bláznivé postoje jsou diskutovány, analyzovány a znovu diskutovány až do vyřešení. Obecně platí, že nejnadanější mladí úředníci a úředníci středního věku navštěvují tuto universitu v různých intervalech, a to vždy až na jeden rok, aby si rozšířili své znalosti a porozuměli všem otázkám týkajících se Číny a její státní správy, po čemž obvykle následuje povýšení. Tito lidé se neučí, jak být lepšími „politiky“; učí se, jak „řídít“ všechny aspekty země...

V západních demokraciích jsou „politici“ a „státní úředníci“, což jsou dva zcela odlišné druhy, přičemž státní úředníci jsou ti, jejichž práce má vyžadovat seriózní pověření. Tito lidé mají fungovat navzdory politikům. Protože však Čína má pouze jednu „stranu“, nemá nic, co bychom mohli označit za „politiky“ - ve skutečnosti a realitě jsou všichni čínští vládní úředníci tím, co lze označit za „státní úředníky“...

Mezi kvalitou „politiků“ v západních zemích a čínských vládních úředníků, respektive mezi kvalitou čínské meritokracie a západní demokracie je obrovský rozdíl. Jedním z nejoslnivějších nedostatků západního demokratického modelu je, že volení úředníci včetně prezidentů a premiérů nepotřebují pro výkon své funkce žádné kvalifikační předpoklady. V demokratickém volebním systému s více stranami se o vedoucí postavení může úspěšně pokusit fakticky kdokoli. Vláda se strategickým řízením celé země je potom považována za jakýsi druh týmového sportu, kde nezkušenost a nekompetentnost nejsou rozhodujícími faktory pro získání vedoucí pozice.

Závěrem

Západní neodborné vlády pod patronátem malé skupiny mezinárodních židovských elit vedou své i ostatní státy ke krachu. Slavná Amerika se svými vražděnými prezidenty nemá ani vlastní měnu, ale půjčuje si dolary od soukromé americké centrální banky FED, založené Židem *Paulem Moritzem Warburgem*. USA má u této banky všechny své pozemkové nemovitosti v zástavě.

Státní dluh Spojených států amerických je nejvyšší ze všech zemí - na osobu připadá 47.092 dolarů. A je příznačné, že nejvíce dluží Číně, od které si dál půjčuje a kterou přitom spolu s Ruskem prohlašuje za svého úhlavního nepřítele.

V publikaci *Peníze a nejen peníze* jsem Ameriku nazval dravým dítětem Evropy. Myslím, že Američané mají svoji nelítostnou dravost geneticky danou. Švýcarský romanopisec a básník *Blaise Cendrars* v románě *Zlato* (Bernard Grasset, Paris 1925), takto popisuje Newyorský přístav v roce 1834: „Tady se vylodíují všichni ztroskotanci starého světa. Ztroskotanci, nešťastníci, nespokojenci. Lidé svobodní a nepoddajní. Ti, jimž nepřálo štěstí; ti, kteří vsadili vše na jednu kartu. Ti, které rozkotala romantická vášeň. První němečtí socialisté, první ruští mystikové. Ideologové, pronásledovaní všemi evropskými policiemi, ti, které vyhnalo domácí zpátečnictví. Drobní řemeslníci, první oběti narůstajícího průmyslu. Francouzští foureiristé, karbonáři, poslední žáci „neznámého filosofa“ Saint-Martina a přívrženci skotské víry. Velcí duchové a pošetilí hlavy. Kalabrijské zbrojníky a řečtí vlastenci. Irští a skandinávští zemědělci. Oběti napoleonských válek a diplomatických kongresů, jednotlivci i celé národy. Karlisté, Poláci, uherští vzbouřenci. Blouznivci všech revolucí třicátého roku a poslední liberálové, kteří opouštějí vlast, aby se přidali k velké Republice, dělníci, vojáci, obchodníci, bankéři všech zemí i Jihoameričané, spřeženci Bolívarovi. Ani v dobách Francouzské revoluce, ani za vyhlášení Nezávislosti (27 let před nastoupením Lincolna na presidentský stolec) v dobách plného růstu a rozkvětu, nikdy nepoznala newyorská nábreží tak nepřetržitý nápor. Vystěhovalci se vylodíují ve dne v noci a na každé lodi, v každé lidské zásilce je alespoň jeden představitel silné rasy dobrodruhů.“

I nejprostší západní člověk prozírá a vidí, že „jeho“ demokratickou vládu tvoří v parlamentních žvanírnách vychytralí packalové a stále víc se přiklání k tomu, že *Protokoly sionských mudrců* nejsou jen nějakou podružnou „konspirační teorií“.

Je utajováno, že podle nezvratných důkazů izraelského historika *Šlomo Sanda* více než 90% všech Židů rozptýlených po světě jsou potomci Chazarů, spolku nájezdných turkidských a hunobulharských klanů smíšených se Skythy, kteří kolem roku 740 přijali judaismus, a že asi jen 5% ostatních Židů jsou skuteční potomci Semitů biblického Izraele.

Protokoly sionských mudrců, sepsané údajně na tajném setkání židovsko-zednářských bankéřů v domě Rothschildů v roce 1773 jsou plánem, jak dostat pod kontrolu veškeré světové jmění a dění. V tomto spise, nehledě na jeho vznik a pravost nebo nepravost, lze vidět skutečný stav světa, tak jak jej dnes máme. Zápisy určují, kterak se má veškerý státní řád *gójů* (*Nežidů*) zničit zřízením liberálních demokracií, aby se v nich národy uvedly s pomocí kapitálu a hromadných sdělovacích prostředků do stavu duchovní dezorientace, do nesnesitelného *mišmeše* (v jidiš *míchanice, nepořádku*), do všeobecného amorálního chaosu, aby potom, až bude zmatek a bída vrcholit, samy zatoužily po pevné řídicí moci od strůjců *Nového světového řádu*, totižto „*knížat z domu Davidova*“, kteří pak tuto planetu krvavě převezmou i oficiálně.

Americký průmyslník *Henry Martin Ford*, ještě nezastrašen, v knize *Mezinárodní Žid* o Protokolech napsal: „Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.“

Protokoly podle všeho nejsou proroctvím, ale realistickým programem působení světového chazarského židovstva. I tu jakoby platila slova 32. amerického demokratického prezidenta *Franklina Delana Roosewelta* z roku 1945: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak bylo naplánováno.“ Určitě věděl, o čem mluví, vždyť podle svého zetě, burzovního makléře, spisovatele a konspiračního teoretika *Curtise Beana Dalleho*, byl sám jen vykonavatelem příkazů. A šéf světově nejlepší izraelské zpravodajské služby Mossad *Efraim Halevy* dokonce veřejně prohlásil: „Uchopili jsme svět jako místo, kde jsou k dispozici věci, které chceme vědět nebo chceme získat.“

Český politolog *Václav Bělohradský* v knize *Společnost nevolnosti* napsal: „Politické strany v demokracii zredukované na volební mechanismy nemohou nic změnit, naše stále brutálnější ohrožované pozemské zde a nyní nezachrán. Změna musí být v demokratické společnosti

sdíleným cílem většiny občanů, ale kde se má taková změna zformovat, když veřejný prostor je vyprázdněn mocným bavičským průmyslem a cenzurován kapitálem? Řešením není změna volebního systému, řešením je volba systému, který umožňuje změnu... Všechny etablované strany systému jsou v epoše globalizované ekonomiky pravicové, všechny prosazují právo na co největší míru bezohlednosti finančních oligarchií, jejichž zájmy chrání... *Povinnost rebelovat* proti nemorálním zákonům, rozkazům a institucím plyne ostatně i z naší ústavy, v níž je zakotveno právo bojovat proti zločinnému politickému systému. Poznáme jej podle tří znaků: za prvé rozpor s morální tradicí země, za druhé neexistence legální cesty ke změně zákonů a za třetí monopol moci v rukou vlády, na kterou se platnost zákonů (ani jejich vlastních) nevztahuje.“

V románu černošského spisovatele *Johna Olivera Killense* „Jongblood“ (1954), v češtině vydané pod názvem „Což Daniela nezachránil Pán?“, o vychvalované americké demokracii vypovídá prostá černá americká žena z Jižní Karolíny: „Tahle země vylezla z matčiny dělohy s drsnou lží na rtech. Všichni lidé si prý jsou rovni – Ale *Jiří Washington* měl otroky – a měl je dokonce *Tomáš Jefferson*.“ Učebnice dějepisu zamlčují plnou pravdu. Nedočteme se, že v občanské válce Severu proti Jihu bylo osvobození otroků pouhou záminkou, že ve skutečnosti šlo o udržení obrovských plateb Jihu pro Sever. Za připomenutí stojí i výrok *Isabely II.*, nekatoličtější královny Kastílie, po návratu *Kryštofa Kolumba*: „Nový svět je velké neštěstí.“ Francouzský generál období revoluce a konsolátu *Jean-Victor-Marie Moreau* řekl: „Být svobodný znamená moci si zvolit, či chceš být otrok.“

Ačkoli demokracie mají existovat na principu prospěšného podřízení menšiny většině a uznání rovnosti, svobod a práv občanů, ve skutečnosti jsou oligarchiemi, vládami malých skupin bohatých na úkor ostatních. Vysvítá, že z vrcholu pyramidy těchto oligarchií již dlouho vládne několik nejbohatších, nejchytřejších a nejchamtivějších židovských rodin či jednotlivců. To, že každá lidská společnost je uspořádána do hierarchie dominance neboli posloupnosti ovládnutí, je od jejího počátku přírodní zákonitostí. Oligarchické struktury v běžném chodu společnosti nakonec dominují vždycky, bez ohledu na to, o jaký typ politického systému jde.

Účelem tohoto ponejvíce kompilátu z knih i nejmenovaných spisovatelů, je především pro mne samého, osvětlení pojmu demokracie.

Praha, květen 2023

V znamení tryzubu

To, co je většinou označováno za normální, často bývá ve skutečnosti zlem, založeným na vykořisťování lidí a planety Země, systémem vymezovaným kolonialismem, imperialismem a kapitalismem k potlačování skutečné demokracie, k útlaku, vraždění a hubení, systémem *tryzubským*, sloužícím k hromadění bohatství a moci převážně chazarskými jedinci, systémem utvářejícím *New World Orde* - NWO - Nový světový řád.

Tryzub je ukrajinský atribut dravého sokola-rarohe v střemhlavém letu za kořistí. Nejedná se tedy o *trojzubec*, o kopí se třemi hroty, symbol starořeckého boha Poseidona, anebo o *trišuru* hinduistického boha Šivy. Tryzub byl symbolem nelítostných chazarských výběrčích daní a výpalného v Chazarské říši 8. a 9. století v oblasti od Volhy ke Dněpru a od severo-východního břehu Kaspického moře až k Asterábadu a k úpatí severovýchodního Kavkazu.

Chazaři byli národem, který hromadně přijal židovské vyznání. Více než 90 % všech Židů rozptýlených po světě jsou etničti Chazaři. I mnozí nynější Ukrajinci jsou potomci Chazarů. Málokdo už ví, že v druhé polovině 19. století, kdy se židovská elita počala zabývat hledáním trvalého sídla Židů, byla oblast provincie Ruské říše *Tavrida*, rozkládající se na většině Krymského poloostrova a na části jižní Ukrajiny považována za nejpřírozenější a nejvhodnější variantu a že úsilí, vedoucí k vybudování Izraele na Krymu, vyvinul s pomocí úvěru 15 milionů sovětskému vedení od amerických prezidentů a magnátů, zejména americký agronom *Joseph Borisovich Rosen*, který byl od roku 1921 vedoucím ruské pobočky *American Jewish Distribution Committee*, zkráceně *Joint* a v letech 1924 až 1938 ředitelem *American Jewish Joint Agricultural Corporation*, zkráceně *Agro-Joint*.

Tryzub se kolem roku 1900 stal symbolem ukrajinských nacionalistů. Během druhé světové války byl používán *Organisací ukrajinských nacionalistů* a od roku 1992 je státním znakem Ukrajiny a ukrajinské prezidentské vlajky.

Tryzubská mafie Chazarů řídí světové hospodaření do větší katastrofy než v roce 1929, kdy se výroba sníží více než o 70 %, kdy počet nezaměstnaných přesáhne desítky milionů, kdy ceny zemědělských produktů a surovin z bývalých koloniálních krajín budou rychle klesat, čím se krize přenesení i do těchto částí světa a zapříčiní hromadné přemísťování jejich obyvatelstva, kdy tato krize rychle rozloží světové měnové vztahy a obchod, zruší volnou směnitelnost za zlato a měny a vytvoří uzavřené měnové bloky, kdy obchodní smlouvy dojednané před krizí budou rušeny, kdy vlády budou chránit své trhy vysokými cly a dovoz zboží bude vázán na odběr vlastních produktů, kdy se o zúžený světový trh bude vést urputný cenový boj, kdy se nejbohatší z bohatých znovu skokem obohatí a kdy ožebračení lidé opět budou stát dlouhé fronty na řídkou polévku.

Praha, 2007

Z L Ý S E N

Píši glosu o globalizaci a najednou se ozývá netrpělivé drnění zvonku. Před domem stojí několik limuzín. Jedna z vystoupivších postav mi sděluje: „Jsme hradní delegace. Jsi vybrán jako zástupce lidu k slavnostní řeči a ke spolupodpisu smlouvy s anglickým vládním dvorem. Koukej se hodit do gala!“ S těžkým pocitem zrady na sobě samém píši potom podle nápovědy jakoby svůj projev: ...z vůle prostého lidu... nezlomná jistota přátelství... navždy spolu... s Vaší neochvěnou ochranou... pod Vaším vedením...

A jsem na Staroměstském náměstí s hostitelskými stánky. Davy Pražanů se tu zdarma nacpávají opečenými klobásami, lijí do sebe pivo, cikáni oddělení policejním kordonem od Ukrajinců. Na jedné straně tanky Základny americké armády, na druhé parádní česká vojenská jednotka, pod tribunou potentátů útvar jakýchsi nových ozbrojenců. Všude přežvykují lidé, hlava na hlavě, výkrmna. Ze všech stran chaotická hudba, blekotání raperů, ječivé dudy, provolávání Alláh Akbar!, harmoniky, flašinet, všechno možné. Do toho vpadají hymny. Na řadě stožárů pleská anglická zástava, hvězdnaté prapory Evropské Unie a USA, Izraele s Davidovou hvězdou, Ukrajiny s chazarským tryzubem, na konci naše bíločervená vlajka s modrým klínem.

Dlouho trpně a trapně čekám vysoko na pódiu za vratkým řečnickým pultíkem. Konečně objevují windsorského představitele, jak si sám přesazuje do truhlíku upomínkový keřík. Ochranka ledabyly čistí starého Angličana od hlíny.

Fanfáry, přelet formace bojových letadel, dělové salvy. Lhostejným žvýkačům čtu projev, tleskači kolem tleskají, voláči kolem volají: Sláva! Sláááva! Podepisujeme smlouvu. Z ničeho nic mrholí, text na papíře se hned rozpíjí. Jeden z tajných mě chlácholí: „Nevadí, nevadí, s tím si poradí umělá inteligence. Běž si také dát něco pod zub! Nemusí žrát jen ti dole.“

Probouzím se celý zpocený.

Praha, 19. prosince 2023

Hodnocení: Sen navazuje na moje večerní úvahy o globalizaci, o Novém světovém řádu NWO. Je zajímavé, že byl dlouhý, ačkoliv proběhl při krátkém, snad mžikovém zdřímnutí po snídani ráno v pět hodin.

Sen byl trýznivý: Nehledě na hanebný pocit zrady, samozřejmě, bez jediné námitky jsem přijal pokořující a nepochybně zločinné pověření; pohrdal jsem přitom sebou samým, natož lidmi, dobře vědoucími, že jsou zas jen klamáni a lacinou baštou kupování k dalšímu zotročování.

Freud by si všimnul, že sen probíhá zcela bez žen. Snad proto, že si jich vážím víc než mužů - samozřejmě krom výjimek, jakou je třeba fanaticky války chtivá česká ministryně obrany - anebo protože ženami jsou moje sestra a zemřelá matka. A snad že mi sex již nechybí, že jsem už na něj ztratil chuť, téměř jsem vyhasnul a stačí mi oddané přátelství. Ale co když mi sex přece jen nějak chybí? Anebo že bych ženy po tom, co jedna se se mnou rozvedla a druhá rozešla, podvědomě vytěsnil?

Politický obsah: Bezpochyby zločinná smlouva..., americká vojenská základna určená též k zachování či prohloubení otrocké demokracie a k ochraně zaprodané vlády..., imigranti..., vlajky vyjadřující poslušné směřování k federalizaci Evropy a světa, k jakémusi globálnímu orwellovskému či kafovskému mraveništi dvou miliard „postačujících“ lidí, tedy bez šesti miliard „zbytečných“ či „přebytečných“ lidí, účelově likvidovaných válkami, hladomory, umělými epidemiemi, očkováním, léky, stresem, zářením, chemizací a jiným.

Představitel anglické vlády, podobný šouravému, klopýtavému a zmatenému loutkovému americkému prezidentu Joe Robinete Bidenovi, může vzhledem k mému poměrně vysokému stáří představovat obavy z demence.

Sen se odehrává někdy v létě, ale číší z něj hluboká, tíživá, oprávněná nevěra v lepší lidstvo, možná pramen skryté formy deprese, snad příčiny mojí nespavosti.

V bdělém stavu mohu sice v tom horibilním snu pokračovat, ale nechce se mi, nemám k tomu vůli, nejspíš se obávám dalších tušených hrůzností.

Praha, 24. prosince 2023

Bdělé, fantazijní pokračování snu: Praha je na mé ranní procházce po liduprázdném hostivařském lesoparku již magalopolí mladých občanů, kdežto staří byli ponecháni na svých místech k vymření.

Strohé mrakodrapy sahají sto pater nad zem a padesát pod zem. Lidé mají vyholené hlavy, neutrálně usměvavé tváře, jednotné, střízlivě šedě oděni a obutí. Jakoby cílevědomě nespěchají. Nikde žádní bezdomovci, všude sterilně čisto. Jedna žena se svěřuje kamarádce, že už drží dvoudenní půst, protože jde do CE. Kráčí k dlouhému domu se zlatě svítícím nápisem Centrum eutanázie. Vchodem do Centra je čirá a nehmatná průchozí clona. Vcházejícími jsou ti, kteří dovršili čtyřicet let. Digitálně si opatřují pořadová čísla zobrazovaná potom na obrazovkách. Z řady dveří vycházejí usměvavé robotky, zvou čekající dovnitř a při tiché hudbě je jim podávána droga štěstí. Nastává bezbolestné zavraždění a na běžícím páse jejich doprava do vedlejšího sálu, připomínajícího jatka. Robotické paže tu vyvrhávají střeva, čtvrti těla, oddělují od sebe tukové pláсты, maso a kosti. Vše je dalšími pásy přesouváno ke zpracování na potraviny, jedlé oleje, kosmetiku, nebo hnojiva. Následuje balení a expedice do jídelen, restaurací a různých prodejen. Za dva dny po eutanázii je možno výrobky nakupovat...

Znovu si uvědomuji, že morbidnost mých snů vychází z osudově rostoucí zvrhlosti našeho světa, i z toho, že se jím zabývám nad běžnou míru.

Praha, 25. prosince 2023

K V á n o c ů m 2002

Srdce, pořád srdce. Ale na čem jiném konec konců záleží? V naší domovině „v srdci Evropy“, jak rádi slyšíme, je výraz „srdce“ spojen téměř jen s citovými představami. Ale například již dávní Židé v něm viděli sídlo „vnitřního života“, kde se k citům druží hlavně paměť, myšlení, záměry a rozhodnutí. Žalmista hledí až k „myšlenkám srdce“ samého Boha (Žl 33.11).

V srdci zjišťujeme povahu srdce, poznáváme sebe, tam je místo našeho setkávání s Bohem, nebeskými bytostmi a ďáblem. V srdci je zasetý a často i počatý Ježíš Kristus, tam jsou jeho nové jesličky, odtud vykročíme, tudy půjdeme, projdeme a dojdeme k Otci. Srdce je příbytkem Ducha Svatého a ten je hlasem božím, tichým, trpělivým svědomím. Srdce je bránou světů, křižovatkou dobrého a zlého, světla a tmy, spásy a ztracení.

V Bibli stojí: „Člověk soudí podle zdání, Hospodin však hledí na srdce“ (1Sam 16,7). V podání H.W. Longefellově si Marie z Bethanie, sedící u nohou Pána a poslouchající jeho řeč, o svém srdci nic nenalhává: „...Mé srdce slabé jest a rozmarné,

je také pochybnostem přístupné
a není schopno vytrvalosti
neb velkých myšlenek; a po něčem
tu baží, čeho dojít nemůže.
Je zklamané, všech prázdné nadějí,
je raněné a neukojené...“

Ale Ježíš vidí Mariinu oddanost a vnímavost a to staví nad starostlivé obsluhování její sestry Marty.

Ano, srdce je většinou velmi složité. Dále kupříkladu v Eposu o Gilgamešovi: „Proč jen, proč určil jsi mému synu srdce, jež pokoje nezná?“ Anebo u Blaise Pascala: „Srdce má své důvody, které rozum nemá?“ Anebo u Martina Luthera: „Lidské srdce je jako mlýnský kámen. Když pod něj nasypeme pšenici, mele ji na mouku, když nenasypete nic, mele také a drtí samo sebe.“ Avšak nyní, o Vánocích, kdy si v mrazivé noci připomínáme narození Ježíšovo sami cítíme, že srdce je nebo má být místem čisté lásky, radosti a naděje.

K V á n o c ě m 2003

Jsou Vánoce, a také ony, jako všechno krásné, ukrývají v sobě záhady budící často jakousi tesknou touhu po větším odhalení.

Je-li Bůh život, není snad zárodek každé samodruhé ženy vtělením Boha? Nemohlo být zvěstování anděla Gabriela mladici Marii jen nadmíru živým snem, když ji při zbožném rozjímání přepadlo zdřímnutí a ona uvěřila, že počala z Ducha Svatého a nikoli z manžela Josefa, se kterým plodila syny a dcery? Její odevzdaná, klidná, tichá ale působivě vyzařující víra potom patrně už od samého početí směřovala Ježíše k naplnění Zákona a Proroků. Zvlášť když ovládla i Josefa a po narození Ježíše přerostla v jistotu. Vždyť mnoho matek právem obdivuje své dítě jako Boží danost, jako Boží dar, až jako božíčka a dává mu jména Bohdan, Bohdana, Božidar, Božidara, Bohuš, Bohunka, Božek, Božena. Nemohlo však být Zvěstování Marii snem seslaným?

Vánoce zůstávají v tajemstvích. Žádné slovíčkaření, žádné srovnávání, žádné hloubání a výklady nepřipravují Vánoce o krásu. Jenom radost přichází o jiskru bezprostřednosti. Není nejlepší přijímat legendu o narození Spasitele s bezvýhradnou důvěrou dětí či prostáček? „Taková pohádka“, říkají někteří. Nemívá ale pohádka k pravdě nejbliž?

K V á n o c ě m 2004

Nadchází zimní slunovrat, nejkratší den a nejdelší noc, nastávají Vánoce. Připomínáme si narození Ježíše Krista. Mnozí býváme dojatí palestinskou zkazkou, kterou začíná náš nový věk. A většinou plně nevnímáme, že Ježíš je zde vlastně ve stínu své matky, že středem naší pozornosti tu bývá mladice Marie, její zázračné početí a narození Boha jako sebe samého, spasitelského plodu z jejího těla, a toto že odpoutává naši pozornost od jejího snoubence Josefa. Nebyla snad Josefova víra v početí a narození Ježíše nadpřirozeným působením Ducha Svatého stejně cenná, ne-li cennější než víra Mariina? Marie při Zvěstování anděla Gabriela o svém otěhotnění napřed udiveně namítla: „Kterak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“, kdežto dobrák Josef i přes pocit svého potupení tomu uvěřil a oženil se s ní.

Nahé, mrazem zmrtvělé krajiny halí občasné sněžné rubáše. Komu meluzíny znovu, znovu dlouze pění své přesmutné písně beze slov? Volání zvonů krystalizuje do největších dálek a večery prostírají koberce času k rozjímáním někdy až propastným. V pověsti o narození Ježíše je pořád co nacházet, srovnávat, zavrňovat, vyjímát, domýšlet, vymýšlet, zdobit vsouvat, přesouvat. Můžeme být jako evangelista Lukáš a před ním prostí vypravěči. Můžeme být jako často rozhádání církevní Otcové. Ale jako většina z nich mějme snahu o shodný, příznivý či prospěšný postoj. Uctívejme tajemství. Uctívejme tajemství i jako nezbytnou součást krásy. Neplýtvějme Boží shovívavostí. Držme myšlení na uzdě. A nejlépe aspoň zčásti se vraťme do dětských let.

Pohledme k noční obloze. Je zataženo? Mraky však ustupují, hvězdy září. Odkudsi z nebe přilétají andělé a radostně zpívají. Pohledme i na kamennou zeď, na její kámen, do světa kamene, tam k noční obloze, ke svitu hvězd. I tam přilétají andělé a radostně zpívají. Pohledme do svého srdce, tam k nebi, ke třpytu hvězd. Zpod duhových oblouků rojí se bělostní andělé, přibývá množství nebeských zástupů a všichni jásavě zpívají: „Dnes se ti narodil Spasitel, Kristus Pán. Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj tobě, tobě v zalíbení Božím.“

K V á n o c ě m 2005

Vánoce, podle německého Weihnachten (Svatá noc) je křesťanský svátek Narození Páně (Boží hod vánoční 25. prosince), svátek lidově slavený nejvíce. Údajný rok tohoto narození se stal nejvýraznějším mezníkem, základem křesťanské éry, znamením času, prvním rokem našeho letopočtu.

Bez mytické neposlušnosti našich prarodičů Adama a Evy, pro kterou člověčenstvo ztratilo přímé spojení s Bohem, nebylo by dědičné hříšnosti, nenarodil by se Ježíš Kristus jako člověk, nebylo by Spasení a nebyly by ani Vánoce. Pán Slávy ale nemohl přijít ve slávě, jakou má u Otce. V nezastřené světlosti jeho přítomnosti bychom zahynuli. Vždyť první slova zjevivších se andělů lidem bývají „Neboj se!“, „Nebojte se!“, neboť na andělech ulpěla špetka jasu Boha. Krom intenzity oné špetky nebudí snad bázeň i její barevný nádech? A není onen nádech odleskem nebeské Slávy? A není ona Sláva baldachýnem duh neznámých barev?

Nevadí, že církev ustanovila Vánoce podle pohanských oslav zimního slunovratu, ba že samého Ježíše ustrojila podle dřívějších spasitelských bohů. Věřící obvykle nepotřebují osvětlovat nebo prosvěcovat světlo své víry. A když přece jen, byť jen bezděčně, pronikají k úpatí Tajemství, mívají pocit přinejmenším zbytečné nepatřičnosti. Nahlédne snad někdo tam, kde Bůh vládne za nekonečnem nekonečností, za věčnem věčností?

Když jsem o minulých Vánocích po Štědrém Večeru zůstal sám, přišla mi na mysl Ježíšova slova učedníkům: „Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského. Znovu vám říkám, snáze projde velbloud uchem jehly, než bohatý do Božího království.“ Učedníci se zhrozili: „Kdo potom může být spasen?“ Ježíš, pohlédnuv na ně odpověděl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ Jde tu ještě o víc než o hmotné statky. Učedníci kdesi v koutku duše pochopili, že každý, i ten poslední bezdomovec má nejen úžasné bohatství svého bytí, ale též těžký poklad vlastního rozhodování. Ježíš povolává do svého díla každého: „Vezměte na sebe mé jho.“ Stojí před námi nepřehlédnutelný, ve vši své nezařaditelné neobvyklosti, ano, ve vši své cizotě, projevené na jeho údělu mezi lidmi: odmítán, pomlouván, nenáviděn soukmenovci, zavražden bratry, a nakonec prodán, opuštěn a zapřen učedníky, zpolíčován, poplíván, odsouzen, zbičován, zposmíván, ukřižován. Komu se chce vzít na sebe podobný závazek? Až na výjimky, máme jen vnitřní ochotu cenit Ježíše nade vše. Sama církev je podle některých svých vlastních hodnotitelů zaleklá, slevující ze své odlišnosti, podřizující se obecným náladám. „Ale u Boha je možné všechno.“ Ježíš tu jakoby napověděl kým je, že zatím jen on vejde do Božího království. Avšak vnímajíc výčitky svědomí, které ve své bezhříšnosti nepoznal, věděl, že Bůh již od žádného člověka nebude žádat, aby žil svatě při pokušeních, jakým čelil on a že všichni jeho opravdoví vyznavači dojdou do nového ráje. A přece jen, před mučednickým skolem jednu výčitku svědomí snad zažil, a to poté, když zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

O Vánocích běžně nemyslíme na Velikonoce, na to, že smyslem života není jen jeho žití, jen jeho prožití. Ale víceméně cítíme, že k tiché Svaté noci patří tichá radost. Radost například z toho, že někoho máme upřímně rádi, dáváme mu to vhodně najevo a jeho to těší, že hovoříme klidně a nasloucháme účastně, že v mlčení nad všechnu řeč pocítujeme v podané ruce tep krve jako milost a předzvěst oživení svatosti srdce. Právě o Vánocích prosme Ducha Svatého, oplodnitele mladice Marie, aby nám Bůh v těle Ježíš, při naší většinou okázalé a často až mechanicky neustále pečetěné lásce k němu nezastínil Boha Otce v nebi. Vždyť učení o Nejsvětější Trojici je nám tradiční pravdou. Avšak na více než dvoutisíciletém stromě

církve občas raší nahodilé a spící pupeny původní apoštolské víry. A snad také právě o Vánocích bychom je neměli vylamovat jako neplodné oslabující výhony. Neměli bychom fanaticky zahánět ani pomyslení, že ten, který je novým Adamem, který je prvotinou nového stvoření, věřil v Boha samojediného, skutečného. Neboť bohatému mladíkovi důrazně připomenul: „Proč mě nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný Bůh.“ Není to ostré odlišení od toho, který jej učinil Světlem světa? Není to rozhodné a konečné odmítnutí kultického Krista? První křesťané neklekali před Ježíšem v modlitebné oddanosti. A my? Ty? Já? Zahlédl jsem hvězdné světy coby živé svory nesmírnosti a slyšel: „Probudilí služebníci jako Ježíš a předchůdci jeho, budou Spasitelé noví.“

V římské provincii Palestině bylo mnoho různých putujících či potulných rabinů a proroků. Za vlády tetrarchy Heroda Antipatera se jeden z nich, jistý Jošua, neboli Ježíš, považoval za očekávaného, dávno podrobně předpověděného Mesiáše. Také Jeho žáci věřili, že je Mesiáš. Ukázalo se však, že nikomu nebyl vhod. Nakonec ho Židé odsoudili k smrti a Římané ukřižovali. Zde pramenila spousta vyprávěných legend o Spasiteli Ježíšovi, ze kterých hojně čerpali evangelisté.

V první polovině 4.století císař Konstantin povyšoval křesťanství na státní náboženství a latinská církev začala oficiálně slavit Ježíšovy narozeniny dne 25.prosince. To byl čas někdejších oslav pradávného přírodního kosmického mýtu zimního slunovratu. Slunce, vstupující do znamení Kozoroha, se nejdále odklání od světového rovníku k jihu, takže o polednách stojí nejnižší nad obzorem a den je nejkratší a noc nejdelší. Odvěký mýtus, vyjadřující vědomí o věčném vítězství života nad smrtí a světla nad tmou, zrodil řadu spasitelských umírajících a oživujících bohů. A za Konstantina šlo o trůn jednoho z nich – božstva nepřemožitelného Slunce. Církev si slunovratné svátky přizpůsobovala a dávala jim svůj vlastní nový smysl: Sv.Augustin vyzýval ke slavení svátku 25.prosince nikoliv na počest slunce, ale na počest toho, kdo slunce stvořil. Sv.Ambrož hlásal, že Ježíš je naším novým sluncem. Klement Alexandrijský jmenoval Ježíše Sluncem vzkříšení. Sv.Cyprián ho zval Sluncem pravým a jiní křesťané Sluncem spravedlnosti. Rovněž Písmo svaté ho na mnoha místech nazývá sluncem či světlem. Také římská liturgie hovoří o novém slunci, které povstalo v Kristu. Se sluncem je Kristus ztotožňován i v antifonách a v modlitbě odříkávané o půlnoci na Boží narození.

S předkřesťanskými svátky velké události zimního slunovratu bylo v Německu ve 12.století spjaté i zobecnění lidového označení Ježíšových narozenin Weihnachten, tj.Svaté noci. S tímto výrazem projevuje zřetelnou souvislost české slovo Vánoce, převzaté při zavádění křesťanství v Čechách, kdy ještě většina lidu zůstávala při staré víře. I pojmenování Vánoce ukazuje na větší počet zimních posvátných nocí v pohanské době. Však také došlo k vymezení dvanácti vánočních nocí mezi Narozením Páně a Epifanií, neboli Zjevením Páně, tedy svátkem Tří králů 6.ledna.

Nejsme v hloubce duši božím obrazem a v jejich nejhlubší hlubině částí samého Boha a dál za všemi hloubkami, snad v nebi, již Bohem úplným? A aby byl Ježíš Spasitelem, neuvolnil svůj díl Boha, aby mu ten vystoupil ke hladině duše? Neměli bychom o Vánocích myslet i na Jeho vzory a pokračovatele? Kolikátý Spasitel je dnes mezi námi, asi někde mezi pronásledovanými, vězněnými, mučenými, chemicky utlumovanými v blázcích, vražděnými? Sami procítejme a jako magové před Ježíškem v plenkách, na kolena, na tvář padějme v sobě u svatosti své.

Z oken svého pražského bytu v Hostivaři vídám dospívající lesopark, jenž v dáli strmě spadá k vodní přehradě potoka Botiče. Tam a v několika vzdálenějších polesích jsem v důchodu sedmnáct let pracoval jako lesní dělník. Celkově jsem vysadil na sedm tisíc dubů, buků, habrů, borovic, lip, smrků, modřínů, jedlí, olší, vrb, javorů, bříz, dřínů, ptačích třešní nebo višní. Je radost pečovat o ně, vidět jak rostou. Se stromy, s rostlinami si rozumím. Mají svoje smysly, svoji mysl, svoji duši. Dorozumívají se bezprostředně, bez omezujících slov, pravdivě. Jejich vědomí dokáže okamžitě a neoslabeně pronikat čímkoli do jakékoli vzdálenosti. Takto hovoří i se zvířaty, s hmyzem, se skalami nebo s vodami. Promlouvají i k nám. Žel, již málo dnešních lidí vnímá jejich řeč. U nutných prořezávek či probírek, při kosení kolem cest jsem ničené rostlinstvo prosil o odpuštění. Když trhávám k sušení na čaj vrcholky nejvyšších a nejkrásnějších jarních kopřiv, v duchu se k nim přimlouvám slovy Ježíše: „Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“ (Mt 23,12)“

Také německý básník *Johann Wolfgang Goethe* pevně věřil, že veškerá příroda je oduševnělá. Indický fyzik a filozof *Jagadish Chandra Bose* navíc prohlašoval, že rostliny mají smyslovou soustavu, která je určitým způsobem srovnatelná s nervovou soustavou vyšších živočichů. Americký zahradní architekt *Luther Burbank* byl zase proslulý láskyplným rozmlouváním se svými rostlinnými miláčky a úžasnými pěstitelskými úspěchy. Prezident Filozofické výzkumné společnosti v Los Angeles *Manly Palmer Hall* charakterizoval tuto Burbankovu lásku jako „jemný způsob výživy, po které všechno lépe roste a bohatě plodí“. Byl přesvědčen, že naši rostlinní spolutvorové disponují více než dvaceti vjemy smyslů, které se zásadně liší od našich a že význam slov chápou telepaticky. *Cleve Backster*, příslušník CIA a poradce pro používání polygrafu, známého jako „detektor lži“ dokázal, že rostliny mají vlastnost rozlišovat mezi skutečnými a předstíranými úmysly, atd.

Vánoční podvečer chci strávit v hostivařském stromoví. Ve svých sedmdesáti sedmi letech jsem starší než ono. Stojí za zmínku, že například obří sekvoje v Jižní Kalifornii mají i tři tisíce let. Možná, že čerpají nějakou matérii, která z nich na sebe poutá oxid deuteria neboli těžkou vodu, jejíž nedobrovolné hromadění v tkáních přispívá k chorobám a ke stárnutí a tu potom vylučují. Mně stačí můj lesopark. Najdu třeba lípu, zuji se, obejmu ji, odevzdaně se k ní přimknu celým tělem a střídavě tvářemi, nosem a ústy, čelem. Potlačím myšlení, abych spočíval v přítomném okamžiku. Schopnosti stromů buď neupadají do zimního spánku, anebo se z něj podle své vůle probouzejí. Když strom člověku odjímá nemoc, chmury, strach či zlost a dodává mu životní sílu, zdá se, že ho uchvacuje, že jím točí jako vír. Dech se zrychluje a prohlubuje. Kdyby v té chvíli strom neobjímal tak snad upadne.

Nejstarší národy věřily v stromy světa, života a poznání, jsoucí uprostřed celého vesmíru, spojující různé říše bytí. Sumerský *Epos o králi Gilgamešovi*, který odmítl zemřít, zmiňuje prastaré libanonské cedry. Ještě dnes někteří indiáni Severní Ameriky nazývají stromy svými „stojícími bratry a sestrami“. Neboť lidi i stromy charakterizuje vzpřímenost, neboť tak jako naši předkové žili většinou na stále stejných územích, tak podobně stromy koření v půdě. Korunami jsou spojeny s kosmem, většinu odtud přijímaného odevzdávají svým kořením Zemi a opačně. Přímou a vstřícně vnímají i naše myšlenky. Dodnes když prý chudé selky na Antilách chtějí poslat z pole vzkaz svému muži nebo synovi ve městě, obrací se na strom a muž nebo syn přinese, oč ho požádaly.

Není fanatické kácení posvátných hájů a chamtivé drancování pralesů a lesů větším nebo dědičným hříchem, nežli požití ovoce z biblického stromu poznání? Při současném tempu těžby dřeva poslední tropický strom padne již za patnáct let. Není také toto vyznačením i našeho konce? Teolog *Jürgen Moltmann* napsal, že „*‘pokrok’ už není výrazem naděje jako v devatenáctém století, nýbrž osudem, k němuž se cítíme být odsouzeni.*“ Hloupě nedbáme varování biologů, že rostliny se útočně brání: „*Pyly a alergený je napadáno zdraví a imunitní systém lidí. Invazivní rostliny vysušují řeky, zaplevelují obydlené oblasti - a v konečném výsledku ohrožují lidské životy.*“ Neomluvitelně opomíjíme proroctví indiánského kmene Cree: „*Teprve až pokácíte poslední strom, otrávíte poslední řeku a vylovíte poslední rybu, si uvědomíte, že člověk nemůže být živ z peněz.*“ Filozof *Franz Maria Wuketits* neostýchavě nazval člověka „přírodní katastrofou“. Při pohledu na některé satelitní fotografie Země si říkám, že jsme tu jako plíseň na božím chlebu, která již rozprašuje výtrusy ke hvězdám.

Na rozdíl od svědectví víry, pomyslíme na *Jošua ben Josefa, Ježíše Nazaretského*, jako na hluboce vzdělaného, neortodoxního a osvíceného člověka, eseje kumránského společenství, jenž některým slovům Tóry vrací dávné významy a jenž si vsutku závazně a činně uvědomuje obecnost bohočlověčenství. Možná přitom nahlédnu do jeho pravděpodobných rozjímání nad zvětší o „udělání“ člověka Adama smíšením vloh našich polozvířecích předků a za bohy pokládaných a na boha povýšených bytostí ze zapomenuté sluneční oběžnice *Nibiru*, jež prý v daleko protažené eclipse každých 3.600 let křížuje naši planetární soustavu, do jeho věrojatného pozastavení nad dvojitou šroubovicí dvou hádků, dochovávanou dodnes jako symbol lékařství a léčitelství, do tušení předsvětových záznamů, skrytých a čekajících v každém z nás, do rozjímání, zda námi *Stvořitel* nezkoumá sám sebe, zda s údivem neobjevuje další a další své schopnosti a nové možnosti, zda nepátrá po svém původu a nehledá smysl svého bytí, jestli není zvědavý, co je příčinou, co je nejvlastnějším základem a konečným cílem bytí, jestli se neptá co je za jeho obzorem a dál a dál anebo do jaké míry je předána jeho podoba nám, kteří i v dospělém věku samovolně toužíme po konejšení v mateřské náruči, po ochraně mateřského lůna, po návratu do blaha v nevědomí či zapomnění.

Neuvažoval *Ježíš* svobodně také o tom, zda bytost v „*blescích, hrůmeh a ohni*“, představivší se *Mojžíšovi* jako „*Jsem, který jsem*“, není jen nějakou hvězdnou bytostí, dílem *Původce* či *Stvořitele* hodnějšího tohoto tajemného označení, výsledkem pokusu vyšší ryzi samostatné mysle, která stále volněji nakládá i sama se sebou a která je natolik všemocná, že dokonce může platně rozhodnout „*At’ nejsem!*“ a jestli by tak spolu s ní beze zbytku nezaničil vesmír a nebesa? A co nebesa nebes? Krejčovský dělník *Gustav Bouju*, skutečný otec *Louise Pauwelse*, umíraje řekl: „*Nesmíme moc počítat s Bohem, ale možná, že Bůh počítá s námi.*“

Je snad nezvyklé nebo otevřenější uvažování vinou? A vůbec, činí nás viny horšími nebo lepšími? Hluběji nahlížím do sebe: Jak jsem často nedbal hlasu svého svědomí. Jak jsem s potlačovaným pocitem falše bystře nacházel důmyslné omluvy. Jak jsem se ptával: Cožpak jsem horší než ostatní? Náléhavěji si uvědomím, že ani teď nejsem podstatně lepší než dřív, že přes všechny své zahanbující výčitky nejsem schopen opravdově se kát, výrazněji se napravit, odčinit přestoupení božích přikázání, která ještě odčinit mohu. Avšak podle *Kněžského kodexu* „*ani pro svůj hřích člověk své bytí k obrazu božimu neztratil*“ (*Gn 9,6*). Nestálo by za zvážení, zda *spásné vykoupení skrze Ježíše Krista*, jenž na nádvoří jeruzalémského chrámu zpřevracel stoly penězoměnců, není jen propagační náboženský výmysl? Nepřipomíná snad samo slovo „vykoupení“ obchodní transakce, které bývají ziskovým kupčením? A není *kněžské rozhrěšení* neboli odpuštění hříchů, často jen pohodlnou, zdánlivou a jen dočasnou úlevou a neliší se od odpustků papeže Jana XXIII v podstatě jen bezplatností?

Jak svědčí aféra *VatiLeaks*, církve se od většiny světských podniků příliš neliší. Komorník papeže *Benedikta XVI. Paolo Gabriele* byl co nejpřísněji vyšetřován, označen za špiona, zatčen, obžalován, odsouzen a uvězněn kvůli vynesení spiklenecké korespondence vysoce postavených členů svatého stolce, svědčící mimo jiné o rozsáhlém úplatkářství a praní špinavých peněz, o zločinném kšeftování s vírou a věřícími. Přitom plně usvědčení představitelé vatikánské banky *IOR (Istituto per Opere Religiose)* a další, nebyli skutečně potrestáni, ani alespoň patřičně pranýřováni. A zatím komorník, člověk mírný, srdečný, téměř naivní, který se odvážně postavil proti kriminalitě v celé římskokatolické církvi, musel trpět v malé cele, kde pod stále rozsvíceným světlem nemohl ani natáhnout ruku. *Benedikt XVI.* tohoto zasloužilého muže sice osvobodil, ale vlastní zápas proti temným silám, soustředěným kolem zednářské lóže *P2* a řádu *Opus Dei*, ovládajících vatikánskou banku a celý Vatikán prohrál. Odstoupil a tím si údajně i zachránil život. Ano, téměř všude jde hlavně o peníze.

Vatikánská kauza je velmi podobná příběhu světského hrdiny *Juliana Paula Assange*, australského hackera a spoluzakladatele *WikiLeaks*, jenž například zveřejnil informace o podplácení prezidenta Keni *Daniela arap Moiho*, či v roce 2009 protokol *Climate-Gate*, a to spolu s bezpočtem e-mailů skupiny *Climatic Research Unit* z *University of East Anglia*, kterýžto ústav je zodpovědný za zfalšování údajů o počasí, vyvolávajícími celosvětový strach z oteplování podnebí a tak s kšeftováním s CO₂ nebo kompromitující vnitřní dokumenty *Baer Bank* anebo návrh tajné dohody mezi Evropskou unií a USA o vyhodnocení a postoupení dat evropských bank Spojeným státům. Assange byl falešně obviněn ze znásilnění, je stíhán po celém světě a někteří důležití politici, hlavně američtí, otevřeně vyzývají k jeho zavraždění. Jak jde o nějakou nepravost, tak je to tajné.

Peníze, peníze. Peníze i přímo jako dárek pod vánoční stromek. Ale kolik lidí, včetně bankovních zaměstnanců ví jak to s penězi vlastně je? Například, že brzo po zrušení zlatého standardu mají emisní banky pouze mizivý díl poskytovaných úvěrů krytých zlatem, takže bankovky jsou většinou jen ošidné cedulky, nemající ani hodnotu papíru, na kterém jsou vytištěny anebo že elektronicky přenášena čísla, představující sumy peněz, jsou už většinou skutečně jen čísla, nemající ani cenu elektřiny spotřebované v převáděcích počítačích.

Ale když se lidé v USA chytli rozumu a začali mít v rukách raději zlato než katastrofálně znehodnocené peníze, tak prezident *Franklin Delano Roosevelt* dne 5.4.1933 v *novém zákoně o soukromém vlastnictví* jednoduše zlato zakázal. Držení většího množství drahého kovu v hodnotě vyšší než 100 amerických dolarů se najednou stalo ilegálním a občané ho byli přinuceni odprodávat za rázem nízkou cenu soukromé americké centrální bance FED. Prezident *Roosevelt* tehdy absurdně prohlásil: „*Dokud budou občané Spojených států privátně hromadit zlato a stříbro, je to vážným ohrožením míru, spravedlnosti a blahobytu Spojených států.*“ Následovalo prohledávání domácností, konfiskace nezákonného množství zlata a stříbra a někdy i věznění jejich majitelů.

FED doslova chrlil bankovky, až, jak píše *Michael Morris*, značně poškozoval i samotné Spojené státy americké, protože každý vytištěný a obíhající dolar byl vůči bankéřům dluhem USA, a úroky plus úroky z úroků neúměrně zatěžovaly obyvatelstvo, které následně muselo za to platit stále vyššími daněmi. Prezident *John Fitzgerald Kennedy* našel z této pasti východisko: 4. června 1963 umožnil svým nařízením *Executive Order 11110* vydávání vlastního „pravého“ amerického dolaru, krytého stříbrnými rezervami Ministerstva financí USA. Tak si vystačil i bez FEDu. „*Neviditelná vláda*“ bankéřů mu to zarazila hned v začátku. Dne 22. listopadu 1963 v texaském Dallasu nechala Kennedyho veřejně zastřelit. A další prezident *Lyndon Baines Johnson* se slovy: „*Stříbro je mezitím natolik cenné, než aby se mohlo využívat jako peníze!*“, musel čtyři miliardy nově vydaných „Kennedyho dolarů“ ihned stáhnout z oběhu. Ale nastávají vánoce; omlouvám se za ta neradostná odbočení.

Poznávacím znamením lidství je rozumová zvědavost. Avšak filosofování, tato mnohdy až očividná námaha mysli, nepřináší jen jakési uspokojení. Téměř každý výklad, každé odhalení, každé vysvětlení, každá odpověď je zdrojem nových, často tíživých otázek. Vybavuje se mi socha *Myslitele* od geniálního francouzského umělce *Auguste Rodina*. Duše přemýšlejícího vstupuje na nejistou půdu. Nevědomost ji už nechrání.

Kéž bych od stromů pobral i drobet jejich moudrosti, spočívající v prostém úsilí žít, v pokorném přijímání osudových slastí i strastí, v soustředění na vlastní bytí, v klidné trpělivosti se sebou samými, ve vznešené úctě k Rozsévači prvotností a v samozřejmé připravenosti na neodvratné.

Modlíme se k Bohu: „...bud’ vůle Tvá...”

**Ví On
jak o nás rozhodne?**

**Ví kdy?
A jestli vůbec?**

**Je dopředu vědoucí
sám o sobě?**

Modleme se: „...chléb náš vezdejší dej nám dnes...”

O ŠTĚSTÍ

Uvažování o štěstí vede k úvahám o smyslu člověka, o jeho božském původu, o jeho božském bytí. Toužíme po štěstí, po klidném, hlubokém a trvalém radostném pocitu, který je v dokonalé boží plnosti sám v sobě zcela dostačující. Není člověk božím obrazem též v odlescích šťastnosti Boha? Možná, že když Bůh vnímá duševno člověka, jakoby se matně viděl v zamženém zrcadle a uvažujíc o smyslu své vlastní existence, přiklání se k myšlence, že štěstí je smyslem člověka i jeho samotného.

A Ž SI V Z P O M E N U

Někdy se mi zdá, že si nemohu vzpomenout na své sny před narozením. Ty sny jakoby se marně tlačily z ohrad mé paměti. Bůh řekl člověku: „prach jsi a v prach se navrátíš.“ Co je prach? Co je živoucí prach? Co je prach plný snů?

Když Hospodin Bůh zformoval člověka, nicotného jako prach země, z níž byl vzat, vdechnutím dechu života ho nadřazeně oživil přímo svou vlastní živoucností a snad i tím ho učinil svým obrazem. Uvedl ho do své zahrady v pozemském Edenu neboli ráji, a aby měl obecnství s někým sobě rovným, uspal ho, odebral mu žebro a z toho dal vyrůst víc než jeho dceři a víc než jeho sestře. Tak se stal člověk lidmi, mužem Adamem s ženou Evou. Ti se jeden v druhém sami poznávali a přitom nacházeli i své ucelení. Zahrada jim byla jistotnou vlastí v boží blízkosti, nikoli však místem nečinné blaženosti. Udržovali ji a jako v chrámu v ní velebili Boha. Byla to svobodná a radostná služba. Jedli ovoce ze stromů, bobule a ořechy z keřů a semena z bylin. Plody stromu života udržovaly jejich nesmrtelnost. Bůh jim ale pod trestem propadnutí smrti zakázal jíst ze stromu poznání dobrého a zlého, neboť vševědoucnost a tudíž svrchované rozhodování co je dobré a co zlé, co vede k životu a co ke smrti, přináležejí jen Jemu. Judský prorok Izaiáš hořekuje: „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou.“ Jak dlouho žil člověk v nerušeném souladu se svým Stvořitelem? Sedm roků? Sedm tisíc let? Jednou oslovil Evu zchytralý had, probudil v ní touhu po bohorovnosti a ona trhala a jedla zakázané ovoce a dala i muži. Bůh je vyhnal ze zahrady a právě tehdy řekl Adamovi: „...prach jsi a v prach se navrátíš“.

Zpráva o zahradě v Edenu není historie, ale zvěst a stálá pravda především o nás a pro nás. Neříká co je prach. Prach zde nepředstavuje pouze nepatrnost, bezvýznamnost, bezcennost, nezávažnost, ale doslova nicotnost; jenže nicotnost, ze které vznikl vesmír a která tvoří vesmírnou materii. Prach, stejně jako každá hmota, se skládá ze stále menších a menších částí, až je pouze čímsi stejným, jakousi jedinou převelejemnou podstatou všeho, až je jen jakousi již nehmotností či nadhmotností, něčím nadpřirozeným. Jakoby také prachu přináleželo stvořitelovo jméno „Jsem, který jsem“.

Až si vzpomenu na své sny před narozením a na sny ve snech a dál na sny těch snů, uslyším snad zpěv andělů, hlubokou, nepřetržitou tóninu věčnosti a Bůh se mnou bude rozmlouvat jako kdysi s mými biblickými prarodiči.

V Praze, 17. listopadu 2006

Milá Marie,

čas nám plyne stále rychleji. Většinou si to připomínáme o narozeninách, za pár dnů u těch Tvých. A tak opět mám před sebou krásnou tmavovlasou ženu nejsvětějšího jména a tonu v tůních jejích hnědých očí. Jak se mi po sedmnácti letech jeví moje sedmileté štěstí s ní? Není to jako když hledím na úchvatnou záři hvězd a bezděky potlačuji znalost, že vidím světla vzdálených sluncí, která již dávno neexistují?

Někdo by řekl: Dej už pokoj trubadúře, blázne starej. Ale co nadělám? Proč bych měl být jako ostatní? Těžko snáším otřelost gratulačních frází. Dva moji příbuzní byli přece astronomové, a já sám... proč nebýt chvílemi básníkem, když jím vlastně jsem? Cožpak jedno stvoření už nesmí pokleknout před druhým? Cožpak někdy nepocitujeme nebeskost, že je v nás všech jeden a ten samý Boží chrám? Vzpomínám, byl jsem capart, nohy se mi ještě motaly, cestou z kostela jsem se ptal: „A Pánbůh se ke komu modlí? Kde on má kostel? Zpívá tam? S kým zpívá?“ Maminka tu moji gnostickou zvědavost zamluvila. A v Bibli přitom stojí: „Nevíte, že jste Boží chrám? (1Kor.3,16)“, „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem? (1Kor.6,19)“. Jistotu o tom, že k setkávání a k jednotě Boha a člověka dochází v stáncích lidských srdcí, našel jsem až u Tvých nohou drahá Marie. Zdá se mi to jako včera.

Jestliže někdo padá v mysli na kolena před někým jiným, byť dávným, byť od dřívějšíka odlišným, nevzdává tak zároveň hold i Bohu v něm i v sobě?

Ochraňuj se Marie. A buď ochraňovaná.

Rogi

SAMOTA

Jsem básník samotář. Kdysi se mi Samota zjevila. Nikdo v té vinárně ji neviděl, než já. Mohl bych očekávat nějakou stařenu, ale byla to mladá krásná žena, a ačkoli už za okny poletoval podvečerní prosincový sníh, přirozeně nahý. Jen havraní vlasy jí korunoval věnec kupodivu jarních květů. „Jsi Samota, moje Samota?“, zeptal jsem se. „Ano, tvoje, jen tvoje“, ubezpečila mě.“ „Hledal jsem tě“, pravil jsem jí. „Vím. Jsem přece stále s tebou.“

Lidé shledávají, že nerad cestuji, ale považují to za jakýsi odpustitelný nedostatek. Neví, že mohu být spokojen třeba na vězeňském dvoře, kde v stéble trávy uvidím celou přírodu, a sám v kobce pak mnohem víc, dál, výš, hlouběji, až se až nepříčetně ocitnu v duševnu a duchovnu sebe samého. A netuší, že nerad vycházím i ze svého bytu. Napadlo by je, že řetěz od volského jha, zdobně mi visící nade dveřmi do panelákové chodby připomíná, že venku je otroctví?

Často u sebe pocituji nedostatek vřelosti. Jako by mi Samota ubírala na živelnosti, nenucenosti, bezprostřednosti. Nedovedu se oddat veselosti, smutku, radosti, vzteku, lítosti, svým citům bezděčně, volně, naplno a zjevně, jako většina ostatních. Mám se kvůli tomu sužovat? Někdy se uchyluji do přetvářky nebo uzavření. Setrvávám v těch schoulenstvích trpělivě, potichu, v jakési záměrné nedůvěře.

Můj přítel Václav chtěl, abych o sobě napsal román. Nepředpokládal, že k tomu nejsem uzpůsoben. Při psaní mně totiž i celé dopoledne uplyne jako hodina. Zdá se mi jen, že tehdy nestárnu? Pořád víc píšu v zaostávání za peřejnými proudy svých myšlenek, s podezřením, že monomanicky směřuji k čemusi nepopsatelnému. Stále víc se příliš dlouze, příliš zkoumavě zastavuji nad magií a podstatou slov, nad jejich nejpůvodnějším významem, přesností, příbuzností, vhodností, nad jejich rytmičností, anebo nad harmonií a vyzněním vět. Jako bych nevěděl, že slovesným velikánům nedosáhnou ani po kotníky. Ale vím, že právě Samota mně poskytuje čas, v němž mi nabádavě vložila do ruky tužku a pero, že ona mě vedla k psacímu stroji a k počítači, abych snad nahlédl do nedozírna k smysluplné marnosti. Samoto, věrná Samoto, ani Tě nejsem hoden!

Praha, 1. ledna 2023

Letošní svůj narozeninový večer jsem strávil u psacího stolu, kde jsem sobě, svým nejbližším a blízkým zplodil tuto malou slovesnou pozornost:

VRCHOLENÍ

Krajinu zalehla podzimní sychravina. V sobotu odpoledne jsem na jizbické chalupě štípal akátové a dubové špalky, samý suk a svalec. Měl jsem k tomu zvláštní těžkou sekeru-kalač a dva ocelové klíny.

Jako by ve mně ožil můj praděd Klč, osídlenec na uherské Myjavě, pojmenovaný podle své zručnosti při klučení lesa. Jako bych byl rodilým dřevorubcem. Hned jsem věděl kam tnout nebo kam zatloukat klín, abych houževnaté dřevo roztrhnul s co nejmenší námahou. Ačkoli se mu svou šlachovitostí podobám a mám ještě dostatečnou sílu a vytrvalost, propotil jsem flanelovou košili i svetr.

Při té lopotě jsem pomyslel na to, že dřevu zůstává duše i po skácení stromu, že ji pak má i jako dveřní práh, dveře, podlaha, schodiště, jako stůl, židle, postel, jako fujara a housle, i jako špalek. Dospěl jsem k názoru, že dřevo méně vzdoruje či lépe slouží člověku, který ho má rád a chce mu rozumět. Usoudil jsem, že dřevěné držadlo biče trpí spolu se šlehaným koněm, anebo že kůl a břevno šibenice pociťují trýznivý strach odsouzence.

Rozštípnuté dubové kláty nakysle voněly, akátové spíš zapáchaly a já jsem přemýšlel, jak asi dřeva cítí mne. Přičichl jsem si k podpaží. Pach čerstvého potu mi byl téměř příjemný. Podle zkušeností se ženami jsem si představoval, že některým dřevům voním. Asi těm, které voní mě.

Večerní vánek zahnal mlhu daleko do polí, ulehl s ní do brázd a usnul. Nebe, nezkalováno městským osvětlením tmavlo do sytosti černě očních zornic a hvězdy v něm jiskřily zvířecí nevinností. Tma plná světel mne vtahovala do sebe, ale nesplynul jsem s ní - uznal jsem pocit předčasnosti neomezeného poznání. Jako při vhroužení do podvědomí. Jen jsem se vznášel v tajemné podstatě bytí.

Liščí skolení a záštěky ozdobily ticho. Moje dávné přirozenosti, moje potlačené schopnosti procitaly. Chvillemi, jako bych z hlubin věků zaslechl jakýsi zpěvný pokřik, snad základní lidskou mluvu, hovor prvních našich prapředků. Co říkali? Co mi chtěli? Uvědomil jsem si své stáří, že brzo poznám jejich řeč a jediným tajemstvím zůstane možná jen sám sobě záhadný Bůh.

Od železniční tratě do Všejan se ozvalo teskné houkání motorového vlaku, příbuzné prochvívavým, temným basům lodních píšťal. To ale naříkal nějaký osamělý praještěr a jeho smutek sevřel i mé srdce.

Praha, 29. listopadu 2009

JUDr. PhDr. Alois Pitrmann - Bohemus

Narodil se 21. 8. 1911 v Lounech, Dlouhá třída 153 - U Sklenářů. Zemřel 23. 5. 1986 ve Vršovické nemocnici v Praze 10, Oblouková 7. Byl synem pradleny a poštovního doručovatele, který zemřel, když mu bylo 6 let. Měl o devět let starší sestru Boženu. Alois byl snaživým žákem a tak i přes krušné peněžní potíže, které rodina měla, vystudoval místní státní reálku. Po celou dobu studií prospíval s vyznamenáním. Aby alespoň trochu matce ulehčil, dával kondice. Po maturitě v r. 1929 přijal místo učitele v tzv. menšinových školách a v r. 1933 je schváleným učitelským čekatelem. Jeho pedagogická činnost je od r. 1934 do r. 1936 předurčena nástupem do základní vojenské služby u 28. pěšího pluku „Tyrše a Fügnera“ v Praze.

Alois Pitrmann i po nástupu do pedagogické praxe dále studuje a usilovně doplňuje své vzdělání. V r. 1931 na Státním reálném gymnasiu v Mostě skládá maturitu z latinského jazyka a téhož roku na Učitelském ústavu v Praze učitelskou dospělost. Jeho snem však stále zůstává cele se věnovat umění. Za presenční vojenské služby se mu konečně naskytla příležitost studovat kresbu a malbu v soukromém pražském ateliéru prof. Viléma Preisse. V této době má již první umělecké kroky za sebou. Maluje náladové krajiny, Dětské studie, Pohledy na Mělník, vojenské náměty a modeluje. V r. 1936 je jmenován definitivním učitelem. V tomto roce rovněž úspěšně vykonává zkoušku na Akademii výtvarných umění v Praze a začíná studovat figurální malbu u profesorů Jakuba Obrovského a Josefa Loukoty. Vzhledem k jeho vědomostem mu bylo prof. V.V. Štechem doporučeno studium na další vysoké škole, Karlově universitě, obor filosofie, estetika a dějiny umění. Získává znalosti a dovednosti od profesorů, jako byli Josef Mukařovský, Bohumil Matějčec, Václav Vilém Štech a další. Pitrmannova činnost je tu velmi různorodá. Pouští se do rozboru obrazů Rubense, zpracovává témata týkající se architektury a umění. Jako disertační práci si vybral téma Emil Holárek a problém sociální malby. Nadále se zaměřuje na popularizaci výtvarného umění ve spise Výtvarník rozmlouvá s divákem (r. 1945.) Ukončením vysokoškolského studia získává titul doktor filosofie a doktor práv.

Ve své pedagogické praxi Pitrmann pokračuje ve výuce na obecních a měšťanských školách; od roku 1937 na obecně smíšené škole ve Vraňanech a od roku 1938 v Lužci nad Vltavou, kde dosahuje titulu odborný učitel. V tomto roce uzavírá sňatek se svou první manželkou učitelkou Jarmilou Kozákovou. Jeho zvláštní povahové rysy a názorové neshody s kolegy na učitelských ústavech byly příčinou častého střídání působišť i v pozdějších letech. A tak v r. 1943 odchází ze smíchovské grafické školy na měšťanskou školu v Praze-Strašnicích. V r. 1945 se dostává na Státní keramickou školu v Praze-Vinohradech. V r. 1950-1956 vyučuje na Průmyslové škole potravinářské chemie v Praze 1. Na základě zkoušek v r. 1956 konaných na Vysoké škole pedagogické v Praze je prohlášen promováním pedagogem. Ve výtvarné tvorbě ho zaujala myšlenka zpodobnit vynikající osobnosti kulturního světa. Vytvořil řadu portrétů našich i zahraničních mistrů a umělců, například Smetany, Dvořáka, Fibicha, Sovy, Bezruče, Destinové, Mozarta, Verdiho, Tolstoje a mnoha dalších. V r. 1945 dochází k rozpadu jeho prvního manželství a následující rok Pitrmann uzavírá sňatek s učitelkou Jarmilou Novou. Z tohoto svazku se r. 1956 narodila dcera Daniela, ke které však nenalezl otcovský vztah. Nepříznivé poměry v rodině, závažnou bytovou otázku (v jeho bytě bydlela i bývalá manželka) řešil rozvodem.

Pitrmannova umělecká činnost je na základě studijních pobytů po celém Československu mimořádně bohatá. Vytvořil řady obrazů, které spojil do grafických cyklů; patří sem např. Žně, Matka, Kytice, Má vlast, Karlovarský cyklus, Lounský cyklus, Malé a Velké Pašije, cyklus jednoho sta sépií Tvář Prahy, cyklus portrétů jednoho sta lékařů Zachránci lidstva,

obrazy z dějin hudby, anebo Kdyby všechny ženy světa. Mezi monumentální díla náleží: Ztroskotání, Golgota, Severní Čechy, Jižní Čechy.

V r. 1956 nastoupil na Průmyslovou školu potravinářské chemie v Praze 2 a po dvou letech přechází na Dvanáctiletou střední školu v Praze Hlubočepích.

Také třetí jeho manželství s mnohem mladší Olgou Šemorovou uzavřené v r. 1959 skončilo v r. 1962 rozvodem.

Na přelomu 50. let se zaměřil na malířské práce na rodném Lounsku a v Karlových Varech, píše o Goethovi, hru o Gaguinovi a zahajuje řadu svých výstav. Je též iniciátorem I. celostátní výstavy učitelů výtvarníků v Uherském Brodě. Stává se učitelem výtvarné výchovy na Pedagogickém institutu v Brandýse nad Labem, kde uskutečňuje cyklus přednášek O umění, základu přednáškových cyklů Nebojte se umění. Na institutu mu ředitel mimo jiné vyčítal jeho neskrývané teistické založení a spor skončil jeho výpovědí. Potom se Pitrmann neúspěšně ucházel o zahájení habilitačního řízení. V r. 1963 nastupuje jako učitel na ZDŠ v Praze-Strašnicích, odkud po pěti letech nastupuje své poslední učitelské místo na Gymnasiu v Praze-Libni. Zde konal pokusy s metodou malování nevidomých, kterou zkoumal na Gymnasiu pro mládež s vadami zraku v Praze 2.

Alois Pitrmann se stal čestným občanem Loun, nositelem medaile Světové rady míru, laureátem mezinárodních soutěží atd. Mnohé své obrazy prodával prostřednictvím organizace Díla za poměrně dobré ceny. Je člověkem beze sporu svérázným a podle některých kritiků ješitným. V jeho pozůstalosti se setkáme s rozsáhlou korespondencí s nejrozličnějšími osobnostmi a institucemi (státní sekretariát ve Vatikánu, galerie v USA atd.). Přátelil se s umělci F. Smolíkem, E. Hakenem, E. Suchoněm, Z. Štěpánkem, spisovateli J. Seiferem, P. Bezručem, Fr. Kožíkem, Vil. Závadou, lékaři a vědci Zd. Dienstbierem, V. Příhodou, H. Rokytou. Stýkal se i s představiteli církve, například s kardinálem Beranem nebo s kardinálem Tomáškem. Svým uměleckým a existenčním zápasem a heroickým dílem byl pro ně posilou a zdrojem plodných inspirací.

Měl 26 samostatných výstav, z toho 15 v Praze: *Mazáčova umělecká síň 1940, Beaufort 1942, Mazáčova galerie Praha II, Spálená 53 1943, Národní třída 1944, Praha II. Jungmannovo nám. 1949, Praha II. Jungmannovo nám 1949, Praha čs. spisovatel 1972 a 1973, Praha Divadlo S.K.Neumanna a Hudební divadlo v Karlíně 1974, Interiérová výzdoba závodu Polygrafie Praha-Smíchov 1977, Divadlo hudby 1977, Interiérová výzdoba závodu Polygrafie 3, Praha 7 1980, Výzdoba modlitebny církve čsl.husitské. Praha 4, Krč 1983, Výst. síň Kniha metro, stanice Leninova 1983, Síň Stanislava Kotulana Apolinářská 4 1985;* 3 samostatné výstavy v cizině: *Španělsko* (Granada) **1066**, *Rumunsko* (Arad, Temešvár, Bukurešť) **1968**, *Italie* (Taormina) **1970**; 14 účastí na výstavách v ČSSR.

Pitrmann je podle výtvarných kritiků romantikem, mystikem, senzitivem, malířem léta a slunce, virtuosem barev, extatikem, nepokojným hledačem, vizionářem, strážcem jasu, nespoutatelným Prométheem či poslem míru a lidství; podle svých obdivovatelů prorokem, apoštolem pravdy, vikářem Ježíše Krista; podle jiných prostých občanů jedním z největších synů českého národa. Prof. MUDr. Zdeněk Dienstbier o něm v obsáhlé studii napsal: „Vnějškem, ale i vnitřně ho můžeme přirovnat k osobnostem typu *Alberta Schweitzera*“. Podrobně a soustavně si osvojoval hudební teorii, rétoriku a tanec, hrál na housle a klavír, zpíval, skvěle řečnil. Stal se malířem zrakového i sluchového typu, komponujícím úžasnou hudbu světla a barev. Šlo mu stále ve všem o vše. Umění mu stálo nad vědou. Hledal Boha a bylo mu dáno poznat neznámé světla, neznámé barvy, tvary a zvuky, dostupné jen rozjímajícím uctívatelům Pravdy či v odlescích a ozvěnách při některých nemocech anebo pod vlivem drog. Jeho umění je tímto poznáním prosvětleno, prostoupeno a prozvučeno; není divu, že bývá vnímáno jako protuberance z jednotné Podstaty, připomínající mohutnou kvint-kvartovou fanfáru, uvozující *Straussovu* symfonickou báseň *Also sprach Zarathustra*.

Byl reformátorským pedagogem uměleckého školství v plné šíři. Jeho klinicky verifikovaný objev *Malby nevidomých* se dotýká každého člověka. Žel, plagiáty z malefikantně potíraného či utajovaného průkopnictví jeho čtyřicetileté pedagogické činnosti na školách všech typů jsou základem slavných kariér nulových spekulantů. Ale jeho metoda nového způsobu výtvarné výuky a výchovy uplatňovaná v mírovém duchu *Jana Amose Komenského* a sdružení hirošimských učitelů *hibakuša*, našla mimo jiné ohlas na *Accademia de belle arti* v Římě a na univerzitě v Antverpách.

Je Zastoupen ve sbírkách *Galerie hl. m. Prahy* a v mnohých dalších institucích a sbírkách v ČR a v zahraničí, například v galeriích v *Drážďanech*, *Budapešti* a v *Mnichově*, *Tate gallery v Londýně*, *Musées des Beaux-Arts v Lyonu*, v *Museo del Prado v Madridu*, v *Bibliothèque Nationale v Paříži*. Jeho *Rožňavský mírový cyklus* lavírovaných kreseb zhudebnil Eugen Suchoň. Také návrhy afiší s náměty měst a filmu (Passolini) došly r. 1966 uznání a ocenění (Granada 1966).

Je autorem *Výtvarného tematismu*, se základní myšlenkou, že umělcem eliminované a výtvarně umocněné náměty diváka humanizují. Bez násilných okázalostí či efektů pracoval s veškerou svou vírou a křesťanskou zbožností a proto jeho tvorba tuto víru tak mocně vyznačuje. Zcela odolal i té nejagresivnější lživé a hloupé propagandě a inkvizitorským nátlakům. Řídil se přesvědčením, že revoluci v umění lze dělat jen struktivně, tzn. nebořit staré, ale doplňovat je, utvářet je na pozadí všeho již vytvořeného.

Alois Pitrmann je skvělým krajinářem, portrétistou i duchovním tvůrcem s darem občasného čtyřrozměrného vnímání, ovlivňujícího jeho malířské vyjadřování. Do značné míry byl impresivním realistou. Psal poesii, filozofické a náboženské eseje, z nichž většina zůstala či musela zůstat v rukopisech. Publikoval řadu odborných prací, literárních děl věnovaných životům významných umělců (*Vonici země, Malířské evokace*). Zabýval se také heraldikou. Jeho znak, jehož nosnou částí je počáteční písmeno jeho jména Alois, jakož i tvar komolého kuzele posvátného vrchu Oblík u Loun, je na první pohled znakem Albrechta Dürera. Zatímco jeho cykly a minicykly, například *Zachránci lidstva* (portréty jednoho sta lékařů-humanistů) varují či oslavují velikost lidského ducha a volají k následování, monumentální díla jakým je olejomalba na jutovině *Ztroskotání* z r. 1939 a murální malby jsou velkolepým zamyšlením nad neblahými osudy lidstva. Podle slov sv. Jana „A aj, zemětřesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé...“ (Zj 6,12), na jeho linorytu tři Marií a tří křížů na Golgotě Lounského Středohoří anebo nad Madonou bombardovaných Drážďan a nad ubožáky Ztroskotání, stojí černé slunce.

Kromě členství ve Svazu českých výtvarných umělců in necessitas nepatřil k žádnému uměleckému spolku, sdružení či skupině. Jeho postavení v kontextu s naší i světovou tvorbou bylo osamocené a výlučné. Vzdělaností a všestranností je srovnatelný s *Leonardem da Vincim*. Svou příkladnou charakterovou pevností a čistotou, věrností svým ideálům a kritickou, vždy konstruktivní a hlavně adresnou pravdou si znepřátelil mnoho závistníků. I kvůli nim nedosáhl ani průměrných oficiálních poct, což proti očekávání rozvinulo jeho tvůrčí svobodu.

V čase, kdy ho rumunská kritika, zdůrazňující jeho zvláštní cit pro světlo a barvy, jeho lásku, pochopení a mistrovství při používání barev hodnotila jako předního československého malíře, označil kterýsi náš pisálek, zvyklý na uniformní šed' panelových domů, na šed' své činnosti a celého svého života jeho obrazy za přebarvené.

Poznačen chudobou pracoval do úpadu a odříkal si až příliš. Nadmíru zaujatého uměním si ho postupně namluvily tři ženy a strhly ho do manželských, rozvodových a fakticky doživotních útrap. Jiné tři ženy, matka, sestra a jeho přítelkyně *Eva Manová* ho povznesly i k tvorbě světově proslavených Madon Míru: Tereziánská, Drážďánská, Lidická, Františkolázešská, S růžemi, Lounská, Pacovská, Černá, Madona pro Hirošimu a Nagasaki...

Matka Tereza Kalkatská a kardinál Tomášek požehnali jeho mírové práce a *papež Pavel VI.* mu udělil své otcovské požehnání a vyprosil mu Boží ochranu a pomoc.

S Aloisem Pitrmannem jsem se seznámil roku 1972 v Německu, kde byl se svým odborným výkladem průvodcem pražských PhMr. po muzeích a památkách. Mne tam panu profesorovi představila moje drahá přítelkyně magistra *Miluška*. V berlínské noclehárně, kdy všechny účastnice zájezdu odešly večer tančit, se Mistr dověděl, že jsem básník. „Co právě píšete?“, zajímal se. „Právě jsem dokončil *Pijáckou baladu*“. „A co Vás k ní přimělo?“. „No, není to tak dávno, co jsem přestal pít“. „Rád bych si to přečetl. Pošlete mi to?“. Baladu potom ilustroval devíti perokresbami přímo ke strojopisu. Pracoval jsem tehdy jako tapetář *Výstavnictví Praha* a na pražské výstavě *Repro-1972* mi ji namísto dvou statečně odmítnutých láhví whisky stokrát rozmnožili Angličané a Američané, spokojení s vytapetováním stánků svých firem.

Při jedné z návštěv u tohoto již mého přítele v Praze 10 Vršovicích, Ruská 96 jsem byl uchváten gotickou velebností právě dokončené *Drážďanské Madony Miru 1985* k uctění památky obětí zločinného americko-britského leteckého náletu na Drážďany dne 13. a 14. února 1945, při kterém zahynulo 25 000 civilních obyvatelů. Obrazem ozářeným odleskem zapadajícího slunce jsem byl natolik rozrušen a podivně opanován, že jsem si ho půjčil domů a nakonec ho reprodukoval na dvojlistech spolu se svým rozbořem, který byl pro samého Mistra objevným. Dvě stovky výtisků jsem rozdál účastníkům *Světového mírového kongresu křesťanských církví*, konaného v Praze roku 1985.

Když jsem se ho zeptal na jeho představu Boha, odpověděl mi historkou o básníku *Simónidovi*, který kolem roku 476 př. Kr. pobýval na dvoře syrakuského tyrana *Hieróna*: „Když se ho Hierón jednou tázal, co je Bůh a jaký je, vyžádal si den na rozmyšlenou. Když se ho Hierón druhého dne opět ptal, vyžádal si dva dny; když pak stále zdvojnásoboval počet dní, které si bral na rozmyšlenou a Hierón se podivil a chtěl vědět, proč tak činí, Simónidés prý odpověděl: "Čím déle uvažuji, tím nejasnější se mi zdá ta věc.“

Alois Pitrmann se ponenáhlu stal mým duchovním otcem. Vždy jsme si vykali. Organizoval a uváděl jsem několik jeho výstav. Z nich pro mne nejvýznamnější byla *Výstava v síni Stanislava Kotulana* na pražském protialkoholním oddělení Psychiatrické kliniky FVL KU v Apolinářské ulici 4 dne 14. listopadu 1985, která byla v jeho životě poslední. Celkem šlo o 21 obrazů, z nichž 16 byly variace na moji *Pijáckou baladu*, kterou tam přednesl český herec a jeden z nejlepších recitátorů české poezie *Radovan Lukavský*.

U konce svých sil, našel roku 1961 při léčení v Karlových Varech svou „statečnou Evu“, „pilnou Evu“, „věrnou Evu“, dceru jednoho z nejbohatších českých statkářů *Evu Manovou a díky* jí mu nastal všeobecný obrat k lepšímu. Ona ho na své sázavské chatě u Kamenného Přívozu učila i odpočívat, nabírat síly. Díky jí s ní poznal Pobaltské republiky, Bulharsko, Jugoslávii, Rumunsko, Rusko, Střední Asii nebo Kazachstán. S ní cestoval po Řecku, Itálii, Krétě, Sicílii, Portugalsku, Španělsku. Tak jako v Českém Středohoří, na Českomoravské vysočině nebo v Slovenském Rudohoří, všude tamějším lidem z vlastního pohledu objevoval krásy jejich prostředí. Mohl zůstat v pohostinné a lákavé cizině, tam být náležitě oceňován, tam být oslavován a to vědomí mu stačilo. Jen bolestnou domovinou mohl nést svůj kříž, jen v *Bohemii* mohly jeho ramena srůst s rameny toho kříže, jen zde mohly z nich vypučet motýlí křídla orlí síly; v ní přijímal svá utrpení pokorně, smířeně, až s jakýmsi uspokojením; v ní ho nemoci povzbuzovaly k plnějšmu žití, k dobrému využívání zlých náhod, k odmítání morálky stádných zvířat, odstraňující silné protiklady a rozdílly a tak i vůli k vlastní odpovědnosti, k velkým vášním, velkým úkolům, hrdému smýšlení, citu sama sebe; v ní se bránil instinktu stáda co nejpevněji spoutat, hlídat, ukovat ty nejsilnější. Osamocenost mu byla hradbou před chválou i hanou, hradbou chránící rozvoj vlastního zákonodárství. Uznával jen stát skutečně

sloužící lidem a člověku. Odmlouval tvůrčím činem. Dělal především to, po čem toužil, dělal to svobodněji než jiní, dělal to skvěle a byl si toho vědom. Jeho pochopitelné rozhořčení z opomíjení a zneuznání tlumila stoupající inflace hodnot, kdy nejvyššími tituly jsou zahrnováni i kabaretní zpěváci. Měl prohry a porážky, měl úspěchy a vítězství. A dočkal se i štěstí, své „Božské Evy“.

Někdy před rokem 1966 ho začalo pobolívat pod pravou a potom pod levou lopatkou, pociťoval slabost a obojí krutě sílilo. Roku 1970 nesl u moře pod Kavkazem obraz a zhroutil se. V roce 1983 mu lékař po operaci prostaty řekl: „Vybrali jsme vám to, jak jsme mohli a víc se neptejte.“ Tajený úsudek paní Evy, s kterou jsem se osobně seznámil hned po jeho skonu, byl v podstatě shodný s diagnózou, kterou stanovila moje sestra *MUDr. Olga Bohdana*: Polyneuropatia paraneoplastica myasthenického typu, neboli bolestivé onemocnění mezižeberních nervů se slabostmi svalů při rakovinném postižení dolních krčních a horních hrudních obratlů, kterému předcházela dlouho bezpříznaková rakovina prostaty.

V záviděníhodné aktivitě se dožil bezmála 75 let. Na chystané oslavě měl mu být přečten návrh okruhu jeho přátel a příznivců norskému Nobelovému výboru k jeho nominaci na udělení Nobelovy ceny za mír. Ale jeho dobré srdce dosluhovalo. Nic netušíc, dlel jsem právě mimo Prahu. Jedno ráno si své Evě telefonicky stěžoval na bolest v prsou, úzkost a studený pot. Přichvátavší Eva zavolala střediskovou lékařku. Tato rozpoznala srdeční infarkt a zařídila jeho převoz na resuscitační oddělení vršovické nemocnice. Po týdně ho přeložili mezi chodící pacienty. Po dvou upadnutích byl uložen zpět a po čtyřech dnech nato zemřel. Před skonem se Evy zeptal: „Kde je můj hoch?“ a já se mu žel nemohl ohlásit „Zde, tu s Tebou jsem!“

Poslední rozloučení se konalo v pátek 30. května 1986 dopoledne v obřadní síni města Loun. Smuteční projevy tam přednesla předsedkyně lounského rodáckého spolku v Praze paní *Jiřina Glosová* a římskokatolický kněz farního úřadu v Dolním Ročově *Rudolf Dušek*. Kromě paní Evy a mne byli tam v pozadí přítomni už jen dva nepozvaní nepředstavitelé se pánové. Na přání paní Evy bylo totiž parte rozposláno až příští týden. Potom byla rakev s tělem převezena a uložena do rodinné hrobky na lounském hřbitově. Mimo paní Evy, mne a kněze se tohoto mžlivě deštivého pohřbu zúčastnil pouze místopředseda MěNV v Lounech *Ivo Zeman*, tajemník ONV v Lounech v důchodu *Svatoslav Hejzl* a bokem opět ti dva tajemní pánové. Převozem komplikovaný pohřeb zařizovala spolu se mnou paní Eva. Veškeré výlohy, včetně kompaktace pitrmannovských hrobů s hrobkou pod sochu anděla od Josefa Drahoňovského sjednala a hradila paní Eva. Při následujících úředních jednáních o patřičnějším vzhledu hrobu bylo jí však důrazně naznačeno, aby v dalších úpravách nepokračovala a tak místo posledního odpočinku velkého lounského rodáka zůstává pustnoucím torzem.

Poslední vůle Aloise Pitrmanna stanovuje Evu Manovou universální dědičkou. O pozůstalost se však přihlásila jeho podle všeho nesvéprávná dcera, zastupovaná svou rezolutní matkou. Hrdá paní Eva se okamžitě zřekla notářem navrhované čtvrtiny dědictví, takže dceři připadlo vše. Nakonec jim stačil zlatý prsten, pár tisíc na vkladní knížce a několik tuzexových poukázek. O pracnou a náročnou likvidaci zbylé pozůstalosti požádaly mne, za což ta legálně přešla do mého vlastnictví. Systematicky jsem postupoval v duchu závěti a to společně s paní Evou, plnic všechna její příslušná přání. Poznal jsem přitom i Mistrovy neoslavné stránky. Obsah šerých vlhkých místností ateliéru s okny do čtyř pětín pod chodníkem byl neprůchodný. Pan profesor nic nevyhodil, ani krabice, ani papíry či provázky z nákupu, ani kelímky od jogurtu, láhve od piva, účtenky, porouchané deštníky, tramvajové jízdenky, noviny, prošlapané boty. Obrazy natěsnané na zdech i opřené o zdi jedny o druhé, knihy na policích, knihy v knihovničce a u nich obrazy, židle, obrazové rámy, kamna, stůl, litografické kameny, tiskařský lis, obrazy, obrazy, malířský stojan, noční stolek, časopisy, dřevěná truhlice s rozpadávajícím se šatstvem po mamince, brídicová žakovská tabulka a dřevěný penál, štosy grafik, obrazy, obrazy. Hnízda zkamenělých olejových barev a molovatých štětců, ložiska kříd, pastelek, uhlů, tužek a lahviček s vyschnutou tuší, složky zažloutlého

papíru, balík plesnivějících režných plátén - malířské potřeby pohlcované dřív než mohly být upotřebeny. František Kožík již svého času při návštěvě shledal, že je to spíš skladiště a téměř neprostupný labyrint, než atelier a prorokoval, že obrazy odtud Mistra definitivně vyženou. A na všem ležel těžký uliční prach s mastným popílkem z nedalekého strašnického krematoria. Podobný stav byl v jím obývané kuchyni družstevního bytu ve třetím patře, kde v dalších místnostech žila jeho první manželka. *Drážďanskou Madonu* a *Madonu zavržených* tam maloval v šeru na posteli. Snad také proto i některé jeho pozdější obrazy tak září. Ačkoli nepostrádal náročnou autorskou sebekritiku, kvůli nedostatku času nestačil zničit své méně hodnotné práce. Dojatě jsem si uvědomoval souvislosti s jeho proletářským původem, nuzným dětstvím, nejistým žitím, s pokročilým věkem, přinášejícím nutkání shromažďovat.

Největšími olejomalbami a temperami, mnoha akvarely, kresbami a grafikami jsem obdaroval *MěNV v Lounech*. Monumentální sociální a mírové cykly přišly do Městského muzea Antonína Sovy v Pacově. Přibližně 150 kg vědeckých prací, fotografií, dopisů, dokladů a jiných písemností připadlo *Okresnímu archivu* v Lounech; velké množství výtvarných děl pak darem mnoha jiným institucím, rekreačním střediskům a jednotlivým lidem. Štosity grafik jsem také hromadně prodal antikvariátům a galeriím.

V Městském muzeu Antonína Sovy v Pacově jsem zorganizoval a zahájil první posmrtnou Pitrmannovu darovací výstavu k jeho nedožitému 75. výročí narození, která byla průřezem jeho tvorby.

Osirelá paní Eva ke mně chodila na sobotní obědy a já jsem jí vypomáhal v jejím žižkovském bytě. Na sklonku jejího života jsem ji navštěvoval v arcidiecézním Domově pro seniory v Mukařově.

Mistr Alois Pitrmann Bohemus nám ukázal hodnoty všezemského a vesmírného významu přivádějící k mírumilovnosti, neuspěchanosti, k plněji prožívané přítomnosti, k přirozenějšímu vývoji, k symbióze se vším živým i zdánlivě neživým, abychom nezhynuli již v pubertě, ale řádně dospěli, zestárli a dožili svůj čas, aby tyto hodnoty, ač samo dílo se jednou obrátí v prach a jméno bude zapomenuto, zůstaly v praprotomstvích dobrou stopou.

Igor Slouka Praha, 2020

Phoenix incineratus - Fénix ze svého popela vzlétající

V nejstarších mýtech vyprávějících o vzniku vesmíru a naší Země je přisuzována mimořádně významná úloha některým ptákům. Pohádkoví ptáci – u starých Egyptanů *Bennu* neboli *Fénix*, *Simurg* u Iránců, *Garuda* u Indonésanů, *Strefil* u Rusů, čarovný *Aji Tojon* u Jakutů, *Feng-chuang* u Číňanů aj. se proplétají mytologiemi, aby v symbolické podobě naznačovali nepomíjivé střídání vzniků a zániků jakožto nepomíjivé proměny hmoty

Fénix incineratus, řecky *foinix* (*rudý*), latinsky *phoenix* je bájný pták, který se vyskytuje v mytologiích mnoha národů, ve kterých základní vlastností je skutečnost, že Fénix zemře spalením sebe samého a opět se ze svého popela narodí. V tomto smyslu se také používá jako symbol znovuzrození Krista. Jinak také symbolizuje vzkříšení, nesmrtelnost a nezničitelného ducha lidstva. Nejstarším východiskem představy Fénixe je egyptský pták *Bennu* (z *uben* = vzházející, vznášející se v září), zobrazovaný nejdříve v podobě *konipase zlatého*, později v podobě *volavky stříbřité*, nebo *volavky červené* a ještě později jako sokola s volavčí hlavou, s peřím zářivě zbarveným do červena, oranžova a zlata. Byl-li Fénix zraněn, rychle se regeneroval a tak neexistoval v podstatě žádný způsob, jak ho zabít. Jeho slzy uzdravují a léčí rány. Jsou pověsti, kde se tato uzdravující síla naopak skrývá v jeho zpěvu.

Výraz *incineratus* souvisí se slovem kremace (z lat. *cremare* - spalovat) neboli pohřeb žehem, zpopelnění (synonyma *cinerace*, *incinerace* z lat. *cinis*, gen. *cineris*, popel).

První významný antický historik, politik, spisovatel a cestovatel *Hérodotos z Halikarnássu* v Malé Asii, (nar. mezi r. 490 a 480), prohlašovaný za otce dějepisu píše o Fénixovi, který se sám ve stáří spaluje ohněm, aby se poté znovu ze svého popela zrodil: „Je ještě jeden posvátný pták – Foinix. Viděl jsem ho v Egyptě jen namalovaného, protože tam přilétá velmi zřídka.“ Obyvatelé *Heliopole*, „*Slunečního města*“, což bylo místní jméno vztahující se k Heliopolis v starověkém Egyptě s názvem *Iunu* (dolnoegyptského města na východním břehu Nilu nedaleko Mennoferu) mu vyprávěli, že Fénix je velký majestátní pták podobně jako orel nebo páv. Jeho oči jsou modré a září jako safíry, je červený, purpurový a zlatožlutý, kolem hlavy má svatozář a celý září jako slunce. Jeho zpěv uzdravuje a dodává všem lidem čistého srdce odvahy, zatímco v těch, kteří mají zlé úmysly, vzbuzuje strach. Také jeho slzy uzdravují a kromě toho i léčí rány. Jedna jediná kapka jeho krve stačí tomu, kdo ji vypije, aby se stal nesmrtelným. Přilétá jednou za pět set let z Arábie a přináší svého zesnulého otce, aby ho pochoval v chrámě slunečního boha *Helia*. „Přináší ho způsobem, že nejdříve vytvoří z myrhy vejce tak velké, jaké unese, potom se pokouší je nést, a když to vyzkouší, vydlabé ve vejci dutinu, otce do ní vloží a uzavře myrhou. Když otce vloží do dutiny a ten je uvnitř, má vejce původní váhu. Otce uloženého v myrze potom přenese do chrámu a odletí do zpět do své domoviny.“ Když tento Fénix cítí, že se blíží konec i jeho života, upraví si na vrcholku palmy hnízdo z aromatických bylin, myrhy, skořice a nardu, a udělí hnízdu plodivou sílu, na něm umírá. Z tohoto hnízda se potom vylíhne mladý Fénix, jenž se o svého mrtvého otce postará uvedeným způsobem. Hérodotos byl prvním autorem, který použil slovo Fénix.

Řekové, kteří přejali mýtus od Egyptanů, svého Fénixe zobrazovali nejčastěji jako orla nebo páva. Podle řecké báje žil Fénix u opuštěné studny ve *Fénicii*, dnešním Libanonu. Když se Fénix jednoho dne za svítání koupal ve studni, bůh slunce Hélios zastavil svůj vůz, aby si mohl poslechnout jeho překrásný zpěv. Díky Řekům a jejich mytologii dostala prý Fénicie a Féníčané svoje jméno. Říkali si synové Fénixe a i dnešní obyvatelé Libanonu si na tuto báji vzpomínají ve spojení s jejich hlavním městem *Bejrútem*. Ten totiž byl v historii již sedmkrát zničen a pokaždé znovu „povstal z popela“.

Podle jiné báje je hnízdo s mrtvolou starého Fénixe zapalováno slunečními paprsky a z jeho popela potom vzlétá Fénix nový. Odtud je fénix obrazem všelikého obrození a univerzálním symbolem znovuzrození, návratu všech věcí ke své prapodstatě – jedná se patrně o jeden z kulturních archetypů lidstva. Myslím, že Fénixe tu můžeme přirovnat k našemu, snad cyklickému kosmu, který se prý v nesmírném žáru zrodil z pranepatrného vajíčka zdánlivě nicoty či singularity (jedinečné oblasti, kde přestávají platit zákony fyziky, jak je známe), roste do své konečné podoby a zhroucením do sebe sama, opět se stane titěrným vajíčkem ke zrození nového kosmu. Anebo tu jde o oscilaci, kdy vajíčko je rovnovážným středem bytí stvořeného a nestvořeného?

O Fénixovi se zmiňuje také největší římský historik, právník, senátor a básník *Publius Cornelius Tacitus* (1. stol. n. l. až 18 n. l.): „...Když se blíží jeho smrt, postaví si v rodném kraji hnízdo, vylíje do něho plodivou sílu a z ní se pak zrodí mládě...“ Dále vypráví, že V Heliopoli byl postaven chrám *Cha-bennu*, Fénixův chrám, kde prý rostl posvátný strom, na který Fénix přilétal každých 500 let a podle jiných údajů jednou za 1460 let (což je podle zjištění egyptských astronomů právě jedenkrát za tak dlouhou dobu, kdy hvězda Síríus vychází v Mennoferu současně se Sluncem), aby se spálil a znovu se ze svých plamenů zrodil. Nejvíce se uznává doba 500 let a že dříve přiletěvší Fénixové, poprvé za vlády *Sasósidovy*, poté *Amasidovy*, pak za vlády *Ptolemaia*, třetího krále makedonského rodu, se dostali do města Heliopole v četném průvodu ostatních ptáků, obdivujících se jejich nevšední kráse...“

Podobně píše i *Hésiodos*, *Plinius*, *Ovidius* a jiní. Římský básník *Publius Ovidius Naso* (43 př. n. l. až 18 n. l.) například uvádí: „...Avšak je jeden pták, jenž sám sebe rodí znovu, asyrsky sluje Fénix. Když tento pták prožije pět století svého života, usedne na své hnízdo a ve vonných látkách v něm zemře. Potom se z otcova těla narodí nový fénix, jenž má žít dalších pět set let, tedy tolik, kolik žil jeho otec.“

Jiná obměna mýtu vypráví o tom, jak Fénix sám přilétá do Heliopole, kde shoří ve vonných bylinách, aby se ze svého popela obrodil. Nejdříve se prý objeví jako housenka. Ta se po dovršení třetího dne začne měnit v ptáka. Úplný přerod je dokončen za 40 dní. Poté pták odlétá zpět do své vlasti v Arábii, Sýrii nebo Indii.

O mytickém ptáku *Feng-chuangovi* se vypráví i v Číně: „...v zemi Tchien-fang-kuo (Arábie) žijí posvátní ptáci fénixové. Žijí v páru, resp. jsou obého pohlaví a živí se výhonky bambusu, rosou, šťávou amonu a zrnky kadidla. Když dosáhnou věku pěti set let, shromáždí se na vonných stromech, spálí se a poté opět povstanou z neživého popela, překrásní a nesmrtelní.“ V čínském umění je Fénix často zobrazován s rozpjatými křídly nad plameny. V staré čínské knize *Kchu-pchien-cu* se objevuje jiné závažné sdělení: „Feng-chuanové jsou svou podstatou ohně a žijí na hoře *Tan-sue*. Jejich zpěv je nádhernou písní, libým zvukem, který mohou slyšet jen ty nejčistší bytosti. Jejich tělo symbolizuje pět lidských ctností: hlava ctnost a důstojnost, hrud' lidskost, žaludek spolehlivost, záda správné chování a křídla povinnost.“ V textech ze 4. století př. Kr. se píše, že mužský Fénix, vyzařující energii *jang* je znamením, že zemi vládne dobrý král. Pokud je však ve spojení s drakem, je zástupcem ženské energie *jin*. Drak a Fénix tehdy společně tvoří posvátný pár *jin jang*. Na starých kresebně zdobených keramikách bývá jedna polovina Feng-chuanga v podélném řezu mužská a druhá ženská, což představuje opačné složky prasyly *čchi*. Čínský Fénix přešel i do japonských mýtů, kde je také nazýván „Nesmrtelným“. V Číně i v Japonsku je pokládán za vůdce všech pozemských ptáků.

Také římský básník *Claudius Claudianus* (370 až 405 n. l.) poeticky popisuje zrození nového Fénixe. Tento opeřenec prý usedá na své hnízdo a vítá Slunce radostným zpěvem, kterým prosí o životodárný oheň. Poté setřese ze své zářící hlavy vlas, sluneční plamen vše zažehne a znovuzrozený pták vyletuje z plamenů. Spalováním starého Fénixe vzniká léčivý vonný kouř,

který vane celým Egyptem. Zázračný pták má peří purpurové a zlaté, které i vytrhnuté jasné svítí. Na hlavě má zářivou korunku. Když letí v noci, celý září a osvětluje okolí.

V slovanské mytologii je Fénixovi podobný *raroh*, pravděpodobně *raroh velký*. U Rusů ho představuje *papor*, ohnivý démon, který je často zobrazován jako ohnivý sokol. U Čechů je to *Firebird* neboli *Pták Ohnivák*, bytost ze slovanských pohádek, magický, prorocký a zázračný planoucí pták s rudým a zlatým peřím, pocházející z daleké země, jehož pera, i když jsou vytrhnuta, stále jasně září; básník a spisovatel *Karel Jaromír Erben* ho roku 1858 uplatnil v pohádce *Pták Ohnivák a liška Ryška*.

Fénix je údajně jediný tvor, který v ráji odolal pokušení. V židovské legendě je známý jako *Malchom* – věrný a nesmrtelný pták. Když se prý Eva vrátila do Edenu, poté co ochutnala jablko poznání, pokousela tímto zakázaným ovocem i zvířata v zahradě. Pták Malchom tuto nabídku odmítl a byl za to odměněn tím, že mohl navždy žít na místě, kde je věčný mír, znovu se zrodit každých tisíc let a být imunní vůči Andělu smrti. Malchom je v židovské mytologii též známý pod jménem *Ziz*, což je mytický zvířecí hybrid *Griffin-like*, tvor s hlavou, zobákem a křídly orla, tělem lva, někdy s ocasem hada nebo štíta, podobný dinosaurům *Protoceratops*, jejichž fosilie byly nalezeny v poušti Gobi. Je srovnatelný s perským *Simurghem* nebo se sumerským *Anzû*. V Bibli je zmínka o Zizovi v Žalmech 50,11 a 80,13-14. Malchom-Ziz je ustanoven vládnout nad všemi ptáky. V *Tishri*, v době podzimní rovnodennosti, mává Ziz křídly a tak silně křičí, že jiní draví ptáci odlétají a bojí se uchvátit ostatní zvířectvo. Když stojí na Zemi, jeho hlava sahá až k samotnému nebi. Roztažením křídel skryje Slunce a zatemní celý svět. Získal pojmenování „*syn hnízda*“, protože kdysi jeho vejce z hnízda vypadlo, polámalo tři sta vysokých cedrů, rozbilo se a zaplavilo šedesát měst. Ziz se stal symbolem síly a zdatnosti. Chránil Zemi před zničujícími bouřkami, hlídal poklady a byl protivníkem hadů a bazilišků, kteří byli považováni za ztělesnění satanských démonů, jakými jsou například *Shedinové*, potomci hadů nebo démonů, vzešlých snad z hada v Edenu. Ziz je též nazýván *Renanin*, neboť je nebeským zpěvákem zpívajícím před Hospodinem a ten mu dává moudrost. Kvůli jeho vztahu k nebeským oblastem se mu říká věstec *Setwi*.

Fénixovo jméno bývá odvozováno z egyptského slovesa *veben* – „zářit“, „vzejít“, „povstat ve skvělosti“, čímž je pták Bennu dáván do souvislosti se dvěma doplňujícími se kosmologickými představami: jednak se zrozením slunečního boha, který se v září objevil na východním horizontu, jednak s prvotním pahorkem nazývaným *benben*, jenž se při zrození světa vynořil z kosmického praoceánu. Bennu s největší pravděpodobností pochází z íonského okruhu; později se objevuje také v usirovském kontextu. Z pozdní výslovnosti jeho jména ve tvaru *boinu* pochází potom řecké označení *Fénix*, pod nímž je bennu přejímán a modifikován antickými a středověkými autory.

V egyptském pojetí mohl být *Bennu* pokládán za slunečního boha *Atuma* a *Rea*, u nichž představoval sebestvořitelskou schopnost – proto byl označován jako „*ten, který povstal sám ze sebe*“. Tato schopnost se projevuje v cyklickém zrození Slunce při jeho každodenním východu: Bůh se vynořil z praoceánu *Nún*, „vodní propasti“ v podobě *Bennua* a s výkřikem, jímž prolomil ticho a tmou dosavadního nebytí, dávajícím vznik všemu, co existuje, usedl na objevivší se zemi v podobě pahorku *benben*, případně na rákosí, které na něm vyrostlo.

Jedním ze způsobů, jímž íonská kosmologie přibližuje další tvoření je motiv Atumovy masturbační ejakulace nebo spolknutí vlastního spermatu. Protože stvořil sám sebe a byl jediný, musel sám sebe oplodnit. Benben mohl být pokládán za zkamenělý pozůstatek Atumova spermatu. Za stylizované pojetí benbenu je považován obelisk. (Nejvyšším dochovaným obeliskem je žulový obelisk Lateránský v Římě, vysoký 33 metrů a vážící 455 tun, který dal původně vyrobit faraó Thutmose IV. pro chrámový komplex v Karnaku.)

Ve védské tradici bylo pole čirého vědomí ztotožňováno s Bohem, nejvyšší bytostí, ve své podobě jako *Nárájana*, „příbytek vod“. Metafyzický *Logos* byl nazýván *Véda*, nezničitelná

struktura čirého poznání, jež tvoří nedílnou součást pole čirého vědomí. Avšak *tekutá* substance pole byla nazývána *dravja*, od kořene *dru*, „*téci*“. *Tekutá* substance čirého vědomí nebyla považována za fyzickou látku, ale za látku metafyzickou - doslova za substancí samotného vědomí. Mody světla a zvuku mají tedy údajně základ ve vodnaté substancí, jež jim slouží jako základní médium. To je v souladu se skutečností, že prakticky ve všech starověkých tradicích byla poli čirého vědomí připisována tekutá povaha.

Nejpozději v Nové říši je Benu spojován s *Usirem*, řecky *Osirisem*, bohem plodnosti, úrody a současně s bohem zemřelých; je vzkříšeným vítězem nad smrtí a králem podsvětí říše, kde zemřelí mohou žít věčným životem, což bývá na vyobrazeních ptáka znázorněno korunou *atef*. V *Knize mrtvých* je benu hojně uváděn v tradičních slunečních souvislostech.

U mne je Fénix symbolem tvořivých sil, plamenné cesty k pravdám, intuice, osvícenosti, nesmrtelnosti poesie a rovnovážné uměřenosti. Díky českému národnímu malíři a pedagogovi *Karlu Svolinskému*, stal se jeho Fénix mým znakem.

U vzpomínky na Václava Korbela

Byl svátek sv. Václava. Vzpomenul jsem si na svého nedávno zemřelého přítele Václava Korbela (19. 3. 1945 – 12. 11. 2016).

Václav

Václav, na rozdíl ode mne, nikdy neopomenul osobně mi blahopřát k mým narozeninám a jmeninám. Přicházel vzorně oblečen, ze svých entomologických sbírek mi přinášel v průhledné hmotě šperkařsky zalité vzácné brouky, některé až odněkud z Jižní Ameriky a zpaměti přednášel moji poesii a z ní často báseň *Autsajdr*, jež mu připomínala jeho vlastní osud. Nejvíce pak oceňoval básně *Ozvěny mých slov* a *Modlitba jedné dívky*, která mu zněla jako lidová píseň.

Jednou mě Václav nazval praktickým filosofem, tedy jedincem nad všední míru přemýšlivým, kladoucím otázky a hledajícím na ně odpovědi, který soustavně, střízlivě a většinou uplatnitelně zkoumá skutečnosti světa a lidí i toho, co je přesahuje. Svou sečtělostí, rozhledem z nezvyklých úhlů a téměř eidetickou pamětí mě připomínal francouzského záhadologického spisovatele Jacquese Bergiera. Přivedl mne ke knihám Zecharia Sitchina, Mauro Biglina, Ivo Wiesnera a jiných. Studoval a osvojoval si způsob mých písemných projevů.

Václav si byl vědom, že slovo *filosofie* se skládá z řeckých slov „*filein*“ - milovat a „*sofie*“ - moudrost, vědění jak žít, jak obstat v tomto světě, že filosofie nemá být jen akademickou disciplínou, ale také způsobem života, který obvykle začíná údivem nebo zklamáním nad tradičními výklady věcí a snahou vyrovnat se s tajemstvím světa a bytí. Plně se tedy neztotožňoval s Aristotelem, který mínil, že „Kdo chce hledat radost sám v sobě, nenajde ji jinde než ve filosofii“, ale klonil se k tvrzení Fridricha Nietzscheho: „Zachytit hranice rozumu - jen to je pravá filosofie.“

Tu se mi v hlavě znovu a znovu vynořují slova židovského mudrce a kazatele Koheleta, pojaté do Písma svatého: „Všechno jde k místu jednomu: Z prachu vše vzniklo a v prach se zas všechno navrácí.“ Tento prach je za dnem hlubin nejmenších svých částí natolik podivný a nepředstavitelný, že jedině náboženský jazyk je schopen se mu přiblížit. Fyzici hovoří o jakési čisté energii. Věřím, že jde o jeden z jevů v boží mysli, které snad mohou být zakódovány i v nás.

U mravenců

Václav od mládí studoval život hmyzu. Zhlížel se v německo-švýcarské entomoložce a malířce *Maria Sibylle Merianové*. Byl okouzlen zejména jejími publikacemi *Knih metamorfózy surinamského hmyzu* a *Nádherný přerod housenek a jejich zvláštní květinová potrava*.

Jednou jsme se s Václavem vypravili do Jeseníků ke skupinám mravenišť mravence lesního (*Formica rufa*) a mravence podhorního (*Formica lugubris*), tvořících všežravou nadčeleď řádu blanokřídlých. V jakési posvátnosti s přídechem strachu jsme tam dlouho debatovali nad Mravenišťem o průměru základny snad pět metrů a nadzemní výšce téměř dva metry, nad šustivým hemžením mravenců, v příznačném, svěže ostrém hnízdním pachu.

Mravenci jsou blízkými příbuznými včel, vos nebo čmeláků. Vyvinuli se před 100 miliony let, kdežto Sumerové, první civilizace, kterou známe, se najednou objevila teprve před 6.000 lety. Lidstvo podle všeho zanedlouho vyhyne, ale mravenci, kterých je v České republice asi sto druhů, budou tu existovat dál a dál. Mravenci, švábi a jiný hmyz v porovnání s námi jsou na Zemi tak neuvěřitelně dlouho snad i proto, že po dosažení své co nejlepší dokonalosti se po věky dál téměř nijak nevyvíjejí a tedy se ani téměř nepřibližují ke svému konci.

Mravenci jsou teplomilní. Mraveniště staví na lesních světlinách, na místech chráněných před větrem, s orientací na jih nebo východ. Jejich podzemní části jsou až 2 x větší než na

povrchu. Mraveniště je jedna z nejdokonaleji organizovaných živočišných pospolitostí. Může v něm žít i více než milion jedinců. Mravenčí samička tzv. královna se dožívá stáří až 25 let, což je spolu s termity nejdelší u hmyzu dosažitelný věk. *Dělnice* měří 4-9 mm; *královna* a *samice* 9-11 mm. Domlouvají se pomocí svých vůní, dotykem i tichounkým vrzáním ze zadečku. Okřídlení jedinci vylétají v dubnu a květnu z mraveniště a páří se ve vzduchu. Samička přitom obdrží zásobu spermatu, která jí postačí na celý život. Oplozená samička se nejprve zbaví křidel, vyhledá místo vhodné k založení nové kolonie a tam začne klást vajíčka, z nichž se líhnou larvy. Ty se zakuklí a po čase se z nich líhnou dělnice. První pár dělnic vychovávají samy královny, o další se již starají ony. Oplozená samička též vyhledává hnízdo vlastního druhu, kde bývá přijata.

Celková hmotnost všech mravenců na Zemi se rovná hmotnosti všeho lidstva a polovině hmotnosti všeho ostatního hmyzu. Denně uhynie asi 3-4 procenta mravenců; přibližně za měsíc zmizí celá generace, zatím co Mraveniště je živo nějakých šedesát let a i potom v deřinách kupách prakticky věčně. Mravenci lesní při ohrožení nebo lovu ohýbají zadeček pod přední část těla a vystřikují z něj mravenčí jed až na vzdálenost 20 cm. Vystříknutý jed vtlačují do ranky, kterou způsobují kusadly. Tento jed má různé protibuněčné (například i protirakovinné) a protibakteriální účinky. Obsahuje kyselinu mravenčí, která je obsažena také v jedu včel nebo v kopřivách; pro svoji leptavost byla užívána k odstranění bradavic, dále při obrnách, revmatismu, nervových bolestech dně i jako afrodiziakum a je potřebná v organické technologii. Významnou složkou mravenčího jedu je též solenopsin, který má schopnost potlačovat některé projevy lupénky.

Osamělý mravenec tápavě pobíhající ve volné přírodě nevypadá na to, že by hledal něco určitého; jistěže těch pár neuronů svázaných navzájem vlákny se nedá pokládat za mozek, tím méně za sídlo myšlenky; jedinec je spíš něco jako nervová zauzlina na nožičkách. Ale několik mravenců, na pohled slepě a nahodile strkajících mrtvého motýla k Mraveništi vypadá, jakoby už myšlenku měli. A hustá masa mravenců nahloučených kolem Mraveniště, až se země černá, jeví se nám vcelku jako nějaké zvíře, které myslí, plánuje a kalkuluje. Jakoby tu produkt práce dával podnět i návod pro práci další. To, že se jednotlivý hmyz může při shlukování spojit do organismu vyššího řádu a tak hromadit instinkty v inteligenci, není jen výsadou hmyzu, dělají to i měňavky, ryby nebo ptáci. Již mravenčí lymfocyty neboli bílé krvinky či mizní buňky jsou jako u vos geneticky programovány pro zkoumání a hledání. Rozdílem mezi lidmi a jinými zvířaty může být kvalitativní rozdíl vyvolaný řečí. Jakými bychom byli, kdybychom vůbec kdy skutečně dali hlavy dohromady a vytvořili kolektivní mysl po způsobu mravenčím, aby měla myšlenky nemyslitelné, myšlenky daleko nad hlavami? Hned bychom jistotně přišli třeba na to, proč mladé ženy žijící společně na ubytovnách vykazují sklon k souběhu menstruačních cyklů, anebo proč vous na ostrově osaměle žijícího badatele rostl rychleji pokaždé, když se vracel na pevninu a setkal se s děvčaty.

Mravenci jsou velmi výkonnými staviteli pouze z toho, co poskytuje příroda, tedy bez hřebíků, šroubů, ocelových armatur, skla či plastů, nejvíce ze spadlého jehličí, větviček, stébel trav, zrněk písku a hlíny. Vzhledem k jejich velikosti se u mravenišť jedná o skutečné mrakodrapy, které jsou neustále obnovovány a přestavovány. Mravenec unese až 32 x více, než sám váží. Tvorbou svých kuželovitých kup a podzemních částí, výrazně obohacují a provzdušňují jinak převážně chudé lesní půdy. Mravenčí dělnice dokážou neustálými stavebními úpravami ideálně regulovat klimatické poměry mraveniště. Když stěny labyrintu chodeb příliš vysychají, dělnice si v dlouhých řetězcích podávají z úst do úst krůpěje vody a stěny kropí.

Lesní mravenci z jediného hnízda za den uloví i 100.000 kusů přemnožených škůdců, jakými bývají bekyně, obaleči, bourovci, larvy kůrovců a tesaříků, jež mohou tvořit i 90 % donášené potravy; za rok i 28 kilogramů. Likvidují mršiny. Opylují rostliny. Nejvíce důkazů o účinné pomoci mravenců pochází z oblasti mniškových a obalečových kalamit, kde se na místech

vzniklých holožírů zachovaly zelené stromy jen v blízkosti Mraveniště. V mraveništním lese je zdravá a prosperující zvěř, protože mravenci loví kloše, komáry nebo klíšťata. Sběrem a přenášením různých semen rostlin, například na mravencích závislých violek, prvosenek, dymnivek, sasaneček či hluchavek pomáhají při obnově a zachování druhové rozmanitosti lesa. Mravenci pečují o stromové mšice vylučující sladkou šťávu zvanou medovice, která je vyhledávanou potravou nejen mravenců, ale i včel, které ji přetvářejí v tmavý medovicový med. Mraveniště spotřebuje za rok přibližně 200 litrů medovice.

Neméně pozoruhodný je sociální řád mravenců. Jejich společenství funguje smysluplněji a bezchybněji než lidské. Královna je krmená a opečovávaná skupinou dělnic a jediným jejím úkolem je snášení vajíček. O vajíčka a larvy se stará jiná skupina dělnic. Další skupiny obstarávají potravu, kterou předávají dalším a dalším dělnicím, aby celé společenství bylo pokud možno stejně nasyceno. Jiné dělnice přinášejí stavební materiál a staví mraveniště. Skupina *teplonošek* vyburcovaná po zimě *informátorkami* vytváří na Mraveništi souvislé vrstvy, zahřívá se na slunci a svými těly postupně protepluje vnitřek kupy. Jsou tu *bojovnice*, jsou tu *strážkyně*, při čem všichni členové vykonávají své úkoly zcela nenuceně, co nejpečlivěji, ze všech svých sil a daných schopností až k smrti oddaně ku prospěchu celého mraveništního organismu. Strážkyně ostatním podle potřeby pomáhají. Každý jakoby byl se svým předurčeným údělem plně spokojen. Panuje tu jakýsi ideální neotřesitelný komunismus.

Jak píše americký lékař *Lewis Thomas*, k přirozenosti zvířat patří umírat o samotě, pryč z očí, v skrytu. V krajině neočekáváme pohled na mrtvolu. Někteří tvorové se zdají vůbec neumírat; prostě jen tak zmizí ve svém potomstvu. Dělají to i jednotlivé tělesné buňky. Zdá se, že zvířata mají instinkt pro konání smrti o samotě - i ta největší a nejnápadnější si vždy včas najdou způsob jak se schovat. Když se slon zmýlí a umře na volném prostranství, stádo ho tam nenechá: ostatní sloni se těla chopí a odtáhnou ho z očí na nějaké nevysvětlitelně vhodné místo. Také miliardy lidí umírají v každé generaci pokud možno utajovaně, většinou v nemocnicích. Skutečné povědomí máme vlastně jen o nejbližších mrtvých a mezi přáteli. A tyto smrti jsou v našem chápání odděleny od všech ostatních; obvykle je pokládáme za nepřiměřené události, výjimečnosti, odchylky, za zlo. O svých mrtvých mluvíme tichým hlasem; byli skoseni, říkáme, jako kdyby viditelná smrt musela vždycky být způsobena něčím zvenku, čemu se dá vyhnout, něčím jako nemoc nebo násilí. Posíláme květiny, noříme se do smutku, pohřbíváme a nemyslíme na stejný časový rozvrh u ostatních. Náš počet zrychleně roste a je těžko si představit, jak to při takových množstvích umírajících budeme držet v tajnosti. Měli bychom se vzdát pocitu, že smrt je katastrofa, že je hodna nenávisti, že je vyhnutelná a že je cizí. Všechno, co přichází na svět zdá se vykoupeno něčím, co zmírá. Ani Václav ani já jsme neobjevili, kam se uchylují hynoucí mravenci. Přemýšleli jsme nad tím, kam se nám po smrti poděje naše vědomí. Stáhne se zpět do svého původu? Uvážili jsme, že příroda vždy hledá a nachází pro všechno použití, že nic nevytváří nadarmo a že zasahovat je nejjistější cesta, jak způsobit malér. Člověk, biologický druh, jenž je nadán myšlením, charakterizován technikou a sociálním chováním je stále znovu varován především sám před sebou.

U konce civilizace

Francouzský básník, spisovatel a politik *Alphonse de Lamartine* napsal: „Utopie jsou často jenom předčasně pravdy.“ Mravencům podobnou existenci budoucích lidí vylíčil anglický spisovatel a filosof *Aldous Leonard Huxley* v knize *Konec civilizace*, kde základem státu je *Ústřední liheň* a *Středisko pro predestinaci* (předurčení), vyrábějící po vyjmutí z láhví různé ženské a mužské identické sourozence při použití neopavlovských zvukových a elektrických šoků a hypnopedie, souhrnu státního našepťávání do mysli spících dětí ve výchovných. Po celé dětství i v dospělosti jsou jim opakovány poučky o řádu světa, například kastovní uvědomění, hygieny, atd. Rodina je pokládána za něco otřesného, necivilizovaného. Pojem

matky a otce je vyloučen. Vyčření samotných slov matka a otec vzbuzuje značné rozpaky, červenání a úšklebky. Těhotenství je nemyslitelné. Nejinteligentnější úředníci vrchní a nejvyšší kontroly chrání všechny před osobitostí nebo hlubšími vzájemnými city. Filosofie nebo skutečná poesie jsou nebezpečné. Pravda a láska jsou přesunuty na pohodlí a zábavu. Pro obyvatele je přirozená promiskuita, neboť i malé děti spolu hrají erotické hry podle pouček „všichni patří všem“. Státním heslem je „Komunita – identita – stabilita“. Umělý pocit spokojenosti a štěstí je v kastách dělníků a intelektuálů navozován pravidelným požíváním drogy, ale bez nežádoucích účinků a nespokojených pocitů po návratu do reality. *Dr. Sigmund Freud* a průkopník automobilového průmyslu *Henry Ford* jsou považováni za dvojčediny a tvoří podstatu náboženského citění. Je vzývána Freudova psychoanalýza a Fordova spotřební společnost a sériová výroba. Lidé ani nestárnou. Za pomoci regulace vyplavování hormonů a obměňování krve vypadají mladě do šedesáti let, kdy rychle umírají v příjemném prostředí *Oddělení pro zrychlenou senilitu Nemocnice pro umírající*.

Jiný spisovatel, úředník, žoldák, policista a státní příslušník Británie a Indie *George Orwell*, vlastním jménem *Eric Arthur Blair*, se proslavil znepokojivě přesnou antiutopickou vizí totalitní ideologie, založené na osobě vševědoucího Velkého Bratra. Jeho román 1984 je příběhem o vládě, která kdykoli slyší vše, co kdokoli říká a vidí vše, co kdokoli dělá. Orwell napsal též studie *Jak aplikovat sofistikované špiónážní metody k zvýšení obratu nahrávacích společností* a *Jak monitorovat každého jednotlivce kamkoliv se hne*.

Velkým Bratrem v naší současnosti se stal například spoluzakladatel společnosti *Microsoft* *Bill Gates*, internetový podnikatel židovského původu *Mark Zuckerberg* či zakladatel internetového obchodu Amazon *Jeffrey Bezos*. *Bill Gates* se chlubí, že jeho satelity budou schopné nepřetržitě monitorovat každý čtvereční centimetr na planetě a rozpoznávat obličej. Na internetových sítích se jedinci aktivně podílejí na svém vlastním dohledu.

Český spisovatel *Franz Kafka*, židovským jménem *Ansel* ve svém vylíčení temných mocností udržujících člověka v nejistotě o všem, nabízí ještě přesnější metafory současného nepřehledného dohledu než *Orwell*.

Americký odborník na masmédiu *Neil Postman* napsal: „*Orwell* se bál těch, kdo zakazují knihy. *Huxley* se bál toho, že nebude důvod knihy zakazovat, protože nebude nikdo, kdo by je chtěl číst. *Orwell* se bál těch, kdo nás chtějí zbavit informací. *Huxley* se bál těch, kdo nám nabídnou příliš mnoho a zatlačí nás do pasivity a egoismu. *Orwell* se bál, že před námi skryjí pravdu. *Huxley* se obával, že pravda zmizí v moři nepodstatného.“

Komisaři Evropské Unie údajně chystají další zdokonalování totality zrušením starobních důchodů pro ty, jež mají děti či příbuzné a zřizováním důchodcovských domů s nepřetržitým internetovým dozorem kamer. Aby se tam důchodci „dobrovolně“ sestěhovali, budou mít své vlastní nebo pronajaté nemovitosti zdaněny takovým způsobem, že jim nezbude nic jiného. Tak se mají uvolnit místa pro imigranty, dle *Kallergiho* plánu osazení Evropy lehce ovladatelnou míšeneckou rasou. Lékařskou péčí v těchto koncentračních domech nebudou poskytovat vyškolení odborníci, jako jsou doktoři a zdravotní sestry, ale bude dálkově zprostředkována přes počítač a dávkována automaticky prostřednictvím čipů. Ošetřovatelskou péčí budou vykonávat mladší pohybliví důchodci. Do těchto izolovaných starobinců budou docházet dobrovolníci placení EU, aby kontrolovali, zda se snad důchodci neorganizují k nějakému odporu. Ušetřené peníze mají posloužit i k vybudování rájů pro nejbohatší důchodce horních desetitisíc. Soustředěním důchodců se zabýval již říšský vůdce SS, šéf gestapa, velitel *Algemeine SS* a organizátor hromadného vyvražďování především Židů *Heinrich Luitpold Himmler*.

Praha, 2019

OBAMA! OBAMA! OBAMA! **ZMĚNA! ZMĚNA! ZMĚNA?**

JE BARACK HUSSEIN OBAMA skutečně nejmocnější muž naší planety, anebo jen sympatická černá marioneta, bedlivě vybraná a okázale prosazená podle záměrů utajovaných vládců? Loutka, sama zatím snad chtějící věřit, že loutkou není a že usedla v Bílém domě hlavně díky vlastnímu úsilí? Přesvědčila i sebe sama, že právě ona je tím, na koho se čeká?

Většina amerických občanů *Obamovi* prominula, že neužíval celé své jméno a muslimští i to, že se jim ve volební kampani vyhýbal. Mají za to, že *Barack Hussein Obama* získal post 44. prezidenta Spojených států amerických přirozeně a poctivě. Stále ještě nadšeně skandují jeho úderný slogan z předvolební prezidentské kampaně, jeho mnohoznačný příslib: *Změna! Změna!*, a vzhlíží k němu jako k mesiášovi, který zažehná vzestup hospodářské katastrofy, k tomu, kdo změní bezcitné, bezohledné, bezcharakterní a rasistické americké politikaření ve všeobecně prospěšnou a průhlednou politiku. Ale neříká se, že čím více se věci mění, tím více zůstávají stejné, ne-li horší? A není pravdou, že každá změna má své špatné stránky?

V USA, v semeništi celosvětových krizí a mnohých válek jsou lidé stále více přesvědčeni, že fakticky jim vládou zotročující globální spiklenci. Bezvýsledně protestují proti nenápadně a pozvolně zaváděnému projektu řešení „lidské otázky“ universálním systémem kontroly a ovládnutí, kterým je virtuální peněznictví nebo čipování lidí, marně žádají pravdivé a plné odtažení důvodně více než podezřelých událostí dne 7. prosince 1941 (*Pearl Harbor*), dne 11. září 2001 (*New York*), anebo okolností atentátů na *J. F. Kennedyho* či *Abrahama Lincolna*, *Martina Luthera Kinga*, smrti *Marilyn Monroe*, zastřelení *Johna Lennona*, atd.

Jestliže podle *F. D. Roosevelta* v politice neexistuje náhoda, je oprávněný dohad, že skrytá vládnoucí americká elita boháčů, již vzhledem na neklid svých černochů a občanů jiných barevných ras a různých kříženců, připustila či zosnovala prezidentství jednoho z nich? Může být snad něco demokratičtějšího? Aby byl jejich preferent přijatelnější pro bělochy, je to černoch z bílé matky. Je to bystrý právník se zkušenostmi terénního pracovníka v chudinské městské čtvrti, vysoký, štíhlý, pohledný, výřečný, inteligentní, vtipný, charismatický, se zvukomalebným jménem ...

Pohlédneme-li na doslova všechny ty *Bohem* zaštiťované genocidní a prolhané americké prezidenty, od *George Washingtona*, který nazýval indiány „divokými zvířaty“ a který jim sám ukradl své rozsáhlé pozemky a vyhlásil jim „nepřetržitou válku“, přes *Abrahama Lincolna*, tvrdícího: „Dnes, stejně málo, jako kdykoliv předtím se stavím za to, aby se z černochů stali voliči nebo porotci, aby byli vyhlášeni za schopné zastávat úřady, anebo se ženit s bílými ženami; existuje fyzický rozdíl mezi černou a bílou rasou, která, jak věřím, navždy vyloučí, aby obě rasy spolu žily v sociální a politické rovnosti,“ skrze *Theodora Roosevelta*, jenž prohlásil: „Jsem velmi vzdálen tomu, abych si myslel, že jen mrtvý indián je dobrý indián, ale věřím, že to platí pro devět z deseti indiánů, a co se týká toho desátého, tím se nechci blíže zabírat,“ až ke *George Walkerovi Bushovi*, kterému se jevila tmavá barva lidské pleti jako nehaněbnost a který ještě v roce 1964 při senátních volbách v Texase požadoval, aby černochům byl zakázán vstup do veřejných zařízení bílých a který spolu s vojsky „koalice ochotných“ států na základě vymyšlených informací o iráckých zbraních hromadného ničení vpadnul do Iráku. Lze vůbec doufat, že *Obama* může být podstatně lepší než oni? *Libyjský* diktátor *Muammar Kaddáfí* vzkázal *Obamovi*, aby se jako černoch zbavil pocitu méněcennosti, protože jinak bude jeho politika v Bílém domě horší než politika bělochů.

Seznámíme-li se alespoň v krátkosti s okolnostmi, za jakých byl mulat Obama zvolen za prezidenta Spojených států amerických, poznáme-li alespoň nejstručněji jeho život s jeho rodem a život jeho manželky s jejím rodem, lépe snad můžeme vidět a chápat Ameriku, toto dravé dítě Evropy a jejího Obamu:

Barack Hussein Obama senior, černošský otec prezidenta Obamy se narodil 18. června 1936 v Keni na břehu jezera Victoria v okrese Rachuonyonya v chudé vesnici Nyang'oma. Jeho dědeček *Hussein Onyango Obama* byl kuchař pro misionáře, původně katolík, jenž během svého pracovního pobytu na Zanzibaru konvertoval k islámu. *Barack* v arabštině znamená „požehnaný“ a *Obama* znamená „Hořící kopí“.

Barackovou matkou byla *Habiba Akumu Nyanjango* (1918). Jméno *Akumu* tu znamená „tajemné narození“, neboť její matka ji počala po porodu dalšího dítěte a před obnovením menstruace a *Habiba* je ženské křestní jméno arabského původu s významem „láska.“ Byla proslulá svojí krásou a zaslíbená jinému muži. Jako patnáctiletou ji však Onyango nechal odtáhnout do své chýše a násilně s ní kromě Baracka zplodil dceru Sarah. Akuma měla ale vzpurnou povahu, několikrát se pokusila o útěk, byla často bita, až se jí nakonec od panovačného Onyanga podařilo utéct nadobro.

Barack starší navštěvoval anglikánskou školu a pro svůj studijní talent zařazen do programu, umožňujícím mladým Keňanům vzdělání v USA. Nastoupil na Havajskou univerzitu, kde získal titul B.A. v ekonomice. Považoval se za agnostika.

V Nairobi se roku 1960 keňské manželce Baracka Obamy staršího *Kezii Aoko Obamové* narodila dcera *Auma*, Ta si po absolvování místních základních a středních škol zajistila stipendium na universitu v německém Heidlebergu a dále pokračovala v postgraduálním studiu na universitě v Bayreuthu, kde v roce 1996 získala titul Doctor Philosophy.

Na universitě poznal Barack starší bělošku *Stanley Ann Dunhamovou*, s níž se v roce 1961 oženil. Údajně v Honolulu se jim narodil syn *Barack mladší*. Po dvou letech však Barack starší rodinu opustil. Vrátil se do Keni, kde pracoval jako manažer ropné společnosti a potom jako hlavní ekonom na Ministerstvu dopravy a na Ministerstvu financí. Měl najednou dost peněz a míval krátké známosti s nejrůznějšími ženami, Evropankami i Afričankami, ale žádná mu nevydržela dlouho. Byl příznivcem ekonomických reforem a napsal pojednání „Problémy afrického socialismu“. Z politických důvodů byl z keňských státních služeb propuštěn, upadl v nemilost a nemohl najít či udržet si práci, což vedlo k jeho psychickým problémům a těžkému alkoholismu. Zemřel při dopravní nehodě v roce 1982. Byl třikrát ženatý a měl, pokud je známo, celkem osm dětí se čtyřmi ženami.

Stanley Ann Dunhamová, bělošská matka prezidenta Obamy se narodila 29. listopadu 1942 ve Wichitě v Kansasu jako jediné dítě bělochů *Madelyn Lee Payenové*, narozené 26. října 1922 a *Stanleyho Armoura Dunhama*, (23. března 1918 – 8. února 1992). Měla anglické, německé, švýcarské, skotské a velšské předky, kteří se usadili v amerických koloniích během 17. a 18. století. Při použití kombinace starých dokumentů a analýz DNA bylo zjištěno, že předkem Dunhamovy matky je *John Punch*, námezdní otrok v koloniální Virginii v 17. století, majícího subsaharský původ počínající v Kamerunu. Podle rodinné ústní tradice Ann měla zas předky z indiánského kmene Cherokee.

Ann byla velmi nadaná, ale víc než cokoli jiného byla snílkem a idealistkou znechucenou rasizmem. Napřed zůstávala sociálně neobratná. Ale již na střední škole se vzpouzela konvencím. Nedůvěřovala ani politickým programům a dogmatům. Většinu volného času jí zabírala četba beatnických básníků a francouzských existencionalistů. Na Havajské universitě

vystudovala antropologii, poté získala magisterský titul v oboru umění a v roce 1992 PhD. v Indonésii provedla několik výzkumů zaměřených na indonéské kovářství a tkalcovství a na roli žen v řemeslných společnostech ostrova Jáva. Byla aktivistkou a zastánkyní práv žen a byla vedena jako akademička kulturního marxistického proudu. Zajímal ji problém chudoby v indonéských vesnicích a za tím účelem vytvořila mikroúvěrové programy a zároveň působila jako poradkyně Agentury Spojených států pro mezinárodní rozvoj. Pracovala také pro Ford Foundation v Jakartě a pro Asijskou rozvojovou banku v Pákiskánu. Její výzkum pomohl Bank Rakyaty uskutečnit největší program mikrofinancování na světě. Její četné publikace, jako například „Občanská práva pracujících indonéských žen“, anebo „Vliv industrializace na indonéské ženy“ byly významné a uznávané. V Jakartě byla koordinátorkou výzkumu a politiky pro světové bankovníctví žen WWB v New Yorku.

V roce 1964 se Ann rozvedla s *Barackem Husseinem Obamou starším* a roku 1965, se vdala za *Lolo Soetora*, narozeného 2. ledna 1935, kterého poznala jako studentka na Havajské universitě. V havajštině Soetorovo jméno Lolo znamenalo „blázen“. Lolo byl pomešší, hnědé pleti, s hustými černými vlasy, s rysy zaměnitelnými za mexické, samojské i indonéské, měl souměrný úsměv a naprosto klidnou povahu. Vrátil se do Indonésie, aby jako geograf pro tamější vládu mapoval Západní Guineu. Ann i se synkem *Barackem Obamou mladším* za ním přicestovala do Jakarty, kde pracovala jako asistentka ředitele Indonéského institutu přátelství a Barack junior navštěvoval školu Sv. Františka z Assisi v indonéském jazyce. Starala se spíš o to, aby se její syn pořádně naučil násobilku, než o to, jestli si osvojil katechismus nebo jestli ví, jaký je smysl muezzinova svolávání k večerní modlitbě. Lolo učil malého Baracka boxovat. Řekl mu: „Je lepší být silný. Když nedokážeš být silný, buď chytrý a zachovávej mír s tím, kdo je silný. Ale ty sám buď vždycky silný. Vždycky.“ Ann byla v Indonésii též ředitelkou Institutu manažerského vzdělávání a rozvoje a vyučovala angličtinu indonéské obchodníky na americké ambasádě. V roce 1970 se Lolovi a Ann narodila dcera *Maya Cassandra Soetoro* a Baracka juniora dali do péče Anniným rodičům na Havaji.

Ann a Lolo se časem odcizovali. Ann odmítala chodit na firemní večírky americké naftařské společnosti pro spolupráci s vládou, pro kterou Lolo právě pracoval, a kde američtí byznysmeni poplácávali Lola po zádech a chvástali se, komu museli namazat kapsu, aby dostali povolení k novým podmořským vrtům. Přestávala se ovládat a křičela: „Toto nejsou mí lidé!“ Ann stále víc zajímala indonéská kultura, zatímco Lola stále hlouběji upoutávala kultura Západu. Vyšlo najevo, že Barackův dědeček Hussain kdysi poslal Anninu otci dlouhý ošklivý dopis, v němž stálo, že manželství Baracka a Ann neschvaluje, aby nebyla krev Obamů bělošsky znečištěna. A vyvstal tu i problém s první ženou Baracka staršího, jenž tvrdil, že s ní je v trvalém odloučení a že o svatbě jeho s ní neexistuje žádný právní dokument, ačkoli to bylo v domorodé africké vesnici obecním uznáním plně právoplatné. Ann už měla všeho dost a roku 1980 se s Lolem rozvedla.

Když Ann hodnotila své přátele, své kolegy v zaměstnání i dva své exmanžely, byla vždy velmi velkorysá, vždy na všech uměla vidět jejich lepší stránky. Při jedné debatě o svém otci Stanley Armour Dunhamovi řekla: „Dokázal být poněkud dominantní. Ale to je prostě tím, že je v zásadě velmi upřímný člověk a díky tomu někdy i nekompromisní.“ Zemřela 7. listopadu 1995 na rakovinu dělohy a vaječníků.

Madelyn Lee Payene Dunham, bělošská babička prezidenta Obamy z matčiny strany se narodila 26. října 1922 v Peru v Kansasu jako nejstarší ze čtyř dětí rodičů *Rolly Charles* „R.C.“ *Payneové* (23. srpna 1892 - 15. října 1968) a *Leona Belle (McCurry) Payneho* (7. května 1897 - 22. března 1968), kteří byli přísně metodističtí a odsuzovali pití, hraní karet a tanec. V třech letech se s nimi přestěhovala do Augusty v Kansasu, kde patřila k nejlepším žákyním

střední školy. Navzdory přísné výchově ráda jezdila do Wichity na koncerty velkých kapel. Tam se seznámila s „neodolatelným“ *Stanley Armor Dunhamem* a vzali se po Madelynině maturitním plesu dne 1. května 1940. Ale žádný důkaz o skutečné svatbě neexistuje. Její rodiče pracovali na plný úvazek, stěhovali se do Berkeley-Kalifornie, Ponca City-Oklahoma, Vernonu-Texas, El Dorada-Kansas, Seattle-Washington a usadili se v Mercer Island-Washington. V El Doradu pracovala Madelyn v restauracích, během druhé světové války na noční směně montážní linky Boeningu B-29 ve Wichity a Stanley narukoval do Pattonovy armády. V Seattlu se Madelyn stala viceprezidentkou místní banky. Když se přestěhovali do Honolulu na Havaji, začala Madelyn pracovat v Bank of Hawaii, kde byla povýšena na jednu z prvních viceprezidentek. Když vychovávala malého Baracka Obamu juniora, říkali jí *Tutu*, což v havajštině znamená „prarodič“. Byla tvrdě praktická, zásadová, stručná a obětavá a vydělávala víc než Stanley. Zemřela 2. listopadu 2008 na rakovinu.

Stanley Armor Dunham (23. března 1918 – 8. února 1992) měl původního předka irského farmáře, který během velkého hladomoru emigroval z Irska do Ameriky a jehož vzdálenými příbuznými bylo několik amerických prezidentů a politiků. Jako osmiletý objevil tělo své matky poté, co spáchala sebevraždu. Byl vzpurný a jeho záletný otec ho i se starším bratrem Ralphem dal do výchovy jeho prarodičů z matčiny strany v El Doradu. Stanley tam údajně praštil svého ředitele střední školy do hlavy. Živil různými pracemi, na nákladním vlaku dojel až do Chicaga, posléze do Kalifornie, pak zase zpátky, skrz naskrz zkažený pitím na černo páleného alkoholu, kartami a ženami. Stále hledal nový začátek; odjakživa utíkal od všeho známého. Vystudoval Kalifornskou universitu v Berkeley a potom v El Doradu řídil obchod s nábytkem. Byl pánovitý, dobrosrdečný a naprosto neschopný ovládnout své touhy. Měl všeobjímající toleranci ke slabostem druhých, které mu předem bránily, aby se se čímkoli v životě zabýval příliš vážně.

Michelle LaVaughn Robinson Obamová, černošská manželka prezidenta Obamy se narodila 17. ledna 1964 v Chicagu, Illinois, kde vyrůstala v chudinské čtvrti South Side. Jejími rodiči byli *Fraser Robinson III.* a *Marian Shields Robinsonová*. Matka byla sekretářkou zasilatelského obchodu a otec byl zaměstnanec městských vodáren, kde měl na starosti údržbu bojlerů. Pradědeček z otcovy strany *Jim Robinson* byl otrokem v Jižní Karolině a rovněž tak prababička z matčiny strany *Melvinia Shields*.

Vyrůstala ve svorné rodině ve čtvrti South Shore v rozsáhlé chicagské afroamerické komunitě South Side. Od šestého ročníku začala chodit do třídy pro talentované děti, hrála na klavír a psala krátké příběhy. Poté navštěvovala výběrovou školu. Cílevědomě následovala svého o dva roky staršího bratra *Craiga Malcoma* na Princeton University, kde hlavním oborem byla sociologie, kde v roce 1985 získala titul B. A. (Bachelor of Arts. bakalář umění) a v roce 1988 pak na Harvard University obdržela hodnost J. D. (Juris Doctor, doktor práv). Byla asistentkou chicagského starosty a v roce 1993 ředitelkou neziskové organizace Chicago office of Public Alliens, která podporovala mladé lidi v práci v neziskových skupinách a potom pracovala jako prodávka pro studijní záležitosti na chicagské universitě a roku 2002 začala pracovat pro nemocnici chicagské university. V mnoha prostředích byla jedinou ženou a jedinou Afroameričankou. V South Side musela čelit „tomu frustrujícímu pocitu, že musíte maskovat svůj intelekt, abyste přežili ve vlastní komunitě.“

Stala se advokátkou firmy Sidley&Austin v oddělení marketingové a autorskoprávní praxe, kde se setkala s nastoupivším *Barackem Obamou mladším*, kterého měla zaučovat a být mu společenskou průvodkyní. Pohledný Barack se pohyboval s uvolněnou havajskou ležérností, vyzářovalo z něj sebevědomí, a tak není div, že se do něj splašila. Její otec nehodnotil Barackovy šance moc vysoko a Craig, který ho dobře znal z basketbalu, prohodil: „Milej

kluk. Škoda, že jí dlouho nevydrží.“, anebo „Nikdy se nevdá, protože každého kluka, kterého pozná, přežvýká a vyplivne.“ Craig, jenž k Michelle odmala cítil oddanost a zodpovědnost a který byl hvězdným universitním basketbalovým hráčem, trenérem basketbalu, manažerem, hlasatelem a investičním bankéřem ji ale v říjnu 1992 vedl k oltáři, protože tatínek jí zemřel o rok a půl dřív. S Barackem mají dcery *Maliu* a *Natashu*.

Otec Michelle jako kluk chodil na Chicagský umělecký institut a na střední škole maloval, sochařil a také závodně plaval a boxoval a měl rád jazz. I když mu ve třiceti letech diagnostikovali vysilující roztroušenou sklerózu, nesl to nadmíru statečně. Nikdy nezmeškal jediný den v práci a ještě si přivydělával prodejem životního pojištění přes telefon.

Afroameričan Barack Hussein Obama junior, prezident USA se oficiálně narodil v Honolulu dne 4. srpna 1961 bělošce *Stanley Ann Dunhamové* a černochovi *Barackovi Husseinovi Obamovi*.

Od svých šesti do deseti let žil v hlavním městě Indonésie Jakartě se svojí matkou a nevlastním otcem *Lolo Soetorem*, zahraničním studentem na Havajské universitě, za kterého se Ann provdala v roce 1965. V té době Ann porodila Lolovi své druhé a poslední dítě *Mayu*, k níž má Barack junior nezlomně vřelý vztah. Zatímco Lolo zdůrazňoval význam síly a odvahy, Ann mu vštěpovala morální hodnoty. Když se v Indonésii s Lolem rozvedla, starali se o něj prarodiče Dunhamovi a zaplatili mu soukromé studium na původně misionářské elitní akademii Punahou School v Honolulu. Tak jako jeho otcí mu říkali Barry, medvídek. Pro další studium si překvapivě vybral Occidental College v Los Angeles. V roce 1981 přestoupil na známou Columbia University, kde v roce 1983 získal titul bakaláře při studiu politologie.

Obamu juniora jako desetiletého navštívil o Vánocích otec. Od matky věděl, že otcův příbuzenský kmen Luo přišel do Keni ze své původní domoviny okolo největší řeky světa Nilu a že jeho otec jako dítě pásł kozy. Obama okamžitě pocítil, že vyzářuje zvláštní podmanivou sílu. Stačilo, aby vešel do místnosti, aby promluvil, aby udělal šarmantně sebevědomé gesto a rázem byl středem zájmu všech okolo. Dokázal vzbudit dojem pouhým elegantním přehozením nohy přes nohu. Choval se tak, jakoby měl všechno, i když mu patřil jen kousek téměř bezcenné půdy v Keni. Ve vzruchu návštěvy si však Obama začal uvědomovat drsnou realitu - nezdařené manželství svých rodičů a otcův útek před rodičovskou zodpovědností. A stejně jako začal pochybovat o tom, že černoši jsou nadřazenou rasou, začal pochybovat i o tom, jak úžasný je jeho otec, jak nemohl rozvinout svůj potenciál vinou kmenového vidění společnosti jako našinců a cizích a upřednostňování příbuzných v Keňské politice a částečně i vinou jeho vlastních chyb a neschopnosti doopravdy uvést svoji minulost do rovnováhy s moderním životem. I když ho otec vlastně nijak nezklamal, zůstával něčím neznámým, těkavým a nejasně hrozivým. Viděl otce jako mimořádného, ale v mnoha směrech problematického: děti s různými ženami anebo politická kariéra, která zkrachovala. Obama junior měl v hlavě spoustu otázek, protože byl bílý i černý.

V roce 1995 Obama vydal obsáhlou knihu svých pamětí *Sny mého otce: Příběh rasy a dědictví*, díky níž se poprvé v životě stal bohatým. V ní píše: „Byl jsem vychováván jako indonéské dítě, jako havajské dítě, jako černé dítě a jako bílé dítě.“, „Každý muž se snaží žít tak, aby naplnil očekávání svého otce nebo odčinil jeho chyby. V mém případě platí nejspíš obojí.“ Michel Obamová tehdy o svém muži Barackovi prohlásila: „Jestliže někdo popíše čtyřista stran svými pamětmi - nadto ve třiatřiceti letech - pak už lze hovořit o určité sebestřednosti.“

Obama jako teenager pil alkohol, užíval drogy, vypěstoval si husté afro, a ponořil se do děl významných černošských spisovatelů. Na vysoké škole prožil řadu srdečných, ale cudných přátelství s dívkami a bělošské přátele získával při basketbalu. Zbavil se své mohutnější

tělesné konstituce, která mu pomáhala na fotbalovém hřišti a byl na cestě za svou ultraštíhlou figurou. A sport se svými prohrami ho učil pokoře. Roku 1983 dostudoval na Kolumbijské univerzitě politologii s titulem bakalář. Zůstal na Manhattanu a přijal místo u Business International Corporation.

Odpověděl na inzerát *Jerryho Kellmana*, newyorského Žida, který konvertoval ke katolicismu a pracujícího pro chicagskou černošskou komunitu. Udělal okamžitý dojem, protože bylo takřka nemožné najít mladého, vysokoškolsky vzdělaného černocha, který by byl ochoten pracovat v komunitě za pouhých třináct set dolarů ročně. Obama přijel roku 1985 do Chicaga, kde mu Kellman přidělil působnost ve čtvrti Far South Side, nejpočetnějšího černošského společenství, kde zločin ovládal v podstatě všechny aspekty všedního života a kde měl pomáhat nemajetným černým při získávání pracovní requalifikace. Dostal se do míst bídy a zoufalství, které ho naučilo nebýt idealistou: „Panoval tam rozkol uvnitř rasy mezi skromně majetnými a středostavovskými černochoy.“ Měl stále sklon přehánět, aby zapadl, ale působil přitom uvolněně.

Uvědomoval si moc slova. Získal přesvědčení, že jeho posláním je „dát hlas němým a slabým.“ Poznal, jakou moc má církev. Jedním z nejvlivnějších southsiderských pastorů, převážně afroamerické protestantské církve Trinity United Church of Christ, byl radikální *Jeremiah Alvesta Wright*, jenž neváhal zpochybňovat Písmo, měl-li pocit, že se protiví zdravému rozumu. Obama se s ním spřátelil. Wright se mu stal učitelem a rádcem, přivedl ho k praktikujícímu křesťanství a přidělil mu malou kancelář v kostele. Později Obama zpochybňuje skutečnou moc náboženské víry a náboženských institucí přinést změnu k lepšímu, „protože tam bylo mnoho církví, mnoho druhů vyznání.“ V článku z roku 1990 nazval afroamerickou církev „spícím gigantem v politickém a ekonomickém terénu měst jako je Chicago.“

Od Kellmana dostal Obama za úkol vést týdně 20-30 rozhovorů, naslouchat a zorganizovat rodiče a další a společně pak přimět chicagskou bytovou správu k nápravě podmínek. Největší pozornost si vysloužila jeho zdařilá kampaň za odstranění azbestu. Ale stále palčivěji si uvědomoval, jak malá je možnost takto uskutečnit nějakou zásadní změnu: „Tady se to prostě nedá zvládnout bez právnického vzdělání,“ prohlásil, než se přihlásil na Harvardskou právnickou fakultu, kde potom promoval magna cum laude. Na Harvardu byl přispívatelem, redaktorem a nakonec prvním afroamerickým předsedou Harvard Lav Reviev, nejvýznamnější právnické publikace v zemi a jeho práce, ovlivněná četbou Mahátma Gándhího, Martina Luthera Kinga a bible tu předznamenala jeho budoucí politický styl. Mohl si vybírat z nejlepších právnických firem a zvolil si společnost Miner, Barnhill&Galland, která se specializovala na občanské právo a na případy diskriminace.

Obamova perspektiva se projevila i během rozsáhle organizované diskuze černošských studentů z harvardské právnické, lékařské a ekonomické fakulty na vysoce aktuální téma vzdělaných černochoů: „Měli by o sobě mluvit jako o „černoších nebo jako o „Afroameričanech?“ „Rozmanitost je obohacující“, napsal později sloupkař *Clarence Page*, „ale rasa se hrubě vměšuje do snah jednotlivce definovat svou identitu. Býval jsem ‚barevný‘. Pak jsem byl ‚negr‘. Pak se ze mě stal ‚černoch‘. Potom jsem se stal ‚Afroameričanem‘. Dnes jsem osoba odlišné barvy.“ Obama na to řekl: „Víte, to jestli si říkáme černoši nebo Afroameričané, neznamená fakticky naprosto nic pro lidi, kteří tvrdě pracují, žijí ze dne na den, v Chicagu, v New Yorku... Význam bude mít to, jak využijeme svého vzdělání pro to, aby se měli lépe.“

Kellman si všiml, že Barack byl někdy v černošské komunitě napadán za to, že není dost černý, a to ne proto, že je napůl bílý, ale protože šel na Harvard a protože mluví, jako by byl bílý a kromě toho, že byl právník a vyučoval ústavní právo na právnické fakultě Chicagské university. Ačkoli měl Obama platnou právnickou licenci, ani jednou nevedl soudní proces. Pracoval tam v týmu a vážně začal uvažovat o politickém úřadu. Chtěl být chicagským

starostou. Na Occidental College sehrál v jeho intelektuální evoluci význačnou roli *Roger Boesche*, který přednášel předměty americké politické myšlení a moderní politické myšlení.

Až na pár výjimek v něm ještě vzbuzovalo všechno, co u politiků pozoroval pochybnosti: vyfénované vlasy, široké vlčí úsměvy, otřepané fráze nebo producírování se v televizi, zatímco za zavřenými dveřmi podlézali korporacím a jiným movitým zájmovým skupinám. Uvědomoval si, že větší část amerických dějin, její pravidla, provázelo - a dokonce udržovalo - rasové vyloučení. Viděl, že Amerika ustavičně nedostává svým halasně proklamovaným ideálům. Jeho vnitřnímu nastavení odpovídala nejvíc takzvaná komunitní sociální práce, organizování zdola, která sdružovala obyčejné lidi s cílem vyřešit nějaký místní problém. Při komunitní práci v sobě cítil rozpor: snažil se o změnu v rámci systému a zároveň se mu vzpíral. Zdálo se mu, že politika je plná lidí, kteří kvůli moci udělají úplně všechno.

Obama myslel, že spousta lidí chce mít prostě klid a že by měl své komunitní práce nechat, neboť má dojem, že nedokáže plnit potřeby lidí, kterým chce sloužit. V pozdější senátorské kampani čelil otázkám: „Vypadáte jako slušný člověk. Proč se chcete zabývat něčím tak nečistým a nemorálním, jako je politika?“ Jednou prohlásil: „Odmítám politiku založenou výhradně na identitě rasy, pohlaví, sexuální orientaci nebo obecně na jakémkoli vyčleňování.“ Poznal, že většina problémů sužujících obyvatele chudinské čtvrti odráží zhroucení společenské kultury a nelze ji vyléčit pouhými penězi: „Voliči od nás chtějí vidět něco jiného, jsou už unaveni věčným překrucováním faktů, pomlouváním a zkratkovitým řešením komplikovaných problémů.“

Plněji si uvědomil, že základním problémem, jemuž dnes americká demokracie čelí je hluboký rozkol mezi stranami, posilovaný nejen politickými rozdíly, ale pramenící i z hlubších pocitů zatrpklosti, vyvolaných také rasovými a náboženskými rozdíly, zabraňujícími vytvořit multietnickou demokracii.

Zabýval se též imperiálním prezidentstvím historika *Arthura M. Schlesingera*, zakládajícím se na vojenské síle, kterou mají a užívají američtí prezidenti.

Při jeho rozhodování o vstupu na universitu na něj hluboce zapůsobil černošský básník *Frank Marshall Davis*, který označil vysokou školu za pokročilé stádium kompromisu: „Ty nejdeš na vysokou školu, aby ses vzdělával. Jdeš tam, aby tě vycvičili, abys chtěl, co nepotřebuješ, abys uměl manipulovat se slovy, která už nemají žádný význam, abys zapomněl, co už víš. Vycvičí tě tak dobře, že začneš věřit tomu, co ti napovídají o rovných příležitostech a americkém způsobu života a všech těch ptákovinách. Přidělí ti kancel v koutě a budou tě zvat na luxusní večeře a namluví ti, že děláš čest své rase. Až dokud nezačneš chtít něco skutečně řídit – a to ti pak zkrátí oprať a dají ti na vědomí, že možná jsi dobře vycvičený a dobře placený negr, ale jsi pořád jenom negr, jdi na vysokou školu, jen tě nabádám, abys měl oči stále otevřené. Zůstaň pořád bdělý.“

Jindy mu kterýsi afroamerický sociolog řekl: „Vím, že rasismus, tuto v základě přirozenou xenofobii nelze asi odstranit bez smíšení lidstva do stejné podoby a vím, že podle korektně ututlávaných výzkumů jen Cikáni mají v průměru nižší IQ nežli my, černoši. Ale nemohu zapomenout, že běloši nás sem v okovech doplavili z našeho afrického domova, učinili z nás své otroky a že až občanskou válkou naše otroctví papírově zrušili a se skřípěním zubů nás povýšili na jakoby občany. A teď jsme takhle prostě tady, my, bez jejichž potu a krve by Spojené státy americké nemohly být, jakými nyní jsou, a marně se dovoláváme skutečné rovnoprávnosti.“

Obama ještě nevěděl, jak velmi určovaly a určují zájmy hlavně *dynastie Rockefellerů* americkou vnitřní i zahraniční politiku, že například americká monopolní ropná společnost *Standard Oil* založená Rockefellerem pravidelně odevzdávala a odevzdává značné peníze do pokladen hlavních politických stran USA, tj. republikánské a demokratické, že například všemohoucí boss republikánů *Marcus Alonzo Hanna* byl podle tvrzení amerického novináře a

publicisty *Ferdinanda Lundberga* „zvláštním komisařem *Johna D. Rockefellera*“ nebo že za úřadování prezidenta *McKinleyho* vládla zásada: „Byznys podporuje prezidenta a prezident slouží byznysu.“

Obama tehdy také snad nevěděl, jak byl například provinciální senátor *Warren Gamaliel Harding*, „člověk z lidu,“ který se krom úplatkářství a podvodnictví ničím jiným nevyznamenával a ničím jiným neproslavil uveden do nejvyšší hodnosti podle všech pravidel, podle kterých se dělají američtí prezidenti. Hardingovým kmotrem se totiž stal vůdce republikánské strany senátor *Boies Penrose*, který ho ověřeně nic netušícího pozval k sobě a zeptal se ho: „Řekněte mi Warren, nechtěl byste být prezidentem Spojených států?“ Harding strnul a začal koktat, že by neměl dost peněz na kampaň a že je se svým nynějším postavením spokojen. „Postarám se o to,“ odpověděl ostře Penrose. „Budete kandidátem toho typu, jako byl McKinley. Seznamte se se svou úlohou. Přemýšlejte o předvolební kampani v McKinleyho duchu a my uděláme to ostatní.“ Přání naftových korporací bylo potom pro tohoto „chudého hochy“, který se proslavil“ zákonem. Pamatoval na ně, když jmenoval ministry a obsazoval úřední místa. Přitom zavedl i starý zvyk z Ohia, kde byl poker odedávna způsobem vyrovnání za poskytnuté služby: Když chtěli někomu dát úplatek, nechali ho vyhrát v kartách. Harding vyhrával snadno a hodně, zvláště poté, co se roku 1921 stal dvacátým devátým prezidentem Spojených států. Když ale vypukla aféra podplácení, úplatkářství a mrhání státními prostředky, musel za podezřele záhadných okolností rychle zemřít na srdeční mrtvici.

Znal tehdy Obama například díla předchůdce pozdějších muckrakerských novinářů *Henry Demaresta Lloyda* z roku 1894 *Bohatství proti lidu* anebo *Příběh velkého monopolu*, usvědčující Rockefellerovu společnost Standard Oil z nekalé činnosti? A uvědomil si, že *Theodore Roosevelt* nikdy nevystupoval proti trustům a že soukromě přiznal: „Fakticky jsem procesy zastavoval vždy, jakmile jsem měl jen sebemenší důvod?“

Zamyslel se v tom čase Barack Obama nad knihou *Karlheinz Deschnera* „Kritická historie Spojených států amerických“, anebo třeba nad údajně konspiračním spisem „Hle, plavý kůň“ o pozadí vlády USA od *Miltona Williama Coopra*, tohoto prý řádně zastřeleného „svatého a mučedníka pro Ameriku“?

Když se seznámil s 25. letou *Michelle La Robinsonovou*, ihned věděl, že potkal ženu svého srdce. Michelle byla vysoká, krásná, vtipná, otevřená, velkorysá, chytrá. Po počátečním zdráhání podlehla jeho šarmu, a to i když asi rozpoznala skrytou stránku jeho povahy, kterou byla přílišná touha po uznání, upjatost, velitelsství, prchlivost a někdy ostnatost. V roce 1992 měli svatbu, vedli úřednický život střední až vyšší střední třídy a bylo ještě znát, že jeho povahu utvářelo několik charakterově silných žen, od jeho matky a babičky, když byl malý, po jeho sestru a Michelle v dospělosti.

Roku 1997 byl Barack Obama zvolen do senátu státu Illinois, r. 2000 neúspěšně kandidoval do Sněmovny reprezentantů USA, a r. 2003 oznámil svoji kandidaturu na post senátora Spojených států. Již tehdy používal volební heslo *Yes, we can - Ano, my můžeme*. Hlavní motiv tohoto spotu mohl znamenat řadu věcí, podle toho, kdo si ho vykládal: Ano, politik, jenž má takové ideály a dokázal ve svém oboru to, co Obama, může něco ovlivnit a může změnit k lepšímu životy mnoha lidí. Ano, i černoch může získat křeslo v Senátu. Ano, i my - míněno my všichni - můžeme něco o změnit. Může to však také znamenat: Ano, my můžeme všechno, Amerika může cokoliv.“

V roce 2004 přednesl na konventu Demokratické strany hlavní projev sjezdu, díky kterému zaznamenal velký nárůst popularity. Rychlost jeho vzestupu neměla obdoby. Byl zvolen do Senátu Spojených států. Jako černoch, jako by nosil jakési brnění. Žádný z kandidátů si nechtěl proti sobě poštvat početnou skupinu černochů tím, že by na něj nějak přímo zaútočil, protože se v afroamerické komunitě stal symbolem hrlosti. Předvídavě varoval, že americká okupace Iráku, bude „neurčitě délky, neurčitě ceny a neurčitých následků.“ Přitom však

podporoval návrhy zákonů, které byly zaměřeny na větší kontrolu zbraní občanů. Noviny Sun-Times pod lichotivou fotografií sebejistě se usmívajícího Obamy vzdychali, že má úsměv filmové hvězdy a tajuplné fluidum a kromě toho, že velmi rádi vyslovujeme jeho jméno, které je jako mantra.

Roku 2005, kdy hurikán Katrina usmrtil přes tisíc lidí a dalším tisícům převážně černých a převážně chudých lidí sebral střchu nad hlavou a když se ho v televizi a novinách ptali, zda byl rasismus podstatou vlažné reakce federální vlády na tuto katastrofu, reagoval Obama uvážlivě diplomatickým způsobem, jímž si neznepřátelil černé ani bílé: řekl, že nevidí rasu, ale třídu.

Dne 10. února 2006 ve Springfieldu v Illinois oficiálně oznámil, že se bude ucházet o nominaci Demokratické strany do prezidentských voleb v roce 2008. Jeho strategie byla také založená na využití internetu, přes který dostal drobné finanční dary i od milionů občanů. Nominačního klání se pak zúčastnil spolu s dalšími kandidáty, z nichž největší podporu získala Hillary Clintonová.

V srpnu 2006 strávil patnáct dnů v Jižní Africe, zejména v Keni. Privítaly ho orgie ovací, jaké nemohl zažít ani v poblázněné Americe: „Ženy měly oči obrácené k nebi, svíjely se do rytmu a vypadaly téměř jako posedlé jakousi cizí mocí.“ Ozvalo se i skandování: „Obama! Náš král! Ať žije keňský král!“ Když ale v Nairobi vyšel ve večerním soumraku z budovy letiště, dav k jeho překvapení mlčel. Všichni tam prostě jen tak stáli a v němém posvátném úžasu se na něj dívali jako by k nim na zem sestoupil Bůh. Nebyl to však jen úžas, ale i jakési očekávání, smíšené s mlhavou hrozbou při nesplnění. A totéž se událo u nairobského sídla vlády. Jakási starší žena řekla: „My se nemodlíme jenom k Bohu, ale také k Obamovi.“ V Khayelishu se i s manželkou nechal vyšetřit na HIV. Navštívil svoji třiaosmdesátiletou babičku *Sarah Husain Obamovou* a když se ho novináři zeptali, zda mu předala nějakou moudrost, bez váhání řekl: „Nevěř novinářům“. Čtyřicetiletá *Catherine Ogandová* prohlásila, že Obama se nakonec rozhodne z Ameriky odejít a žít v Keni: „Sem patří. Tam v Americe jenom chodí do práce, ale jednou by se měl vrátit domů a být jedním z nás. Přece proto, že jeho otec je Keňan.“, „Váš otec je vaše krev, víte? Ne matka, ale otec. Takže patříte tam, odkud pochází on, do své otčiny. Keňa je jeho krev.“ Během rozhovoru s americkými novináři se to Obama pokusil zlehčit: „Keňa není má země. Je to jen země mého otce. Cítím jistou spřízněnost, ale nakonec to stejně nebudu já, ale oni, kdo se zasadí o to, aby se jim tady žilo lépe“. Nechal se zavést i do Kibery, největšího slumu na světě. V Nairobi s Michlell a dcerkami vysadil v Parku svobody africký olivovník. Na University of Nairobi vyzýval především mladé Keňany aby usilovali o vymýcení keňské kultury korupce a její etnické politiky, ale pohyboval se pouze v obecných termínech a nejmenoval žádnou konkrétní politickou stranu či politika. „Mluvil zkrátka jako politik,“ prohlásil jeden ze studentů, „řekl toho hodně, ale byla to politická hantýrka.“ A na jiném místě se z davu ozývalo i pohoršené volání: „Obama jít! Obama jít!“ aby odešel zpátky do své otrokářské Ameriky. Jeho nevlastní sestra Auma tehdy prohlásila: „Já jsem na Baracka hrdá a mám ho moc ráda. Ale bojím se o něj.“ Novináři *Mark Halperin* a *John F. Harris* připodobnili současnou prezidentskou politiku k „domu hrůzy“ a přišli s názorem, že vyspělé moderní technologie a úpadek starých médií, jako jsou noviny a televize, udělaly z prezidentských voleb „nelitostný krvavý sport bez rozhodčích.“

Po posledních primárkách Demokratické strany v roce 2008 získal definitivně nominaci na prezidentskou kandidaturu a oznámil, že za kandidáta na místo viceprezidenta si vybral delawarského senátora *Joe Bindena*, se kterým ho pojil i styk jejich rodin. Za ministryni zahraničí si vybral *Hillary Clintonovou* a za poradkyni pro otázky národní bezpečnosti velvyslankyni při OSN *Susan Rieceovou*. Obě prosazovaly americkou vojenskou „intervenci na pomoc libyjským protivládním povstalcům.“ Noviny šířily příslib, jenž představoval, že Amerika nedostane poctivějšího a schopnějšího prezidenta než je Obama.

Dne 4. listopadu 2008 zvítězil Barack Obama v prezidentských volbách, když porazil republikánského kandidáta *Johna Sidney McCaina*.

Dne 20. ledna 2009 složil za přítomnosti téměř dvou milionů lidí ve Washingtonu, D. C. slavnostní přísahu a ujal se své funkce 44. prezidenta Spojených států amerických.

Dlužno dodat, že na počátku své politické kariéry, navzdory svým a manželčiným příjmům, dosahujícím až 250 000 dolarů ročně se Obama dostal do dluhů. Vyčerpal maximální kredit na své úvěrové kartě, částečně na výdaje na kampaň do Kongresu, částečně kvůli tomu, že oba spláceli studentskou půjčku z Harvardu. Během duelu s americkým politikem, černošským aktivistou a pastorem *Bobbym Lee Rushem* pochopil veledůležitost peněz: Napřed uspořádal malou veřejnou sbírku, ve které se vybralo třiatřicet tisíc dolarů. Seznámil svoji kampaňovou skupinu, že k dosažení vítězství nebude potřebovat stovky tisíc, ale miliony dolarů a řekl jim: „s třemi miliony dolarů budu mít 40% šanci na úspěch, s pěti miliony dolarů 50%, se sedmi miliony 80%. A s deseti miliony”, prohlásil, „vám ručím za to, že zvítězím“. Stamilonové sponzorské dary dostaly Obamu do finanční závislosti se společnostmi, na něž ve svém volebním boji paradoxně útočil: šlo třeba o prominentní advokátní kanceláře, investiční hráče na Wall Streetu, telekomunikační, farmaceutické nebo energetické koncerny. Mezi nejštědřejšími dárci byla investiční banka *Goldman+JPMorgan Chase*, *Lehman Brothers*, *Citigroup* nebo *Morgan Stanley*. Obamův volební tým dokonce zveřejnil, že Barack Obama a jeho Demokratická strana vybrali během září na předvolební kampaň 181 milionů dolarů a do konce srpna 432 milionů dolarů. Figurovali tu například hotelová dědička *Penny Pritzkerová*, král hedgeových fondů *Paul Tudor Jones II.*, hollywoodský producent *Jeffrey Katzenberg* ze studia Dreamwoorks, majitel kasin *Neil Bluhm*, liberální miliardář *George Soros* aj., při čem například jméno Rockefeller bylo ututláváno. Tyto přiznané peněžní sumy byly však utráceny na Obamovu senátorskou a prezidentskou kampaň jen z menší části - větší částí peněz slouží jeho osobním a rodinným zájmům. Jak velké musely být nepřiznané peněžní sumy? Vyvstala další řada přirozených otázek: Jak přesně se Obama dostal takhle daleko a takhle rychle? A není to snad až příliš rychle? Jako reakci oprávněně podezřelého, lze tedy chápat snahy „ústavního učence“ Obamy o zpřísnění cenzury, korektně nazývané „informační filtr.“

Obamovi republikánští protivníci při prezidentské kampani zpochybnili Obamovo americké občanství na základě místa narození kandidáta (biththerismus), takže Obama nemůže být americkým prezidentem. Poukazovali například na tvrzení jeho nevlastní prababičky *Sarah Obamové*, že se Barack Obama Junior narodil v Keni, kde byla u jeho porodu, že číslo Obamova sociálního pojištění neprošlo systémem E-Verity a že pracovník tohoto systému místopřísežně prohlásil, že Obamovo číslo je pravděpodobně falešné. Dál bylo zjištěno, že číslo bylo vydáno na žádost v Conecticutu, ačkoli neexistuje žádný záznam, který by dokazoval, že tam žil, nebo měl v tomto státě adresu.

Americko-izraelská politická teoretička, zubařka a právnička *Orly Taitzová* dokonce zveřejnila Obamův keňský rodný list a v příslušné žalobě uvedla, že Obama nebyl přirozeným občanem způsobilým sloužit jako president Spojených států, že měl vícero čísel sociálního zabezpečení a jeho pas že byl nepřesný, že používal více jmen a falešné porodní osvědčení, anebo že prvním jeho prezidentským činem bylo darování peněz Hamásu na sestrojení raket Kassám. O tom svědčilo sedm jejích svědků a sedm exponátů na podporu jejích tvrzení. Přesto soud zamítl žalobu s tím, že není věrohodná a že měla lépe dodržovat pravidla a respektovat soud.

Nejznámějším případem, kdy se někdo pokusil zpochybnit Obamovo americké občanství byla stížnost, kterou soudu v Pensylvánii podal bývalý zástupce generálního prokurátora Pensylvánie, aktivista a právník *Philip Jay Berg*, který tvrdil, že Obama se narodil v

Mombase v Keni a že certifikáty na Obamově webu jsou podvrhem. Soud jeho stížnost zamítnul s tím, že se nezakládá na věrohodných argumentech ale na konspirační teorii.

Dle agentury AFP Obama kritizoval mediální prostředí „divokého, divokého západu“ (wild, wild west) kvůli tomu, že poskytuje širokou platform konspiračním teoretikům.

Probleskovaly též oprávněné domněnky, že do kauz Obamova občanství zasahovala v Obamův prospěch Tajná služba Spojených států amerických USSS se svými agenturami FBI a CIA, a ve věci peněz pro Hamás také ATF.

Poukazovalo se i na to, že Obama se vzdělával také v indonézké medrese, kde již od útlého věku vyrůstal pod vlivem islámské ideologie, že se mnoho let přátelí s vůdcem černošské nacionalistické organizace Nation of Islam *Luisem Farrakhanem*, který je znám svými antisemitskými výpady a který ho podpořil v prezidentských volbách a že je skrytým muslimem. Bylo mu vyčítáno, že porušil ústavu podepsáním zákona USA PATRIOT Act o odposleších, která měla vypršet, že Nobelovu cenu míru obdržel za styl, sliby a projevy a nikoliv za reálné výsledky, atd.

Obama? Obama? Když tento černý běločernoch na pár let jenom nepřibrzdí a nezamluví finanční krizi připravenou chazarskou finanční mafií s bankami a korporacemi, ale bude ji chtít poctivě řešit třeba alespoň návratem do zlatého standardu, kdy měny byly minimálně z jedné třetiny celků kryty zlatem a kdy emisní banky směly poskytovat jako úvěry maximálně jen zlatem nekryté dvě třetiny a tak alespoň o stupínek povystoupit k samému vrcholku peněžní soustavy, kde jsou přijímány pouze skutečné hodnoty, jako je zlato a již nikoli jejich papírové či digitální podoby, tehdy peněžní mágové označí takovou snahu přinejmenším za zpátečnickou fantasmagorii a skrytí strůjci dějin otevrou mediálním hyenám ohrady k jeho nepopulárním stránkám. Započne například zdůrazňování, že Obama chystá zrušení zákazu partial-birth abortion (potratu částečným porodem), což je mimořádně surový způsob zabití nenarozených dětí těsně před porodem, anebo ustanou zmínky o jeho bílé matce a nastane omílání afrického černošství jeho otce z polygamního kmene provádějícího ženskou obřízku, začne poukazování na jeho muslimské jméno, vyjde najevo, že se přece jen nenarodil na Havaji, ale v Africe a tudíž nemá být americkým prezidentem atd., takže běloši, ale též mnozí Afroameričané, Hispánci, latinos, Indiáni, mestici a příslušníci jiných ras v Americe brzo začnou říkat: Co jsme proboha čekali od negra? A odmítne-li prezident č. 44 poslouchat, bude podle americké tradice zastřelen či jinak zlikvidován.

Vysoký ušatý elegán Obama, dlouholetý spolupracovník, ne-li pracovník CIA, je zatím poslušný, ale jeho gloriola spasitele americké země a celého světa hasne. Pomlčel, že cokoli vládního proti zákonům a mravnosti, cokoli proti lidu je okamžitě prohlašováno za nejprísnejší tajemné. Neuznal za správnou činnost *Juliana Assangeho* či *Edwarda Snowdena*, kteří zahájili tažení proti „Velkému bratru“ zveřejněním tajných dokumentů Spojených Států amerických a jejich diplomatických depeší, o těchto do nebe volajících zločinností amerických vlád. Zatím, přikládaje si zednářsky pravou dlaň k srdci, zahrnul svého přítele, amerického černého pastora *Jeremiaha Wrighta*, který ho oddal se socioložkou a advokátkou *Michelle Robinson* z rodiny jihokarolínských černých otroků a který pokřtil dvě jejich dcery, toho Wrighta, který v kázáních „Den pádu Jeruzaléma“ a „Zaměňování Boha a vlády“ anebo v komentáři k americkému občanskému náboženství a v jiných vystoupeních obviňuje americkou vládu ze zločinů a lží o Pearl Harboru, vietnamské válce, Nelsonu Mandelovi, experimentu Tuskegee, bombardování Kambodže, vynalezení prostředku HIV jako záměrného prostředku ke genocidě hlavně černochů, o válce v Iráku, ukradení půdy Indiánům, napadení Grenady a Panamy, bombardování Hirošimy a Nagasaki či Libye, podpoře státního terorismu proti palestinským Arabům, útoků z 11. září 2001 a dalšího. Když byly Wrightovy projevy

odvysílány v celostátních médiích, nositel Nobelovy ceny za mír Obama proti nim vystoupil s tím, že jsou v ostrém rozporu s jeho názory a s názory jeho manželky, oba z jeho církve vystoupili a přestali se s ním stýkat.

Zatím Obama nechal do podvodných krachujících amerických bank zlodějsky napumpovat 787 miliard dolarů a další miliardy dal bezostyšně rozdat automobilkám, jež neobstály v kapitalistické konkurenci. Zatím ospravedlňuje „preventivní“ války, mučení vězňů, chválí či omlouvá svévolnosti, zločiny, velezločiny a vlastizrady amerických tajných služeb, americké vlády a armády. Ano, zatím podle všeho plní především své sliby, dané skutečným nastolitelům amerických prezidentů, především utajovaným nejbohatším chazarským Židům. Zatím, v duchu svého volebního hesla „Ano, my můžeme“, uvyká lid na lživé představy o spravedlivě změněném světě v Novém světovém řádu. Zatím.

Senátorský a prezidentský Obama pochoval sny svých otců, neodvratně zradil i své vlastní sny, pošlapal ideály svoji matky, zavlekl svou manželku Michell s dětmi do přepychové klece a zklamal důvěru svých voličů. „To ty proklaté peníze,“ pronesl pastor Wright. „Že nezůstal s námi,“ povzdechnul si aktivista Kellman. „Nemohlo to skončit jinak,“ řekl básník Davis.

Obama, Obama. Málokteré jméno je zvukomalebnější. Je líbivé hned při prvním slyšení. Rádi ho vyslovíme a opakujeme. Máme přitom určitou slovesnou libost. A jako bychom vzývali i pradávnou nadpřirozenou sílu, která nám pomůže splnit mnohá přání. Když jdou Obamovi příbuzní a soukmenovci Luo keňským pralesem, ještě o něm nepřestávají zpívat:

O o o o oó,
Obama ma - ma,
Ó Obama ma - ma,
O o o o oó ba - ma,
O o o o óo bama - ma,
Obama Obama Obama oó o.
O o o o oó...

Krátce po zvolení Baracka Obamy Husseina za prezidenta USA

Jeden z miliardy

„Droga je problém každého čtvrtého člověka.“
Jean-Louis Brau: *„Histoire de la drogue“*
Tschau, Paris 1969

Poprvé jsem publikoval v červenci 1966 na Slovensku v bulletinu Hviezdoslavov Kubín. Jeho šéfredaktor, básník Theo H. Florin v něm uveřejnil moji báseň Kus pevniny.

Jakoby tu osud ukázal právě na tyto verše. V údobí jejich vzniku jsem byl uchvácen literárním dílem Ernesta Hemingwaye. Smrt tohoto nejpoblárnějšího představitele moderní americké prózy na mne silně zapůsobila. Tehdy se psalo, že zahynul nešťastnou náhodou, ale já jsem těm zprávám neuvěřil a pravda se objevila v mé básni. Je to zvláštní. Vždyť tehdy jsem nevěděl, že Hemingway už v mládí onemocněl tou vzrušující nevlčitelnou nemocí, že ona mu vtiskla do ruky zbraň. Nevěděl jsem, že ta nemoc, u jejíž kolébky se připíjí „Na zdraví!“ a potom stále častěji, všude, pořád a bez konce „Na zdraví!“, že ta nemoc ničí i mne. Nevěděl jsem ani, že ta nemoc je nemoc.

Nedávno jsem napsal do Hlasu revoluce – týdeníku Českého svazu protifašistických bojovníků o knize sovětského autora Borise Gribanova H e m i n g w a y . Mrzelo mne, že redakce vynechala několik alespoň několik naznačujících vět. Kdybych jen konstatoval, že velkého spisovatele sužovala nepojmenovaná choroba, tak by to asi prošlo. Ulevilo se mi, až když jsem pomyslel na tuto reportáž.

Islandan Erik Rudovous byl prvním Evropanem, vstoupivším na americkou půdu. Stojí za povšimnutí, že do Grónska se připlavil na úniku před krevní mstou. Pokolumbovští „civilizátoři“ zdecimovali indiánské kmeny, přivlekli na plantáže africké černochoy a žijí bez milosti jeden k druhému. Téměř padesátimetrová Socha svobody z mědi a železa, známá dominantu newyorské zátoky a přístavu Upper Bay na ostrůvku Liberty Island, se stala symbolem bezuzdé svobody silnějších, lstivějších, bohatších. Přesto dává Amerika světu mnoho význačných dobrých lidí, vědců, vynálezců, státníků a umělců. Spisovatel Ernest Hemingway patří k nim. Poctivě a úplně dokázal být šťasten jen při práci, ke které byl svými vlohami předurčen. Ale kapitoly nových dějin poznačily i jeho. Byl přímo fascinován násilím, násilí jej neodvratně přitahovalo. Téměř nikdy nesetřval divácky uprostřed. Dával se strhnout, bez váhání se přidružoval ke správné straně a bojoval pak neobyčejně rozhodně, tvrdě, houževnatě a čestně; jakoby si chtěl znovu a znovu ověřovat svoji statečnost. Trockista Max Eastman tuto jeho šťastně vyústující vlastnost překroutil: „Je nesporné a všeobecně známé, že Hemingway si není jist svou mužností“ a dále píše o literárním stylu falešných chlupů na prsou.

Na rozdíl od Jacka Londona, živil se Ernest Hemingway jen psaním. Jsem přesvědčen, že právě pro tento rozdíl nemůže jeho tvorba vynít tak nadějně, jako třeba Londonova povídka Lásky k životu. Hemingway se bránil: „Dočetl jsem se, že všichni moji hrdinové jsou neurastenici. Ale že je život mizerný, to v úvahu neberou. Neurastenie říkájí v podstatě tomu, když je člověku zle. Býk v aréně je také neurastenik a na louce je to pěkný chlapík, v tom je ten vtip!“

Jestliže se kvality umělcova bytí projevují v jeho dílech, je namístě otázka: Byl i Hemingwayův život mizerný? Mohl být lepší? Bylo Heminwayovi zle? Mohlo mu být lépe? Otec Ernesta Hemingwaye, dr. Clarence Edmund Hemingway neměl rád město. Jeho touhou bylo žít v přírodě, být misionářem na ostrově Guam, anebo v Grónsku. Byl však člověkem nerozhodným, obával se prudkých životních zvratů a tak zůstal dobrým lékařem v rodném Oak Parku na předměstí Chicaga. Tu požádal o ruku Grace Hallovou. Grace projevovala už v dětství hudební nadání, hrála na klavír a svůj nevšední kontraalt dobře uplatnila při zpěvu v

chrámovém sboru u Svatého Pavla. Přislíbila Clarencemu manželství, ale správně se podřídila své umělecké ctižádosti – odjela studovat zpěv k slavné madame Cappianové do New Yorku. Za rok debutovala v Madison Square Garden, avšak tradice nakonec zvítězily i nad smlouvou do Metropolitan Opery. S pocitem oběti se provdala. Dr. Hemingway na to těžce doplácel. Dobrácky, mírně ve všem se ženě podřizoval. Stále měl na mysli, že se Grace kvůli němu zrekla umělecké kariéry. Paní domu se jen málokdy věnovala kuchyni a velmi málo dětem. Všechny podobné starosti na sebe vzal Clarence. Ráno připravil snídani, nakrmil děti a ženě nosil snídani do postele. Nejstarší dcera Marcelline vzpomíná, jak jí matka říkala: „Nezapomeň, milé dítě, že Schumanová- Heinková zaujala v Opeře místo, které mělo patřit mně.“

Letní měsíce trávili Hemingwayovi v Severním Michiganu, na břehu malebného jezera Walloon. I tu se dětem věnoval otec. Tříletý Ernie už lovil ryby na vlastní udičku, osmiletý znal z paměti názvy všech stromů, květů, ptáků, ryb a zvířat, které se vyskytovaly na Středním Západě. Na dvanácté narozeniny mu dědeček Hemigway daroval první pušku - jednoranovou, kalibru dvacet.

Grace si usmyslela, že syn zdědil její hudební nadání. Nutila jej zpívat v chrámovém sboru a učit se hře na violoncello. Nejspíš se jí zdálo, že koncertní mistr Hemingway bude spravedlivou kompenzací za její zrazenou uměleckou dráhu.

Ernest prošel za jediný rok celým boxerským výcvikem a boxoval v regulérním zápase. Tehdy mu úder vážně poranil oko. Jako dospělý říkal: „Box mě naučil nikdy nezůstat ležet, vždy být připraven znovu zaútočit.“

Hemingway psal o svém dětství a mládosti mnoho a podrobně. Všechny ty příběhy mají jednoho hrdinu - Nicka Adamse. Zvolil si jej za své alter ego, na něj přenesl vzpomínky, úvahy a pocity. První povídky uveřejňoval ve školním časopise. Směle používal odvážné, otevřené výrazy. Už od dětství používal slova, která Mrs. Hemingwayová pokládala za „neslušná“ a „špinavá“; kovovým hlasem přikazovala: „Běž do koupelny a umyj si ústa mýdlem.“ Avšak Ernest zůstal přesvědčený, že je to nejlepší a nejspolehlivější způsob, jak vyjádřit emoce. Leicester Hemingway vzpomíná: „Trest jen zdůrazňoval sílu takových slov.“ Ernest od malíčka poznal chuť mýdla. Hemingway vždy chtěl být spisovatelem, ale v tomto období se pevně rozhodl, že se jím skutečně stane.

Po závěrečných zkouškách r. 1917 začal Hemingway pracovat v kansaských novinách Star. Dá se říci, že byl policejním reportérem. Seznamoval se s brlohy, setkával se s prostitutkami, najatými vrahy, chodíval do výčepů, vináren, do heren a věznic. Přátelil se s novinářem Lionelem Moistem, neuznávajícím nad sebou moc novinářských bossů, s nepřekonatelným znalcem tuláckého světa hobo. V Kansas City nebylo baru, anebo saloonu, kde by Moiseho neznali. Za sedm měsíců se Ernest naučil „psát prostě o jednoduchých věcech“ a nejspíše tehdy se naučil i pít, protože Lionel, tento „velmi svérázný dynamický člověk s velkým srdcem, který hodně pil a dobře se bil“ jistě by nenavázal důvěrnější přátelství s člověkem, který se neumí podívat sklenicí na dno.

Hemingway se chtěl dostat do armády, ale pro slabý zrak jej všude odmítali. Podařilo se mu to až s novým přítelem Tedy Brumbackem. Podali přihlášku do Itálie dříve, než jejich noviny zveřejnili oznam Červeného kříže o potřebě dobrovolníků. Poslední noc v New Yorku neulehli ani na chvíli. V nových uniformách se potloukali z baru do baru, nevynechali ani jednu hospodu nebo kavárnu; stále s novými děvčaty byli v Haarlemu i v Centrálním parku. V květnu 1918 vypluli směrem na Bordeaux. K jejich zklamání plynula plavba klidně. Seznamovali se s vojáky, popíjeli a hráli karty v důstojnickém baru. I později v italském městečku Schio, měl Hemingway přístup do restaurací, saloonů a jiných příjemných podniků, kam směli jen důstojníci. Jako dobrovolník, šofér ambulantního auta, byl pokládán za čestného podporučíka italské armády. Stále hledal způsob, jak se dostat do předních linií. Podařilo se mu to, když nedaleko na Piavě vypukly silné boje a on se hlásil za prodavače

armádních prodejen. Prodejny stály nejvíce míli od zákopů. 8. července došel potmě do přední linie. Byla tichá noc. Když rozdal čokoládu, vzal od jednoho z italských vojáků pušku a vystřelil na rakouské zákopy. Nemohla to být jenom nerozvážnost, anebo podvědomá touha poznat boj, aby o něm později mohl psát; svou úlohu tu sehrál patrně i alkohol. Ojedinelý výstřel Rakušany znervóznil. Spustili palbu; rozpoutalo se peklo. Hemingway při jednom ze záblesků uviděl, jak se na „zemi nikoho“ mezi italskými a rakouskými zákopy nazvedl italský střelec, jak vzápětí padl zpět a schoulil se. Bez rozmyšlení se ke zraněnému doplížil a přivlekl ho ke svým zákopům. V listě psal domů: „Teď už mohu přísahat, že mě odstřelovali minami, šrapnely i plynovými bombami, střeleli do mne z pušek i kulometů a navíc i plynovými bombami a na dovršení zábavy i z letadla, které odstřelovalo přední linii.“ Nikomu nešlo do hlavy, jak se mohl plazit 150 yardů s takovým nákladem s prostřelenými koleny, dohromady s 227 ranami. Operovali ho dvanáctkrát. Chtěli mu amputovat nohu, ale Hemingway odmítl.

„Ne“, řekl chirurgovi, „raději chci pnu, než abych měl žít s jednou nohou. Italský král ho vyznamenal Válečným křížem a Stříbrnou medailí za udatnost.

Tato válka dala Hemingwayovi ještě jiný důležitý zážitek – zkušenost první lásky. Po zranění se v americké nemocnici v Miláně seznámil s ošetrovatelkou Agnes von Kurowskou. O mnoho let později vyprávěla Leicesterovi Hemingwayovi: „Ernie byl v určitých věcech velmi neposlušný pacient, ale měl obrovskou popularitu mezi ostatními raněnými a všude si získal přátele. Často míval nepříjemnosti s ředitelkou nemocnice Miss Longovou, protože skříň míval vždy zaplněnou prázdnými lahvemi od koňaku“.

Devatenáctiletý Ernest Hemingway se za osm měsíců vrátil do New Yorku jako válečný veterán. Vznikala legenda. Velký, hezký, nezlomený těžkým zraněním, to svědčilo o pevnosti amerického ducha. Do Chicaga přijel v exotické uniformě, skládající se z vojenské blůzy koupené pod rukou, z vysokých kanad, z košile koupené v Gibraltaru a z italského černého kabátu podšitého ovčinou po padlém kamarádovi. Na otázku reportérů, jaké má plány do budoucna, odpověděl, že pomýšlí jedině na literární práci. Prohlásil, že má „dostatečnou kvalifikaci v kterýchkoliv newyorských novinách, které potřebují člověka nebojícího se práce a ran“. Avšak příliš krátkým odstupem od válečných zážitků, nejasnou budoucností, složitým vztahem k rodičům i neustávající pozornosti veřejnosti byl vnitřně zmaten. Stále zřídka se zdržoval mezi hosty, uchýloval se do svého pokoje na druhém poschodí, mezi vojenské suvenýry a fotografie, mapy, výstroj, medaile, zbraně. Vždy tu měl po ruce láhev s alkoholem. Jednou v těch prvních měsících, příběhla k němu Marcelline s nějakými svými dívčími problémy. Ernest ji vyslechl, potom vytáhl láhev kummelu a podal ji sestře.

„Jen si lokni, Marcelline“, řekl Ernest. Marcelline se strachem ochutnala sladký, anýzem vonící nápoj.

„Neboj se“, posměloval ji Ernest, „vypij to, sestřičko, to ti neublíží. V této lahvičce se tají pokoj. Ne sám o sobě, ale uspokojuje to, když je bolest nesnesitelná“.

Stále myslel na Agnes, ta však pomýšlela na manželství s italským poručíkem. Zařekl se, že bude pít dotud, dokud na ni bude myslet. V Petoskey začal opět psát, ale nepodařilo se mu nic vydat. Často vysedával v baru Park hotelu a popíjel. Tam se bavil se svými hlučnými přáteli tak bouřlivě, až se místní společnost pohoršovala. Konečně byl alespoň externím spolupracovníkem literární rubriky Toronto Star Weekly – týdenní nedělní přílohy novin. V jeho člancích je cítit, že nepracoval jen pro honorář. Mezitím se stupňovaly rozpory s rodiči. Ernest psal své přítelkyni, že když jej vyhnali z domu, chtěl už jít v Petoskey do cementárny za dělníka, ale usmálo se na něj štěstí – s šesti dolary v kapse zasedl k ruletě a ve dvě po půlnoci, když skončili, měl padesát devět dolarů. Objevoval se ve vyšmatlaných botách a v ošoupaných nohavicích, holil se málokdy, opíjel se s kamarády.

I v Chicagu stál Hemingway před problémem najít zaměstnání s dostatkem volného času pro literaturu. Velký vliv na něj mělo setkání se spisovatelem Sherwoodem Andersonem. Po sňatku s Hadley Richardsonovou, žili jeho rodiče v naději, že zvažní. Ale Hadley netoužila

po solidnosti. Na odchodu do Toronta jim přijel Hemingway pomoci při stěhování. Leicester vzpomíná, jak se otec vrátil do auta rozladěný a zlostně mu řekl: „Ach ta mládež! Víš, v čem vaří vejce? Ani ti to nemohu vypovědět!“

Toronto Daily Star nabídla Hemingwayovi, aby jel do Evropy jako cestující dopisovatel s hlavním stanem v Paříži, Sherwood Anderson mu dal doporučující dopisy. Jeden z nich byl pro Gertrudu Steinovou. Vysoký směnný kurs dolaru umožnil mladé rodině vyžít i za málo.

Po čas lausanské konference dozrál Hemingway v nekompromisního antifašistu. Pozorně sledoval jednání, podával zprávy, ráno chodíval boxovat a večer popíjel s cynickou kompanií v baru. Hadley ho chtěla překvapit a přivést mu jeho nedokončený román. Přitom vložila do kufříku všechny originály i strojové exempláře se všemi kopiemi. Bylo to prakticky všechno, co napsal od roku 1919. Na lyonské sanici nechala zavazadlo ve vlaku a šla si koupit minerálku. Když se vrátila, byl kufřík pryč – ukradli ho. Zoufale plačící vystoupila v Lausanne z vlaku. Typicky ženským způsobem to myslela dobře. Myslela, že by Ernest rád ukázal některé kapitoly svému novému příteli a myslela, že bude chtít v práci pokračovat v čase dovolené. Byl to těžký úder. Prožívali zlé chvíle. „Ale vždyť si ženu neberete podle toho“, psal Hemingway, „jak umí opatrovat rukopisy a skutečně mne bolelo, když jsem viděl, jak hrozně se trápí.“ Když se jim podařilo překonat otřes nad ztrátou rukopisů, napsal povídku Nezdařený podnik. Vykreslil v ní starého pijana, Itala, pomáhajícího Američanům lovit pstruhy, aby si vydělal na pijatiku. Z jednoho takového lovu nic nebylo a všechny naděje Paduzziho na grošky se zřítily. Povídka vyzněla smutně. „Vynechal jsem skutečný konec“, vzpomínal Hemingway, „jak se ten stařec oběsil. Později svoji literární metodu obrazně vysvětlil: „Vždy jsem se snažil psát podle metody ledovce. Sedm osmin z něj je skryto pod vodou a jen osminu je vidět. Všechno co víš, můžeš vynechat – tvůj ledovec tím jen získá na síle. To je ta část skrytá pod vodou. No jestliže spisovatel vynechá něco z neznalosti, povídka je nanic.“ Mis Steinová jej pokládala za svého žáka, ale realistický princip, přítomný vždy ve všem, co Hemingway napsal, jí byl hluboce cizí.

Nejvýznamnější událostí začátkem léta 1923 bylo seznámení se Španělskem a s býčími zápasy. Na první pohled zahořel Hemingway láskou k této krajině a k tomu divadlu a ta neoslábala do konce jeho života. V knize Smrt odpoledne píše: „Války skončily a jediným místem, kde bylo možno vidět život a smrt, byla aréna býčích zápasů a velmi jsem toužil jít do Španělska, abych to viděl na vlastní oči. Učil jsem se tehdy psát, začínal jsem od nejjednodušších věcí, a jedním z nejjednodušších a nejpodstatnějších jevů je násilná smrt... Četl jsem hodně knih, ve kterých autorovi namísto popisu smrti vyšla jednoduše kaňka a příčina je podle mne v tom, že autor buď nikdy neviděl smrt zblízka, anebo v té chvíli v duchu či fakticky zavřel oči, jak by učinil ten, kdo vidí, že vlak se řítí na dítě a není už žádné pomoci.“

Dvě povídky věnoval Hemingway vzpomínkám, na dobu, kdy pracoval v Kansas City jako reportér Staru. V jedné z nich policajti zabíjejí dva černochoy, kteří se vloupali do trafiky. Povídka zdůrazňuje, jak běžná je vražda v každodenním životě; je tu akceptována tak řečeno „všední“ povaha vraždy. Druhá povídka popisuje popravu Sama Cardinala. Znalci tvrdí, že Hemingway popsal věznic i proceduru popravy absolutně přesně.

Do Toronta se Hemingway vrátil s reputací velkého novináře mezinárodní třídy. Začal pracovat v deníku Star, ale zástupce šéfredaktora nenáviděl samostatně myslící lidi s vlastním názorem a nepřiděloval mu žádné závažnější úkoly. O to víc chodíval Ernest s kolegy do hospůdky Itala Angella na prvotřídní chianti, ale život jej tam tísnil stále více. Atmosféra pokrytectví a konformismu nabyla nesnesitelných forem. Divadla v neděli nehrála, alkoholické nápoje bylo zakázáno prodávat. V lednu 1924 odplul s rodinou do Paříže. V Paříži absolvoval školu hladu, ale vydal knihu V naší době, v nákladu 170 exemplářů. Jeho rodiče byli pobouřeni, poslali mu zásilku zpět a Ernest jim přestal psát. Chodíval do gymnastické školy na ulici Pontois; vydělával deset franků za kolo, když po čas tréninku dělal

partnera profesionálním boxerům v těžké váze. „Ať se propadnu,“ prohlásil, „jestli napíšu román jen proto, abych každý den obědval.“

Hemingway měl stále více přátel. Dobře si porozuměl se spisovatelem Dos Passosem a v létě jeli do Španělska. Fiesta se vydařila. Bavili se, pili ve všech hospodách, tancovali, bláznili. V Pamploně do nich Ernest ustavičně hučel, aby si každý vyzkoušel síly na mladých býcích. Kromě Hemingwaye se z celé společnosti odvážil jen Donald Stewart. Býk se na něj vrhnul a praštil s ním o zem. Odvážný humorista by dopadl zle, kdyby Ernest neodpoutal býka mávající košilí, nechtyl jej za rohy a nepovalil na zem. Dav bouřlivě pozdravoval smělého cizince.

A v Paříži se Ernest Hemingway ponořil do ničivého moře Latinské čtvrti. Říkali si Banda. Jejich život plynul v ustavičném potloukání se z kavárny do kavárny, v nočních pijatíkách, v těžkém vybíjení klínu klínem, ve rvačkách v nočních barech. Přesto všechno usedal Hemingway každého rána do prázdné kavárny a psal. Sblížil se se spisovatelem Scottem Fitzgeraldem. Také Scott a jeho žena Zelda vedli v Paříži sváteční život: každý večer končil pitkou. Zelda žárlila na mužovu práci a táhla jej k pití, aby nemohl druhý den psát. Gertrude Steinová podrážděně ubezpečovala Hemingwaye: „Všichni jste takoví. Všichni mladí, kteří jste byli ve válce. Jste ztracená generace. Všichni se upijete.“ Ernest skepticky prohlásil, že Gertrude chce mermomocí hrát úlohu proroka.

K legendám, které obklopovaly Ernesta Hemingwaye, přibyla v Paříži nová příhoda. Měl se to odehrávat boxerský zápas mezi šampiónem v polostřední váze Tragem a šampiónem ve střední váze Franciscem Charliem. Hemingway byl přítomen, když se boxeři před zápasem vážili a přesvědčil se, že Charlie váží o mnoho víc než Trave. Traveho manažer však přesto rozhodl, že zápas bude. Hemingway pochopil, že je to pakt mezi majiteli sázkových kanceláří a manažery. Trave nádherně bojoval devět kol, ale v desátém se začal projevovat váhový rozdíl. Charlie, známý jako nepoctivý boxer, zatlačil Traveho do rohu a začal jej zvěsky mlátit. Divákům bylo jasné: jestli zápas nebude přerušen, Charlie zabije Traveho. Ale soudce zápas nepřerušil a Traveho sekundant nevyhodil utěrák – znamení, že boxer se vzdává dalšího boje. Obecenstvo bylo pobouřeno, strašný křik, ale Charlie dál mlátil Traveho. Tu Hemingway skočil do ringu a začal bít Charleyho. Až teď zasáhli policajti a čtyři měli co dělat, aby rozzuřeného Hemingwaye odtáhli. Ozvaly se hlasy, že to byl zase nový pijácký kousek, ale celá Paříž hovořila popravdě o tom, jak spisovatel Hemingway zachránil život boxerovi Tragemu. A pitky a chmurné nálady trvaly dál.

Koncem roku 1926 konstatoval Malcom Cowley, že se v New Yorku nehovoří o jiném, než o novém literárním talentu. Sedl si jednou do zadní místnosti saloonu na Deváté West-Street, kde se scházejí mladí spisovatelé a intelektuálové, a tu vidí, že „všichni hovoří stylem, který jsem potom definoval jako hemingwayovský, tvrdě, suše, důvěrně. Když večer pokročil, jeden z nich vstal, vysvětlil si kabát a začal ukazovat, jak by si poradil s býkem. Mladí muži se usilovali zpíjet tak chladnokrevně, jako hrdina nového Hemingwayova románu Slunce i vychází a mladá děvčata z dobrých rodin vyznávala nymfománii hrdinky.“ Leicester psal Ernestovi, že rodiče byli šokováni jako jeptišky ve veřejném domě.

V květnu 1927 se Hemingway oženil s Pauline. V říjnu mu vyšla sbírka povídek Mužové bez žen a na rozdíl od vysokých hodnocení předcházejícího románu psali teď kritici o „hrubém omezeném světě Mr. Hemingwaye“, zazlívali mu, že se tolik zabývá „matadory, boxery, vrahy, vojáky z povolání, prostitutkami, alkoholiky a narkomany.“ Konec roku skončil zle, Hemingway se nachladil, sužovaly ho obavy ze zápalu plic a jen co se zotavil, podivná rozespalost dvakrát za sebou přemohla bleskové reflexy boxera a instinktivní hybnost zkušeného lovce. V noci vstal, aby posadil syna na nočník. Dítě jej přitom nechtě píchlo prstem do oka a poškodilo mu zřítelnici. Legendární hrdina se smrtelně, hypochondricky bál, že oslepne. Podruhé šel v noci do koupelny, aby zavřel horní okénko, které na něj spadlo a poranilo mu čelo nad pravým okem. Nemohl psát; stěžoval si, že choroba, poranění oka a

úder do hlavy poškodily jeho schopnost vymýšlet. Potom ale začal pracovat na románu Sbohem armádo a když Pauline otěhotněla, odpulili do Ameriky. Usadili se daleko na jihu Floridy, v městečku Key West. Dalo se tam dostat jen autem, anebo po moři a daly se tu lovit velké mořské ryby. U prvorozeného syna byl Ernest starostlivým, trpělivým otcem, teď už jej však pláč druhého syna popuzoval.

Dr. Hemingwayovi se v posledním čase zhoršovala cukrovka. Tísnila jej i finanční situace. Jednoho rána vyšel do své pracovny, spálil nějaké osobní papíry a zastřelil se otcovou starou Smith-weessonkou. Tato smutná událost se odrazila v Ernestově povídce Otcové a synové, v románech Komu zvoní hrana a Sbohem armádo.

V Paříži chodívá Hemingway boxovat do sportovní haly Amerického klubu, navštěvuje cyklistické závody a pije ve svých oblíbených barech a kavárnách. Pohádal se s mnoha starými kamarády, jevil se povýšeným, příliš urážlivým, vybuchoval pro každou maličkost a často jen zázrakem nedocházelo ke rvačkám. Matador Sidney Franklin se s Hemingwayem seznámil v kavárně na Grand Via. Číšník mu přišel říci, že s ním chce hovořit nějaký Američan. Franklin byl zvyklý, že se k němu Američané obraceli na pomoc, když byli v úzkých. I to byl zřejmě takový případ – muž, který přistoupil ke stolku, byl velmi zarostlý, měl na sobě ošoupané šaty, které vypadaly, jako by je naposledy žehlili někdy za světové války. Sidney už sahal do kapsy pro peníze, když vysvitlo, že si ten muž chce s ním opravdu jen pohovořit.

V listopadu 1930 na cestě z Wyominských lesů do Key Westu, oslepily ostříleného šoféra od Schia reflektory protijedoucího auta. Hemingway sjel do příkopu, auto se převrátilo. Lékaři se obávali o jeho pravou ruku. Sám se svou bolestí, čtyři týdny bez spánku v nemocnici si připadal jako postřelený los. Ruka mu zůstala dlouho nehybná. S pitím spájí však ty nejveselejší historky. Tak v právě dokončené knize píše, jak se cestou z Pamplony do Madridu opili a ztratili lístky na corridu. Jeho přítel Charles Thomson vyprávěl o tom, jak spolu popíjeli whisky a když přišla řeč na sebevraždu, jak Ernest klidně a s jistotou prohlásil, že se bez rozmyšlení zabije, kdyby cítil, že je nevléčitelně nemocen. Nedařilo se ani jeho starým přátelům v Paříži. „Jeden starý přítel se zastřelil,“ psal Hemigway, „Druhý starý přítel se vrátil do New Yorku a vyskočil, či spíše vpadl z okna. Další starý přítel napsal memoáry. Všichni staří přátelé přišli o peníze. Všichni staří přátelé jsou sklíčení.“ Připustil, že pijáci mohou mít nemocná játra.

V létě 1936 ulovil na Rimini tuňáka vážícího 514 funtů. Boj trval sedm hodin a sám za ten čas zhubl o sedm funtů. Krátce předtím připlul na nádherné jachtě bohatý stařec s mladou snoubenkou. Povýšeně prohlásil, že lov tuňáků není žádný kumšt. Když Hemingway vplul na své lodi Pilar večer do přístavu, seběhli se obyvatelé podívat na kořist. Ryba byla dlouhá jedenáct a půl stopy. Na palubě stál u úlovku veselý opilý vítěz a jeho hlas zaburácel na celý přístav: „Kde je ten osel, co vyhlásil, že je to hračka?“

V románě Mít a nemít v hospodě u Freddyho, vytvořil Hemingway celou galerii, skupinový portrét lidí, přehlušující svou bolest alkoholem. Jednomu veteránovi vložil do úst repliku: „Kdo chce být komunistou, musí být disciplinovaný a zdrženlivý; opilec nemůže být komunistou.“

Po čas španělské války se ubytoval v madridském hotelu Florida. V březnu 1957 vzplanulo v hotelu nedorozumění. Zpravodaj Hemingway popadl láhev a chtěl rozbít hlavu dopisovateli Izvestií Iljovi Erenburgovi. Avšak po rychlém vysvětlení, náhlém smíru a dalším vydatném popíjení znenadání řekl: „Velká škoda, že nemáš rád whisky. Víno je pro potěchu, ale whisky je benzín.“

Podářilo se mu skoupit všechny zásoby whisky ve městě. Když hovořil s raněnými vojáky, první bylo, že všechny po řadě začal častovat ze své polní láhve. Vojáci jej přijali za svého člověka. V jedné ze svých reportáží píše: „Váš dopisovatel je známý tím, že si vždy rád připije...“

V New Yorku ve vydavatelství Scribner se Ernest Hemingway srazil znenadání s Eastmanem a nezůstal nic dlužen své pověsti, začal rozpínat límec na košili a odhalil svůj zarostlý hrudník. „Tohle jsou tedy falešné chlupy?“, zeptal se zlověstně. Potom škubnul Eastmana za límec jeho košile a zakřičel: „Ty nemáš nijaké chlupy, ani falešné, ani pravé. Proč jsi psal, že jsem impotent?“ Eastman se začal vymlouvat, koktal, že nic podobného nikdy nenapsal, Jenže v pracovně redaktora Maxwella Perkinse našli Eastmanovu knihu, ve které ten článek byl. Ernest požádal Maxwella, aby četl příslušný odstavec: „Zdá se,“ četl Perkins, že určité okolnosti Hemingwaye nutkají, aby podával důkazy o své mužnosti.“

Hemingway praštil rozevřenou knihou Eastmana po nose. Když jej reportéři intervenovali, se smíchem jim ukazoval Eastmanovu knihu s velkou skvrnou na nešťastné straně. Prohlásil, že je to otisk Eastmanova nosu. Těžko hádat, jak by setkání probíhalo v případě Eastmanova tvrzení, že myslel pouze na prachobyčejnou pijatiku a při ní na ztráty vůle a sebeovládání, to, že Hemingway sám pociťuje jako nemožnost, ale nedokáže si pomoci jinak, než tento pocit přehlušovat ztřeštěnými, nebo raději odvážnými, tedy mužnými kousky na frontě, v aréně, v ringu a podobně.

Ve Španělsku se Hemingway přátelil s válečnou dopisovatelkou Marthe Gellhornovou. V Paříži mu Pauline tu známost velmi vyčítala a on odcestoval do Key Westu. Chodil na ryby, chodil do baru Joe Russela, ale myšlenkami byl stále ve Španělsku u své lásky. Rozchod s ženou, s kterou měl dva syny jej nebolel. Román Komu zvoní hrana, měl obrovský úspěch. Pauline se s ním rozvedla. Ernest koupil na Kubě dům – svatební dar nové nevěstě. Nový svazek upevňovala i společná práce. Hemingway letěl s Marthe do Kantonu. Měli tu prozkoumat situaci v kuomintangských vojskách. Přijal je generál, který je podle svého zvyku chtěl opít, až by padli pod stůl, avšak po dlouhém boji musel nad ránem kapitulovat. Ve Washingtonu zastával Hemingway názor, že Japonsko může napadnout USA. Kubánský dům ve Vinca Vigia se stal Hemingwayovým střediskem kontrašpionáže. V jeho skupině pracovali číšníci z baru Floritida a jiných Havanských podniků, kubánští rybáři, španělští aristokraté, přístavní nosiči, tuláci. To však nestačilo. S devítičlennou posádkou vedl později na své lodi Pilar „soukromou“ válku proti německým ponorkám. Za tuto činnost obdržel i vyznamenání. Ale Marthe ty dlouhé plavby dráždily; pobuřovaly ji veselé hlučné pitky po návratech Pilar. Spolužití s Ernestem sestávalo z pravidelných konfliktů a hádek.

Na jaře 1944 je časopis Colliere vyslal jako válečné dopisovatele do Londýna. Marthe odpulila jako jediná cestující na lodi s nákladem dynamitu; Ernest z New Yorku přiletěl, a než doplula Marthe, seznámil se v restauraci Bílá věž v Soho s drobnou blondýnkou, novinářkou Mary Welshovou. Zamiloval se na první pohled. Mary se zdál Ernest zpočátku jen sympatický a zábavný. Hemingway zahájil obtížné vyjednávání. Chtěl, aby mu povolili účast na bojových letech bombardovacích letadel nad kontinent. Jedné květnové noci se zúčastnil bouřlivé pitky válečných zpravodajů a cestou domů, když jeli zatemněnými londýnskými ulicemi, narazil s autem na cisternu s vodou. Prorazil hlavou přední sklo a velmi se zranil. Kromě toho si pohnoždil kolena. Když Marthe vešla do nemocničního pokoje a uviděla zafačovanou Ernestovu hlavu, pustila se do smíchu, čím jej strašně urazila. Když navzdory zranění obdržel povolení a ráno se chystal na letiště, zjistil, že se mu ztratil červený kamínek – talisman od jeho prvorozeného syna. Pomyslení, že by měl letět bez talismanu, vyrazil mu na čele pot. Zoufale poprosil pokojskou: „Dejte mi něco pro štěstí – cokoliv – a popřejte mi štěstí a všechno bude v pořádku.“ Jenže pokojská u sebe nic vhodného neměla. Zdvihla a podala mu tedy zátku od šampaňského, které pili předešlý večer. Tuto zátku nosil Hemingway v kapse dlouhá léta, pokládaje ji za výborný talisman.

V Normandii se Hemingway seznámil s plukovníkem Lanhamem a přiřadil se k Dvacátému druhému pluku. Zmocnil se německého motocyklu s přívěsem a poškozeného auta Mercedes-Benz. Generál Burton mu přidělil šoféra Archieho. Ten auto opravil. Nakládali na auto nebo na motocykl ruční granáty, láhve s alkoholem a jezdili tam, kde se bojovalo.

Generál říkával dopisovatelům: „Mám na mapě vždy zapíchnutý špendlík, označující místo, kde se tatík Ernie Hemingway zdržuje.“ Když Čtvrtá divize prorazila k Seině nad Paříž, dostala se do těžké situace: obě křídla jí sevřela německá vojska. Tehdy generál Burton oznámil svému štábu: „Tatík Ernie Hemingway je šedesát mil před námi, předběhl celou První armádu. Posílá nám odtud informaci. A co myslíte, že odkazuje? Konstatuje, že jestli se tam chce udržet, bude potřebovat tanky.“ Když divise generála Leclerka zdolávala mohutnou německou obranu u Versailles, Hemingway se svým oddílem dvě stě francouzských partyzánů pronikl oklikami k Paříži. Šofér Archie Pekey Francouze vychvaloval: „Jsou to ohromní chlapíci. V tak dobré jednotce jsem ještě nikdy nesloužil. Disciplína nijaká, to je pravda. Pijí jako duha. To je pravda. Ale zato bojovníci! Nehledí na to, jestli je zabijí nebo nezabijí.“ V Paříži v hotelu Ritz, se Hemingway setkal s Mary Welshovou. Ta potom vzpomínala, že ani nejedli: „Posilovali jsme jenom šampaňským a radostným překvapením nad novým shledáním.“ „Není nejmenší pochybnosti,“ píše plukovník Lanham, „že Ernie byl nejoblíbenějším člověkem ze všech, co přišli k 22. pluku.“

Malíř John Groth vyhledal Hemingwaye na Siegfriedově linii. Na štábu Čtvrté divize mu ukázali mapu se zaznačenou farmou, vzdálenou 150 yardů od německých palebných postavení. Před farmou už nebyla žádná americká jednotka. Na mapě byla poznámka: Hemigwayova speciální skupina. „Byla noc, pršelo“, vzpomíná malíř. „Když jsme se dostali na farmu, pálili z kanonů. Dveře se strmě otevřely, přibouchly. Ocitli jsme se v místnosti, jak se nám zdálo jasně osvětlené, ačkoliv tam v koutě svítila jen petrolejová lampa. U petrolejky seděl Hemingway, kolem něj vojáci. Na stole před ním granáty a koňak... Nabídl mi koňak, kmínku, víno. Až potom se zeptal, jestli nejsem ten Groth, co po minulé roky ilustroval jeho povídky v Esquire. Dodal, že se mu kresby líbily, jenže válka se na nich nepodobá opravdové; on že mi zítra ukáže, co je to válka a na druhý den mě vzal k palebným postavením, které předešlého dne dobili. Při jednom z nich zřídil improvizovaný bar, vytáhl z auta polní láhev s koňakem a vojáci jdoucí kolem se zastavovali a vypili si.“ Mezi mnoha jinými i velitel praporu Swede Henley vzpomíná: „Byl vždy tam, kde byly boje nejprudší, všímal si všeho, o čem mohl později psát. Obvykle nosíval dvě polní flašky – jednu se šnapsem a jednu s koňakem a vždy nám všem nabízel.“ Hemingway byl vyšetřován pro porušování Ženevské konvence, která zakazuje válečným dopisovatelům zúčastňovat se bojů. Ale kolegové mu dosvědčili, že jej nikdy neviděli se zbraní v ruce.

V útulné tišině Vinca Vigie prožíval Ernest těžké dny. Dráždivý válečný život mu chyběl. Nemohl psát. Vší smutnou tíhou padala na něj osamělost. Týraly jej bolesti hlavy a v noci, tak jako v první válce, doléhala na něj můra. Tentokrát to byli němečtí vojáci bez tváří. Na dovršení se mu zhoršoval sluch, zpomalovala se mu řeč i myšlení. Na zavolání jej vyšetřil jeho přítel, doktor José Herrera. Zhrozil se, když se dozvěděl, že, po zranění při londýnské autohavárii ležel Ernest pouze čtyři dny. Prohlásil, že kalvádos a zlý džin, který Hemingway pil ve Francii ve velkém množství, nepřispěly ke zlepšení mozkové činnosti. Když za ním přijela Mary, necítil se už tolik osamělý. Vezl ji potom na letiště, odkud měla letět ke svým rodičům do Chicaga. Nezvládl po mokré cestě řízení auta a najel do stromu. Rozbil si o přední sklo čelo, na volant si zlomil několik žeber a poranil si nohu. Nedbaje na bolesti, odnesl Mary na nejbližší ošetřovnu. Koncem roku se jim podařily rozvody a v březnu 1946 měli svatbu. Ve Vinca Vigii žili rušným společenským životem. Mívali dům plný hostů, pořádali rybářské výpravy na moře, veselé večírky v baru Floritida, závody ve střelbě na holuby, soutěže v boxu. Ernest se však stále nedokázal vrátit k práci. Mary byla těhotná. V nemocnici vysvitlo, že těhotenství je mimoděložní. Hlavní chirurg nebyl přítomen a ona umírala. Řekli mu, že není naděje, aby se s ní rozloučil. Vzal si plášť, masku, vtrhl do nemocničního pokoje a přinutil lékaře k infuzi plazmy. A když tak „znásilnil osud“, nepohnul se od postele celý týden. Mary potom říkala, že Ernest je člověk, kterého je dobře mít v neštěstí při sobě.

Přicházely deprimující zprávy o úmrtí přátel. Hemingwayovi stoupl tlak a stále mu hučelo v uších. V Cortině d' Ampezzo jej okouzila devatenáctiletá Adriana, pocházející ze starého dalmatinského rodu. Mary si při lyžování zlomila nohu a on zase dlouho ležel s nachlazením. Na dovršení mu potom při lovu fíknul do oka kousek výplně z nábojnice. Ležel v padovské nemocnici s těžkou infekcí a hrozila mu meningitida. V Benátkách bydlel v hotelu Gritti. Skamarádil se s hlavním číšníkem, popíjel v baru Harry, obědval většinou s Adrianou a jejím bratrem. S Adrianou mu bylo stále příjemněji a začal jí říkat dceruško... Později Adriana vzpomínala: „Zpočátku mi bylo trochu nudně ve společnosti tohoto staršího a tak zkušeného muže, který hovořil pomalu, roztahoval slova, takže jsem mu vždy nerozuměla. Ale cítila jsem, že je mu příjemné být se mnou, hovořit a hovořit.“ Mary pochopila, že toto přátelství ji neohrožuje a ono Hemingwayovi skutečně pomohlo. Našel sujetovou osu románu Přes řeku a do lesů.

Ve Finca Vigii bylo Hemingwayovi velmi smutno. Měl pocit prázdnoty a rozladěnosti. Jeho okolí, to množství přátel a davy známých, tolik doktorů v jeho životě, nikdo v něm neviděl, anebo nechtěl vidět člověka na křídlech alkoholu. Ani prof. Josef Pavrovský, skvělý chirurg, fantastický diagnostik a praktik jiných medicínských oborů všímavý člověk pronikavého intelektu, který se šťastnou náhodou stal lékařem v Praze a přítelem naší rodiny. Zprvu to byly jakési umělecké výstřelky; později však již vážné, urážející výčiny. Tak například, když jednou přišla k Mary na návštěvu starší sestřenice a dohodli se na setkání v elegantním Club Nautico, nechal je čekat asi hodinu. Jen potom se objevil ve společnosti známé havanské prostitutky, které dal přezdívku Xenofobie. Dámám vysvětlil, že se unavil při práci a na korekturách románu. Xenofobie je nejen mladá a svěží, ale i hladová, takže ji pozval na večeři. Choval se stále podrážděněji, urážel Mary stále víc i doma před hosty. Zašlo to tak daleko, že házel o zem talíře s jídlem a nadával nejhrubším způsobem. Zlepšení nastalo až při návštěvě Adrianě. Znovu začaly rybářské výpravy, výlety do klubu, kde stříleli na holuby, zátahy do baru Floritida. I Vánoce 1950 byly veselé. Přišli dva synové, sešlo se mnoho přátel. Mezi hosty byl i Gary Cooper, Marlene Dietrichová, Ingrid Bergmanová a jiné hvězdy. Potom Hemingway píše román Stařec a moře. V obrovském vypětí tvůrčích sil, píše denně tisíc slov. V jednom dopise přirovnává svoji výkonnost k buldozeru. Adrianě napsal, že chce plnit svůj novoroční slib: lépe psát, dobře se cítit a vyhýbat se hrubosti, sobectví a zbytečné nervozitě.

Když Hemingway a Mary obdivovali Afriku a poblíž vodopádu Murchinson Falls podlétači hejno černobílých ibisů, zachytilo jejich malé letadlo za telegrafní drát, takže musel nouzově přistát. Celý svět byl v domnění, že zahynuli. Ještě vážnější havárie je čekala při startu nového letadla do Entebbe. Hemingway měl poraněná střeva, játra a ledviny, přechodně neviděl na levé oko, měl poškozenou páteř, natrhnuté šlachy na pravé ruce a v rameni, zhmožděnou i levou nohu, popáleniny na tváři, rukách a na hlavě. Ležel v nairobské nemocnici, s nezdravou pozorností četl nekrology, které v souvislosti s jeho „smrtí“ uveřejnily snad všechny noviny světa a přitom se smál: „Většinu z nich bych nenapsal tak dobře ani já.“ Ačkoliv se ještě neuzdravil, cestoval dál. Když u tábora vznikl požár a on pomáhal při hašení, zjevně přecenil své síly, zakopl a spadl do plamenů. Vytáhli jej s těžkými popáleninami.

Ernest Hemingway si udržoval neuvěřitelnou chuť do života a ve Finca Vigii se dával znovu do pořádku. Lihoviny omezil na dva pohárky denně, shazoval přebytnou váhu, opatrně plaval v bazénu. Nedovolil opravit rozpadlý schůdek, protože v jeho trhlínách vyklíčily divoké květy. Za román Stařec a moře mu byla udělena Nobelova cena. Z kořalek přisedlal na víno. Při večeři stály na stole dvě láhve – jedna pro něj, druhá pro Mary. V jednom interview chválí Mary u kavárenských štamgastů, jako skvělou manželku, která se kromě jiného vyzná ve vínech, snadno se rozčilí a je schopna přikázat dokonalou asuchilskou řečí „Tupa ile čupa tupu“, což znamená „odklid' tu prázdnou flašku“. „Když není doma, Finca Vigia je jako

prázdná láhev, ze které vycedili všechno do poslední kapky a zapomněli ji vyhodit, a já žiji v našem domě jako ve vakuu, osamělý jako lampa v rádiu, ve kterém se vyčerpaly všechny baterie a není je kde zapojit na proud.“

Velký spisovatel jel znovu do Španělska na býčí zápasy. Ubytoval se u bohatého Američana v komfortní vile Cosula v horách u Malagy. A znovu se mihaly města, hotely, restaurace. V Pamploně se s velkou společností bavil pět dní v jednom kuse. Ve vile Consula slavil i své šedesátiny. Přišla záplava hostů. Oslava trvala celý den a noc. Hemingway prohlásil, že je to nejkrásnější svátek jeho života. Pil šampaňské, tančil, přednášel žertovné přípitky, odstřeloval popel z cigarety, kterou držel matador Antonio Ordóñez v zubech. Při ohňostroji podpálila jedna z raket korunu královské palmy. Nemohli uhasit oheň, podařilo se to až přivolaným hasičům. Když požárníci vykonali své, pořádně je napojili, oslavenec si nasadil prilbu a Antonio vozil všechny po parku na hasičském autě se spuštěnou houkající sirénou.

A potom se nositeli Nobelovy ceny znovu zvýšil tlak, trpěl nespavostí a selhával mu zrak. Jediná kniha, kterou mohl číst, byl Tom Sawyer, protože byla tištěna velkým písmem. Měl pocit, že se mu kalí rozum. Přítel Aaron Hotchner z časopisu Cosmopolitan si poprvé všiml, že si Hemingway není sebou jist. Spisovatele mučil neurčitý strach, svazující obavy. Dostavily se příznaky stihomamu. Čtyři dny zalehl a odmítal vyjít z hotelového pokoje. Byl ustavičně rozčilený, zdálo se mu, že ho sledují agenti tajné policie, že jej chtějí místní policajti zatknout. Z ničeho nic vyhlásil, že se musí rozloučit se svým domem v Ketchumu, jinak že je zničí daně. A Mary marně telefonovala do banky v New Yorku, aby ho přesvědčila, že jeho konto je v naprostém pořádku. Byl přesvědčen, že mu odposlouchávají telefonické rozhovory, že mu instalovali odposlouchávací zařízení do auta, že jej uvězní pro mravnostní delikty; deprese neustávaly. Nejhuře snášel neschopnost psát. Mary byla bezradná a zhrozená. Našla list, který Ernest adresoval své bance. Oslovení i první věta byly v pořádku, ale potom se slova měnila v nesmysly, jakoby experimentoval s nějakým úplně novým jazykem. Trávil nekonečné hodiny nad rukopisem Pohyblivý svátek, avšak nebyl schopen s ním něco udělat. Nic nemohlo přehlušit pocit prázdnoty. Častěji začal vysvětlovat, že se „odpraví“. Začal postávat u stojanu na pušky, potěžkávat zbraň a upřeně hledět na vzdálené hory. Pod záminkou, že si upraví vysoký krevní tlak, jej dostali na kliniku. Představy o odposlechu telefonátů jej neopustily ani tam. Stěžoval si, že mu elektronicky ničí paměť.

V lednu 1961 propouští Ernesta Hemingwaye z kliniky, avšak on se Hotchnerovi svěřil, že nemůže psát, že nemá pro co žít. Vernon Lord jej přemluvil, aby se šel doléčit do Rochestru na kliniku v Mayo. Na převoz z Ketchumu objednal soukromé letadlo. Jak uvádí Hotchner, dostaly potom události katastrofální spád: Ernest vyhlásil, že dříve než poletí, potřebuje si z domu vzít nějaké věci. Vernon navrhnul, že pro ně pošle Mary, ale Ernest trval na tom, že si je musí vzít sám, že bez nich do Mayo nepůjde. Vernon tedy, ač nerad, svolil, ale zavolał Dona Andersona, který měřil metr devadesát a vážil téměř metrák, aby šel s nimi. Tak přišli k domu a Ernest se vydal ke dveřím. Za patami měl Dona, za ním ošetřovatelku s Mary a Vernonem. Ernest najednou skočil ke dveřím, zabouchl je za sebou a zabezpečil dříve, než mohl Don vejít za ním. Don oběhl kolem domu ke druhým dveřím, vběhl do domu a našel Ernesta u věšáku na pušky, jak právě nabíjí náboj do komory. Don se vrhnul na Ernesta a srazil jej na zem. O pušku se rozpoutala velká tahanice. Musel jít na pomoc Vernon. Naštěstí byla puška zajištěna, takže nevystřelila. Ernesta potom odvezli zpět do nemocnice. Příští odpoledne Ernest najednou souhlasil s cestou. Vernon dal Ernestovi před novým startem pořádnou dávku sedativ, ale brzy na to, co letadlo vzlétlo, Ernest se násilím pokusil otevřít dveře a vyskočit. Don s Vernonem museli napnout všechny síly, aby jej odtáhli od dveří. Vernon dal potom Ernestovi silnou dávku amythalu a Ernesta se brzy zmocnila ospalost. Za chvíli však začal malému letadlu vynechávat motor a museli nouzově přistát. Při vystupování se Ernest pokusil naběhnout na roztočenou vrtuli, ale Don jej zachytil za ruku a vrhnul se

mezi něj a vrtuli, ačkoliv Ernest jej přitom tak-tak nesrazil do jejího víru. Oprava motoru trvala asi dvě hodiny; Ernest se při tom zdál být klidný. Ale nad Jižní Dakotou, po hodinovém předstírání spánku se z letadla pokusil vyskočit podruhé.

V květnu prohází Hemingway novou sérií elektrošoků. Snášel je ještě huře než prve. Terapeutický účinek byl minimální. Hotchner vzpomíná: „S Mary nehovořil o tom, že se zabije, dokonce rozhodně prohlásil, že se sebevražednými myšlenkami skoncoval. Nadále však propadal stejným bludům. A ty se ještě rozšiřovaly. Přibýlo k nim ještě nepřátelství k Vernonovi Lordovi a k samotné Mary. První noc, když jej navštívila ji obvinil, že jej zavlékla do Mayo, aby se zmocnila jeho peněz. Ale druhý den se k ní choval láskyplně a vděčně. Jeho nálady se prudce střídaly. Rozvinul se blud, kterým se obrátil proti Ketchumu: Tam se prý nemůže vrátit, protože tam na něj čekají, aby ho zavřeli, dali jej za mříže pro nezaplacené daně a Mary jim prý tajně pomáhá a lstivě ho chce přinutit k návratu, aby ho mohli chytit. S nejbližšími měl potom kontakt jen telefonicky.

Později se Hemingway kromě bludů ukázal jako strážlivě uvažující, s jasnou jiskrou inteligence. Když dostal povolení, aby se s Hotchnerem povozil v autě, ten mu při jízdě položil ve vhodné chvíli otázku, proč se chtěl zabít. „Mám jít do penze?“ odpověděl Hemingway. „Do čerta, může jít spisovatel do penze?“

Dokázal lékaře přesvědčit, že se uzdravil, ale Mary tomu příliš nevěřila; byla se v New Yorku poradit se slavnými psychiatry. Zdálo se jí, že Ernest se chová před lékaři jinak než před ní. Přivezla se sebou Georgea Browna, který Ernesta kdysi trénoval a jemuž důvěřoval. 30. června 1961 odvezli Ernesta autem do Ketchumu. Následující den uplynul poklidně. I na večeri byl Ernest v restauraci ke svým společníkům pozorný a doma před spaním si s Mary dokonce zazpíval jejich kdysi oblíbenou písničku.

Ráno 2. července vstal Ernest Hemingway časně. Jako vždy. Mary ještě spala. I George Brown spal v domečku pro hosty. Vešel do pokoje se zbraněmi, vzal ze stojanu jednu ze svých nejmilejších pušek, nabil obě hlavně, vložil si je do úst a stiskl kohoutky.

Igor Slouka

Zápisy z Apolináře

24. ročník 1975, č.1-2 str. 56-62, č. 3-4 str. 118-127

Zdravotnické nakladatelství 1982

Zdravotnické aktuality Ministerstva zdravotnictví ČSR

Doc. MUDr. Jaroslav Skála CSc. a kol.: Ochrana společnosti před alkoholismem a jinými toxikomaniemi; ing. Igor Slouka: Klus - str.109-113

K l u s

Klus je vžitá zkratka diskusního, společensko-léčebného Klubu usilujících o střizlivost. Mateřský, pražský Klus soustřeďuje především v Apolináři a v Lojovicích uzdravené a v Apolináři právě léčené alkoholiky. Klus navštěvují jejich rodinní příslušníci, někdy i dospívající děti, přátelé, snoubenky, blízcí lidé, kterým v první řadě záleží na jejich zdraví, na radostnějším spoluzití. Klus je nedílným článkem léčby všech pacientů hospitalizovaných v Apolináři, přední součástí léčby mnohých pacientů ordinací AT (alkohol aj. toxikomanie), Střediska drogových závislostí, protialkoholního oddělení Ústřední vojenské nemocnice a jiných. Jeho pravidelných dvouhodinových schůzí ve čtvrtek od 18. hodin se někdy zúčastňují i nadřízení v zaměstnání, členové protialkoholních komisí, funkcionáři Národních výborů, vyslanci soudních senátů, zájemci z Ministerstva zdravotnictví ČSR, ministerstva práce a sociálních věcí ČSR, hosté a studijní výpravy ze zahraničí, pracovníci tisku, rozhlasu, filmu a televize, učitelé s žáky, anebo i farář se svými věřícími.

Pražský Klus založil 5. 2. 1948 vedoucí lékař Apolináře Jaroslav Skála. Představuje patrně nejdelší nepřetržitě trvání léčebného klubu v Evropě. Za 30 let při průměrné účasti 130 lidí proběhlo 1435 zasedání. Předsedou je v pořadí třetí, už 12 let abstinující pacient; schůzím však obvykle předsedá vedoucí lékař, sedě na podiu uprostřed podlouhlé, prostorné a světlé apolinářské posluchárny. Po levici má v řadách usazeny hospitalizované pacienty a jejich léčitele, po pravici abstinující pacienty-klusáky a ostatní. Obě skupiny sedí čelem k sobě. Kromě kolektivní sugesce jakoby tu našlo uplatnění sdělení Sečenova, že zdravá nebo odpočatá ruka přiložená k ruce unavené nebo nemocné tuto uzdraví.

Schůze mívají běžně část zpravodajskou, správní a námětovou. Jedná se hlavně o problémy abstinence. Vedoucí lékař podněcuje a podle předem připraveného programu řídí názorovou výměnu přítomných, kterou shrnuje do stručných závěrů. Často rokování dramaturguje. Nevede řečníky jen k výstižné ostrosti a přiměřené pádnosti, ale též k sebeovládání, otevřené upřímnosti, zaslouženému uznání a pravdivému sebehodnocení, takže i rozepře mívají tvůrčí povahu. Na příkladech je ověřována alkoholikova doživotní ztráta míry v pití, ale i uzdravitelnost z alkoholismu, tkvícím v důsledné a stálé abstinenci. Na příkladech je zdůrazňováno, že účast na jednáních a činnostech Klusu je pro bytí exalkoholika totéž jako trénink pro atleta.

Každý má zaručené právo na členství ve velké rodině. Pocit uznávané příslušnosti je přímo úměrný míře činného zapojení. Zkušenosti pacientů abstinujících nepřerušeně jeden rok, pět a deset let, bývají středem slavnostního zájmu, přičemž je zvýznamněn správný styl abstinence. Nejdelší nepřetržitá abstinence žijícího zasloužilého apolinářského pacienta v r. 1978 dosáhla 32 let. S jemu podobnými si léčitelé tykají. Klus má své vlastní písně, často je zpívá a Panton je vydal na gramofonové desce pod názvem Apolinářské blues. Čtyřikrát ročně bývá zábavný Klus, kdy účinkují nejpopulárnější zpěváci, a dvanáctkrát ročně malý Klus, kdy se účastníci rozdělí na světlice mezi ústavně léčené pacienty k hovorům bez přítomnosti léčitelů.

Převážně společenskou stránku Klusů ve dnech pracovního klidu představují od r. 1963 zcela samostatné schůzky klusáků v kavárně Luxor v neděli od 10. hodin. Pražský Klus pravidelně pořádá sjezdy, oslavy MDŽ, společné dovolené, zájezdy, literární soutěže, výtvarné výstavy, podílí se na vydávání protialkoholního časopisu Zápis z Apolináře,

spolupracuje při léčbě alkoholiků během výkonu trestu, podporuje Klub dětí alkoholiků a podobně.

Důležitou součástí Klusu je od roku 1968 KOS – Klusácký, oddíl svěžesti, ve kterém exalkoholici pravidelně sportují a od r. 1976 společně navštěvují i saunu. KOS upřednostňuje nedělní Jogging v apolinářské zahradě, Skálův lesní běh (10 km) a Klímkův memoriál (4,5 km, 9 km); propaguje a podporuje účast na vytrvalostních závodech, jako jsou Běchovice, Kunratice, Hronov-Náchod i Košický maratón, účast na vytrvalostních závodech běžců-veteránů ve Francii, v Řecku, anebo až v Japonsku.

Ustálenou formou Klusu je léčebný tábor. Od r. 1962 každé jaro pořádá Apolinář pro hospitalizované a abstinující pacienty společný čtrnáctidenní pobyt v chatovém táboře uprostřed lesů na řece Lužnici u Dobronic: Abstinujícím pacientům je tento pobyt umožňován celkem třikrát v rozmezí nejméně tří let, poprvé po třech letech nepřetržité abstinence. Jsou vzati do nemocenského stavu (tzv. posilující léčba) s diagnózou alkoholismus nebo toxikomanie. Od r. 1975 každý třetí rok užívají tábora pacientky obou skupin, ke kterým v r. 1977 přibyl i soubor manželek exalkoholiků. Tábor vedou léčitelé z Apolináře i z jiných léčeben a pracovnice ordinací AT. Dny vyplňují vhodně volené a upravené apolinářské způsoby léčby. Zvláště důležitý se zdá být tělocvik. Účastníci tu společně běhají frakcionovaný maratón, a skutečně každý uběhne celkem 42,2 km. Léčebný tábor je vrací běžnému životu v mimořádně otužilém a pohotovém stavu.

Významnou činností pražského Klusu je Apolinka. Podobně jako Apolinář, který je prakticky zvláštní psychiatrickou klinikou, také Apolinka, noční služba uzdravených alkoholiků u telefonu této kliniky se výrazně liší od příbuzných forem pomoci. Výjimečnost je tu alkoholismem podmiňována. Služba, vymezená od 20. hodin do rána příštího dne, a to výhradně pro pacienty, abstinující v dobrém stylu nejméně 10 měsíců, je dobrovolná, neplacená a sloužícímu z ní nevzniká nárok na pracovní volno. Její telefonní číslo je 29 36 69.

Apolinka zodpovídá telefonické dotazy, vyřizuje vzkazy, podává informace, poskytuje zpravodajství o činnosti pražského Klusu jiným abinentním klubům, vede „osvobozující dialog“, psychoterapeuticky zaměřené hovory. Apolinka usnadňuje příchod a přijetí odléčených alkoholiků v stavu „suché“ i „mokré“ recidivy k zabezpečovací nebo k nové léčbě. Jestliže nedokáže chorobné nutkání u abstinujícího alkoholika potlačit sama, zprostředkuje přespání na Záchytné stanici v budově Apolináře, odborné vyšetření a zabezpečovací léčbu. Neitoxikovaný dostavivší se „recidivista“ bývá po uklidňujícím rozhovoru, vždy s odkazem na ordinaci AT, na potřebu soustavného styku s Apolinářem a s naléhavým doporučením nutnosti, co nejdříve opakovat ústavní léčbu, poslán obvykle domů. Dostavivší se intoxikovaný recidivista bývá po krátké observaci odváděn na Záchytnou stanici, kde je s ním až do vystřízlivění nakládáno jako s každým jiným zachyceným. Jinými intoxikovanými osobami se Apolinka přímo nezabývá – udává telefonní čísla a adresy příslušných obvodních oddělení Veřejné bezpečnosti, odkazuje na spádové ordinace AT a sděluje jejich telefonní čísla, adresy, pracovní doby i jména sociálních pracovníků. Sloužící se z Apolinky nevzdaluje – k neodkladným zásahům vyžadujícím osobní přítomnost, může požádat o spolupráci jiné apolinkáře, bydlící nejbližší k případu. Informace o léčbě obsahují i oprávněnou naději na dobrý výsledek.

Součástí Apolinky je nepovrchní, libovolně dlouhý pohovor sloužícího s hospitalizovaným pacientem. Tato setkání zabezpečuje ředitel Apolinky, kterým je více let abstinující pacient a sociální sestra Apolináře na pravidelných čtvrtěčních schůzích Klusu. Při pohovoru dochází k bližšímu vzájemnému poznání. Apolinkář uvádí dobu své abstinence, své potíže při léčbě i po léčbě, usuzuje na fázi dle *Jellinka*, nezapomene varovat před utajováním léčby, poukáže na nutnost a způsoby doživotního doléčování, upozorní na služby prokazované Apolinkou atd. Jedná s pacientem jako s mladším bratrem, avšak nezavazuje Apolinář ani sebe k zásahu u zaměstnavatele či v rodině, odkazuje raději na jeho deník pro léčitele, apolinářskou

terapeutickou skupinu, volnou tribunu, na individuální rozhovor s klinickým terapeutem, na manželskou, případně rodinnou terapii. Pohovor, podobně jako opakovaná účast na diskuzích Klusu, výrazně přispívá ke ztotožňování nováčka se zkušeným exalkoholikiem. Apolinkář pomáhá pacientovi spolupracovat při náročné taraktické formě terapie a bezprostřední přítomností své uzdravenosti posiluje naději a statečnost. Pohovor je součástí apolinářské léčby a sloužící bývá nejen laickým léčitelem, ale nezřídka přímo paraterapeutem.

Volný čas je využíván k zatelefonování přáteli, který se neznámo proč již déle neukázal na Klusu, onemocnělému, často na doporučení sociální sestry, k napsání dopisů mimopražským pacientům, k četbě a studiu protialkoholní literatury a mezi tím k odpočinku.

Průběh služby zapisuje apolinkář stručně, avšak přesně a úplně do knihy sloužícího. Tam se může vyzpovídat i z vlastních pocitů a potíží a tak si zabezpečit přiměřenou pozornost, potřebnou radu nebo pomoc. Pověřený klinický terapeut zápis každé ráno kontroluje a často je mu předmětem k žádoucímu zásahu.

Pravidelné, nejméně každoměsíční opakování zážitku služby je příznivě působícím návykem. K tomu přispívá důvěrně známé prostředí starobylé budovy, včetně ruchu Záchytné stanice. Tato forma protialkoholní činnosti snad nejlépe chrání alkoholika před jeho do remise pracně zahnanou chorobou. Není nadsazeno tvrzení, že Apolinka je samoobslužné noční sanatorium svých členů.

Apolinka je jedinou institucí svého druhu v ČSSR. Byla založena v r. 1965 z podnětu vedoucího apolinářského lékaře MUDr. Jaroslava Skály, v r. 1973 byla na 6. kongresu Mezinárodní federace stanic telefonní pomoci IFOTES (International Federation for Services of Emergency Telephonic Help) přijata do tohoto sdružení a začátkem r. 1978 byla sloužena 4000krát.

Na území Čech, Moravy a Slovenska působí v současnosti asi 50 protialkoholních klubů. Náplň a metody mají víceméně podobné, avšak jejich složení, organizace a zvyklosti se liší podle podmínek vzniku a předpokladů činnosti, podle úrovně vědomostí, zkušeností, vytrvalosti, průbojnosti a zápalu vedoucích osobností a podle tvůrčí aktivity jejich členů.

Kluby a jim podobné kluby sdružují, doléčují alkoholiky různého věku, různých národností a povahových rysů, různého vzdělání, povolání a společenského postavení, různých politických stran, náboženských vyznání, přesvědčení, směrů a zájmů, lidí usilujících on střízlivost. Přes velký a všestranný prospěch plynoucí z Klusů a příbuzných klubů, jakým je například ostravský Spoj či náhodský Klus, zůstává zájem o jejich činnost za strany léčitelů, zejména psychiatrů stále malý. Často si protialkoholní kluby například AA (Anonymní alkoholici) zakládají abstinující pacienti z vlastní iniciativy, téměř vždy však ve spolupráci se zdravotníky. Některé zkušenosti z dalších klubů dál uvádí MUDr. Jaroslav Skála.

APOLINKA

Diskuzní příspěvek ředitele Apolinky a laického terapeuta Ordinance AT v Praze 4 Igora Slouky na prvním celostátním semináři Linek důvěry v ČSSR dne 27. 5 1982 na Psychiatrické klinice Brno-Bohunice.

K hlavnímu referátu MUDr. *Miroslava Robeše* pokud jde o potřebnost výzkumu, zda lidé, kteří s skončili sebevraždou zvedli někdy telefonní sluchátko a volali Linku důvěry, jakož i k referátu MUDr. Jaroslava Boučka pokud jde o prevenci sebevražd, považují za vhodné zmínit se o tom, že příbuznou problematikou se zabývá Doc. MUDr. *Josef Prokůpek* v časopise *Československá psychiatrie* z 2. dubna 1982 ve studii „K faktorům ovlivňujícím možnosti psychiatrie prevence suicidií“, kde píše, že snahy o prevenci suicidálního chování se projevují zvláště v zemích s vyšším výskytem sebevražd, mezi které patří i ČSSR. Cituji: „Při detailním výzkumu sebevražd v Praze za období půl roku bylo psychiatricky a sociálně vyšetřeno 595 osob, z nichž 159 sebevraždu provedlo a 436 se o ni pokusilo. Bylo shledáno, že a./ suicidální úmysl byl proveden bez rozhodování u více než poloviny sebevražd a téměř 2/3 případů sebevražedných pokusů. b./ se svým suicidálním úmyslem se nesvěřilo více než 3/4 osob, které skončily sebevražednou a u sebevražedných pokusů takových to osob bylo více než 4/5. ... Předpokládalo se, že například pomoc telefonem může podstatně snížit výskyt sebevražd. Z práce Boučkovy, zahrnující přes 20 tisíc hovorů na „Lince naděje“ v Brně plyne, že mezi volajícími o pomoc se problematika suicidální vyskytovala jen v 10%. Možno však připustit, že i u ostatních volajících s problémy interpersonálních vztahů poskytnutá první pomoc telefonicky mohla zabránit rozvoji stresových situací až k suicidálnímu chování ... většina osob, jež provedla suicidium nebo suicidální pokus, učinila tak bezprostředně po nastolení úmyslu ... před činem častěji byl „na kuráž“ *použit alkohol* ... ovlivnit tuto situaci a tím dosáhnout zmenšení výskytu suicidálních činů, to bude spočívat asi v tom, že bude třeba ovlivňovat vývoj osobností všemi prostředky, aby každý člověk byl připravován i na zvládání krizových situací s nimiž se v životě potká. Tento úkol ovšem přesahuje úkoly a možnosti zdravotnictví...“

Myslím, že podrobný výzkum o sebevražednosti v speciálním vztahu k „Linkám důvěry“ na potřebnost kterého upozorňuje MUDr. Robeš je reálný až po jeho prosazení za subúkol rozsáhlejšího státního výzkumného úkolu.

Co se týká Apolinky, nejde mi tu ani tak o to, zda je lepší nebo horší než jiné Linky důvěry: vidím ji jinou. Její odlišnosti stojí myslím za pozornost. Tyto jsou některé z nich:

- 1./ SLOŽENÍ. Členové Apolinky jsou až na výjimky obvykle více než tři roky uzdravení pacienti Apolináře, velkou většinou tedy laici z pražského apolinářského „Klubu usilujících o střízlivost“, lidé různých profesí, což značí pohotovost možnosti konzultací prakticky téměř o všech problémech a také rychlou pomoc zaměstnaneckou, právní, zdravotní, sociální atd.
- 2./ POČET ČLENŮ. Ten kolísá v přibližném rozpětí 30-40, takže apolinkář slouží zhruba jedenkrát měsíčně. Takováto častost ho neunavuje, nezhlouští, umožňuje mu neochabující zainteresovanost, chrání ho před neosobní profesionalitou šetřící časem i citem.
- 3./ NEHONOROVANOST. Při úsilí o úplnost obsazení, o každovečerní + celonoční službu na Apolince, bylo o finanční odměně několikrát uvažováno a zatím vždy usouzeno, že by to mohlo zapříčinit pokles opravdové účinnosti. Služba je tu dobrovolnická, bez jakékoli hmotné odměny a bez jakýchkoli úlev v občanském zaměstnání.
- 4./ NEVEREJNOST. Apolinka fungující večer a celou noc na telefonu Apolináře není uvedena ani v telefonním seznamu. Je to především proto, že se zatím nepodařilo zajistit každodenní čtyřicetihodinové služby.

5./ NEKODEKUOVANOST. Tato vyplývá hlavně ze zkušenosti, že případné intimní známosti mužů a žen uzdravených z drogových závislostí komplikují jejich abstinenci. Ženy by také byly při večerních debatách pacienta v léčbě s abstinujícím apolinkářem příčinou nežádoucího rozptylování.

6./ DEBATY S LÉČENÝMI PACIENTY. Tato večerní setkávání jsou kromě jiného oboustrannou prevencí před recidivou jež může vést k debaklu až k sebevraždě. Debaty někdy přerušuje telefon. Pacient ve vnímavé kondici, poučený o možnosti pomoci Apolinkou, bývá svědkem této pomoci a při vhodném případě i jejím spolupracovníkem. Když například tvrdí, že chce abstinovat kvůli rodičům, milence či kvůli vlastní rodině a s nenápadnou dopomocí přijde na to, že se léčí v první řadě kvůli sobě, protože *j e m u* je s těmito blízkými lidmi dobře a protože jinak by oni *j e h o* mohli opustit, bývají mu někdy kladeny otázky jako: „A co kdyby nedej Bůh zahynuli při nějakém neštěstí? Snad byste zas nezačal pít? Představte si, že se něco podobného přihodilo mně, že v tom zas už lítám, že vy jste tady Apolinkář a že vám sem volám a vás se ptám co dělat. Co mi poradíte?“

7./ AUTOTERAPIE. Spočívá ve vlastním určení četností a datumů služeb, ve volbě léčených pacientů k debatám, asistenci na přílehlé Záchytné stanici anebo četbě v časopisech Zápisy z Apolínáře či v jiné protialkoholní literatuře. Při vlastních službách pak ve volbě tém, způsobů či délek debat s hospitalizovaným pacientem. Uplatňuje se tu individuální apolinkářův cit pro míru. Při své slabší abstinenci může sloužit častěji nebo déle, anebo častěji a déle. Přesvědčováním a utvrzováním jiných, přesvědčuje a utvrzuje v abstinenci i sebe.

Využití Apolinky, zejména pokud jde o problematiku suicidální, bývá náročné. Při jedné z posledních mých služeb jsem si kladl otázky: Co když lidé nevolají častěji kvůli tušení, že odstranění příčin sebevražděných úmyslů jsme jim sice schopni rozmluvit, ale odstranění vlastních příčin je záležitostí neochotných či neschopných institucí? Proč mi zvoní telefon tak zřídka? Není jedním z typických znaků uzdraveného alkoholika recidiva?, že dříve či později přichází ta opravdu neodolatelná chuť a že již ona sama je nejdůležitějším počátkem nového vzplanutí chorobného procesu, kdy myšlení ještě bez kapky alkoholu zvrací se v alogické? Jestliže ano, jak odlišit neodolatelnou baživost od nesčetného množství baživostí, kterým lze při běžném doléčování odolávat vlastní silou? Když zavzpomínám, zdá se mi, že telefonátů o vlastních „suchých“ recidivách či nerozvinutých recidivách dokonaných je poměrně málo, většinou že volají osoby, mající o recidivujícího starost, jako jsou jejich matky, otcové, manželky, děti, ale i přátelé, sousedi, zaměstnavatelé, milenky, ba i kněz mi zatelefonoval:

-Prozradil jsem vám zpovědní tajemství, - řekl skličene na ukončenou.

-A vašemu svědomí se ulevilo anebo spíš přitížilo? -

-...Ulevilo. -

-Zpovědní tajemství přešlo v tajemství lékařské, - ujistil jsem velebného pána. -Vašemu věřícímu vyjdeme vhodně vstříc a nikdo, ani on sám se o vaší starostlivé informaci nedozví. -

Mám zkušenost, že když apolinkář delší čas pravidelně slouží, nejenže občas zachrání bližnímu život, ale že ho i natolik ozdraví, že mu opět zachutná.

JASNÝ POSTOJ

(Klub usilujících o střízlivost – součást apolínářského léčebného systému)

Předneseno na Symposiu socioterapeutických klubů ve dnech 2. - 4. srpna 1979 v protialkoholní léčbě žen v Lojovicích, uspořádaného Československou psychiatrickou společností, sekci pro otázky alkoholismu a jiných toxikomanií.

Dva příspěvky, otištěné v *Protialkoholickém obzoru* mne zbavily starosti, co si na Symposium socioterapeutických klubů připravit. Rozhodl jsem se na ně reagovat a přitom se držet stanovené tematiky.

Paní PhDr. Marta Otterová napsala roku 1958 o závislosti na alkoholu pojednání *Zvláštní nemoc*. S nezvratnou lapidární logikou v něm dokázala oprávnění přívlastku *zvláštní*. Vždyť dodnes neumíme tuto chorobu jednotně ani pojmenovat. Četné její zvláštnosti vyžadují i zvláštnost léčby, léčitelů, léčeben a všeho kolem. Jednou ze zvláštností apolínářského systému léčby a doléčování je školení každého pacienta o jeho chorobě. Toto školení je zatím důkladnější, než studium alkoholismu na lékařské fakultě. Uzdravení pacienti někdy vyniknou jako kooterapeuti až paraterapeuti. Já sám po léčbě v roce 1971 nepřetržitě abstinuji a čtvrtý rok řídím *noční telefonní linku Apolínáře – Apolinku*, jedinou laickou instituci svého druhu v Československu, soustřeďující průměrně 35 členů pražského *Klubu usilujících o střízlivost* – KLUSu.

Ani na tvárný apolínářský systém léčby MUDr. Jaroslava Skály, přestože se osvědčuje od roku 1948, nemají zdravotníci jednotné názory. Za užitečné pokládám postřehy, které by mohly sloužit k jeho zdokonalení nebo cizelování. Někdy jde však o posuzování mající blíže k dojmům než k vědeckému zkoumání.

Z příspěvku K. Kunčara, J. Kusákové *Nový terapeutický systém protialkoholního oddělení v Bílé Vodě* ve 4. čísle ročníku 14 (1979) *Protialkoholického obzoru* nemám dobrý pocit. Jsem například rozladěn formulací, naznačující nevíru v apolínářský režim, a to pokud jde o vyvolání stavů přirozené euforie. Cítuji: „*Systém obsahuje řadu aktivit, neobvyklých v životě, jako rozcvičky, ranní hlášení, kolektivní zpěv a recitace. Představuje tedy ve svém souhrnu značně umělou situaci, bez podobnosti s vnějším prostředím.*“ Avšak takovéto a jiné podobné aktivity v běžném životě ještě nedávno byly, vytratily se, zpět uzpůsobované jsou i ve svém souhrnu svrchované žádoucí a z apolínářského režimu se užitečně přenáší do běžného života.

Anebo, cítuji: „*Skála uvádí názory svých pacientů na bodovací systém a jen asi 10 % dotázaných jej hodnotí pozitivně.*“ Což je hodnocení přirozené. Neboť, jak publikovali Skála se svým kolektivem, na rozdíl od zahraničních aplikací, tzv. *token economy* neboli kuponového bodovacího systému, soustřeďujícího se především a výhradně na pozitivní projevy chování, apolínářský režim se svým bodovacím systémem je důsledný jak v odměnách, tak i v trestech a požadavkem důslednosti své pacienty připravuje na nároky nepřerušované abstinence. Je samozřejmé, že takovýto bodovací systém není příjemný. Zvláště ne apolínářským pacientům při potřebné iritativnosti, která prolíná celým jejím léčebným systémem. Vždyť třeba i nenadšené pomyšlení na ošetření zubů u zubaře odrazuje od nemírného požívání cukrovinek, nabádá k důkladnému čištění zubů a k preventivním prohlídkám. Uvedená argumentace, černě rámovaná do skrytých nebezpečí, úskalí či rizik mi připomíná námitky vůči bodování od léčených zdravotníků, pacientů mužské protialkoholní léčebny v Apolínáři. O autorech

příspěvku jsem si maně pomyslel, že jsou to asi kuřáci. Když se totiž apolinářský přednosta MUDr. Jaroslav Skála stal kdysi z konzumenta alkoholu abstinentem a z kuřáka nekuřákem, řekl: „Moji pacienti mi za to stojí.“ Tento výrok je pro uvedené autory asi znepokojivý, neboť v jeho podtextu lze číst, že léčitel drogové závislosti nejen že nemá být sám závislý na drogách, ale nemá být ani jejich nezávislým konzumentem - poselství, které by mělo být pravidlem.

Dále tam stojí že: „...jiná protialkoholní oddělení vykazují u dobrovolných pacientů jednoroční abstinenci kolem 40 % při podstatně menším počtu nedokončených léčeb proti pražskému Apolináři. Přitom je nepochybné, že pacienti, kteří z různých důvodů léčbu nedokončí, ji potřebují stejně nebo více než ti, kteří se dokázali na apolinářský systém adaptovat. Vzniká tak situace podobná té, když Sivedon prováděl svou progresivní reformu psychiatrické nemocnice Ville-Evrard a polovinu svých dřívějších pacientů odsunul, aniž se zajímal o jejich další osud.“ Autoři neuvádějí a vzhledem k malé časové délce existence svého ústavu či podobných protialkoholních léčeben ani nemohou uvádět srovnávací počty abstinujících absolventů protialkoholní léčby třeba za deset i více let (Skálův Apolinář je tu od roku 1948). Při své základní, téměř čtyřměsíční léčbě jsem byl bezprostřední součástí života Apolináře a jako devítiletý svědek a člen KLUSu jsem nadále mnohostranný účastník jeho bytí.

Mám prožitek 360-ti pravidelných čtvrtetných schůzí KLUSu, 310-ti služeb na noční telefonní lince Apolináře a mnoha jiného. Znáám Apolinář, znám ho důvěrně a musím prohlásit, že v něm ani vzdáleně nevznikla a nevzniká podobná situace jako v nemocnici Ville Evrard v departamentu Neuilly-Sur-Marne, proslavené hlavně léčbou paranoie francouzské sochařky a grafičky Camille Claudel v roce 1913. V Apolináři je předčasné ukončení léčby demokratickou záležitostí celé komunity na *Volné tribuně*, ale někdy i na schůzi KLUSu. KLUS je součástí léčby, každý pacient je automaticky jeho členem a může jím zůstat, i když léčbu nedokončí. KLUS a všechny druhy jeho činnosti, stejně jako užívání Antabusu, návštěvy ordinace AT, případně intenzivní léčebné pobyty v Dobronicích u Bechyně, jsou při ukončování pracovní neschopnosti doporučovány pacientům, kteří léčbu dokončili i nedokončili, tj. i pacientům vylučovaným. Z léčby jsou vylučováni zpravidla ti, kteří soustavně a vědomě přestupují léčebný řád, což je hodnoceno jako odmítání léčby (tém je někdy dáována možnost léčbu opakovat). V Apolináři je zavedena doživotní katamnéza všech jeho pacientů. Víím, že můj chorobopis má pořadové číslo 6.250. Apolinář se zajímá a stará nejen o další osudy svých pacientů, ale při manželské terapii, při rodinné terapii anebo v Klubu dětí, i o osudy rodin alkoholiků.

„*Princip výběru*“ terapeutického týmu v Bílé vodě jsem pochopil tak, že pacientům se tam předkládají varianty možností stejně jako v životě, aby z nich podobně jako v životě volili. Připustíme, že mnozí z nich si v životě nevybírali dobře. Budou si správně vybírat při své závislosti na alkoholu? Apolinářský řád je proti tomu jednoznačný: Téměř jedinou pacientovou možností volit nesprávně je nedodržovat ho. Schůze KLUSu, Volné tribuny, odborné školení o alkoholismu anebo rozhovor se službu konajícím a dostatečnou dobu již abstinujícím pacientem na Apolince mu pomáhají pochopit nutnou přísnost a smířit se s ní.

Zarazil mne „*princip kolektivnosti a rozhodování*“ terapeutického týmu v Bílé vodě, kdy pacientům jsou tvrdší postihy nebo některá nepopulární opatření předkládána bez možnosti zjistit, kdo je jejich iniciátorem. A naopak navrhovatelé a prosazovatelé odměn a libivějších opatření podle všeho utajování nejsou. Lze tedy předpokládat, že pacienti si takové jednání zpracovávají po svém: své přestupky kolektivně kryjí, odhalují pouze to, zač jsou chváleni či odměňováni - zůstávají pokřiveně uzavření.

Apolinářský systém naopak vychází z makarenkovských principů. O sebetvrdším, vždy uváženém postihu či nepopulárních opatřeních rozhodují léčitelé demokratickým způsobem, nejčastěji na Volných tribunách a někdy i na KLUSu. Bývá vyvolávána diskuze, takže v situaci každý každému tváří v tvář je těžko nesouhlasit se správným řešením. Nakonec je

mnohdy samými pacienty sebekriticky popravdě přiznáno, že jsou to vlastně oni sami, kdo lékařský tým nutí k nelibé prospěšnosti.

Analogie běžného života je v Bílé vodě dovedena do absurdity, kterou považují za raritu. Cituji: „*Kladné body lze čerpat dvojím způsobem – opuštěním oddělení nebo formou finanční odměny... Vidíme v tom analogii běžného života, kdy by se nemělo uvažovat, zda ráno vstát a jít do práce, ale spíš jak si více vydělat nebo jak si zpříjemnit volno po práci.*“ Neuroleptika působící na psychózu tam vyměnili za momentálně účinnější peníze, kterými se snaží odstranit, cituji „*chronické stresové stavy.*“ Myslím, že při longitudinálním katamnestickeém hodnocení výsledků léčby u většího počtu svých pacientů by mohli být silně znepokojeni.

Protialkoholický obzor přináší též příspěvek L. Juráše z léčebny *Předná Hora při Muráni* Budoucnost psychoterapie alkoholismu. Dočetl jsem se: „*15-letý výzkum objektivním měřením a systematickou experimentací sesadil mýtus o neporazitelnosti ztráty kontroly v pití sociálně akceptovatelným pitím, potvrdil jen možnost, ale i výhodnost kontrolovaného pití u některých problémových pijáků a zpochybnil abstinenci jako jediné hlavní kritérium úspěšné terapie.*“ Autor nepíše, kdo, kde, kdy dovedl údajné měření a experimentaci k vědeckým důkazům, přímo neuvádí žádnou vědeckou práci, žádnou metodiku, žádný vzorek. Jeho tvrzení tak vyznívá jako výmysl, jako zavádějící nepravdivost. Vyrozuměl jsem, že apolinářský systém léčby má úroveň, cituji: „*řemeslnických činností založených na zvycích a tradici a modifikovatelných cestou pokusu a omylu.*“ Autor se přiklání ke kontrolovanému pití a volá po „*optimálním respektování potřeb alkoholika*“, což podle dalšího značí učit ho pít s mírou. Alkohol je však prokázaně zákeřný jed a jedem zůstává v každém druhu alkoholického nápoje. Jakkoli učit pít jedy se myslím nesrovnává s lékařskou ani všeobecnou etikou.

Dále autor vyslovuje obavu: „*Podle nás neadekvátně akcentovaný požadavek naprosté abstinence v terapeutické atmosféře podkopává alkoholikovi nohy při pohledu do životní budoucnosti (pochybnost zda to dokáže) a vidina jedné sklenice straší ve všech sférách psychiky.*“ Apolinářští pacienti se minimálně 90 minut týdně setkávají na KLUSu průměrně s padesáti již uzdravenými přáteli. KLUS a pohovor na Apolince přesvědčivě zahání jejich eventuální přílišné pochybnosti. Seznávám však, že lépe po léčbě ob stojí pacienti, kteří z pití mají víceméně strach, než pacienti příliš sebevědomí, kteří zanedbávají doléčování.

Co dodat? Závislost na alkoholu vyžaduje od léčitelů více úsilí, než se jim napřed zdálo. A všem nebyla zřejmě dána schopnost vytrvale do léčení pacientů investovat své síly a čas nad míru obvyklou v jiných zdravotnických oborech, kdy více než kde jinde má být jejich práce více povoláním než zaměstnáním. Vedle apolinářské dálnice možné i nemožné hledají další cesty.

Socioterapeutický klub typu pražského KLUSu přidá léčiteli práci, aby léčil a doléčoval opravdověji, efektivněji a radostněji.

Slouka v SČB

RNDr. Václav Šmejkal, redaktor časopisu Zprávy Spolku českých bibliofilů v oznamech Knihy našich autorů hodnotí tvorbu Igora Slouky:

č. 1/1981, str. 20

Bohatou básnickou tvůrčí činností se v poslední době vyznačuje svérázný IGOR SLOUKA. Napsal jsem „svérázný“ plným právem, sotva najdeme druhého básníka, který by se mu podobal jak tvorbou, tak i způsobem, kterým svou tvorbu zveřejňuje. Mám před sebou jeho tři bibliofilie vydané vesměs vlastním nákladem. „Moje básně jsou mými dětmi. Jaký bych to byl rodič, kdybych se o ně nepostaral?“ říká Slouka. Celé své úsilí zaměřuje k tomu, aby z výtěžků své práce mohl dát těmto svým dětem dát roucho nejkrásnější. A myslíte, že toho ty „dětí“ nezasluhují? František Hrubín už před deseti lety Sloukovi napsal: „Vaše verše jsou velmi sympatické, protože nic nepředstírají, jsou konkrétní ve výrazu – a nejsou to verše začátečníka...“ A kousek dál: „I ten baladický pokus Opuštěná je v současné poesii, která se všelijak líčí a snobsky přizpůsobuje módám, ojedinělý...“ Není to snad hodnověrné konstatování? A tuto „Opuštěnou“ vydal teprve nyní Slouka jako pěkný tisk s reprodukcemi kreseb Karla Svolinského v počtu 250 výtisků – kresbami Karla Svolinského vyzdobil Slouka i svůj druhý, stejně krásný tisk „Orsej“, báseň milostnou, připomínající Píseň písní. – Ale nejkrásnější je třetí Sloukův tisk, výbor veršů, nazvaný „Žár“, tisk vskutku bibliofilský, s devíti lepty Pavla Novotného, tištěný na ručním papíře velkolosinském v nákladu padesáti číslovaných výtisků, opatřených plátěným ochranným pouzdem. – Eroticky zaměřené jsou verše čtvrtého Sloukova tisku „Uprostřed noci“, který však není tiskem bibliofilským. Soubor většinou jen krátkých milostných básní je doprovázen reprodukcemi kreseb (převážně aktů) neuvedeného umělce.

č. 4/1982, str. 124

IGOR SLOUKA: ORSEJ, básnická skladba v duchu Písně písní, vyšla už v druhém bibliofilském vydání, tentokrát s desíti suchými jehlami Pavla Novotného, vytištěna na ručním papíře z velkých Losin ve čtyřiceti výtiscích. Z doslovu tisku, napsaného Josefem Novákem se dovídáme, že autor je ze strany matky pokrevně spřízněn s hvězdářem – generálem Milanem Rastislavem Štefánikem, ze strany otcovy pak s hvězdářem Hubertem Sloukou. Krásný tisk, o jehož vydání jsme tu již kdysi psali, připravil velikou radost těm nemnohým, kteří měli to štěstí, že jim byl darován. Neboť to je třeba si uvědomit: Igor Slouka všechny svoje bibliofilské tisky, byť byly sebenákladnější, používá pouze jako dary pro své přátele.

Poděkování historika umění a předsedy Spolku českých bibliofilů Prof. PhDr. Františka Dvořáka, kde zřejmě omylem tituluje ing. Igora Slouku docentem (jeho otec Doc. Tomáš Slouka, CSc. byl v akademických kruzích známý hlavně jako husitolog). Jde o tisk ilustrovaný Karlem Svolinským.

Vážený pane docente!

Děkuji Vám za krásný bibliofilský tisk „Orsej“, který jste mi poslal. Udělal jste mi jím radost, ale nejen pro jeho výtvarné půvaby, ale nejvíc pro jeho obsah a jedinečný úvod na jeho záložce. Zní mi to jako poselství z nějakých kouzelných krajin, kam toužíme také.

František Dvořák V Praze 27.VII.1980

Dopis Bohuslava Smejkal, olomouckého knihovníka, bibliofila, kulturního pracovníka a autora vlastivědných a historických prací Igoru Sloukovi z 29. srpna 1982:

Vážený pane,

jsem Vám velmi vděčen, že jste mě zařadil mezi několik, jimž předáváte své „krásné děti“ – bibliofilské tisky. Sleduji několik let oficiální soutěž „Nejkrásnější knihy roku...“. V protokolech poroty se pravidelně objevuje závěr: žádný z tisků neměl všechny znaky nejkrásnější knihy. Jedna kniha byla nejkrásnější pro ilustrace, druhá pro grafickou úpravu, třetí pro dokonalý tisk atd. Jen v roce 1970 se porota shodla na Codexu Vyšehradském jako na dokonalé faksimilii všech profesí.

S údivem proto patřím na dva Vaše krásné tisky Orsej a Žár. Oba tisky tak vzácně reprezentují soulad obsahu s vnějším oděním. Obdivoval jsem, jak kvalitně je vytištěn text, krásné typy, plné zabarvení, kvartový úzký formát, pouzdro atd. A Vaše básně? Neopotřebovaný, neotřelý slovník, údernost a účin. Několikrát jsem si s obdivem přečetl Epitaf (zahynulým v nukleární válce). Některé jsem si četl hlasitě, abych slyšel i jakési zvonení slov. Rozhodně oba tisky nezůstanou zařazeny v knihovničce, aby vícekrát nebyly vytaženy a znovu nepohlazeny očima.

Jsem na rozpacích, čím se odměním opět já. Nežádáte nic, chtěl bych však i já udělat Vám radost. Budu přemýšlet. Milujete Seiferta, snad neznáte jeho „žačku“ Andělu Janouškovou. Přijměte zatím. Přemýšlím, jak a kde v Olomouci představit Vaši nevšední práci.

Vděčně Vám ruku tisknu a za velký dar děkuji ze srdce. Omlouvám se, že jsem pečlivě zabalenou zásilku přijal až v tyto dny, po návratu z dovolené v nedaleké Kroměříži.

Váš Bohuslav Smejkal

Dopis bibliofila Bohumíra Lifky Igoru Sloukovi ze dne 31.12.1980:

Vážený pane inženýre

pocitil Jste mne věnováním Svého bibliofilského tisku „Opuštěná“ s doprovodem novoroční básně a kresby.

Děkuji Vám za Vaši nevšední pozornost a za silný zážitek z Vašeho, mnou zcela sdíleného odporu k některým formám a morálním důsledkům vědeckotechnické revoluce.

Svůj odpor ztvárnil Jste básnicky silně a utkvívavě v baladě Opuštěná, kde jsou verše a slova v imaginativním spojení výrazně novém a neotřelém. Za celou knihu pak vydá Váš soubor citátů a komentář k nim na přední záložce. Tak si představuji ideového bojovníka: těžká závažnost uzavřená do nemnoha slov.

Navíc pak ještě zve k díkům grafický doprovod milovaného KS, který se za pár dní dožije 85 let.

Upřímně Vám oddaný Bohumír Lifka

Igor Slouka - curriculum vitae

Z rukopisných verzí Václava Korbela, nalezených v jeho pozůstalosti roku 2017.

Můj nejlepší přítel *Igor Slouka* je nezávislý český básník, spisovatel a praktický myslitel, narozený 29. listopadu 1937 v Užhorodě, zemědělský inženýr, absolvent Sociálně právní akademie, rozvedený, žijící sám. Rodiče byli učitelé, matka Slovenka z Myjavy, otec Moravák z Veverské Bítýšky. Skrze matku, rozenou *Klě-Mikuščiakovou* je příbuzným slovenského národního hrdiny *Milana Rastislava Štefánika*.

Jako dítě byl slabý a často různě churavý, včetně obrny. Pod vedením skvělé učitelky tělocviku na Jedenáctileté střední škole v Bratislavě však zesílil natolik, že na pražské Spartakiádě cvičil za střední i sportovní školy a na Vysoké škole zemědělské v Nitře soutěžil v sportovní gymnastice a v parkúru.

Věděl, že jeho ruské jméno *Igor* má skandinávský původ (ze staroislandského *Ingvarr*), vykládané obvykle jako „hlídající či pozorný *Ing*, bůh plodnosti“, ale dokud si nepřečetl knihy *Zecharia Sitchina* nebo *Mauro Biglina* ani snad netušil, že protopůvod je tu v označení sumerských bohů *Igigi*, kde *Igi* znamená „oči“ a *gi* „sexuální proniknutí“, mající významy „Ti, kteří hledí (pozorují) a vidí“, „Oči na nebi“, „Strážci“, „Ti, kteří měli sexuální styk“. Na šestitisíciletých hliněných tabulkách, ze kterých čerpá i Starý Zákon, je zaznamenáno, že Igigové plodili s lidskými ženami potomky, kteří se v Egyptě stali faraony. Matka mu po narození a někdy i později důvěrně a snad intuitivně říkala také „*Okulko, Okuško*“.

Poesii začal psát v mateřské slovenské řeči, která mu dala mimořádnou citlivost v českém jazyce. Zpočátku byl oceňován básníky *Theo Herkel' Florinem* a *Móricem Mittelmannem Dedinským*. Dědinského překlad Písně písní z hebrejštiny z Kittelova kritického vydání textů do slovenštiny, a to i v porovnání třeba s překlady Jaroslava Seiferta nebo Stanislava Segerta do češtiny či se scénickou skladbou Jana Kopeckého, vycházející z překladu Bible Kralické, pokládal Igor za nepřekonaný.

Od roku 1966 zveřejňoval svoje básně v nejrůznějších novinách nebo časopisech, poprvé báseň *Kus pevniny (za Ernestem Hemingwayem)* v bulletinu *Hviezdoslavov Kubín*, knižně v *Státním pedagogickém nakladatelství* a ve vydavatelství a nakladatelství *Mladá fronta*.

Četl knihy o českém jazyku od geniálního pražského literárního vědce *Pavla Eisnera*, který dokonale ovládal patnáct řečí a z těch, které mu byly nejbližší si jako svůj vlastní a tvůrčí jazyk zvolil svoji nejmilovanější češtinu. Eisner se pro Igora stal téměř idolem.

František Hrubín Igorovi v roce 1970 napsal: „Vaše verše jsou velmi sympatické, protože nic nepředstírají, jsou konkrétní ve výrazu – a nejsou to verše začátečníka, snad by se z nich dala udělat knížka. Formálně jsou dokonalé, o tom svědčí i to, že jste se pustil do krátkých útvarů (Rozkvetl jasmín) se zdarem. I ten baladický pokus Opuštěná je v současné poezii, která se všelijak líčí a snobsky přizpůsobuje, ojedinělý.“

Jaroslav Seifert roku 1971 Igorovi v dopise sdělil: „...Zřejmě nevíte, že mé jméno se nesmí objevit v žádné souvislosti s novou literaturou...“, ale brzo po osobním seznámení mu řekl: „Jste básníkem i bez vaší dobré poezie.“

Z posudku literárního kritika, novináře, spisovatele a překladatele *Zdeňka Heřmana v roce 1972*: „Oceňuji na většině vašich veršů jejich nehledanou smyslovost. Jsou konkrétní, prožité – ale nikoli naturalistické. Mnozí mladí autoři (nerozhoduje, zda překročili pětadvacítku či třicítku) chtějí dnes kutat básničky se snahou o maximální vydumanost, o experiment, který nic nesděluje nezasvěceným, ale o těch nemá cenu mluvit...“

Z dopisu *Viléma Závady v roce 1972*: „Také mne Vaše verše upoutaly a to především svou svěžestí, radostným pocitem života a mládí, vtípností, připomínající chvílemi kyprou fantasií Vítězslava Nezvala.“

Na pochvalu skoupý literární vědec *Josef Novák* u Igora již v roce 1967 konstatoval: „Má kritické myšlení. Nevyjadřuje se v šablonách či formulích již hotového ražení, jak je obvyklé. U něj většinou převládá stručnost, přesnost a jadrnost bez módních nebo honosných cizích slov, které žel stále častěji nahrazují plně funkční české výrazy...“ a v roce 1984 prohlásil: „Slýchám, že kdyby Hrubín žil, dávno by už Sloukovi pomohl k zaslouženému oficiálnímu renomé. Já však seznávám, že letmé Františkovo ubezpečení Igorovi stačilo. Vždyť sama Země dospívá na podněty enzymaticky jemné; sám bazalt Řípu vzdul neobřadně a je národní horou i bez úředních uznání a okázalé slávy.“

Když jsme hovořili o stoupající přemíře cizích slov v češtině, Igor, nahlédnuv do svých poznámek řekl: „Již v roce 1539 císař *František I.* vydal nařízení, podle kterého byla vyloučena latina jako oficiální jazyk a tak zasáhl do jazykové kultury. A je nejvyšší čas, abychom i my měli podobný jazykový zákon, jaký v roce 1975 podepsal francouzský prezident *Giscard d'Estaing*, stanovující, že v určitých oblastech společenské činnosti je užívání cizích slov v případech, kdy existují příslušná slova francouzská zakázáno a bude trestáno jako pokus o podvod. Pokud jde o vliv angličtiny, francouzští jazykovědci považují, že by bylo skoro lépe mluvit o vlivu ‚američtiny‘, která sama o sobě reprezentuje americký způsob života a podporuje mocenské pronikání amerického imperialismu do všech sfér francouzského života... Češtině mě nejvíc přiučil židovský spisovatel *Pavel Eisner*. Intuitivně myslím, že naše mluva s převahou sloves je při své divotvorné virtuózní gramatice nejdokonalejším jazykem a že třeba i v diplomacii by sloužila lépe než francouzština a jistě než angličtina. Že jsme jen pronárůdek nevážící si zázraku řeči?, ani vlastní řeči? Právě proto! Nejsou snad slova tvářnostmi božího jména? A nesouvisí naše slovo ‚slovo‘ původně se slovem ‚sláva‘?“ „Čeština je pro nás asi tak snadná, jako pro vás čínština,“ smála se čínská velvyslankyně *Chuo Jü-čen*, s kterou se Igor seznámil na čínské ambasádě v Praze.

Nepříznivá kritika se Igorovi dostala z *Mladé fronty* roku 1971 na základě hodnocení lektora *Petra Skarlanta*, pokládaného za „přísluhovače padlého režimu“ a podepsaná redaktorem *Svatoslavem Svobodou*: „Vracíme Vám přílohou rukopis Vaší básnické sbírky *Lidé jsou dobří*, protože o knižním vydání v nakladatelství nemůžeme uvažovat pro její slabé umělecké kvality, sbírka je převážně ohlasová, dosti nepůvodní po stránce formální i obsahové.“ Toto hodnocení je ovšem přinejmenším podivné, protože podle nakladatelské smlouvy podepsané v roce 1972 tímž redaktorem, vydala téhož roku *Mladá fronta* v edici *Omega* z této odmítnuté sbírky pod názvem *Vrásky* „603 veršů á 7,- Kč“ anebo že ho v tomž roce tatáž *Mladá fronta* jménem jejího vedoucího redaktora *Václava Erbeny* pozvala na dvoudenní setkání mladých autorů na *Křivoklátě*.

Druhou nepříznivou kritikou je proti poměrně vysokým hodnocením, například i v deníku *Rudé právo* roku 1972, posouzení sbírky *Vrásky* absolventem Vysoké školy politické ÚV KSČ *Jaromírem Pelcem*, editorem týdeníku *Tvorba* roku 1973: „Igor Slouka představuje nejméně vyhraněný typ sborníku; jeho poesie se pohybuje od prostých pohlednicových obrázků (Poledne, Tempera) až k napodobenině kolovrátkářské balady, která nechává čtenáře na pochybách, zda jde o veselou hříčku nebo trapné nedorozumění. Na sedmnácti stránkách jeho textů chybí právě to, co je u ostatních autorů *Zelených světlušek* nejsympatičtější: spontánnost a přirozenost.“ Tu je zajímavé, že právě *Tvorba* s redaktorem *Jiřím Medkem* ho jako uznávaného básníka v témže roce pozvala do redakce na besedu u kulatého stolu na téma „Otázky kolem mladé literatury v ČSSR“ anebo že v roce 1974 právě *Tvorba* zveřejnila jeho báseň *V naději*.

Když roku 1973 časopis *Vlasta* a noviny *Znojemsko* otiskly na oslavu únorových událostí 1948 jeho báseň *Čtvrtstoletí*, následně uloženou v pražském *Muzeu Klementa Gottwalda*, i přes mnohá zklamání stále ještě věřil v možnost opravdového socialismu a komunismu. Vůči mocenským ideologiím však rychle získával imunitu. Na pracovní stůl si umístil výrok německého filozofa *Wernera Carl Heisenberga* „Ideje nejsou zodpovědné za to, co z nich lidé udělají“ a židovské přísloví „V zápasech mezi lidumilnými ideami padají lidé.“ V prosinci téhož roku na setkání mladých sovětských a československých umělců v pražském *Domě sovětské vědy a kultury* vyvolal nelibost a zehrání svou kritikou „kavárenských literátů“, kteří „jako podle šablon píší především o dělnících a zemědělci, aniž by poznali jejich skutečný život.“ Je pozoruhodné, že právě noviny *Znojemsko* zveřejnily jeho báseň *Temno*, odsuzující hradní komunistickou „lumpenslechtu“.

O uhlazeně arogantní nespravedlnosti v soudnictví ČR a u Evropského soudu pro lidská práva, o ovlivnitelnosti a spiklenectví soudních znalců, advokátů, policie, svědků, státních zástupců, soudců, ombudsmana či ministra spravedlnosti se Igor přesvědčoval po trvale poškozující operaci, kdy po jeho trestním oznámení roku 2005, protiprávně odkládaných policejních vyšetřováních, bezdůvodně zdlouhavém podávání žaloby Státním zastupitelstvím pro trestní čin vícenásobného ublížení na zdraví na chirurga-primáře, který ho operoval, také on sám podal několik souvisejících plně oprávněných žalob a kdy se nákladné soudní procesy, kromě směšného stodvacetitisícového odškodnění z důvodu hrubého zanedbání nemocniční hygieny, vedoucí i k jeho celkové a bezmála smrtelné sepsi, bezúspěšně táhly do roku 2009. „Jsem poučen,“ prohlásil, „Poznal jsem, jak velmi obtížné až nemožné je pro obyčejného člověka dovolat se vůči mocným spravedlnosti. Už vím, že postava Spravedlnosti s mečem v jedné ruce, což je odznakem její síly a s váhami v druhé ruce a s páskou přes oči, což značí její nestrannost, je dnes tam, kde má být uplatňován zákon, většinou jen klamným symbolem. I kdyby co bylo, už nikdy se v téhle demokracii nebudu soudit. Mohu jen roztrpčeně vzpomínat, že když jsem v minulém režimu jako tunelář Vodních staveb po úraze spoludělníka roku 1974 podal stížnost pro nedodržování bezpečnostních předpisů, pročez jsem byl ukrácen na mzdě, a když jsem ten obří podnik mající nejlepší advokáty žaloval kvůli ušlému výdělku, byla mi u soudu za nyní neuvěřitelně krátkou dobu pěti měsíců přiznána peněžitá náhrada k vyplacení do tří dnů.“

V literárních soutěžích získával přední odměňovaná místa. Byl známý i pod pseudonymy *Igor Levin* nebo *Rogi Akuols* a v literární soutěži zdravotníků *Žena* v roce 1975 pod jménem své rodné sestry *MUDr. Olgy Bohdany*. Povídku *O němém zvonu* na vernisáži obrazů *Aloise Pitrmanna* v pražském *Apolinári* roku 1978 a jeho poesii v pražském *Domě umělců* v roce 1985 přednášel *Radovan Lukavský*. Báseň *Modlitba dívky Jany, Křehká, Zamilovaná a*

Osudové ženy byly zhudebněny *Rudolfem Staníkem* a *Jaroslavem Chrástem*. Jeho verše byly recitovány v pražské *poetické vinárně Viola* a v *čsl. Rozhlase*. Režisér *Miloš Forman* údajně v době před svým *Amadeem* uvažoval, zda natočit film podle jeho povídky *Na pomezí* uveřejněné v časopise *Zápisy z Apolináře*.

Sám přednášel svoji poesii a prózu na literárních večerech v knihovně městyse *Pecka*, v pražských kulturních domech, na Nižnětagilské kolonádě ve Františkových lázních anebo na setkáních v pražských bytech, kavárnách a čajovnách, většinou pořádaných *Pavlou Pickovou*, zakládající aktivistkou neregistrované organizace *Zdravý životní styl*.

V roce 1970 nepřijal nabízené členství ve *Svazu československých spisovatelů* s odůvodněním, že již samo slovo „svaz“ v názvu společenství ukazuje na svázanost a on že nechce být v tvorbě usměrňován či jinak omezován. Nikdy také nebyl a není členem nějaké politické strany nebo spolku.

Ohledně sebeupálení studentů *Jana Palacha* a *Jana Zajíce* v roce 1968 jako protestu proti potlačování svobod a pasivnímu přístupu veřejnosti po začátku obsazení Československa armádami států Varšavské smlouvy, předpověděl: „Jejich oběť snad nakonec přispěje k nějaké změně, ale ta bude lepší jen naoko. Jejich krajně idealistický skutek je odsouzen ke zneužití. Všechno půjde z deště pod okap.“

V roce 1976 vyvíjel samostatnou antimilitaristickou činnost: V doporučených dopisech odmítnul povýšení na poručíka v záloze, odvolal vynucenou vojenskou přísahu, vrátil vojenskou knížku a zřekl se vojenské služby. Na nejvyšších místech, včetně u ruského potentáta *Leonida Iljiče Brežněva* písemně požadoval odzbrojení a příkladné zrušení zbytečné a zatěžující *čsl. armády*, pořádal osobní protiválečné a protivojenské demonstrace, a po předvoláních se nedostavoval na Vojenskou správu. Při odchodu z domova byl nějakými agenty, pravděpodobně STB či MNB odchycen, odveden do samoty jakéhosi suterénu a při odpírání cokoli vypovídat či podepisovat několik dnů týrán a potom násilně internován k „observaci“ na Psychiatrické klinice. Tam byl medikům neukončeně demonstrován jako schizofrenní paranoik a injekcemi fyzicky i duševně imobilizován. Po roce 1989 mně jeden z bývalých tamějších doktorů sdělil: „Podstatným důkazem jeho neexistující duševní choroby bylo to, že se postavil proti autoritě státu..., argumentoval dětsky čistými, lapidárními a pro mediky i lékaře „infekčními“ pravdami..., často odpovídal pranýřujícími otázkami..., brzo byl medikamentózně masivně inhibován - byla mu nasazena mučící chemická kazajka..., lze uvažovat, že toto ‚léčení‘ nahlodalo i jeho umělecký potenciál.“ Po třech měsících byl v těžké depresi vrcholící v sebevražedných myšlenkách z kliniky vypuštěn - s jeho sebevraždou bylo asi počítáno. Nakonec byl mašinérií *Ministerstva národní obrany* in absentia paradoxně přece jen povýšen a současně jako jeden z nepatrného mála občanů propuštěn z vojska.

Usiluje o co nejsvobodnější myšlení a žití - vyhýbá se „jisté židli otroka a otrokáře“. Jakoby umanutě naplňoval pravdu *Louise Pauwelse*, že „ruce, které dělají něco užitečného, se hrouží do hlubin jsoucna a narážejí tam pramen dobra a míru“ a skutečného Pauwesova otce *Gustava Bouju*, že „na nebesa se totiž stoupá rukama.“ Kromě agronoma ve *Spišské Nové Vsi* a vynikajícího technika investiční výstavby na ředitelství *Kovoslužby Praha* vystřídal řadu nejtěžších dělnických a řemeslných profesí, ve kterých vždy patřil k nejlepším pracovníkům. Smysluplné práce jakoby alchymisticky přeměňovaly jeho samého a on stále víc pociťuje, že úsilí, které vkládá do splnění nějakého úkolu, je někdy víc než úkol sám.

Když dva měsíce pracoval jako jediný běloch v partě cikánských kopáčů, poznal, že cikánský rasizmus je mnohem razantnější než bělošský, ale ani to nedokázalo podstatněji odchýlit jeho přirozenou xenofobii k rasizmu.

Na otázku co bylo příčinou, že zanechal agronomování, řekl: „Nemohl jsem uplatnit své znalosti. Všechno bylo dopodrobna nesmyslně a škodlivě řízeno od stolu Výrobními správami. Všude se nevhodně a neekonomicky muselo pěstovat skoro všechno a nedalo se provozovat ekologické zemědělství. Nepovolili mi ani vysévání vhodných a finančně výhodnějších léčivých bylin. A neměli mě na Slovensku jako Čecha rádi, i když jsem perfektně hovořil slovensky, no ‚vyhodniarsky něhutoril‘. Východoslovenská manželka se se mnou rozvedla, opíjel jsem se, nedokázal jsem psát. Byl jsem sám sebou a vším příliš znechucen.“

V roce 1987 mu bylo kupodivu nabídnuto místo policejního vyšetřovatele, avšak z toho naštěstí sešlo. Vyhradil si totiž úvazek externí, a to vyjímaje politické a protirežimní případy. Téhož roku nepřijal ani post náměstka ředitele pro hospodářsko-technickou službu na OÚNZ v Praze 5 a pokusil se samostatně podnikat ve výzdobě bytových interiérů podle povahy jejich majitelů. Když jsem se ho jednou z legrace zeptal: „Co kdybys byl prezidentem?“, odpověděl: „No... třeba... jednu v Praze se svým doprovodem. Změním určenou trasu a vidím na ulici nepořádek. Nechám zastavit, přinést košťata, shodím sako, povolím kravatu, a všichni zameteme smetí pěkně na hromádky. A potom navrhu, aby byl primátor přeřazen z magistrátu na méně zodpovědné místo.“

Umí fantasticky vařit, zejména mléčné zeleninové polévky a jinou jednoduchou myjavskou stravu. Jeho kuchyňský kout je téměř sběratelsky vybaven špičkovými profesionálními potřebami. Paní *Eva Manová*, dcera jednoho z nejbohatších českých statkářů a doživotní družka jeho otcovského přítele, akad. malíře *Aloise Pitrmanna* se jej snažila získat jako navrhovatele interiérů, ředitele nebo alespoň vrchního kuchaře exkluzivní restaurace záchovného stravování pro jistého lyonského multimilionáře, jenž byl tímto plánem nadšen a sám pro restaurant vymýšlel název. Igor jim nevyhověl; v Praze měl nemocnou matku, rodnou sestru, přítelkyni, zahradu a ve všem zvláštní, souladně pohodlný vlastní byt mimo náš čas, neuměl francouzsky... „Snad bych o tom zapřemýšlel, kdyby to mohlo být pro chudé lidi,“ prohlásil.

Po protialkoholní léčbě v r. 1970 u *MUDr. Jaroslava Skály* byl od roku 1973 osm let dobrovolným ředitelem tehdy vzorně fungující *Apolinky*, noční telefonní *Linky důvěry* v pražském *Apolinári*. Dodnes nepřerušeně abstinuje a nekouří. Ke zdármosti tu stále přispívají jeho oživené dědičné povahové vlastnosti, jako je sebekritičnost, cílevědomost, věrnost, důsledná vytrvalost až umanutost, které vedou k sebedůvěře či sebeúctě. Jeho abstinence byla vážně ohrožena zatím jen v roce 1999, kdy ho po sedmi letech opustila tehdejší o čtrnáct let mladší přítelkyně Marie. Připouští, že bez svého až fanatického přístupu k tehdejší apolinářské léčbě s doléčováním, by se na delší dobu neuzdravil. I při ní se však postavil proti jazykovému mlžení, když požadoval všeobecně jasné a přesné označování. Kritizoval například zaváděný název lékařské vědy o závislostech *adiktologii*, podle níž *alkoholog* je nazýván *adiktologem*: „Nebude brzo též pijan, opilec, kořala, mazavka, ochmelka, ochlasta či lékařsky a kompromisně alkoholik, uváděn v učebnicích a sdělovacích prostředcích jako *adiktus*, což je, aniž by si to snad novátorští nebo jemnocitní ‚brusiči českého jazyka‘ uvědomovali, výraz tvrdší než *alkoholik*, neboť převeden z latiny znamená *otrok*?“

Časopisecky mu vyšly eseje *Jeden z miliardy* - obsáhlý pohled na život *Ernesta Hemingwaye* s alkoholem, *Umění, umělec a alkohol*, diagnostické drama *Oprátka* a jiné. V roce 1982 uveřejnilo nakladatelství *Avicenum* jeho vyčerpávající odbornou studii o doléčování uzdravených alkoholiků v publikaci *Skála a kolektiv: Ochrana společnosti před alkoholismem*.

V letech 1981-82 *Jean-Piere Roque* ve francouzském *Revue-journal LOESS* publikoval jeho protiválečné básně spolu s poezií *Borise Pasternaka*. Požádal ho také o jeho názor na aktuální českou literaturu a otisknul jeho odpověď: „...Oficiálně vydávanou literaturu současných našich autorů čtu málo a většinou mě neupoutává ani literatura rozšiřovaná ilegálně. Mohu sdělit jen svůj letmý dojem: ta či ona je většinou politicky zatížena na úkor uměleckých hodnot.“

Mnohé své básně s reprodukcemi děl *Františka Bílka*, *Františka Koblihy*, *Jana Zrzavého*, *Maxe Švabinského*, *Karla Svolinského* *Cyrila Boudy*, *Michaela Romberga*, *Aristida Maillola* a jiných výtvarných umělců, ale především neznámých kreseb *Jana Konůpka*, vydával Igor od r. 1976 vlastním nákladem, a to jako soukromé a neprodejné bibliofilie na dvojlistech v počtech 150 exemplářů, i jako vzácné vícestránkové, číslované a podepisované tisky na ručním papíře, bohatě ilustrované originálními suchými jehlami grafika *Pavla Novotného* v počtech padesáti výtisků. Tyto bibliofilie byly po všech stránkách nejvýše oceňované *Spolkem Českých bibliofilů*, hlavně jeho předsedou, historikem umění *Prof. PhDr. Františkem Dvořákem*, básníkem a překladatelem *Ottou Františkem Bablerem*, pedagogem, básníkem a v minulém režimu politickým vězněm *dr. Václavem Šmejkal*em a ve Francii a Japonsku. Většinu bibliofilských dvojlistů nechal bez cenzury tisknout v pražské tiskárně na Národní třídě. Několik vydaných souborů krátkých básní *Midžikai* mu do bílé kůže svázal umělecký knihař *Ladislav Hodný*.

Jeho poezii proti válce a holokaustu uchovává *Muzeum Lidice*, *Židovské muzeum v Praze*, *Rada židovských náboženských obcí v ČSR*, muzea *Osvětim*, *Ravensbrück*, *Mauthausen*; jinou jeho tvorbu *Památník národního písemnictví v Praze*, *Národní muzeum v Praze*, *Památník Petra Bezruče v Slezském muzeu*, *Česká katolická charita*, *Ústav pro českou a světovou literaturu ČSAV*, *Velvyslanectví Čínské a Vietnamské republiky aj*.

Portrétovali ho *Alois Pitrmann*, *Pavel Novotný*, *Jozef Jíra*, *Josef Weiser*, *Ladislav Rusek*, *Magdalena Konečná* a na medaili z kremnické mincovny, zadané k jeho počtě Tělocvičnou jednotou Apolinář u Psychiatrické kliniky VFN v Praze U Apolináře *Tomáš Robert Dušek*. Exlibrisy a novoročenky mu zhotovovali *Alois Pitrmann*, *Pavel Novotný*, *Josef Weiser*, *Karel Svolinský* a heraldik *Zdenko Alexy*.

Podrobně se zabírá problematikými a spornými sociálními otázkami. Svědčí o tom i jeho třiceti šesti stránková filozoficko-náboženská seminární práce na Sociálně právní akademii *Naléhavé problémy současného vězeňství* z roku 1993, pojatá v duchu prvního odstavce jejího úvodu: „I světci, královny, prezidenti, kardinálové, významní badatelé či umělci byli a jsou trestáni žalářem. U kteréhokoli takzvaně bezúhonného člověka jsou namístě otázky: Mohl jsem se již někdy ocitnout ve vězení? Kolikrát bych si uvěznění zasloužil? Oč já jsem lepší než vězeň? Jak to, že někteří provinilci se do kriminálu dostávají a já a jiní ne? Proč je výkon trestu odnětí svobody většinou neúčinný?“, anebo obsažný referát o *noční telefonní lince důvěry pražské protialkoholní léčebny Apolinář* na prvním celostátním semináři linek

důvěry v ČSSR roku 1982 na brněnské Psychiatrické klinice či *projev* na 1. Kongresu socialistických zemí o léčbě *alkoholismu*.

V Praze měl přednášky *O rasách, rasizmu a Cikánech*. O nacistickém vyhlazení *Lidic* se vzpomínkou na oběť pátera *Josefa Štenberky*, spolu s kritikou *Norimberského procesu* a *Evropského soudu*, vystoupil na farním shromáždění v rodné páterově *Pecce*.

Je ovlivněn studii neuvědomovaných kulturních struktur různých společností jako protikladu ke strukturám myšlení přírodních národů a pohledem na obrovské ztráty následkem kulturní homogenizace antropologa a filozofa *Claude Léviho Strausse*, zastánce ohrožených etnických skupin a jejich kultur.

Když jsem se Igora zeptal, jak u něj došlo k tvorbě poesie, proč vlastně píše, co je jeho hnací síla, za pár dnů mi odpověděl: „Podle zakladatelů psychologie a psychoanalýzy *Sigmunda Freuda*, *Alfreda Adlera* a zoologa a etologa *Konrada Lorenze* velkou roli tu jistě hraje základní podněcující energie, chtění, úsilí nějak se prosadit, drajv, jak se módně říká, tedy působení sexuálního pudu s vnitrodruhovou agresí, od nichž se odvozuje vše zbývající, a sociálního pudu, což je snaha dostat se nad ostatní, mít nad nimi jistou moc. Dále je tu podle filosofa a duchovního učitele *Eckharta Tolleho* úloha ega neboli „vlastního Já“, které si cení sebe samého většinou podle toho, jakou cenu máte v očích ostatních; potřebujete ostatní, aby vám dodali pocit sebe samých. Někdy, jako bych se snažil básněmi nahlédnout k tajemstvím svých hlubin. Či výšin? Je to nebezpečné; zůstávám pak až příliš jiný než ostatní. A co potom „bytostné Já“ podle analytického psychologa *Junga*? Myslím ale, že vlastní básnění, a to i dědičně, nejsilněji ve mně vyvolala moje zpěvná a literárně nadaná maminka. Stále častěji vzpomínám jak mi četla tehdejší strašidelné pohádky, na její oblíbenou píseň *Turčín Poničan*, kterou mě uspávala, na její milující něžný hlas.“

Nerad cestuje; spokojí se s tím, co jej obklopuje, co navozuje harmonii a klid. Rád prodlévá pod věkovitými stromy. U mravenišť a včelích úlů přemýšlí nad lidskými společenstvími. V tvorbě se někdy přibližuje k samým počátkům veškerenstva. Je přesvědčen, že i subatomární podstata čehokoli, je složena ze samo se organizujících živých vesmírů a že cokoli nad jakoukoli lidskou fantazií již ve všech kosmech někde bylo, je anebo znovu nějak bude. Přitom jakoby uniká z hmotnosti, kde jedno žije z druhého. Bibliofil *Dr. Martin Svatoš* mu napsal: „...Jako byste básnil nejenom o životě, ale především o život.“ Některé jeho básně připadají sečtějším čtenářům srovnatelné s Březinovými, například Igorův *Atlantik* s Březinovým *Tichým oceánem*.

Z dopisu ilustrátorky jeho *Sedmi sonetů*, slovenské akademické malířky *Renáty Vestenické*: „...Vaše básně Igor sú veľmi citové. Vy musíte byť podľa nich dosť zraniteľný človek.“ Štěstí, související se skrývanou nadmírou citovosti a citlivosti, je u Igora úměrné k tomu, nakolik se ze sebe vydává. Na moji otázku co si sám o sobě myslí odpověděl: „Nejsem menší prevít, než bývají ostatní lidé. Nedosahuji skromné velikosti své poezie. Ale při usebrané práci o samotě, hlavně na zahradě anebo při psaní, jako by mi z duše vystupovalo a dotýkalo se mého vědomí něco shovívavě srdečného či jakýsi výron prvotní nevinnosti, který strahuje výčitky svědomí a přináší šťastné uspokojení.“

Je fascinován tajemnou životní silou, živostí, podstatou veškerého života. Ztotožňoval se s tvrzením básníka *Goetha*, že smyslem života je sám život. Je zastáncem panspermie, tvrdící, že život je plzen pouze a jen životem.

Igor jakoby chtěl plněji vplynout do „*Jednoho*“, majícího tajné jméno „*Já jsem, který jsem*“, jakoby toužil být víc než smítkem „*Slova*“ podle Ježíšova učedníka *Jana*: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“ O smrti pravil: „Není to, jakoby člověk upadal do spánku beze snů? A po smrti? Nedošel tam, odkud přišel, tam dávno před počtím? Podle *Dostojevského* duše vyletí a člověk už nebude člověkem. Do Pravdy Boží je umírání, do jiných životů.“ V Igorových básních zahlédám někdy faty morgány životů před životy a po životech.

Na moji otázku zda skutečně věří v Boha, Igor odpověděl: „Věřím v biblické bohy *Elohim* neboli „pány shůry“, dokazovanými v historii náboženství doslovným překladatelem ze starohebrejštiny *Mauro Biglinem*, anebo jedinečným znalcem sumerských a akkadských klínopisných textů na hliněných tabulkách *Zecharia Sitchinem*. Věřím tedy v mimozemskou rasu, pojmenovanou v sumerských záznamech *Anunnakiové* neboli „Ti, kteří z nebe přišli na zem“, jež se tu před čtyři sta padesáti tisíci lety „smíšením“ svých „dědičných esencí“ s „dědičnými esencemi“ pozemských lidoopů vyvinula v sobě podobné lidstvo. Ano, věřím v tyto přetvořitele, které jsme napřed začali nazývat bohy a nyní je zveme Bohem. No pociťuji opravdového Boha nade vším. Jednou, byl jsem ještě mlád, jsem začátkem léta bosý vyšel z domu do hostivařského lesoparku. Něco mě na paloučku zastavilo. Pohlédl jsem ke slunci a jako bych se vznášel. Hřejivé slunce mne uchvátilo. Pociťil jsem čistou lásku. Všechny pohyby ustal, zpěv ptactva a bzúčení hmyzu strnulo. Ustal i čas. Celou svou duší jsem volal: Už mohu! Chci! Vezmi si mě! Ted! Prosím Bože!“

O víře v skutečného Boha a víře v možnost zrání člověka ke svatosti napovídají slova Ondřeje v Igorově povídce *Kvilda*: „I podle Písma nahlížím, že veškerenstvo je z Boha a v Bohu. Bůh je ve všem, a to, doufejme, nezanikne, ale bude možná jen znovu a znovu bráno k jinakosti. Zdává se mi, že náš svět je v mysli boží, kde však také může skončit. A že všechno je též božím sebezkoumáním. Zamýšlí se Bůh nad svým vlastním božstvím? Hloubá o své vlastní všemohoucnosti? Věřím, že svým bytím a dokonce i v každé hříšné chvíli mu sloužíme. Toto vědomí je uloženo v mém srdci a tam je pokojem. Kdokoli z něj může čerpat a je zázračné, že čím více z něj ubírá, tím je ho víc.“

Byl jsem zvědav, jak nahlíží na křesťanství a on se rozpovídal: „Křesťanství spočívá na mýtu života a učení Ježíše Krista. Západ dal přednost Kristovi před Mithrou nebo Orfeem. Můj znak Fénixe od Karla Svolinského byl běžným symbolem Krista, protože tento pták podle báje o věčném opakování hynul v ohni a zase vstával živý ze svého popela. Křesťané, podle své vyspekulované a problematické nauky o trojjednosti Boha, už jen ochable věří, že Kristus jako Syn Boží spolu s Duchem Svatým, tvoří Boha Otce a že Ježíš byl vtělením Boha. Mýtické křesťanství je dnes pouze drolícím se tmelem západních společností. Mýty mají podle psychiatra a psychologa Junga svůj původ v samovolné fantazii. Všimnul si, že sny a nespoutané fantazie tisíce soudobých pacientů obsahují stejné motivy, vzorce a obrazy jako starověké mytologie. Usoudil, že mýty mají svůj původ v pospolitém nevědomí, že sny a fantazie naznačují směr nevědomých duševních pochodů, že mýty představují nejzazší přístup k pravdě, který lze vyjádřit slovy. Shledal, že v závěrečné fázi psychologické léčby pacienti vytvářejí ve snu nebo ve fantazii nejrůznější podoby rozčtvrceného kruhu - *mandaly*, symbolizující v podvědomí vesmír a božské síly. Obdobou mandaly jsou například i tradiční kruhové pletené artefakty amerických Indiánů podobné pavučinám, které jsou jako lapače snů zavěšované nad lůžka, aby se do nich chytily špatné sny a nezasáhly spáče. Také v přírodě nacházíme útvary podobající se základnímu tvaru mandaly, například slunečnicové květy s kruhy semen či letokruhy v kmeni stromu, sněhové vločky, nebo dokonce buňka s jádrem

uprostřed, všechny odrážející sugestivně strukturu vesmíru. Znáмым příkladem křesťanské mandaly jsou rozety v oknech křesťanských katedrál. Je pozoruhodné, že v mytologických tradicích, tak odlišných jako křesťanství a buddhismus, vyskytují se různé typy tohoto rozčtvrceného kruhu neboli mandaly, vyjadřující různé představy křesťanského či buddhistického naplnění.“

Když Igor pociťil, že vyčerpal svůj díl básnického nadání, smířeně se s ním rozloučil šesti verši básně *Ozvěny mých slov*. „Jen bych se už neplodně opakoval,“ řekl. Zdá se, že mu jde víc o jeho básně a samotnou poesii než o vlastní a společenské uznání jako básníka.

Zeptal jsem se ho, proč o sobě nenapiše román. Odvětil, že „nakladatelé vydávají především knihy od známých a vládnoucím režimem uznávaných spisovatelů a jen poskrovnu anebo nedopatřením těch, kteří jsou v každém režimu vybočující, nezařaditelní, nepohodlní, obtížní a nežádoucí už tím, že chtějí být sebou samými.“ „Jsem přesvědčen,“ namítnul jsem, „že přesto že jsi disident, i tak by po tobě nakonec chmátli, jen kdyby ses dostatečně věnoval pouze a jen psaní.“ „No...“ zapřemýšlel, „chtěl jsem žít a chci žít hlavně podle své přirozenosti.“ Jindy, když jsem se ho při jedné slibné příležitosti otázel, zda si uvědomuje, že bez reklamy jako by nebyl, odpověděl: „Stačí mi, když já vím, že jsem. Netoužím po tom, aby se média rýpala v mém soukromí.“

Zaznamenal jsem, co řekl o životě a smrti v den svých narozenin roku 2014. Na stole nám při tom ležel skládaný bibliofilský list s jeho básní *K Fénixovi*, ilustrovaný *Karlem Svolinským*: „Rozštěpení mysli od těla je otázka víry. Všechno nasvědčuje tomu, že smrt je tu součástí všeživota v němž jedno žije z druhého, že každá podoba života je tu na úkor podoby jiné, že všechno je obrovské kanibalství, holokaust, kde život pokračuje jen za cenu smrti. I v případech černých děr, i té v souhvězdí Sagittaria v jádru Mléčné dráhy, středu naší galaxie, které pomocí svých gravitačních chapadel nenasytně požírají vše kolem sebe. Astrofyzikové objevili, že galaxie se shromažďují v jakýchsi buněčných stěnách, takže vesmír odpovídá vyššímu druhu živého organismu a v jedné z knih o alchymii je psáno o výjimečném, „obřím“ postavení člověka. U lidstva, jsoucího prý v ohnisku makro a mikrovětu je stále aktuálnější tragická skutečnost, vyslovená německým spisovatelem *Remarkem*: „Která jediná rasa bez ustání potírá sebe sama, vede mezi sebou války a zabíjí se? Kdo jediný je schopen spáchat a páchá sebevraždu? Kdo jediný zná nenávist, pomstu či sadismus?“ Člověk, pyšně se nazývající *sapiens sapiens*, dvojnásobně moudrým, tento chytrácký ale fakticky nenapravitelně nerozumný tvor, líný ale panovačný, nenasytně kořistnický a namyšleně sebevědomý zhoubce chamtivě zamořující už i kosmos, jako jediný ví, že musí zemřít a i když spekuluje, že smrt je pouze přerodem individuálních životů, má z ní strach, neboť pociťuje bázeň z neznámého...

Nejsem jediný kdo má oprávněné obavy, že v stáří bude nedůstojně, v bolestech či pod medikamenty odkázán na druhé, že sklonek jeho bytí stane se všem nepřijemnou, zbytečnou a nákladnou přítěží. Pokud budu ještě při dostačující síle a nynějším rozumu, sám chci takové živoření ukončit. Ale třeba jen ztratím chuť a vůli žít. Nebylo by to „spáchání“, ale užití zvolit eutanazii, česky doslova „dobrou smrt“, vykládanou jako usmrcení na vlastní žádost, která je u věřících v Boha posuzována jako hřích a v zákonech pak jako vražda, neboť zvláště katolická církev se staví za chápání utrpení jako údělu patřícího k životu z rozhodnutí Božího a podle ní je nepravděpodobné, že by Bůh požadoval nesnesitelné utrpení bez užitečného cíle. Lékaři pod Hippokratovou přísahou ze čtvrtého století před naším letopočtem co nejdéle neúčelně a nepřirozeně prodlužují umírání a zachraňováním předčasně narozených a

defektních novorozenců, umělým oplodňováním, úmyslnými změnami dědičné látky, rostoucí přemírou podávání syntetických léků, očkováním, ba i nevhodným výběrem, nakonec fakticky oslabují a poškozují lidský genofond. Zakladatel evoluční biologie *Darwin* konstatoval, že při všeobecné branné povinnosti jsou z mladých mužů vybíráni ti nejlepší, kdežto mladší, slabší a nedostatečně vyvinutí, jsou ponecháváni doma a v důsledku toho mají mnohem větší možnost k plození jim podobných. Svoji zhoubnou civilizaci násilně zavádíme i u posledních takzvaně primitivních lidských kmenů, žijících v divočině izolovaně, spokojeně a v porovnání s námi šťastněji na úrovni doby kamenné, u nichž by vzbudilo pohoršený údiv, kdyby jejich starý člověk často již na počátku své nemohoucnosti nepožádal své potomky, aby ho usmrtili a tito by tak uctivě neučinili...

Pár osamocených skupin lidí v Jižní Africe dosud žije v mravním uspořádání *ubutu*, založeném na zásadním sdílení a péči o blaho své pospolitosti, předcházející o mnoho tisíc let komunistické ideály...

Zda mám nějakou představu či přání ohledně svého pohřbu? V podstatě je mi to jedno. Ale budíž: Neokázale v původním lese, nahého v přírodninové plachtě, neoznačeně.“

Igor soustavně kritizuje zjednostranění termínu *humanita*, užívaného ve smyslu něčeho dobrého, jako je úcta a láska člověka k člověku a k jeho okolí: „Hledíme-li na lidské dějiny, naše humanita neboli lidskost je současně parazitická i všeničící, sebe záhubná, dědičně špatná. Platí tu, že hodně není nikdy dost. Náš rozum, ačkoli ví nebo tuší a cítí co je správné a co nesprávné, nedbá toho, není schopen přimět nás k lepšímu...”

Je nás přespříliš a jsme již natolik závislí na svém „pokroku“, že například bude stačit pár dnů bez elektřiny a ojediněle snad někde přežijí jen „zaostalí primitivové“, obrábějící půdu motykami nebo volskými potahy. Zakladatel americké kosmické společnosti SpaceX *Elon Musk*, právě on, paradoxně prohlásil, že civilizace s tím, jak ovládnou pokročilé technologie, získají schopnost zničit sebe samy. Předpokládám, a ačkoli se mi to přičí i občas doufám, že při jedné z mnoha příčin včas zahyneme anebo včas přirozeně vyhyne, takže neuskutečnime své fantasterie o umělé inteligenci, manipulování s časem, transhumanismu, nesmrtnosti, o rozštěpení svého rodu do multiversa, kdy by byl zpochybněn samotný pojem člověka, že neuskutečnime fantasmagorie o přerostu všech mezi samotné hmoty, své přeměně v bytosti jakési „čisté energie“, která do nekonečna tvoří vesmíry a polyvesmíry k mocenskému šíření svých zdokonalovaných ničemností...

Co se i v bláznivém dnešku může jevit neetickým, ba nemorálním, v daleké budoucnosti by možná vypadalo úplně běžné a obyčejné. My v klidu a míru neobjevujeme, nenavštěvujeme, nespolužijeme, my bojujeme, dobýváme, utiskujeme, podrobujeme, nastolujeme, ovládáme, pokořujeme, panujeme! No, rozčilil jsem se. A zbytečně. Není snad podle všeho marné apokalyptické *Zjevení Janovo* v poslední a jediné prorocké knize Nového Zákona, anebo pomyslný odpočet k apokalypse na hodinách posledního soudu, či varování fyzika a kosmologa *Stephena Hawkinga*, že stačí se podívat na nás samotné, abychom viděli, jak se inteligentní život vyvíjí v něco, s čím bychom nechtěli přijít do styku?“

Nedávno se Igor troufale zamyslel: „A co když my sami a všechno o čem se domníváme, že je všechno, je stvořeno Luciferem, přesvědčeným, že boží moudrost zbloudila, který se se svými anděly vrhnul do hmotného prostoru, kde zavedl vlastní andělskou hierarchii mocností, knížat, archandělů a andělů moci, proti jejichž lsti a úskokům je jedinou ochranou milost boží? Můj přítel by chtěl doufat v boží lidstvo, vidí i to lepší v člověku, ale nedokáže uvěřit, že v nás dobro získá spásnou převahu. V jedné své básni, plný hořkosti rouhavě posuzuje Boha: „/ jestli se Tobě něco nepovedlo, / co by to bylo, než my? /“

Jako duchodce byl Igor v letech 1996-2013 dělníkem a dřevorubcem *Lesů hl. m. Prahy*, kde mu pro jeho houževnatost říkali *šlachy*. Uměl hovořit jadrnou hantýrkou svých drsných druhů a dovedl klít i hůř než oni. Ale návštěvníci hostivařského lesoparku ho pro jeho očividně láskyplný cit k přírodě přezývali podle jména populárního botanika *doktorem Větvíčkou*. Co ho znám, sbírá semena dřevin, a podobně jako provensálský poustevnícký pastýř *Elzéard Bouffier* spisovatele *Jeana Giona*, je bez nároku na odměnu rozsévá a sází na pustých místech.

Dodnes obhospodařuje svoji zahradu v *Praze Hostivaři*, zahradu své sestry v *Pecce*, a v *Jizbicích* také zahradu své dlouholeté kanadsko-francouzsko-české přítelkyně *Ivanky* z okruhu střízlivé pražské intelektuální elity.

Téměř všechna početná díla velkého českého malíře, grafika a svého dobrého přítele *DDr. Aloise Pitrmanna*, která se mu řízením osudu z Mistrovy pozůstalosti dostala, rozdaroval *MNV* a *Okresnímu archivu* v jeho rodných Lounech, *Městskému Muzeu Antonína Sovy* v Pacově, *Úřadu městyse Pecka* a *Knihovně Kryštofa Haranta* v Pecce, *Domovům duchodců* v Praze a Pecce, *OÚNZ* v Praze 4, *Lidové škole umění* a *Toulcovu dvoru* v Praze 10, *Evangelické akademii* v Praze, několika rekreačním střediskům, jako například krkonošskému *Horskému domovu Herlíkovice Strážné*, patřícímu *Synodní radě českobratrské církve evangelické* a mnoha dalším institucím a zasloužilým anebo jemu blízkým lidem.

Většina jeho článků a studií, například o americkém prezidentu Obamovi, o stále cikánské problematice, o vymazávání slov z lidského lexikonu, o invazi muslimů do Evropy, o Palestině a Jugoslávii či rozsáhlé pojednání *Peníze a nejen peníze*, byly a jsou odmítány jako politicky nekorektní, předčasné, nevhodné, konspiračně teoretické, zavádějící, pobuřující... Zdá se, že mu to ani nevadí. Někdy teď napíše rozpravu nebo glosu jen pro pár osob nebo pro jediného určitého člověka anebo jenom pro sebe. Nejbližším známým sporadicky rozposílá své metafyzické úvahy.

Snad i nyní a víc než dříve, do třetice platí slova *Josefa Nováka* k jeho „české Písni písní“ *Orsej*: „Igor žije několika kontrastními životy pro bytí, o jakém největší český kritik *František Xaver Šalda* napsal: Ze všeho nejméně dovede pochopit luza, že někdo může být tak bohatý, až bohatstvím pohrdá, že někdo může být tak pyšný, až se uzavírá a že někdo dovede si úmyslně omezit škálu hmoty a prostředků, aby na tomto zúženém poli vyhrál více než jiní na nejrozpjatějším.“

Povídky a jiné

Igor Slouka

Texty bez odborných mluvnických úprav.

Kresba Ladislava Ruska.

Tisk Kvalitně s.r.o., Praha, Petržilkova 13.

2024

Počet 25

První vydání